1. BASKI
TOPLAM
100.000
ADET

A-71

ROMAN

İSKENDER PALA

kapı

İSKENDER PALA

1958, Uşak doğumlu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ni bitirdi (1979). Divân edebiyatı dalında doktor (1983), doçent (1993) ve profesör (1998) oldu. Divân edebiyatının halk kitlelerince yeniden sevilip anlaşılabilmesi için klasik şiirden ilham alan makaleler, denemeler, hikâyeler ve gazete yazıları yazdı. Seminerleri ve konferansları geniş kitleler tarafından takip edildi ve "Divân Şiirini Sevdiren Adam" olarak anıldı. Bazı çalışmalarıyla Türkiye Yazarlar Birliği Dil Ödülü'nü (1989), AKDTYK Türk Dil Kurumu Ödülü'nü (1990), Türkiye Yazarlar Birliği İnceleme Ödülü'nü (1996) aldı. Hemşehrileri tarafından "Uşak Halk Kahramanı" seçildi. *Babil'de Ölüm İstanbul'da Aşk*, *Katre-i Matem*, *Şah&Sultan*, *OD*, *Efsane*, *Mihmandar*, *Karun ve Anarşist*, *Abum Rabum*, *İtiraf*, *Akşam Yıldızı* ve *Kervan* adlı romanlarının baskıları yüz binlere ulaştı, ödüller aldı ve yabancı dillere çevrildi. Türk Patent Enstitüsü tarafından marka ödülüyle taltif edilip adı tescillendi. 2013 yılı Cumhurbaşkanlığı Büyük Ödülü'ne layık görüldü. *Bülbülün Kırk Şarkısı* adlı kitabını ömrünün en güzel çabası sayan İskender Pala evli ve üç çocuk babası olup İstanbul Kültür Üniversitesi öğretim üyesidir.

www.iskenderpala.com
www.iskenderpala.net

Kapı Yayınları 800
Bütün Eserleri 101

A-71
İskender Pala

1. Basım: Ocak 2022

ISBN: 978-625-7706-93-3
Sertifika No: 43949

Editör: Hamdi Akyol-Rabia Aydın
Kapak: Utku Lomlu
Sayfa Tasarımı: Gökhan Özmen

© 2022; bu kitabın yayın hakları Kapı Yayınları'na aittir.

Kapı Yayınları
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: bilgi@kapiyayinlari.com
www.kapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Genel Dağıtım
Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Kapı Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır

İSKENDER PALA

A-71

ROMAN

kapı

Teşekkür

Bu kitap üzerinde çalışırken değerli dostlarım Ömer Dinçer, Hülya Koçyiğit Soydan, Ali Taha Koç, Enis Doko, Mehmet Mazak, Ferhat Ergin Turan, İlhan Albayrak, Mucib Kopuz, Bilal Değerli ve Emin Köse'nin yardımlarını gördüm, müteşekkirim. Asistanlarımız Yağız Yalçınkaya ve Berna Civalıoğlu'nun katkıları, evlatlarımız Hilye, Dilasa, Alperen ile Zeynep Tuğçe'nin destekleri olmasa anlattıklarım eksik ve aksak olurdu. Elbette Kapı Yayınları'nın bütün çalışanları, hassaten Vezir Bey ile editörlerimiz Hamdi Akyol ile Rabia Aydın'a da ayrıca minnet borcum vardır. Teşekkürlerin sonuncusu daima olduğu gibi, her kitabımın ilk okuyucusu olan sevgili eşimedir.

Bir mağara düşün dostum. Girişi boydan boya gün ışığına açık bir yeraltı mağarası. İnsanlar düşün bu mağarada. Çocukluktan beri zincire vurulmuş hepsi; ne yerlerinden kıpırdamaları, ne başlarını çevirmeleri kâbil, yalnız karşılarını görüyorlar, ışık arkalarından geliyor... Uzaktan, tepede yakılan bir ateşten. Ateşle aralarında bir yol var, yol boyunca alçak bir duvar. Gözbağıcıları seyircilerden ayıran setleri bilirsin, üzerlerinde kuklalarını sergilerler, öyle bir duvar işte... Ve insanlar düşün, ellerinde eşyalar: Tahtadan, taştan, insan veya hayvan heykelcikleri, boy boy, biçim biçim. İnsanlar duvar boyunca yürümektedirler, kimi konuşarak, kimi susarak. Garib bir tablo diyeceksin, hele esirler daha da garib, doğru... Ömür boyu başlarını çeviremeyecek; kendilerini de arkadaşlarını da arkalarından geçen nesneleri de duvara vuran gölgelerinden izleyecekler. Şimdi de mağaranın yankılandığını düşün... Dışarıdan biri konuştu mu, esirler gölgelerin konuştuğunu sanır, öyle değil mi? Kısaca onlar için tek gerçek var: Gölgeler.

Tutalım ki zincirlerini çözdük esirlerin, onları vehimlerinden kurtardık. Ne olurdu dersin, anlatayım... Ayağa kalkmağa, başını çevirmeğe, yürümeğe ve ışığa bakmağa zorlanan esir, bunları yaparken acı duyardı. Gözleri kamaşır, gölgelerini görmeğe alıştığı cisimleri tanıyamazdı. Biri, ona: "Ömür boyu gördüklerin hayaldi. Şimdi gerçekle karşı karşıyasın" diyecek olsa, sonra da eşyaları bir bir gösterse, "bunlar nedir" diye sorsa, şaşırıp kalır; mağarada gördüklerini, şimdi gösterilenlerden çok daha gerçek sanırdı.

Bir de düşün ki tutsağı mağaradan çıkarıp dik bir patikadan güneşin aydınlattığı bölgelere sürükledik. Bağırdı, yanıp yakıldı, öfkelendi... Kulak asmadık. Gün ışığına yaklaştıkça gözleri daha çok kamaştı. Hiçbiri ni seçemez oldu gerçek nesnelerin. Sonra, yavaş yavaş alıştı aydınlığa. Önce gölgeleri fark etti, arkasından insanların ve cisimlerin suya vuran akislerini. Akşam olunca göğe çevirdi bakışlarını, ayı gördü, yıldızları gördü. Zamanla güneşin sulardaki aksine bakabildi. Nihayet gökteki güneşe çevirdi gözlerini. Ve düşünmeğe başladı. Ona öyle geldi ki mevsimleri de yılları da güneş yaratıyor, görünen dünyanın yöneticisi o. Esirlerin mağarada gördükleri ne varsa onun eseri... Ve eski günlerini hatırladı. Ne kadar yanlış anlamışlardı bilgeliği. Mutluydu şimdi, mağarada kalan arkadaş larına acıyordu. Eski hayatına, eski vehimlerine dönmemek için her çileye katlanabilirdi.

Adamın mağaraya döndüğünü tasavvur et. Karanlığa kolay kolay alışabilir mi? Dostlarına hakikati söylese dinlerler mi onu? Ağzını açar açmaz alay ederler: "Sen dışarıda gözlerini kaybetmişsin arkadaş. Saçmalıyorsun. Biz yerimizden çok memnunuz. Bizi dışarı çıkmağa zorlayacakların vay hâline!'

İşte böyle aziz dostum. Sana anlattığım hikâye kendi hâlimizin tasviridir. Yer altındaki mağara: Görünürler dünyası. Yücelere çıkan tutsak, meseller (ideal ar) âlemine yükselen ruh.

Eflatun, Devlet[1]

1 Cemil Meriç, *Mağaradakiler*, Ötüken Yayınları, İstanbul, 1978, s.15 vd.

I

2023, Antalya
Birinci gün, 19.21
DHM Antalya Hava Kontrol Kulesi

"Mayday... Mayday... Mayday... el Ariş Kule, mayday! Burası Metrjet Alpha Tango One. Şarm el-Şeyh-Antalya seferi. Squawk 7700... Kuzey istikameti, 9500 feet irtifa... Pistinize..."

Nöbetçi amiri anonsu duyup yerinden fırladı. Antalya'da, Beydağları Tahtalı sırtlarından gün batmak üzereydi. Ses cızırtılı gelmişti. Doğru duyduğundan emin oldu. "Hay Allah," dedi içinden, "başım belaya girecek!" Derhâl gözlerini hava radarına çevirdi. Özellikle bu gece takip etmesi gereken uçağın sinyali işte orada, gidip gidip gelmekteydi. Telsizin düğmesiyle oynadı. Airbus pilotu büyük ihtimalle Kahire Hava Kontrol ile iletişime geçmek istiyordu. Telsizi kurcaladı, duyduklarını doğrulamaktı amacı. Nafile!.. Ses tamamen kesilmiş, çağrının gerisi gelmemişti. Kontrol etti; evet, Airbus A321. Bir saat on dakika sonra Antalya'ya inişi vardı. Bu gece sırf o uçak için nöbet vardiyasını değiştirmiş, tatilini kesip nöbetçi amiri olarak göreve gelmişti. Telsizi başka frekanslardan dinlemeyi denedi. Bir gözü yine hava radarındaydı. Seyir hâlindeki bütün uçakların sinyallerini izleyebiliyordu ama koca ekranda Airbus'tan yanıp sönen bir iz bile kalmamıştı. Yardımcı operatöre derhâl Kahire, Nicosia ve Ercan Hava Kontrolü'nü aramasını söyledi. Pilotun oralarla iletişime geçme ihtimali yüksekti. Cevap kısa sürede geldi; Kahire olumlu; diğerleri "Olumsuz!" Uçağın yolcu listesine yeniden baktı. A-71'den -ki listeye adı Yusuf Nalbant olarak geçmişti- gayrı on altısı çocuk 224 yolcu vardı. 14 de mürettebat. Kahire'ye ulaşan çağrının kesinleşen neticesini

yeniden kontrol ettirdi. Evet, onlar imdat çağrısını doğruluyorlardı ama uçakla irtibatları artık kopmuştu.

Nöbetçi amiri kuledeki herkesle birlikte pilotun girdiği kodu yeniden inceledi. İşin içinde bir bit yeniği olabilirdi. Guard kanalı 121.50 frekansını yeniden kontrol ettiler. Ses kaydını cızırtılı hâliyle bir kez daha dinlediler. Doğru duymuşlardı. Kod 7700 idi. Bunun anlamı uçakta acil durum meydana gelmesiydi. Eğer bir kaçırma olsaydı pilot 7500 kodunu girerdi. *"Peki ama ne olabilir?"* Transponder arızalı değildi. Elektronik panelin uydu bilgileri doğruydu. 3B 1 uydusuna sinyal göndermek geldi aklına. Cevapsız. Ve yapılacak son şeyi yapıp personele talimat verdi; "Havaalanı güvenlik kontrolü arayın, acele!" Böyle bir arama, özellikle de hava trafiğinin yoğun olduğu akşam saatinde, ancak bir uçak acil iniş isterse yapılırdı. Nöbetçi amiri bunu biliyordu ve amacı yanlış bilgi ile ortalığı birbirine katmaktı. A-71'i kaybetmek, kendisi için ortalığın karışmasından daha tehlikeliydi. Herkes yanlış anons ile uğraşırken mutlaka onu bulmalıydı. Kule personeliyle bir durum değerlendirmesi yaptı. Tüm ihtimalleri tekrar tekrar gözden geçirip akıl yürütüyorlardı. Fabrika hatası? Teknik arıza? Terörist saldırı? Kaçırılma?

Hayır, hiçbiri değildi. Kargoyu kontrol etmek geldi aklına. Arkadaşlarına hissettirmeden yükleme planına baktı. Ve gözlerine inanamadı. Uçak 200 adet otomobil aküsü taşıyordu. Bunların akü diye kaydedilmiş sodyum iyon batarya olduğundan adı gibi emindi. İsrail menşeli sodyum iyon bataryalarını NOTOC kayıtlarında böyle göstermeyi ilk kendisi icat etmişti çünkü. Suyla temas hâlinde patlayan bu tür pillerin uçakta taşınması yasaktı ve bir zamanlar böylesi kaçakçılıklardan yüksek paralar kazandığını hatırladı. Uçağın düşmesi bu kargo yüzünden ise patronuna dert anlatamayacağını düşündü. Adam, Komiserlik'te yapılan her şeyde İsrail has-

sasiyetini koruyor, Kartal Göz ile İsrail arasında bir sorun istemiyordu. Neyse, şimdilik pillerin üzerini örtmek en iyisi olacaktı. Diğer arkadaşlarına dönüp "Kargoyu kontrol ettim, normal görünüyor!" bilgisini verdi. Ardından da "Belki bir siber saldırıdır!" diyerek dikkatleri daha da dağıtmayı denedi. Yardımcısı "Birileri uçağı düşmüş gibi gösteriyor olabilir!" tahmininde bulununca da rahat bir nefes aldı. Bu ihtimal üzerine pilot dâhil yolcuların tek tek araştırılması gerekecekti. Bu iyiydi; kendisine zaman kazandırırdı. Kravatını gevşetti. Koltuğa oturdu. O sırada aklından geçenleri kalbine itiraf ederken sinsice gülümsediğini kuledeki mesai arkadaşlarından hiçbiri fark etmedi. Uçağa olanları görür gibiydi artık; kabinde ani basınç boşalması olmuş, muhtemelen otomatik anons devreye girmiş, tüm kabin ışıkları bir anda yanmış, kokpit kapısının kilidi kendiliğinden açılmış ve bu arada yolcuların çoğu çığlık çığlığa bilincini yitirmişti. O esnada pilotun panikleyip paniklemediğini bile düşündü. Hava güvenlik sirenleriyle birlikte yerinden kalktı. Normalde sirenleri durdurtması gerekirdi ama bunu yapmadı, hatta parmağıyla yardımcısına yaklaşmasını işaret edip telsizlerden az evvel aldıkları bilgiyi anons etme emrini verdi:

"Şarm el-Şeyh Antalya seferini yapan Airbus A321, Kod 7700 bildirimiyle Sina Çölü üzerinde düştü!"

Aynı anonsun Kahire Kontrol tarafından "Acil" koduyla verildiğini düşündü. Haberin birkaç dakika içerisinde uluslararası ajanslara ulaşması için Antalya'dan da bildirilmesi önemli olacaktı. Televizyonlardan evvel durumu Komiserliğe mutlaka rapor etmesi gerektiğini düşünerek kapının hemen dışına çıktı, sorumluluğunu gizlice yerine getirdi:

"Alo, Bay Stoye!.. Uçak, Sina Çölü'nde kaza kırıma uğradı. Size iki kötü haberim var."

"Birincisi?"

"Kazada A-71'in izini kaybettik!"

"Beceriksiz ahmak!.. Her şeyi kendim mi yapmak zorundayım?!. Şimdi..."

Durdu. Öfkesini kontrol etmeliydi. Sesini yumuşatıp sordu: "Ya ikincisi?"

"Uçak, resmî kayıtlarda görünmeyen 200 adet sodyum iyon batarya taşıyor efendim!"

Nöbetçi amiri telefonun öteki ucundan gelecek küfürleri bekliyordu. Şam İnsan Hakları Savunma Komiserliği'nin ekranlarla donatılmış kumanda odasında Bay Stoye'u hayal etti. Şu anda öfkelenmiş, elindeki viski bardağını ekranlardan birine fırlatmış, ahizeyi kemiriyor olmalıydı. 200 sodyum iyon batarya haberi onu şok edecekti muhakkak.

Bütün tahminlerinde yanılmıştı. Bay Stoye o anda elindeki telefonun sinyallerini kumanda odasının ana ekranına irtibatlamakla meşguldü. Ve işlemi tamamlayıp düğmeye basmadan evvel mırıldandı:

"Bu iyi haberdi, C-86; teşekkür ederim. Göreviniz tamamlandı."

Antalya Hava Kontrol Kulesi'ndeki personel, kapının dışından mekanik bir ses duydular, bir tür fısırtılı patlama. İçlerinden biri merakını gidermek için kapıyı açtı. Nöbetçi amiri yerde, kanlar içindeydi. İki saat sonra OYİ uzmanları raporlarına "Uzaktan kumanda ile patlatılan suikast telefonundan fırlayan bir spiral, kulaktan girip beyni parçalamıştır" yazacaklardı.

II

Birinci gün, 19.19
Metrjet Airbus A321 kabin içi

Gözlerini yummuş, hayallere dalmıştı. Leopoldsdorf'taki çiftlikte babasıyla oynadıkları o neşeli günleri hatırladı. İşte yine babası ona on altıncı büyük büyük dedesinin Viyana kuşatmasında başına gelenleri bir masal diye anlatıyor, sonra da sıra kendisine gelesiye kadar on altı erkek ismi sıralayıp "Sen on yedinci soy olarak..." diye başlayan sayısız nasihatlerde bulunuyordu. Babasına göre insanların iyiliğine adanan bu on altı neslin devamını o sağlayacaktı. Atadan toruna, babadan oğula büyük idealler ve muhteşem bir gelecek rüyası. Sevgili babasının öldüğü gün rüyanın bittiğini düşünmüştü. Ta o zamanlardan kalma hissiyatla çehresi yine gerildi. İçinde bulunduğu şartların bu rüyayı devam ettirmek için bir fırsata dönüştürülmesi mümkündü. Viyana'dan buralara onun için gelmemiş miydi? İnsanlık yararı; yüksek ideal, erdemlerin en yücesi... Yumruklarını sıkıp kendi kendine, "Evet, 2023 senin yılın olacak, başaracaksın!" dedi. Ve aniden böğründe bir boşluk hissetti. Duygusal değil, fiziksel bir boşluk... Bir türbülans. Ardından "Bang!" diye bir ses. Etrafı birdenbire sis kaplayıverdi. Koyu bir duman gibi. Kabinin bütün ışıkları kendiliğinden yanmıştı ama göz gözü görmüyordu. Sonra şiddetli bir rüzgâr. Kâğıt bardaklar, dergiler, kâğıtlar uçuşmaya başladı. Otomatik anons herkesin yerine oturmasını tekrar edip duruyordu. Yolcular çığlık çığlığaydı. Hayatı boyunca yığınla uçak yolculuğu yapmıştı ama hiç bu derece yüksek sarsıntı ve tehlike yaşamamıştı. Gözlerini açabildiği an etrafına bakındı. Yolcular koltuklarına yapışmış, görevlilerin basiretleri bağlanıp nutukları tu-

tulmuştu. Koltuk üstlerindeki hava maskeleri yuvalarından dökülmüş, iki yana hızla savruluyordu. Covid salgınından bu yana uçaklarda ikramların sınırlandırılması yüzünden servis masalarının pek çoğu kapalıydı; acil durum için bunun büyük şans olduğunu düşündü. *"Ölüm geliyor, sen şanslı ihtimalleri düşünüyorsun!"* Ve derhâl en yakın maskeyi ağız ve burnuna takmak için uzandı. O da ne? Yanında oturan genç hanım kendisine ait olan maskeyi başının ardından geçirmeye çalışıyordu. Bu sefer onun maskesini yakalamayı denedi. Pilotun imdat çağrısı otomatik anonsa karışıp kabine yayıldığı esnada ikisinin kordonları birbirine dolanmıştı bile:

"Mayday... Mayday... Mayday... el-Ariş Kule, mayday! (...) Kod, 7700... Kuzey istikameti, 9500 feet..."

Dünyanın tersyüz olduğunu hissetti. Kahvesi ayaklarına döküldü. "Uçak kabininde yırtılma olmuş gibi!" diye düşünürken eline bir el yapışıverdi. Yanında oturan genç hanım. Korkulu yüzünde de dolaşık kordonun akıbetini merak eden bir bakış. Oksijen maskesinin üstünden görülebilen etkili mavi gözler; ölümü görmüş gibi korkulu. Teselli edici bir "Sakin olun!" bakışından sonra elini sıktırdı. Rahatlatıcı bir himayenin iyi olacağını düşünüyordu. Ellerini çekip dua eder gibi gökyüzüne açtı. Gökyüzünü kestirebilmek için gözü gayriihtiyari pencereden dışarıya çevrildi. O da ne, uçağın kanat görüntüsü arasından çöl sarısıyla gök mavisi birbiri ardına gelip geçiyordu. Duyduğu çığlıkların uzaklaşıp uzaklaşıp gitmesinden kemeri bağlı olmayan birkaç kişinin savrulup düştüğünü anladı. Kabin kapakları açılmış eşyalar kâh uçuyor, kâh üzerlerine yağıyordu. Başını ellerinin arasına almak üzere eğildi. Genç hanımın ondan önce sağ dizine kapaklandığını gördü. Dolaşık maske onu da kapaklanmaya zorlayınca ister istemez üzerine yumuldu ve hatırlayabildiği kadarıyla Kelime-i Şehadet getirmeye başladı. Sonrası büyük bir karanlık... Bilincini yitirmişti.

Şimdi boğazında bir tıkanma hissediyordu. Boğulmak üzereydi. Aksırarak tıksırarak kendini sağlamayı denedi. Ağzından kumlar savruluyordu. Genzinde bir yanma hâli. Gözlerini açtı. Her yer karanlıktı. Hareket etmek istedi. Bedeninin bir koltuğa bağlı olduğunu anladı. Ayakkabısının biri yoktu nedense. Ayağının yere bastığını o anda fark etti. Yanındaki koltukta da kımıltısız bir genç hanım. Uçak koltuklarını ve kemerleri fark ettiği anda kaza geçirdiğini anladı. Bilincini kontrol etmek istedi ama yapamadı. Şoktaydı.

İçinden gülmek geliyordu. Kaza umurunda değilmiş gibi. Bir ara genç hanıma seslendi, gayet nezaketle. Kelimeleri bile seçmesi gerekmişti. Cevap yoktu. Omuzundan usulca sarstı. Hareketsiz. Koltuktan kurtulmak için kemerini çözdü. Ayağa kalktı. Genç hanımı kaldırmak istedi. İ-ıh!.. Durdu. Düşündü. Şok hâlinin yavaş yavaş normale dönüşünü hissetmeye başladı. Kendine geldikçe de bedenine ağrılar, kalbine acılar ve gözlerine yaşlar yürüdü. Kızı tekrar kontrol etti. O da ne? Boynunda ıslaklık vardı. Başında da. Tam göremiyordu ama kan olmalıydı. Kendini yoklamayı akıl etti. Sırasıyla kolları, bacakları, ayakları ve başına dokundu. Ağrılarıyla birlikte omuzundaki ince sızıyı saymazsa bir şeyi yok gibiydi. Tam olarak neler olduğunu hatırlamayı denedi. Bilincini ikame edesiye kadar bir hayli düşündü. Sonunda hayal meyal görüntüler akmaya başladı zihnine. Düşüş sürecini adım adım düşünüyordu artık. Evet, bu hanım yanında oturan yolcuydu. İkisinin koltuğu birlikte savrulmuştu anlaşılan; bir kordonla dolaşarak.

Bayılacak gibi oldu. Kazanın dehşetini yeni yeni hissediyordu. *"Aman Allah'ım!.."* Uçak düşmüş ve ölmemişti. Çevresini görmek istedi. Karanlık. Kulak kesildi. Ne bir ses, ne bir nefes. Düşen uçak neredeydi peki? Ya diğer yolcular? Yalnızca birbirinden ayrılmamış iki koltuk ile iki

yolcu. Nereye düşmüşlerdi? Uçağa ne olmuştu? Elini göğüs cebine attı. Telefon etmesi gerekiyordu. Omzundaki sızının şiddetini o anda duydu. Kolunun ani hareketiyle büyük bir ağrıya dönüşüvermişti sanki. Az evvel farkına varmadığı bir şiddette. Kolunda bir arıza vardı muhakkak. *"İnşallah kırık veya çıkık değildir!"* Diğer eliyle telefonunu aradı. Yoktu. *"Bu kötü!"* Uçaktayken koltuk cebine koyduğunu hatırladı. *"Allah kahretsin!"* Güçlükle koltuk kemerini çözdü. Koltuk cebini yokladı. Belki arkada oturan yolcular da öyle yapmış olabilirlerdi. Hayır, koltuk cebinde bir telefon yoktu. Yalnızca birkaç magazin ve kusmuk torbası. Kader arkadaşını tekrar uyandırmaya çalıştı. Nefes almıyor gibiydi. Nabzını yokladı. Ensesinden kan sızmaya devam ediyordu. Çevresine bakındı. Yarayı sarıp kanı durduracak bir şeyler arandı. Kadının bileklik diye sarındığı fularını fark etti. Çıkarıp sıkıca boynuna bağladı.

"İmdaaat!"

Cevap yoktu.

"İmdaaaaaaaaaaaaaaaaat!"

Ne kadar bağırsa da etraf ıssızdı. Ayağının kumlara battığını hissediyordu. Ceplerini yeniden yokladı. Safari ceketinin astarındaki USB'yi hissedince sevindi. *"Hâlâ bende!"* Biraz ilerleyip çevreyi yoklamak istedi. Yanan, parlayan, ışıyan, aydınlatan bir şeyler arıyordu gözleri, bir ışık... Uçak düştüğüne göre çevrede bunlardan en az biri olmalıydı. Nafile. Hiçbir şey görünmüyordu. Saatini yokladı. Bileğindeydi. Işık düğmesine dokundu; 04:11. Sekiz saatten fazladır baygın olduğunu düşündü. Ya diğerleri? Ölü veya diri. Uçak? Bütün veya parçalanmış. Eşya? Savrulmuş veya düşmüş.

Sabaha iki saat vardı. Çaresiz çevrenin aydınlanmasını bekleyecekti. Esintiyi hissetti. Gittikçe şiddetini arttırdığını da, kum tanelerinin ince ince savrulmasını da. Tekrar kaderdaşının yanına döndü. O da ne! Kızcağız tir tir titri-

yordu. *"Kendine geliyor!"* Alnına dokundu; buz kesiyordu. Üşümesini dindirmek için başını göğsüne çekip sarıldı. Böylece burnunu ve ağzını da savrulan kumlardan korumaktı niyeti. Rüzgâr git gide fırtınaya evriliyordu ve donmak üzere olan bu kızı kurtarması gerekiyordu. Kendine gelmesi için seslendi, bağırdı... Nafile!.. Sarsmak, tokatlayarak uyandırmak gibi yollar deneyemezdi; kaza geçirmiş birinin sarsılmaması gerektiğini biliyordu. Çaresizlik hissetti. Fırtına daha da şiddetleniyordu. Kızın ceplerini yokladı. Kimdi? Ne yapardı? Öğrense iyi olurdu. Son cepte ipek bir mendil. Derhâl dörde parçalayıp kulaklarına, burnuna tıkadı. Rüzgâr hızlanıyordu. Kumlar jilet jilet yüzünü kesmeye başladı. Gözünü de açamıyordu artık. Uçağın koltuğunu savrulan kumlara siper yapıp öylece beklemekten başka çare düşünemedi. Bekleyecekti, bir ses duymayı umarak; kendilerini arayan bir ses... Bu kadar zaman geçtiğine göre mutlaka birileri onları arıyor olmalıydı. *"Karakutu?"* Birileri onu bulmuş veya bulmaya çalışıyordu muhakkak; içinden öyle geçti. *"Ya karakutu da bizim gibi savrulduysa?"* Öyle bile olsa sekiz saattir GPS uçağı mutlaka bulmuş olmalıydı. Kum fırtınası kabini yahut parçalarını örtse bile teknoloji onları burada bırakmazdı. Uçağa ait kompozit malzemeler batmayacak kadar hafifti ve rüzgârın etkisiyle sürüklenseler bile bulunabilirlerdi. Fırtına daha soğuk esmeye başladı. Yoksa kendisi de mi üşüyordu? İçini titreten bu soğuk!.. Kıza baktı. Dişleri birbirine vuruyordu. Safarisini çıkarıp kıza giydirdi. O arada mırıldanır gibi olduğunu duydu. Kulak kesildi. Hayır, yanılmış olmalıydı. Belki de kendisi sayıklamaya başlıyordu. Zavallının gittikçe büzüldüğünü gördü. Boynundaki yaradan değilse de soğuktan ölecek diye korktu. Kollarıyla onu daha sıkı sarıp sarmaladı ve beden ısılarını birleştirdi. Nefesini yavaşlattı. Sakin ve hareketsiz öylece direnmeyi denedi. Başardı da. Şimdi onun kalp atışlarını neredeyse güm güm

ederken duymaya başlamıştı. O ana kadar olup bitenleri düşünmek istemediğini kendine telkin edip durmuştu. Böyle devam etmeli, panik yapmamalıydı. Hayalinde çocukluğunun bir yaz gününe gitti. Leopoldsdorf çayırlarında güneşin altında aylak aylak yattığı zamanlardan birine. Soyunmuş, çimenlere uzanmış, güneşleniyordu. Hayatında hissettiği en sıcak gündü. Güneş her zamankinden farklıydı ve neredeyse iliklerini kaynatıyordu. Terliyor, bunalıyor, eliyle yelpazeleniyordu ama yine de gölgeye gitmek istemiyordu. Çevreyi ateş ateş buharlandıran güneş bir harikaydı. Çöl ayazının ortasında güneşin altında pişer gibi hissettiği an kendini çimenlere bıraktı. Çocukluğunun bahçelerinde mutlu günlerindeydi ne de olsa. Babası döküm ustası Süleyman Usta'yı düşündü. Geçen yıl kaybettiği annesini de. Neden ölmüşlerdi yahut kendisi neden büyümüştü sanki. Hep çocuk kalabilseydi, ah. Bitmeyecek bir rüya... Asla uyanmak istemediği...

Kızın kalbinden taşan derin gümlemelerin durmasıyla kendine geldi. Zavallı, bu sefer de sırılsıklam ter içindeydi. Safarisini sırtından aldı. Neyse ki kalbi normal ritmine dönmüştü. Elinin tersiyle alnını yokladı. Ter damlacıkları değil sanki buz kütleleriydi. "Uyan!" diye seslendi. Nafile, cevap yoktu. Gözünü açabildiği ölçüde çevresine bakındı. Rüzgârın yönüne göre kum tepecikleri ordan oraya yer değiştiriyordu. Yüzey alt üst oluyor, her şey örtülüyordu. Uçak veya enkazın da böyle örtülüp gitmiş olmasından korktu. Uzaklara bakmayı denedi. Karanlık biraz daha seçilebilir olmuştu. Ufukta belli belirsiz bir kızıllık başlıyordu. Yerinden doğruldu. Yönünü kestirse iyi olurdu. Işıkların geldiği istikameti doğu olarak işaretleyip uçağın rotasını güneyden kuzeye belirledi. *"Şarm el-Şeyh'ten Antalya'ya..."* İmdat aramak üzere koşmayı geçirdi içinden. İyi ama ne tarafa? Uçak enkazı ileride miydi, geride mi? Elini cebine attı. Bir Suriye riyali buldu. Evet, artık parayı görebiliyordu. Şafak istikametine döndü ve

parayı göğe fırlattı; yazı gelirse güneye, tura gelirse kuzeye gidecekti; imdat aramak için. Para fıldır fıldır dönüp yere düştü. Ama hayret, kuma dikine saplanmıştı. Kalbinde bir sancı duydu. Bunu bir işaret sayıp burada mı beklemeliydi? Acaba Allah, kaderdaşını bırakıp gitmesini istemiyor muydu? İyiliğe adanmış ömrünü ve insaniyet ideallerini düşündü. Lakin bu kızın da yardıma ihtiyacı vardı. En az kendisi kadar. Onun hayatta kalabilmesi için gitmesi gerektiğine karar verdi. Parayı kumların arasından tekrar aldı ve fırlattı: Yazı.

Gün ışığı ne büyük nimetti. Görmek... Bakmak... İzlemek... Yorumlamak...

İki saat boyunca yürüdü, yürüdü. Güneşi solunda tutarak devamlı aynı çizgide ilerlemek ve adımları istikametinden hiç saptırmamak gerekiyordu. Üçüncü saatte eli boş, böyle ilerlemenin bir sonuç getirmeyeceğine karar verdi. Geri dönüp yalnız bıraktığı kızın durumuna bakması ve başında beklemesi daha mantıklı bir düşünce gibi göründü. Ne de olsa uçağı veya enkazını bulanlar, sağ veya ölü kayıp yolcular olduğunu fark edip aramayı sürdüreceklerdi.

Üç saat de geri yürüdü. Yanına varınca nedense çok sevindi. Masmavi gözlerini açmış kendisine bakıyordu üstelik. Daha önce böylesine derin bir maviye rastlamamıştı.

"Çok şükür, uyandın demek?!"

Hiçbir cevap yoktu. Yakınına gelip üstündeki tozları temizledi. Hayır, hâlâ kımıldamıyordu. Omuzlarını tutup bu sefer sarstı. Gözlerinin donuk baktığını o vakit fark etti. Yüzündeki mendili çözdü. Bir mimik, bir hayat işareti... I-ıh... Yalnızca duru bir güzellik. İnsanın başka şartlarda karşılaşmayı isteyeceği türden. Eliyle gözlerini kapadı. Koluna ve alnına dokundu. Sonra sırtına. Bedeni yine soğuktu. Ceplerini karıştırdı. Kimdi, nereden gelip nereye gidiyordu? Kimi kimsesi? Hayret! Ne bir kimlik, ne pasaport, hatta ne de para.

Nihayet daha önce edebe aykırı bulduğu şeyi yapıp pantolonunun arka cebini yokladı. O da ne? Bir cep telefonu! Sevinçle düğmesine bastı. Evet, telefonun şarjı vardı ama sinyal yoktu. Sina'nın çok sapa bir bölgesine düştüklerini anladı. En yakın kum tepeciğine koşup sinyal aradı. Nafile, telefona sahipti ama işe yaramıyordu. Umudunu yitirmiş geri dönerken telefonun rehberini ve fotoğraf galerisini inceledi. Kaderdaşının kim olduğunu daha çok merak etmeye başlamıştı. Cemile. Hafıza kartına göre adı buydu. Ama işte o kadar. Rehberde yalnızca dört numara kayıtlıydı: S, J, Z, Y. Ve tek fotoğraf vardı; ekran fotoğrafı. "Şarm el-Şeyh havaalanında free shop'tan satın almış anlaşılan!" diye düşündü. Kalbini dinledi. Hissedilmiyordu. Son bir kez yüzüne baktı. Derin gözlerini nazikçe kapattı. Her ölü bunu hak ederdi. Kalbi artık burada kalma sebebinin ortadan kalktığını söylüyordu. O sırada kuzey istikametinden bir sisin yaklaştığını gördü. Bir ölünün artık telefona ihtiyacı kalmadığını düşünüp cebine koydu. Suriye riyalini yeniden havaya fırlattı ve ne geldiğine bakmadan ilerledi. Kuzeye, sisin içine...

III

İkinci gün, 03.13
Şam, İnsan Hakları Savunma Komiserliği

Cep telefonunun titreşimleri komodini yerinden oynatacak gibi şiddetliydi. Yoğun geçmiş bir gecenin ardından yeni uykuya dalmışken kimdi bu uzun uzun çaldıran? Kolunda horlayan fahişenin başını yana ittirip telefona uzandı. Gözlerini açmaya çalışıyor ve homurdanıyordu:

"Bu saatte hangi sersemsin sen, ha?"

"Şey, efendim. Uteybe ben. Şu uçak kazası... Airbus A321"

"Uçağı biliyorum sersem; her kimsen üzerine düşeni yap ve bu saatte beni rahatsız etme küstahlığının hesabını vermeye de hazırlan."

"Ama efendim içindeki kargomuz..."

Adam yatakta doğruldu. Bir an düşündü. "Nihayet!" dedi içinden ve sabahlığını giyinirken telefonu omuzuyla başının arasına yerleştirip diğer odaya geçti. Boydan boya eski bir New York resminin kapladığı cephe duvara doğru ilerledi. Resim panoramik çekilmişti ve İkiz Kuleler hâlâ görülüyordu. Ötede Central Park. Yaklaştı. Parkta çiçek açmış ağaçlardan birinin dallarını okşar gibi elini uzattı. Bir düğmeye basmış olmalıydı, İkiz Kulelerin arasından bir kapı aralandı. İçeri girip kapıyı kapattı. Şimdi bilgisayarlarla donatılmış, ekran üstüne ekranın yer aldığı geniş bir salondaydı artık, gizli kontrol salonunda. Telsiz ve radar aparatları, iletişim ve uydu sistemleri... Ortada yuvarlak bir masa. Çevresinde de döner koltuklar. Şam'ın köhne binaları arasında donanımlı bir uzay istasyonu sanki. İlerledi ve dörde altı metrelik duvarda parmağını bir yere daha dokundurdu. Duvar, büyük bir Ortadoğu haritası ve üzerinde de yanıp sönmekte olan

kırmızı nokta sinyalleriyle dev ekrana dönüştü. Bir dosya açıldı. Görüntülü katalog bilgileri akmaya başladı. İsimlerden hangisine parmağını bastırsa önce kimlik özeti ve CV formu tanıtılıyor, sonra da minyatür boyutta bir görüntü —delikanlı veya genç kız— hologram sistemiyle avucunun içinde görünmeye başlıyor, o anda yapıp ettiklerini canlı takip edebiliyordu. Kimisi örgütün gerilla kıyafetinde, kimisi başka bir cihatçı üniformasında, kimisi şık giyimli, kimisi dilenci... Kimisi uyuyor, kimisi görevinin başında, savaşıyor, görüşme yapıyor, ilişki kuruyor, bilgi topluyor veya takip ediyordu. Son dokunduğu noktada bir otel odası, içinde bir genç kız silahına susturucu takarak yarı çıplak adamı öldürüyordu. *"C-35! Bravo!"* Bir sonraki sinyale dokundu. Tekrar, tekrar... Hayır. Görüntü yoktu. *"A-71 nerdesin? A-71... A-71... Hayır, seni kaybedemeyiz!"* Git gide yavaşlayan sinyali öfkeyle yumrukluyordu. Sonra hızla döndü ve telefona gürledi:

"Hâlâ görüntü alamıyorum!"

"Evet efendim, arz ettiğim gibi, uçağı..."

"Uçağı boş ver ahmak herif, eleman sağ mı onu söyle?"

"Araştırıyoruz efendim! Telefonu cevap vermiyor. Mısır Başbakanlığı uçağın düştüğünü doğruluyor ama henüz yerinin tespit edilemediğini duyurdu. Şu anda kum fırtınası devam etmekteymiş. Yetkililer aramanın sağlıklı yapılamayacağı gerekçesiyle arama kurtarma helikopterleri ve uçaklarını da tehlikeye atmak istemiyorlarmış."

"Anlaşıldı, operasyonun başına yine bizzat benim geçmem gerekiyor. Şimdi derhâl kızılötesi göze sahip iki dron gönder. Gerekirse bütün çölü milim milim aratın. Üst yöneticilerimizi de yarım saat içinde burada istiyorum! Acele et!"

Odadan çıkarken telefonda bir numara tuşladı. "İnşallah sağsındır, haydi aç şunu!" diye diye yatak odasına kadar gitti. Uyuyan kadını hoyratça dürtükledi:

"Kalk, gidiyorsun, hemen!"

"Ayyyy!.. Bu saatte mi, nereye gideceğim!"

"Cehenneme git. Çabuk! Defol!"

Güzelliğiyle övünen fahişenin tir tir yataktan çıkıp üzeri ni yarım yamalak giyinerek kendini dışarı atması iki dakika sürmüştü. Kapıdan çıkarken yüzündeki korku adamın hoşuna gitmiş, ardından aşağılayıcı küfürler yağdırmıştı. Duş alıp giyindi. Koridora açılan bütün kapıları kilitledi. Ekranlı salona geçip koltuğuna oturdu. Bütün bunlar yirmi dakikasını almıştı. Çağırdığı insanlar da birer ikişer gelmeye başladılar; kadın ve erkek. Altı kişi. Otuzuncu dakikada soluk soluğa göbekli bir ihtiyar da kapıdan girdi. Gecenin saat iki buçuğuydu:

"Evet... Anlatın!"

"Biliyorsunuz efendim, kuryelerimiz Suriye'den Türkiye'ye giriş yapamadıkları için..."

"Bilmediğim şeyleri anlatın, hanımefendi!"

"Alfa-71 bu gece turist olarak Antalya'ya ulaşıp operasyon kodlarının olduğu USB'yi Komiserlik Terör Sorumlusu'na verecek, sonra da kendini update edecek denek konusunda..."

Bay Stoye sözünü kesti:

"Operasyon ne zamandı?"

"Yirmi gün sonra, Türkiye Cumhuriyeti'nin Yüzüncü Yılı açılış programının Antalya ayağında veya İncilik'te."

"Eylem?"

"Planımıza göre en az doksan ölü!.. Bunların yarısının turist ve yabancı misyon temsilcileri olması umuluyor."

"Hâlihazır durumumuz ne?"

"Hem A-71'i hem de USB'yi emniyete almamız gerekiyor."

Bay Stoye A-71 ile bizzat ilgilendiği hâlde diğerlerinin neler bildiğini kontrol etmek üzere sordu:

"A-71 neden önemli, bilen var mı?"

"Zihinaşımı çalışmamızın en mühim deneği! Hâlen iki doz zihin atomu yüklemesi yapılmış durumda! Eğer sağ ise üs-

tün bilinç ile başının çaresine bakacak ve USB'yi koruyacak tır. Ama değilse..."

Salondakilerin pürdikkat konuşmaya takıldıkları sırada Bay Stoye'un aklına Gaziantep'teki Suriyeli çocuk geldi. A-72 koduyla zihinaşımı projesinin üst versiyonu olacak aday. Zekâsı ve metabolizmasıyla zaman ötesi astral seyahate hazır bir yetim. Kartal Göz'de büyük patrona sunulabilecek bir hediye. Bağlantılar tamamdı. Bir an onu denek edineme mekten korktu. A-71 Antalya'da görevini tamamlayınca Ga ziantep'e geçecek ve onu alıp getirecekti ama işte yolunda gitmeyen şeyler ortaya çıkmaya başlamıştı. Salondaki kimsenin A-72 konusunu bilmediğine sevindi:

"Pekâlâ, şimdi de uçaktan bahsedin bana..."

"Uçak, efendim. Evet. Kaçırılmadığından eminiz. Ye-yetkililer uçak Mısır hava sahasındayken temasın koptuğunu söyler söylemez kalkış ve iniş noktalarını kontrol ettim, efendim. Mı Mısır Havacılık Dairesi ve Türk Hava Trafik Kontrol Merkezlerinin bilgilerine sızmak zor olmadı. DHMİ yetkilileri işlerinde çok mahirler, önce anlaşılmaz emirler yayımlayıp gereksiz alarm verdiler ama kısa süre sonra uçağın Türk hava sahasına girmediğini doğrulayan bilgiler paylaştılar. Ardından bütün iletişim kanallarımızı A-71'e yönelttim."

Bay Stoye, nöbetçi amirini suikast telefonuyla yere serdikten sonra olanları tahmine çalışırken sordu:

"Sonuç?"

"Maalesef efendim, Sina Çölü'nün karanlık noktasına düşmüş olmalı, hiçbir netice elde edemedik."

"Başaramadınız yani?"

"E-efendim..."

"Sence birileri uçağı A-71 için mi düşürdü?"

"Şimdilik bir muamma efendim. Çü-çünkü uçağın kargosunda İsrail'e ait 400 kg sodyum iyon bataryalara rastladık. Üstelik 200 kg olarak ibraz edilmiş."

Bay Stoye konudan haberdar değilmiş gibi davrandı:

"Alçak herifler her zaman bizden gizli bir şeyler çeviriyorlar. Muhtemelen bazı terörist örgütlere yardım göndermişlerdir. Her neyse drondan ne haber?"

"Müsaade ederseniz ilk görüntüleri ekrana yansıtayım."

Bay Stoye ekrana şaşkın şaşkın baktı:

"Buna görüntü mü diyorsun sen, hiçbir şey seçilmiyor!"

"Kum fırtınası efendim. İ-izlemeye devam edeceğiz, çaresiz..."

"Açın kulaklarınızı; hem de hepiniz... A 71'in görüntülerine ulaşasıya kadar yapmanız gerekenleri söylüyorum. Uçağın kaçırılmış olma ihtimaline dair bir haber hazırlayıp derhâl Suriye savaş bölgesindeki ajanslara geçilsin. Uçağın yakıt ikmalinin her zamankine oranla iki kat arttırıldığını ve hâlâ havada olabilme ihtimalini de bir cümleyle haber metnine dâhil edin. Sonra da uçağı kaçıran korsanların gidebileceği yerleri sayın, Yeni Zelanda'ya kadar...Afganistan, Pakistan, İran, Suriye vs. Altına terör örgütlerinin adlarını sıralayın, alayını... Düşürülme veya kaçırılmanın İslâmî terör diye nitelenmesi de çok önemli. Şimdilik İsrail'i ayrı tutun; devlet ve örgüt olarak..."

"Ama efendim Mısır Havacılık Dairesi uçağın düştüğünü resmen açıkladığına göre böyle bir haber sonuçta bumerang etkisi yapmaz mı?"

"Sizin gibi ahmak heriflerden nedir benim çektiğim? Anlamıyor musunuz, dünya böyle bir ihtimal ile uğraşırken siz uçağı bulup A-71'i alacaksınız. Şu anda dronlara yoğunlaşın, hemen. Her türlü görüntü ve sinyal kaydedilsin. Biriniz de Mısır hükümetiyle irtibata geçsin; oradaki elemanlarımızdan birinin kaza kırım ekibine dâhil olması sağlansın. Ha bir de sosyal medyada uçağın yolcu yakınlarını örgütleyip Mısır Başbakanlık Ofisi'ni ve uçak firmasını suçlayıcı mesaj kampanyası başlatın."

"Hangi amaçla efendim?"

"A-71'in sağ veya ölü ele geçirilmesi ve İsrail'in kayıt dışı yüklediği 400 kiloluk sodyum iyon bataryaların buraya getirilmesi için elbette. Yetkililerin ilk anda çelişkili açıklamalar yapmaları da önemli olacaktır. Onlar pilleri inkâr eden beyanat verirse bizim elimize geçmesi daha kolay olacaktır. Farklı açıklamalar komplo teorilerini tetikleyecek, insanları dehşete düşürecek ve kötü senaryolarla halkı meşgul edecektir. Toplumun bilgi eksikliği hayali teorileri sahih yapar. Bu da yetkililerin mesaisini uçak aramaktan başka yerlere yönlendirir ve uçağa ilk biz ulaşırız. Ben yan odada olacağım, biliyorsunuz sabah büyük patron teftişe gelecek, öncesinde birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Her gelişmeyi anında öğrenmek isterim. Sıkı çalışın, ihmali affetmediğimi hatırınızdan çıkarmayın! Şimdi dağılın, hemen!"

IV

İkinci gün, 11.34
Mısır, Sina Çölü

Uçsuz bucaksız kuma baktı. Kâh yükselen kâh dalgalanan ve durmadan buharlanan kum. Gece tenine jilet gibi dokunan, çivi gibi batan tanecikler şimdi tabanlarını kavuruyordu. Sina yarımadasının kuzeylerinde, Akdeniz'e yakın kısımlarında olmalıydı. İsrailoğullarının güya kırk yıl dönüp dolaştıkları dağlık çöller tarihte kalmıştı muhakkak. Her yanda artık yerleşimler olmalı ve o yerleşimlere giden asfalt yollar bulunmalıydı. Peki ama neredeydiler? Uçak çölün en sapa yerine bile düşmüş olsa çevrede bir hayat emaresi görülebilmeli değil miydi? Yoktu işte.

Yürüyor, oturuyor, dinleniyor, yeniden yürüyordu ama ne bir iz, ne bir yol, ne bir can... Tek bildiği şey istikametinin daima kuzey olduğuydu; tabii eğer şaşırmamışsa. Denize ulaşabilmek için.

Kızın telefonunu yeniden karıştırdı. Hayır yine sinyal yoktu. Ekrandaki fotoğrafına baktı. "Cemile!" diye fısıldadı. Bıraktığı yerde çürüyüp gitmesinden, cesedinin çöl sürüngenleri tarafından didiklenmesinden endişe duydu. Enkazı arayanların bulma ihtimaline karşı onu gömmemişti. *"Acaba gömse miydim?"* Gözünün önüne çıyanlar, kertenkeleler, sürüngenler geldi. Kalbinde bir acı hissetti.

Aklını sorularla meşgul etmesi gerekiyordu. Söz gelimi Komiserlik'teki yoldaşları ne yapıyordu, kazadan haberdar olmamaları mümkün müydü, Bay Stoye A-71 kodlu kuryesini aramaya başlamış mıydı, taşıdığı USB'den vazgeçebilirler miydi? Şifrelenmiş USB'de ya Türkiye'nin yüzüncü yıl kutlamalarıyla alâkalı gizli kapaklı bir şeyler veya yeni nesil

zihinsel yazılımla ilgili veriler olduğunu tahmin ediyordu. Belki cihatçı bir eylem. Belki hafıza atomu yahut manna ile alâkalı bir formül. Antalya'da teslim alacak kişi her şeyi biliyor olmalıydı ama artık ona sorma şansı yoktu. İlk fırsatta bir bilgisayar bulup USB'nin şifresini kırmayı denemeliydi. Antalya'da bunu yapmayı aklına koymuştu; tabii eğer oraya ulaşabilseydi. Oradan Gaziantep'e gitmesi gerekiyordu. Bir çocuğu almak üzere. Birden aklına geldi; *"Acaba Bay Stoye USB'ye bir verici yüklemiş olabilir mi; beni takip edebilmek için? Bu bir yandan bana güvenmediğini gösterirse de diğer yandan çok iyi olurdu. Hem bulunmak hem de bulunmayı mecburiyet kabul etmek için."*

Çölde her şey önemini yitiriyordu. Buralarda ölüp kalırsa cihatçı arkadaşına karşı da mahcup olacağını düşündü. Daha onu bulacak ve örgüte katılacak, eskisi gibi birlikte kahve içeceklerdi. Canı kahve çekti. Şöyle içini ısıtıp dimağını canlandıracak koyu bir Türk kahvesi ne iyi olurdu. Aklını meşgul etmek için bu sefer de kahveyi düşünmeye başladı. Suriye'de en çok kahveyi sevmişti. Viyana'daki tiryakiliğine Şam'da yeni yeni lezzetler katmak hoşuna gitmişti. Kendi elleriyle, özenle ve titizlenerek pişirdiği Türk kahvelerini Komiserlik'teki herkesin beğenerek içtiği saatler geçti gözünün önünden. Yürümeye devam etti. Birileri onu kurtarmaya gelesiye kadar hayatta kalmayı başarmalıydı. Bunun için zihnine musallat olacak çöl cinlerinden, gulyabanilerden, hayalet ve seraplardan kendini korumalıydı. Hayal etmenin bir mahzuru olmazdı elbette. Çünkü hayaller kişisel üretimlerdi ve hayallerin peşine düştüğünde muhtemelen yorulduğunu da hissetmeyebilirdi. Hatıralar da önemliydi elbette. Hatıralar insanın canına can katardı. Tekrar çocukluğuna gitti, hayatının en mutlu günlerine... Ne var ki anısı hiç mutlu edecek türden olmadı. Kulağında narin yapılı annesinin —toprağı bol olsun— sesi çınlıyordu:

"Tut elimden güzel Joseph'im, Rahip Kerstin'i bekletmeyelim, müzik dersi önemlidir."

On dört yıl önceydi. Bir bir hatırlıyordu, dün gibi. Kiliseye varışları, rahibin her seferinde annesini bir bahaneyle uzaktaki bir hasta veya komşu ziyaretiyle görevlendirmesi, o gidince güya arp öğretiyormuş gibi onu kucağına alıp kulağına Tanrı'nın mesajlarını fısıldamaya başlaması kim bilir kaçıncı kez nefretle geçti gözlerinin önünden. Sarkık göbeğiyle üzerine abandığı günü düşündü sonra. Ertesi gün cebine bir ustura saklayıp kiliseye neşeyle gitmişti. Henüz bir çocuk olmasına rağmen rahip Kerstin'i tuzağa düşürüp bağlamış, babasının usturasını eline alıp soğukkanlılıkla adamı hadım etmiş, feryat ve çığlıklarına aldırmadan onu kanlar içinde bırakıp gitmişti. Ertesi ve daha ertesi günler polis, savcılık, örtbas edilen dosya vs. derken mutlu hayatı kısmen zindana dönmüştü. Yalnızlığını paylaşan bir tek babasıydı ve o süreçte birbirleriyle dost olmaya bile başlamışlardı. Kederli dökümcü ustası, yaşadıkları tatsızlıktan uzaklaştırabilmek için ona durmadan tarih anlatmış, din anlatmış, huzur verici hikâyeler anlatmış, eliyle demir profiller keserken di liyle ona hep geçmişin iyi hatıralarını sayıp dökmüştü. Küçük Joseph'in, farkında olmadan bütün güzellikleri kalbine doldurduğu günlerdi. Babasının kelimelerini dinlerken kilisede tacize uğrayan Joseph olmaktan kurtulup babası dökümcü Süleyman —halk Salomon olarak bilirdi— Usta'yla yolları birleşen Yusuf olmaya o dönemde meyletmişti. Sonra bir yandan babasına, diğer yandan flüte sığınarak teselli bulduğu yıllar saadetle geçip gitmişti. Onüçünde trompette karar kılmış, Leopoldsdorf im Marchfelde'den Viyana'ya sıçrayıp hatırı sayılır bir trompetçi olarak tanınmasına gidecek eğitim süreci başlamıştı.

Hatıralar arasında gezinirken farkına vardı ki meğer babası onun hem ruhuna hem kalbine ilaç olacak şeyleri iyi

tespit etmiş; ona trompeti ve İslâm'ı vermişti. Babasına göre İslâm dini iyilik, adalet ve sevgiden ibaretti. On dört yaşına geldiğinde hayatının geri kalanında kendini adayacak iki ideal edinmişti; müzik ve iman. İslâm'ın iyilik ve adaletini sığınak edinecekti; ömrünün ideali... Aynı yıllarda insanlık erdemlerini düşünüp trompet üflediği zamanları hatırladı gülümseyerek. On üç yaşına geldiği gün, babasıyla yaptığı o konuşmayı da hiç unutmamıştı keza. Müslümanlığı tercih ettiği ve babasının kaderini yüklendiği gündü o. Akil baliğ olmuş, babası, bir belagat ustası gibi ona büluğa ermenin ne demek olduğunu anlatmış, ileride çocukları olacağını söylemişti. Sonra da, bir gün bir oğul sahibi olursa Ishmael, Adam, Benjamin, Abraham, Elias, Michelle, Aaron gibi isimlerden birini koyması gerektiğini zihnine nakış nakış yerleştirmişti. İlerleyen yıllarda yüzlerce kez dinleyeceği aile hikâyesini o gün bir masal zannettiğini de hatırladı. Babasının dediğine göre büyük büyük dedeleri Yusuf Ağa, Kara Mustafa Paşa ile birlikte Viyana Kuşatması'nda bulunmuş İstanbullu bir ba bayiğit imiş. Mehter bölüğünde boruzen olarak hizmet görmüş, kuşatma sonunda esir düşüp Viyana'da halk kahramanı ve Vali Von Starhemberger'e —bu, Kara Mustafa Paşa'yı yenen adammış— kahvecibaşı olmuş, ardından Beç hisarında kurulan ilk bandoda trompet üflemiş ve Starhemberger, Kutsal Roma İmparatoru Leopold için Tuna'nın karşı yakasında bir çiftlik yaptırmak isteyince savaş öncesi karargâh kurduğu yeri seçip oraya kendi adından mülhem Leopoldsdorf adını vermiş ve Boruzen Yusuf Ağa'yı da çiftlik kâhyası olarak görevlendirmiş. İki nesil sonra çiftlik kâr getirmez olunca dük ailesi elden çıkarmak istediğinde de Yusuf Ağa'nın oğlu Jakob ve torunu Michelle çiftliği satın alıp orayı bereketlendirerek Mart bahçesine döndürmüşler. Git gide çiftliğin çevresinde evler yapılıp köye evrildiğinde de Leopoldsdorf eşrafı arasında asil hayatlarını devam ettirmişler, nesilden nesile.

Çölde sıcak bir rüzgâr esip geçti. Sonra da bir sürüngenin tıslamasını duydu. Ayakları pişiyor, adımları yavaşlıyordu. Gökyüzüne baktı. Buhar buhar bir mavilik... Hatıralara devam etmeliydi. Bu sefer Viyana'dan Suriye'ye varmak için uçağa bindiği günü düşündü. Yaklaşık bir yıl önceydi. Annesinin ani ölümüyle dünyada yapayalnız kalışı, Leopoldsdorf ile kesilen bağları ve Rahip Kerstin'e dair travmatik anıları ile gizliden gizliye Müslüman olmanın ikilemi derken kendisi gibi kimlik bunalımları içinde Afrin'e kaçıp giden cihatçı arkadaşının davet mektubunu alışı... Suriye bir insanlık trajedisinin adıydı. Sefaleti ekranlara yansıyan insanları gördükçe kişinin kendinden utanmaması mümkün değildi. Ve bir gün her şeye isyan edercesine kalbindeki adalet ve iyilik tutkusunun peşine takılıp uçağa binivermişti. Kararını verdiği o günü çok iyi hatırlıyordu. Kahve salonunda, Viyana'ya onu bağlayan hiçbir şeyin olmadığını düşündüğü karamsar bir zaman dilimiydi. Televizyonda sunulan haber, Suriyeli mülteci bir bebeğin sahile vuran cesedini göstermekteydi. İşte o anda, benzer bunalımları yaşayan arkadaşının telefon numarasını hatırlayıvermişti. Fincandaki son yudum boğazından akarken mırıldandı: *"Gidiyorum buralardan, cihatçı olacağım!"* Ertesi gün uçakta yanında oturan Bay Stoye ile tanışması, insanlara en büyük yardımı yapabilmek için bilime, teknolojiye, evrilen dünyaya ve dijital geleceğe yönelik sohbetleri, müzik ve sanat yoluyla Suriyelilerin derdini, cansız bedeni sahile vuran bebeğin trajedisini bütün dünyaya duyurma ideali hep sonradan gelişen cümlelerin konuları olmuştu. Bir müzisyen kimliğiyle Mataru'd Dımışk'a indiğinde Bay Stoye ve İnsan Hakları Savunma Komiserliği'nin kendisi için bir şans olduğunu düşünmüştü; insanlığa hizmet adına. Müstakbel bir cihatçı için Allah'ın rızasını kazanmanın binbir yolu vardı elbette. Yeri gelince beline bomba bağlamak bunlardan yalnızca biriydi.

O gün, ideallerin önemli olduğunu düşünüyordu; şimdiki gibi. Eğer öyle olmasa şu ıssız çölde tek başına çıldırırdı herhâlde. Bay Stoye onu burada bırakmazdı. Bütün dijital imkânları kullanır, yerini bulur, gerekirse onu ışınlayarak bile yanına aldırtırdı. Öyle düşünüyordu. Bütün hâlsizliği ve yorgunluğuna rağmen adımlarını atmayı sürdürme azmiyle içinden bir ses düşüncelerine muhalefet ediverdi:

"Acaba?"

İkinci gün, 11.55
Şam, İnsan Hakları Savunma Komiserliği

Emeviye Camii'nde okunan cuma salâları şehre yayılırken pencereden dışarıya baktı. Küçük dükkânlarında baharat satan esnaf yavaş yavaş işlerini ve mallarını öven canhıraş nağmelerini bırakıyor, cuma için hazırlığa gidiyordu. Zaten bu sokağa yalnızca bu saatte tahammül edebiliyordu; sessiz iken. İki yıldır, yalnızca bu saatte pencereyi açıp hemen kepenklerinin altında ağızları açık bırakılan çuvallar dolusu baharatın kokusunu dimağına çekiyor, bunu yaparken Florida'da genç olduğu zamanlardaki gizli esrar nefeslerini hatırlıyordu. Cuma günlerinde bu sokağı oldum olası anlayamamıştı. Bunca fakirliğin, bunca suç ve terörün olduğu bir şehirde bu insanlar hâlâ dükkânlarını açık bırakarak öylece camiye gidebiliyordu. İlk haftalarda dikkat etmiş, dakikalarca sokağı gözlemişti. Hiçbir dükkâna ne bir hırsız ne bir müşteri girmiş, ne de sokaktan geçen tek tük insan, ne kadar düşkün ve fakir olursa olsun balyalarla yığılı mallara el uzatmıştı. Dilenmeye razı olan, hatta hırsızlık yaparak yaşayan insanlar bile nedense cuma saatinde sahipsiz dükkânlardan tek çöp almıyorlardı. Ahlâk neydi? Ahlâkın bu derece insanları yönetmesi doğru muydu? Geleceğin yapay zekâ ve siber insan dünyasında büyük problemlerden birisi olarak bu konu hep baş ağrıtacağa benziyordu. Ahlâk doğrudan kalple alâkalıydı ve zihinsel deneylerin kimyasını bozabilirdi. Deneklerini bu insanların çocuklarından seçmekle belki de iyi yapmıyordu. Ama genlerin evrilmesini beklemek de zaman kaybı olacaktı. Kaldı ki Komiserlik, deney mükemmelliğini kalpte değil zihinde arıyor, bütün harcamalarını düşünce

sisteminin değişimi için yapıyordu. Amaç, zihnin verileri kabullenişini kolaylaştırmak, ahlâk gibi, sevmek gibi, acımak gibi kalpte tecelli eden erdemlerden insanı kurtararak onları kolay yönetilebilir sürülere dönüştürmekti.

Bay Stoye saatine baktı. Pencereyi kapattı. Şam'a ilk geldiği günü düşündü. Başlangıçta her şey topu topu dört ay sürecek bir araştırma içindi ama neredeyse dört yıl olmuştu. Dahası artık istikbali buraya bağlıydı. Gerçi şehri ve Komiserlik yerleşkesini seviyordu. Hem konut hem ofis olarak. Şehrin tam göbeğinde Romalılardan kalma taş binaların tarih kokusunu duyarak lüks içinde yaşamak kaç kişiye nasip olurdu ki? Üstelik bunca kargaşa, trajedi ve şiddete rağmen. Silikon Vadisi'ndeki büyük patronlara dert anlatamamak dışında tek huzursuzluğu, yaptığı işin git gide daha karmaşık hâle dönüşmesiydi. Manzarasını her seferinde hayranlıkla izlediği tarihî istasyon binasına sahip olma hayallerinin işi daha da karmaşık hâle getirdiğini düşündü. Osmanlı Sultanı Abdülhamid'den kalma bu zarif bina, hayattan beklentilerinin tam da merkezinde duruyordu ve oraya mutlaka sahip olmalıydı. Bunu sağlayacak kişi az sonra şu kapıdan girecekti. Çevresini son bir kez kontrol etti. Aynada kendine ve kıyafetine bakıp kravatını düzeltti. Rüşvet olarak hazırladığı hediye paketinin kurdelasına bir fiyonk daha atıp bölmesine yerleştirirken içindekini düşündü. Geleceği şekillendirme iddiasında olup da tarihe merak duyan bir Evangelist için İsa'nın havarilerine ait kemik bir Roma tarağından daha heyecan verici ne olabilirdi ki? Belki İsa bile bununla saçını taramıştı. Ele geçirmek için altı ay çaba sarf ettiği bu hediyeyi iyi değerlendirmek istiyordu Terfi etmeden veya zengin olmadan Silikon Vadisi'ne dönmeyecekti; kararı buydu. Santa Clara'yı çok özlemişti ama oraya haşmetli bir kral gibi dönmeliydi. Aklından "Şam İstasyonu'nun tapusu!" diye geçirdi. Kapı açıldığında yüzünün mutlu tebessümüne bütün istikbalini kuşatan sahte bir şirinlik kattı:

"Hoşgeldiniz Bay T; efendim!"

"Hoşbulduk Bay Stoye. Derhâl şu uçak kazasından bahset. Neler oluyor?"

"Merak edilecek bir durum yok efendim. Deneklerimizden birini taşıyan bir Airbus Sina Çölü'nde düştü. Otomatik uçuş bilgi raporlama sisteminde karakutuya ait bilgileri tespit edip Kahire yönetimine bildirdik. Kazadan sağ kalanların olduğunu düşünüyoruz."

"Terörist bir nükleer infilaktan söz ediliyor!"

"Onu biz uydurduk efendim, cihatçıları ve İran'ı suçlayabilmek için."

"Peki ne olmuş uçağa? Sakın bir kara delik yuttu deme!"

"Hipoksi efendim. Hava kazalarında sık rastlanan bir durum. Bütün veriler oksijenin bir anda çekilip kabin basıncının düşmesini işaret ediyor çünkü. Hâlen karakutu dâhil uçağın her parçası çölde duruyor. Kazanın üstüne fırtına geldi ve kum her şeyi örttü."

"A-71?"

"Gen mühendisimiz, A-71'in hipoksiden etkilenmeyeceğini ve sağ olabileceğini söylüyor. Aldığı zihin atomu sayesinde yedi günlüğüne uçağın en zeki ve dayanıklı insanı ne de olsa. Bilincini açık tutacak bir damlacık yazılım yüklemesinden de geçmişti."

"Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Yani efendim, bir uçak nasıl otomatik pilotla uçmaya devam ederse bizim eleman da her şartta kurtulmanın yolunu bulacaktır. Diğer bir ifadeyle A-71 geri döndüğünde deneylerimizin başarılı olduğunu bütün dünyaya ilân edebileceğiz."

"Umarım öyle olur Bay Stoye, umarım öyle olur da A-71'in üst versiyonları için şirketimiz yatırım alanı açar. Bu arada, potansiyel A-72 hazır mı? Biliyorsun, her türlü veri yüklenmiş olarak en geç pazartesi günü onu New York'a götürmek zorundayım. Savaş bölgesinde özel bir jetin havaalanında iki günden fazla durması dikkat çeker, öyle değil mi?"

"Hım... Bence efendim, siz jetinizi Doha'ya gönderseniz iyi olur. Çünkü A-72 ile alâkalı planlarımız uzayabilir."

"Neden, ne oldu?"

"A 72 aşaması için belirlediğimiz çocuk şu anda Gaziantep'te ve A-71'in bir görevi de onu getirmekti."

"Allah kahretsin seni Bay Stoye. Bir işi de mükemmel başaramayacak mısın?!"

"Efendim..."

"Yine bütün yumurtaları aynı sepete koyarak ucuz maliyet peşindesin değil mi? Bizden çaldıklarını fark etmiyor muyuz sanırsın, seni ahmak?"

"Efendim, imkânı yok ki sizden..."

"Bir insan, gücünü başkasına nasıl hissettirir, bilir misin, Bay Stoye?"

Bütün cümleleri yarıda kesilen Bay Stoye bu sefer sessiz kalınca Bay T'nin aynı sorusu daha yüksek perdeden öfkeye dönüştü ve cevap bir mırıltı gibi geldi:

"Nasılmış, efendim?"

"Acı çektirerek, Bay Stoye, acı çektirerek!.."

"Telâfi için her ne gerekiyorsa yapacağımdan emin olabilirsiniz efendim."

"Bu bana verdiğin son söz olsun. Başaramazsan acının bütün çeşitlerini... Sen anlarsın işte. Şimdi diğer ve en önemli konumuza gelelim, şu özel konuya, hâlledildi mi?"

"Sizi eli boş göndermeyeceğiz efendim. Jetinizde hazır bulunacak. Geçmiş, gelecek ve ânı kendi doğrusunun dışına taşıran bir sıvı atom. İnsan zekâsının bilgisayar moduna yükseltilmesi diyelim... İşte şurada!"

Bay Stoye masanın çekmecesini açtı, üzerinde nükleer obje işareti olan bir karış boyundaki tüpü nazikçe misafirine sundu. Termosu andıran cam bir tüptü bu. Adam nazikçe tutarak ağırlığını tarttı. İçindeki açık pembe sıvıyı uzun süre gözleriyle inceledi ve keyfî yerine gelmiş ihtiyarların tepkisini verdi:

"Güzeeel... Bu sıvı atomun bir sonraki aşamasında yükseltilen zekâ düzeyinde yalnızca geçmişi değil, geleceği de zihinlerden silebileceğiz. Gerçekten güzel."

"Evet efendim, geçmişinden koparılan bir birey, ailesini, milletini, medeniyetini terk ediyordu; bu sefer kimliğini de terk edebilecek. Elinizde tuttuğunuz sıvı sayesinde A-72'nin hafızasını temizleyip yeniden doldurabilmeyi, bize itaat etmesini hatta bizi sevmesini sağlayabilmeyi yarım saatlik bir laboratuvar çalışmasına döndürebileceğiz artık."

"Ama hâlâ ilkel usullerle deneklerinizi makineye bağlayıp sıvı enjekte etme yöntemini aşamadınız!"

"Bu konuda da ilerleme kaydettik efendim. Artık istediğimiz bilgi ve davranış biçimini bilgisayarda hafıza atomunun içine bir damlacık yazılımıyla kodlayabiliyor ve deneğe haftalık aralıklarla yükleme yapabiliyoruz. Yapay zekâ formunda ve tamamen dijital kozmosa uyumlu bir madde. Zihin böylece her türlü veriyi işleyebiliyor."

"Nihayet siber teknoloji Suriye'ye de geldi diyorsunuz, ha?"

Bay Stoye, karşısındaki huysuz ihtiyarın kendisiyle alay ettiğini bile anlamadan onu yola getirmeye başladığını düşünüyordu. Daha da keyifleneceği bir haberle devam etti:

"Hatta efendim, siz buna insan düşüncesinin yerini alacak nano düşünce sisteminin ilk adımı da diyebilirsiniz. İnsanlar evlerindeyken metaverse sûretleri tarafından yapılacak üretimler, mesailer, aktivite ve etkinlikler..."

"Hımm... Diğer yapay zekâ formlarından farkı ne olacak?"

"Mühendislerimizin dediklerine göre, önümüzdeki elli yılın bütün nano teknolojisini yönetebilmek, farkı bu olacak efendim."

"Çin'in bu konudaki çalışmalarını unutuyorsunuz galiba?"

"Bizimkinin diğer yapay zekâ formlarından farkı, bilgisayarların etkisini azaltmak olacak efendim. Malumunuz, bilgisayarların ne yapacağı ancak kodları tarafından belir-

lenmiştir. Bu da onların insanlar gibi bir iradelerinin bulunmadığı anlamına gelir. Yani kendi kararlarını verip hareket edemezler. Oysa hafıza atomu her an bir üst versiyona yönelik emirleri alma ve uygulamaya imkân tanıyor. Bilgiyi ayrıştıran, yorumlayan ve tavır geliştiren bir yazılım."

"Peki ya sapma gösterme potansiyeli? Emri almak yerine kendi içinde emir üretmeye veya vermeye kalkarsa?"

"Bunu da düşündük ve imkânsız hâle getirdik efendim. Hafıza atomunu damlacık yazılım yoluyla verecek programın yeni sürümünde bu var. Denek yazılımının her aşaması operatörün kontrolünde olacak. Yani ipler yine sizin elinizde efendim."

İhtiyar, masadaki cam termosu yeniden eline aldı.

"Soru şöyle Bay Stoye, şimdi bunun bir damlasını omurilik soğanına zerk ettiğimizde sıradan insanın zekâsını bilgisayar kapasitesine çıkarmış olacağız, doğru mu?"

"A-71'de denediğimiz tam da budur efendim. Ve iki saat içinde update olup zekânın zirvesinde algı gücüne erişebiliyor. Sonraki iki saat boyunca ana bellekten her ne yükleme yapılırsa yeteneğe dönüştürmede hiç zorlanmıyor. Yetenekleri kullanma süreci şimdilik bir hafta... Lâkin bu eşiği yükseltici deneylerimize devam ediyoruz. İnsanlık bambaşka imkânlara kavuşacak efendim, hayal etsenize!"

"?"

"Öncelikle insan belleği kemikli kafatası içine sıkışıp kalmaktan kurtulup daha yüksek hızlarda çalışabilecek. Güç sınırını aşabilecek. Dinlenmeye ve uyumaya gerek kalmaya cak. Unutmak ortadan kalkacak. Eşiniz doğum günü hatırlanmadı diye maraza çıkaramayacak. Kayıp eşya diye bir şey olmayacak. Paylaşım çoğalacak. İnsanlar bilgi, beceri veya hislerini çoğunlukla saklıyorlar ama artık her şey ortak akla hizmet edecek, saklanamayacak. En önemlisi de sizin yerinize 7/24 çalışan bir kopyanızın olması. Metaverse sûretiniz... Tıpkı bilgisayar gibi. Bir bilgisayar insan."

"Peki ya dünyanın ve insanın problemleri? Savaşlar mesela?"

"Biz istersek hiç savaş olmayacak. Olmasını istediğimizde de hiç gecikmeyecek."

"Küresel ısınma, iklim değişiklikleri?"

"Programa girmiş ve hafıza atom ağına dâhil olmuşsanız küresel ısınma da, iklim değişikliği de sorun olmaktan çıkacak. Nabız derecesine göre her bir sûret için küresel veya iklimsel ortam en uygun biçimde ve otomatik olarak programlanacak."

"Duygular? Duygularda durum ne?"

"Bildiğiniz gibi başlangıçta deneklerimizi Ortadoğu'dan seçmemizin en önemli sebebi buydu. Buradakiler bizim aksimize duygularıyla ve kalp erdemleriyle daha fazla meşguller. İnanç sistemleri kalpte tecelli ettiğinden mi nedir, kalbe önem atfediyorlar. Oysa siz de çok iyi biliyorsunuz ki Kartal Göz'deki Yüce Konsey duyguların insanları kör ettiğine, kararlarını gereğinden fazla etkileyip yönlendirdiğine, kalbin sevgiden çok öfkeyle yönetildiğine, bunların da acılara, cinayetlere, kötülüklere sebep olduğuna karar vermişti. Biz de bu yüzden yazılımda duyguya dair bir yükleme çalışması yapmıyoruz. Elbette bu, ileride de yapılmayacak anlamı taşımıyor. A-72'nin davranış grafiğine uygun olarak duygu aşamasına geçmemiz mümkündür, önce kalbini kopyalar, sonra laboratuvar ortamında duygularını yönetecek çalışmalara başlarız. Elbette bütün bunlar tamamen sizin ve Kartal Göz'ün kararına göre tatbik sahasına konulacaktır efendim."

"Önce hafıza atomu ve yeni versiyonları üzerinde başarınızı görelim, sonra duygu yazılımı masaya yatırılır, olumlu olumsuz araştırmalar değerlendirilir ve nihayet yatırıma değip değmeyeceğine karar verilir. Siz bu ihtimali göz önünde bulundurarak denekleri yönlendirmeye devam edin."

"Hay hay efendim. Bu konuda Suriyeli bir mühendisten yararlanıyoruz. A-71'i kodlayacak kadar zeki birisi. İnsanın

düşünme eylemi gibi hissetme eyleminin de daha gelişmiş bilgisayarlar ve daha duygusal damlacık yazılımlar ile donatılabileceğini iddia ediyor."

"Tamam işte. Peşine düşmeniz gereken bu! Eşzamanlı düşünce ve duygu ortamı... Akıl ile kalbin senkronize çalışması. Kalbi tamamen devre dışı bırakan bir yapay zekâ teknolojisiyle insanlığı yönetip yönlendirmek mümkündür ama asıl önemli olan bunu kalp ile yapmaktır. Akılları yöneterek insanlığa tanrılık taslayabilirsiniz ama kalpleri yönetirseniz insanlığın tanrısı olursunuz! Bence sen o mühendis ile A-71'i birbirine katıştırmalısın! Bunun için önce onu bulmalısın elbette!"

"Bana mühlet verin efendim! Mesela dört gün."

Bu teklif üzerine karşısındaki adamın ses tonu bile değişiverdi:

"Dört gün sonra benim burada olmayacağımı düşünerek böyle söylüyorsan seni yakarım Bay Stoye! Konuştuklarımızın hiçbiri, iyi veya kötü, öfkeli veya dostâne, sana gücümü hissettirme kararımı erteleme sebebi değildir, bilesin. Bundan böyle seni sevmeme, şu Arap kokan şehirde kalmana, hatta Şam İstasyonu'nu satın alabilmen için izin vermeme kapı aralayacak işler yap. Yap ki Kartal Göz'e döndüğümde birilerinin dikkatini çekebileyim. Biliyorsun, her patronun üstünde bir patron mutlaka vardır... Ve unutma, kaplumbağa, ancak başını dışarı çıkardığı vakit bir ilerleme kaydedebilir."

Bay Stoye, Şam İstasyonu lafını duyunca planının keşfedilmesinden utanç duyarak koltuğuna oturdu. İhtiyarın üstü örtülü tehdidi moral bozucuydu. Adam resmen güneş çarığı, çarık ayağı sıkar demek istiyordu. Kimseciklerin ruhu duymadan kurmakta olduğu imparatorluğun keşfedilmesine canı sıkılmıştı ve Santa Clara'ya bir kral gibi dönebilmek için Şam'da birkaç sene daha kalmanın yollarını mutlaka

bulması gerektiğini yeniden aklından geçirdi. Silikon Vadisi'nde etkin bir konum peşindeyken bir masabaşı görevle tehdit edilmekten gına gelmişti artık. Şimdi suratındaki nahoşluğu hissettirmeyecek şekilde daha rahat ve samimi olmalıydı. Buraya kadar konuştukları hiyerarşik bir sorumluluk alanıydı ama bundan sonraki cümleler özel bir talebin karşılığı olacaktı. Yani daha üst perdeden konuşabilir ve karşılığında kendi talebini şart koşabilirdi. Az evvel üstü kapalı olarak sorduğu şey, en tepedeki için hazırlananan şu iksirle alâkalıydı; cam tüpün içindeki tatlı pembelik... Yaşı yüze yaklaşmış bir adamın bunamaktan kurtulması için yapılan onca laboratuvar deneyi ve kimya mesaisi... Ama onun için bundan daha iyisine de sahipti; pembe sıvının formülü. Kolunu büyük ekrana uzattı. Eli bir kumaşın içine girer gibi içeri gömüldü. Dirseğini diğer eliyle destekleyip içeride bir şeyleri karıştırır gibi yaptı. Sonra çıkardı. Avucunda bir kâğıt parçası. Boğazını temizler gibi yutkunup sesini yumuşatarak kâğıdı karşısındaki adama uzattı:

"İşte efendim, aylardır sizin ve benim peşinde olduğumuz şey. Hayatına karşılık bana verdiği..."

"Bunun yenilip yutulacak bir iksir olduğundan eminsin değil mi, Bay Stoye?"

"Elbette değil efendim, elinizdeki yalnızca formül. Beyni duvara yapışmadan evvel adını da öğrendim; Selva! Kitap'taki adı buymuş yani!"

"Ne yazıyor bu kâğıtta?"

"Arapça efendim, tercümesini sizin için İbrânî harfleriyle arkasına yazdım."

"Ato-mik altının, pi-la-tîn, üzer-lik tohumuu, ken-diiir, bir bardak saf suuu, i-ki... Nasıl yani? Bildiğimiz ormus formülü bu! Bana bak Bay Stoye, patronum algılarını açmak veya astral seyahatlerde kafa bulmak isteseydi size minnet etmez, rafında şişelenmiş mannadan bir yudum daha alırdı."

"İşin sırrı karışım ölçülerinde efendim. Elinizdeki kâğıtta yazan şey tam da bu. Herkesin peşinden koştuğu sır. Ölmeden konuşturdum. Atomik altın iki oran, saf su bir oran fazlalaştırılacak. Zavallı adam bunu bizzat denediğini ve her dört saatte bir zihinsel kapasitesinin ikiye, dörde, sekize, on altıya katlandığını, günün sonunda ise derin bir uykuya dalarak çıldırmaktan kurtulduğunu söylüyordu."

"Sen de bunca güce sahip birini tek başına öldürdün ha? Buna inanmamı mı bekliyorsun yoksa?"

"İnanın efendim, lütfen inanın. Adamı öldürdüğümde uyku sersemiydi. Dediklerini kontrol etmek üzere de dün formülün içeriğinden bir miktar üretip en sıhhatli deneklerimizden birine bizzat yutturdum."

"Eee! Sonuç?"

"Sonucun birkaç saate kadar elimize ulaşacağını umuyorum!"

"Muamma gibi konuşuyorsun herif, neyi umuyorsun, neden umuyorsun, kim bu adam, nerede, kontrolü sende değil mi?"

"Adam değil efendim, kadın... Şu anda A-71'in yanında olmalı."

"Nasıl yani? İkisinin ortak ne işi var?"

"Onu uzaktan gözlemesi için uçağa bindirdim. A-71 hakkında tek ata oynayamazdım. Sonra da epifiz bezine yeni bir işlem yaparak sonucu elde ede..."

"Sakın onun da aynı uçakta düştüğünü söyleme bana!"

Bay Stoye başını eğdi. Karşısındaki adamın bakışlarındaki öfkeyi iliklerinde hissedebiliyordu artık. Bu bakışı, suçladığı bir adamı iki kaşının arasından vururken de görmüştü. Titredi ve özür anlamına gelen sayısız cümleyi art arda sıraladı. Sonra da yaranmak için teklif getirmeye başladı:

"İstiyorsanız yeni bir denek üzerinde sonucunu size gösterebilirim. Bu akşam..."

"En iyisi sana içirmek! Belki bir miktar akıllanırsın?"

Bay Stoye tükenmişliğin verdiği yılgınlıkla içinden geçeni dillendirdi, yalvaran bir sesle:

"Değer mi efendim? Ölmeye ramak kalmış kaprisli bir moruk paraları sayesinde dünyanın başına bela olmaya devam etsin diye bu sadık bendenizi feda etmeye değer mi? Bakın işte, istediğiniz formülün uygulaması!"

New York'taki büyük patronuna "kaprisli moruk" denilmesinden hoşlanmış gibi sessiz kalan Bay T, Bay Stoye'un termosu yeniden eline alıp bir genç kıza evlilik teklif eder gibi önünde diz çökerek ikram edişine güldü. Sonra da büyük patronun kim olduğunu bilse yine aynı tanımlamayı yapar mıydı diye merak etti ve merhamete gelmiş gibi davranarak sordu; sesine bir şefkat tonlaması katarak:

"Bay Stoye, İnsan Hakları Savunma Komiserliği'ni kim finanse ediyor, biliyor musunuz? Yahut şöyle sorayım; savaşın tam göbeğinde, şu pis şehirde, acaba kimin parasıyla şampanya içebiliyor, keyif çatıyorsun?"

Soru şaşırtmaca gibiydi. Bay Stoye buna verecek pek çok cevap bulabilirdi. Karşısındaki adamın koyu bir Evangelist olduğunu çok iyi biliyordu; doğru cevabın FED olduğunu söylediği takdirde başının belaya gireceğini de. Dünyayı avcunun içine alan Federal Rezerv Sisteminin Evangelist idealleriyle alâkalı çok şey okumuştu. Peki ama bunca zaman Evangelizm adına çalıştığına şahitlik ettiği Bay T yalnızca kendi menfaatini düşünüyor ve kendi hesabına çalışıyor olabilir miydi? Eğer öyleyse şişi de, kebabı da yakacak bir cevaptan kaçınmalıydı. Bu durumda hakikati söylemek en doğru yol olacaktı:

"Evangelistlere ait kutsal temizlik adına buradaki taraflara silahı hangisi satıyorsa onun parasıyla olduğunu biliyorum. Hangisi olduğuyla da fazla ilgilenmiyorum; sizden gayrı."

Bu cevap üzerine Bay T onu tekrar azarlamak yerine sadakatini pekiştirmek için ağız değiştirdi:

"Güzeeel... Sen sadece benimle ilgilen ve herkese terörden, savaştan, kötülükten arınmış bir dünya için burada olduğunu söylemeye devam et. Milletleri savaş, terör, teknoloji, hibrit tohumlar, yapay etlerle bıktırıp dijital dünyaya sığınacak hâle getirdiğimizde kesin ve adil kurallar yazılımında bir yasa ile herkesi ve her şeyi yeniden planlayacak ve yepyeni bir millet yaratacağız. O gün geldiğinde, Musa İbrâniler için neyse ben de şu dünya için o olacağım. Ve elbette bana bir de Harun lâzım."

Bay Stoye cümlenin sonundaki imayı çok iyi anladı ve bir anda kendini Harun gibi hissetti. Musa New York'a gitse bile Şam'ın Harun'a; Harun'un da Şam'daki tarihî tren garına ihtiyacı vardı. Beylik bir cümleyle girizgâh yaptı:

"Gelecek kader olmaktan çıkıyor efendim, gelecek bugün Musa'nın vereceği kararların eseri olacaktır. Siz Musa olarak bunu başardığınızda ben A-71'in yeni sürümlerini Silikon Vadisi'ndeki dijital ağlardan da Kartal Göz'ün kanatlarındaki siber işlemcilerden de önce şuracıkta, insanlığın kadim yurdunda, Evangelizmin vaat edilmiş topraklarında şekillendirmiş olacağım; elbette sizin adınıza. Benden müjdeli haberi aldığınız güne kadar burada sizin adınıza çalışmakta olduğumu hatırlamanız için de hoşunuza gidecek bir armağanı şimdi size sunmak istiyorum. Tamamen şahsınıza, saygılarımla... Buyurunuz, İsa'nın havarilerinden birine ait bir tarak..."

Bay Stoye, bu sefer ekranda gizli bir bölme yerine ahşap çekmecesinin alnına monte edilmiş gizli tuş takımına dokunarak masaya eklemlenmiş elektronik kasasını açtı. Şifre rakamlarını girerken gülümsüyordu; ihtiyarın dudak bükerek zaman geçirdiğini bilmeden. Vereceği hediyenin karşısındaki adamı heyecanlandıracağından emindi. Kasanın kapağını kapattığında hâlâ yüzünde birine yaranmaya çalışan o sahte tebessüm vardı. Zavallı Bay Stoye, eğer Şam'da kaldığı bunca

yıl boyunca zekâ ve akıl üzerine yaptığı teknolojik ve dijital araştırmaları kalp ve duygular üzerine yapsaydı, muhtemelen patronunun yüzüne bakarken içinden geçenleri de hissedebilecekti:

"Zavallı ahmak! Ben burada tanrı olmaktan bahsediyorum, sen bana tanrıyla konuştuğunu söyleyen birinin miskin arkadaşına ait pis bir tarağı hediye diye sunuyorsun. Yakın gelecekte dünyaya peygamberleri ben atayacağım ama tabii sen bunu hangi kapasiteyle anlayabileceksin ki?!"

Bay Stoye, kendisininki kadar sahte bir gülümsemeyle karşılaştı:

"Aa... Öyle mi? Nasıl elde ettin bunu? Ortadoğu koleksiyonumun en değerli parçası olacağından eminim."

VI

Dördüncü gün, 19.00
Mısır, Sina Çölü

Kalın, kahverengiyle gri arası boz renkte, yarısı kuma gömülü, etli gövdesi sivrilmiş fıçıyı andıran, insan boyundaki o acayip bitki olmasaydı asla hayatta kalamazdı. İkinci günün sonunda bütün umutlarını yitirdiği bir sırada onu görüp koşmuştu; birine rastladığını zannetmenin sevinç ve şaşkınlığıyla. Çatlamış dudakları ve kavrulup buruşmuş derisinin gerildiği, sık sık gördüğü serapların zihnine oyunlar oynadığı bir zamandaydı ve o anda, hayatın ikinci merhabasını hisseder gibi olmuştu. Sevinçle koşmanın heyecanı bedeninden kalbine inmişti sanki.

Önce onu, başında gölgelenmek üzere çalı taşıyan bir bedevî -belki bir çöl çobanı- zannetmişti ama yaklaştıkça çölün kendisini bir kez daha yanılttığını gördü. Yanına vardığı şey garip bir bitkiydi. Annesinin -toprağı bol olsun- küçük bir saksıda yetiştirdiği bonsai cinsinden çiçeği hatırladı. Adına çöl gülü demişti. Gördüğü dobiş gövde çöl gülünün insan boyutunda olanıydı. Yukarıya doğru huni şekilli bir kütle ve üzerinde çalı yaprakları. Ne hibiskus, ne baobab. Çölde bir ağacımsı. *"İnsan da olabilirdi!"*

Yusuf, onunla konuşmaya başladı. Kimseye rastlayıp rastlamadığını, bir uçak enkazı görüp görmediğini falan sordu. Ayağının sızılarını unutmuştu. Elini omzuna attı. Sonra sırtını ona yaslayıp oturdu. İki gündür biteviye kum gördüğü çölde sürüngen olmayan bir canlı ile karşılaşmaktan memnundu. Uzun uzun düşündü. Her şeyi baştan alarak; bu sefer rastladığı çöl gülünü de plana dâhil ederek.

O geceyi umutlu geçireceğine inandı. Kâh yıldızların göz kırpmalarına karşılık verdi, kâh sırtını dayadığı garip arkadaşının tepesinde taşıdığı yapraklarını inceledi.

Yaprak varsa bir yerlerde su da olmalıydı. Ceplerini yokladı, sivri veya sert bir cisim lâzımdı. Yazı tura attığı riyali kumda bıraktığına deliler gibi pişman oldu. Nihayet safarisinin fermuar mandalıyla ağacın etli gövdesini çizmeyi denedi. Zor olmamıştı. Ağacın kabuk ve lif dokusu yumuşacıktı ve çizildikçe süte benzeyen bir tür reçine sızıyordu. *"Sana zarar vermek değil kastım, birazcık yardımseverliğini umuyorum, hepsi bu!"*

Yaptığının ayıplanacak veya gülünecek bir yanı olmadığını düşündü. Karşısında bir canlı vardı ve dilini anlamasa da hisleri olduğu açıktı. Şamanların düşüncelerine hak veriyordu, eşyanın ruhu vardı ve belki de bu bitkinin ruhu ona yoldaşlık edecekti. Çekine çekine sızıntıdan bir damlayı yaladı. Ufff!.. Hemen tükürdü. *"Zehir!.."* Annesinin çöl gülünü hatırladı. Zehirli olduğunu söylediğini de. Omuzları iki yana düştü. Umudu boşa çıkmıştı. Gözlerinden yaşlar geliyordu. Ve gecenin bütün güzelliği kayboluverdi. *"Sahi Viyanalı bir müzisyenin şu anda, şu Allah'ın çölünde ne işi var?"*

Oyalanırken cebindeki USB'ye dokundu. Çıkarıp baktı. Evirip çevirdi. Şu Bay Stoye'a da lânetler olsundu; iki gündür peşinden kimseyi göndermediği için. *"Acaba USB'den de vazgeçmiş olabilir mi? Belki de milyar dolarlar harcanan deepfake, metaverse veya bilgisayar zekalı insan için son aşama dedikleri program bunun içinde. Öyle olsa Bay Stoye mutlaka..."* İnsanları kuklalarla yönetme fikrine sahip Bay Stoye'un deepfake teknolojisinden vazgeçemeyeceği düşündü. Böyle bir proje hırslı insanlar için biçilmiş kaftandı. Falancayla aran mı bozuldu, çek bir kukla video sosyal medyada yayımla. Başbakana mı kızdın, deepfake kuklasıyla aleyhinde çek bir video, olmayan suçlarını mıl-

yonların gözüne baka baka itiraf etsin ve istifasını versin! Bir iş adamına para mı kazandırmak istiyorsun, ünlülerin deepfake kuklaları reklama başlasın, mallar kapış kapış... Deepfake'in, istediği zaman vezir, istediği zaman rezil edebilecek bir imkân olduğunu düşündü. Özellikle de İnsan Hakları Savunma Komiserliği'nin yüce amaçları adına. Bu kadar sebep, USB hatırına kendinden vazgeçemeyeceklerini gösteriyordu. *"Peki ya USB'ye ihtiyaçları yoksa? Belki bunun içine de Bruce Willis'in Sûretler filmini yüklemişlerdir!"* İroni olsun diye.

Gece yarısında sırtını yasladığı bitkiye tekrar baktı. Su umudu boşa çıkmıştı. Rüzgâr şiddetleniyordu. Kum fırtınası başlamak üzereydi. *"Bu gece siperdeyim!"* Sırtını ağaca iyice yaslayıp yerleştirdi. Gözü yıldızlara takıldığında düşüncesi yeniden Komiserliğe ve kendisinin kullanılıp kullanılmadığına döndü. Orada yıldızlara yapılacak yolculuklar bile ciddi ciddi araştırılıyordu. Bay Stoye'un ve Kartal Göz'ün Tesla yerine Hz. İsa'yı yeniden dünyaya getirme hayalleri geldi aklına. Bu, Komiserlik laboratuvarlarının Şam'da kurulmasını da açıklıyordu. Suriye ve Filistin'de Hz. İsa'dan bir DNA arıyor olmalıydılar.

Bunu düşündüğü anda zihninin açıldığını hissetti. Belki de her şeyi yeniden yorumlama vaktiydi. Şarm el-Şeyh'e gitmeden evvel aldığı damlacık yazılım etkisini yeni yeni gösteriyordu belki de. Bay Stoye'un Hz. İsa'yı yeniden getirip insanlığı onunla yönetmek arzusundan ürktü. Sonra da çöldeki zehirli ağaca sırtını dayamış olarak ölmekten korkmadığını fark etti. Şimdiki korkusu dünyanın kötüye giden kaderini değiştirememekten ibaretti.

Titreyerek gözlerini açtığında şafak sökmek üzereydi. Çöl ayazı... Oturduğu yerde kımıldadı. Ağaca sırtını daha bir yaslamaktı niyeti. O sırada kaşının üzerine, yanağına ve eline damlalar düşmeye başladı. Yine hayal gördüğünü sandı.

Hayır değildi. Üstelik yağmur olmadığı da açıktı. Yanağına düşen damlanın süzülerek dudağına değmesini ise bir mucize sayabilirdi. Çünkü eliyle yokladığında parmağını ıslatacak derecede dolgun bir damla olduğunu gördü. Hatta yağlı zannedilecek kadar da yoğundu. Parmağını yalayıp derhâl kaşına dokundu. Evet, ikinci damla da aynı şekildeydi. Başını yukarı kaldırdı. Ağacın yapraklarında çiy taneleri gördü. Süzülüp üzerine dökülenler bunlar olmalıydı. Hiçbirini kaybetmemek için tek tek yapraklara dudağını değdirip emdi. Yemyeşil çimenler ve çiçekli ağaçlarla dolu Leopoldsdorf'ta hiçbir bahar sabahında bu irilikte çiy tanesi görmemişti. Bu başka bir şeydi. Serap görmediğini ağzındaki tattan biliyordu. Her damlası dolu dolu bir yudum gibi. Zehirli çöl gülünün yapraklarında biriken bir hayat... Lezzetli, su tadında, besleyici va ferahlık verici.

"Sina Çölü'nde Hz. Musa'ya verilen men ve selva bu değilse başka nedir ki?" dedi ve yolların kaybolduğu, umutların tükendiği noktada, çölün şekilden şekle ve sûretten sûrete girmesini izleyerek hâline şükretti. Viyana'dan buralara gelirken büyük umutlar beslemişti, şimdi burada öylece tek başına ölemezdi; Bay Stoye'u durdurmadan olmazdı.

Kaderi değişiyordu. Ellerini göğe açtı...

Dördüncü gün, 19.00
Şam, İnsan Hakları Savunma Komiserliği

"Bay Stoye'a haber verin! Hastamız kendine geliyor."

Doktorun sesi hastanın kulağına sanki bir mağaradan yansıyordu. Gözlerini açmak istediği hâlde bunu yapamadı. Kendini bilmeyi istedi. Bilinci yerinde değildi. Gözünün önünde birden bir oksijen maskesi belirip kayboldu. Yakalamaya çalıştığı hâlde yakalayamamıştı. Sırtında bir ağrı hissetti. Sağ omzunu kımıldattı. Ağrı hâlâ orada mı, kestiremedi. Boynunda sancı vardı. Başucunda sesler duymaya başladı. Yine derinlerden gelen boğuk sesler:

"Cemile! Cemile!... Çok şükür uyandın!"

Neler oluyordu? Neler olmuştu? Hatırlamaya çalıştı.

"Bir şey yapsana doktor!"

"Daha aşırısı tehlikeli olur efendim, biraz bekleyelim, kendine gelecektir!"

"Bekleyemeyiz ahmak herif! Zaman tükeniyor! Bir şeyler yap!"

Kolundaki serumu hissetti. Damarında zonklama başladı.

"Bu şimdi kendine getirir Bay Stoye! Hafıza dopingi!"

Doktorun seruma yeni bir sıvı enjekte ettiğini damarındaki yanmadan bildi. Daha evvel hiç hissetmediği bir yanmaydı. Bay Stoye kendisine ilaç veriyor olmalıydı. Bir an evvel ayağa kalkması için.

Acaba neredeydi? Zihninde bir uyuşma hissetti. Akşamdan kalma gibi bir hâli vardı. Gözlerini açmayı yeniden denedi. Bir sürü cihazlar ve kablolar. Hepsi bedenine bağlı olmalıydı.

"Cemile! A-71 nerede?"

"?"

"A-71? Uçak düştüğünde hani. Ne oldu ona?"

Cemile sallanan oksijen maskesini yeniden gördü. Evet, bir uçaktaydı. Pilotun sesi kulağında çınladı; "Mayday... Mayday..." Gerisini hatırlayamadı.

"Bay Stoye, yetmiş iki saattir komadaki bir hastayı zorluyorsunuz. Her şey kötüye gidebilir. Müsaade edin, biraz dinlensin."

"Doktor! Kes sesini. 84 saat evvel bu kız iki doz manna yuttu. Ekstra hafıza yüklü, senin anlayacağın. Bu da zihnin den geçenleri derhâl öğrenmemiz gerektiğini bana söylüyor. Benim için şu anda saat değil saniyeler önemli. Her geçen dakikada A-71 elimizden uçup gidiyor. Bir an evvel konuşmazsa sen de konuşamaz olacaksın, bilesin. Bunun ağzından çıkacak bir cümle için ne kadar masraf yaptığımı biliyor musun sen? Şimdi derhâl kendine getir şunu!"

Cemile başucunda konuşulanları duyuyor, duydukça hatırlıyordu. Uçağa bindiğinde zihinsel algılarının kendini çıldırtacak kadar çoğaldığını, düşmeye yakın da uzaydaki gezegenlerin dönüş hızlarını bile hissetmeye başladığını hatırlıyordu. Bay Stoye ona her ne verdiyse sıradan bir manna olamazdı. Bu bambaşka bir şeydi; zamana ve mekâna hükmeden bir algı. Bazen burada, bazen şurada; kâh geçmişte, kâh gelecekte. Bay Stoye'un kendisini denekleri arasına kattığını anladı. Hâlbuki onunla anlaşmasında denek olmak yoktu. Belki de A-71'i takip görevinde başarısız olmasını istemediği için ilaç yüklemesi yapılmıştı. Ama eğer öyle olsa kendisine pervitin verirdi. Eğer aldığı manna ise ondan yeniden alması gerektiğini düşündü. Yaşadıklarını bilinci açıkken yaşamak ilginç olacaktı şüphesiz. O sırada kendini çölde bir koltuğa kurulmuş. kum tanelerini izlerken hissetti. Bütün tanelerin tek tek yerden havalanışını, diğerleriyle çarpışmasını, sonra savrulurken dönüşlerini, her şeyi ama her şeyi ağır çekim film şeridi gibi izleyebildiğini hatırladı.

Çevresine baktı. Her şeyi görüyor, hissediyor ama tepki veremiyordu. Hafıza kartı off konuma düşmüş bir bilgisayar

düşündü. Yusuf'un onu terk edip gidişi, sonra tekrar gelişi, kumlardan kendisini kurtarmak için yaptıkları, donuk bakışları karşısında umutlanışı, her şeyi bir bir hatırlıyordu artık. En kötüsü de öldü zannedip gözlerini kapatmak için gözkapaklarını indirmesiydi. Damarlarında bir yanma hissetti. Bilinç yoktu ve beyin sanki hiçbir organına kumanda etmiyordu. *"Mannanın getirdiği tükenmişlik zirvedeyken dibe vurma hâli!"* diye sayıkladı. Dipten zirveye dönmesi gerektiğini düşündü. Bedenini dinlemeyi denedi. Evet, işte olmuştu; kalp atışlarını duyacak kadar başarılıydı. Doktor az evvel dinlenmesi gerektiğini söylemişti. Dinlenmeye devam etmeyi aklından geçirdi. Hayret, metabolizması yavaşladıkça yavaşlıyordu. Damarlarındaki kanın akışı havada süzülen bir kırlangıç tüyü kadar hafif hareket ediyordu. Bunun hayat ile ölüm arasındaki geçidi uzatan bir süreç olmasından korktu. Kalbinin bile sesinin zayıfladığı bir anda şiddetli bir dron sesiyle belinlediğini hatırladı. Bilinci şimdi çölü tarıyordu. Henüz ölmediği için şükrettiği ana döndü. Hatırlıyordu. Beklemişti... Tekrar beklemişti... Bir ara üzerinden pervaneli bir uçak geçmiş, sonra da helikopter gelmişti. Belki de uçaktı, kestiremedi. *"Uçak gidimli helikopter veya helikopter kalkışlı uçak!"*

Helikopterden inenler dört gündür bilinci kapalı olduğu hâlde yaşamaya devam ettiğini söylüyorlardı. Sonra da "Bu bir mucize!" diyorlardı, damarlarında dolaşan ilaçları bilmeden. Birden yüzünün tokatlandığını hissetti. Bağırışmalardan sonra yanağına şiddetle inen tokatlar. Ne olduğunu anlayamadı. Şimdi helikopterdeydi. Tedaviye alınmış, kendisine durmadan A-71 sorulmuş. Komiserlik binasının terasına getirilesiye kadar sorular devam edip durmuştu. Artık hatırlıyor, biliyordu. Korkunç bir tecrübe yaşamıştı. Bitkisel hayat gibi. Bereket versin Komiserliğin ekran odasında sağlık ekibi hazırlıkları yapmış ve yatağına yatırılmıştı. Anılardan sonra nerede olduğunu anlayıverdi.

Sonraki saatler boyunca Bay Stoye'un başucuna gelip gelip gidişini ve her seferinde doktoru tehditlerle azarlayışını derinden derine izledi. Bilincinin açık oluşunu şimdilik kimseye hissettirmemeyi tercih ediyordu. Bay Stoye'un gazabı onu korkutmuştu. Kendisinin rızası olmadan aşırı dozda manna veya başka ilaçlardan yükleme yapmış, ona sıradan bir denek muamelesini reva görmüştü. Güven sarsıcı bu hareketin uzanacağı yerlerin korkusu vardı içinde. Yutulabilir bir lokma konumunda olmak istemiyordu. İçinde bir ikilem hissetti. Bütün olanlardan sonra Bay Stoye'a şükran mı duymalı, karşısında mı yer almalıydı? Sebep ne olursa olsun, kendisini kurtarmak için hiçbir fedakârlıktan çekinmemişti. Tıpkı kendisinin Komiserlik için hiçbir fedakârlıktan çekinmediği gibi. Yapılan şey her iki tarafta da insan haklarını savunmak diye biliniyordu. *"Hayat Kutsaldır!"* sloganı boşuna olmamalıydı. Sonunda ona gülümsedi:

"Allah sizin gibi insanları dünyadan hiç eksik etmesin Bay Stoye!"

"Cemile! Uyandın demek! Beni duyabiliyor musun?"

"Evet Bay Stoye... Duyuyorum."

"Güzeeeel! Uçağı hatırlıyor musun?"

Olumlu anlamda başını salladı. Bay Stoye gürledi:

"Doktor, şimdi bizi yalnız bırakın lütfen!"

Doktorun çıkışını bekledikleri esnada Cemile sordu:

"Kaç ölü var?"

"Uçak henüz bulunamadı. Sen bana A-71'den haber verdiğin an bulunması iki saat sürecek. Evet?"

"Evet ne?"

"A-71?"

"O da ne?"

"Şarm el Şeyh uçağında bulunuş sebebin!"

"Bir yanlışlık olmalı Bay Stoye. Bana Yusuf Bey'i takip etmek için bilet alınmıştı?"

"Haa!.. Tabii ya... Yusuf Bey... A-71. Ne oldu ona?"

"Bunu siz benden iyi biliyor olmalısınız! Yoksa bulunamadı mı?"

"Bulamadık!"

"O hâlde ölmüştür. İnsanın o çölden sağ çıkması imkânsız!"

"En son ne zaman görmüştün?"

"O beni gördü. Ölümün eşiğinde... Ve yürüyüp gitti."

"Bundan emin misin?"

"Öldüğünden emin olduğum kadar!"

"Bundan nasıl eminsin?"

"Çünkü yaralıydı. Yüzü gözü kanlar içindeydi."

Bunu söyledikten sonra birden Yusuf'un yüzündeki kanın kendi boynundan akan kan olduğunu düşündü. Yarasını sararken elleri kan olmuş, sonra yüzüne bulanmıştı. Bunu tekrar söylemeye gerek duymadı; mutlaka ölmüş olmalıydı. Bay Stoye elini şakağına koymuş odayı arşınlayarak düşünüyordu.

"Teşekkür ederim Bay Stoye. Benim için yaptıklarınız..."

"Elbette yapacağız sevgili kızım. Biz hiçbir insanı kendimizden ayırmayız. Sahiplendiğimiz insanlar elbette bizden biridir."

"Minnettarım efendim. Yapabileceğim başka..."

Bay Stoye başparmağını dudaklarına götürdü. Düşünmeye devam etti. Ve kapıya yöneldiği sırada:

"Pekâlâ bu meseleyi kapattık!" diye göz kırptı. Cemile onun bu cümleyi teşekkür ve minnet bahsi için söylemediğini çok iyi biliyordu. Kafasında kapattığı başka bir mesele olmalıydı. Merak etti ve tam kapıdan çıkacağı sırada sordu:

"A-71 nedir efendim?

"İsrail'e ait elektronik piller sevgili Cemile. Şu anda teslimatı alınıyor!"

Bay Stoye kapıdan çıkmadı. Doktor ile iki adamını çağırdı:

"Derhâl bütün bu aletleri odamdan çıkarın! Hastayı da."

Cemile az evvel gördüğü şefkat ile şimdi bir eşya gibi karga tulumba binadan çıkarılışını kafasında ölçtü, biçti ve çok iyi bildiği A-71 projesini bilmezden gelmekle iyi ettiğini düşündü.

Yedinci gün, 02.16
Mısır, Sına Çölü

Allah ona en çaresiz anında çöl gülünü ve çiy tanelerini vermişti. Dilinin üzerinde bekletiyor, yağmur suyuna benzeyen tadını hissediyor, sonra yutuyordu. Sanki dilinde bekledikçe doygunluğu artıyor gibiydi. Boğazından akışı zeytinyağı yahut çiğ yumurta içmiş hissi veriyordu. Sina Çölü'nde Allah'ın "men ve selva"yı yalnızca Musa'ya lütfettiğini düşünmüyordu artık.

Seher vaktiydi. Tabanlarına baktı. Kabarıklıklar nasırlanmaya başlamış, duyarlılıkları geri gelmişti. Bedenindeki ilaçlar etkisini kaybettikçe zihnindeki çeperlerin arka yüzleri de görünür olmuştu sanki. Zihninin daha tembelleşeceğini beklerken daha açık bir bilinç düzeyine yükseldiğine inanamıyordu. Doktor *"Şimdi omurilik soğanına ulaşıyoruz!"* diyerek bitirdiği enjekte işleminin sonunda, *"Bir hafta süren var, şimdi zihin fonksiyonların olabildiğinin iki katı açık. Zirvede sayılırsın. Her geçen gün netlik azalacak ve yedinci günde normale döneceksin. Bu yedi gün Şarm el-Şeyh-Antalya-Gaziantep-Şam güzergâhında seni tutacak ve A-72'yi sağ salim getirmiş olacaksın"* demişti. Hesaplamasına göre yedinci gündeydi ama kendini ilk gündekinden daha zinde hissediyordu. "Doktor yanılmış olmalı!" diye geçirdi içinden ve hemen ilave etti; "Elbette şu çiy tanelerinin marifeti değilse!"

Adımları maraton koşucusunun adımları gibiydi. Belki de bakışlarındaki keskinlik ve moralindeki zindelik kalbine yürümüş ve kurtulmayı beklemek yerine kurtuluşa koşmaya onu inandırmıştı. Hisleri gayet açık ve olumluydu, önceden duyarsız kaldığı bazı şeyler için vicdanında sorumluluklar

bile hissediyordu. Her şey, inanmaz derecede iyiydi. Ruhu kendinden ayrılmış da yine kendine dönmüş hissine kapıldı. Belki de kalbiydi bütün bunların sebebi. Çünkü şu anda baskın olan aklından ziyade kalbiydi. Başka zamanlardakinden daha duyarlı, daha hoşgörülü, daha ılımlı, daha sevecen, daha iyimser, daha affedici, daha... daha... *"Çiy tanelerinin etkisi!"*

Her adımda aklına damlacık yazılım programındaki rolü geliyor, merhamet hissettiğinde Cemile'yi, kin duygusuyla Komiserlik ve Bay Stoye'u eşleştiriyordu. Kendinden ürktü.

Adımlarının boyutuna kendisi de hayret etti. Koşuyor ve neredeyse her adımında iki metre uzağa basıyordu. Kalbini dinledi; katettiği mesafeye oranla ritminde anormal bir şey yoktu. Anormallik hislerindeydi; bütün varlığını kontrol eden hislerinde. Çıldırıyor olmaktan korktu. Çatlayacak veya kalbi aniden duracaktı. Hayır, hâlâ düzenli çarpıyordu. Bu kadar hızlı koşarken kalbini hissedebilişi normal olamazdı. *"Allah'ım bana sükûnet ver. Hem bedenen, hem kalben..."* Zihni de kalbi kadar karmakarışıktı. İçine bir şeytan girmiş de ona hep kötü şeyler telkin ediyordu sanki. *"Yoksa çiy damlaları mı beni bu hâle getiriyor?"* Yola çıkmadan evvelki hatıralarına geri dönmek istedi. Viyana'ya, mutlu çocukluğuna, Leopoldsdorf im Marchfelde'e... Ama kalbinde Bay Stoye öfkesi Rahip Kerstin'den bile fazla çarparken bunu yapamayacağını anladı. Bir an, kalbinin aklını örttüğünü düşündü. Aklına uyarak eski hâline dönmek istiyor ama kalbinde hissettiklerine mağlup oluyordu. Aklı onu vesveseyle suçluyor, kalbi ahmaklık isnat ediyordu. Tesla veya Einstein vesveseci miydi, ahmak mı? Bay Stoye aklıyla insanlığa dijital evrim mi bahşedecek yoksa kalbiyle zulüm mü gösterecekti? Belki de kalbi ona, aklının verileriyle kötü amaçlı birilerinin bir gün dünyanın sonunu getireceğini hissettirirdi. Kendini tekrar yokladı. Aklı sivrilmek, kalbi dengelemek istiyordu. Aklın

başlattığını kalp kontrol etmezse insanlık yoldan sapabilirdi. Durdu. Zor bela durdu. Derin derin nefes aldı. Oturdu. Mavi gök ile sarı yerin ortasında aklına mı, kalbine mi güveneceğini düşünüyor olmanın zavallılığıyla hıçkıra hıçkıra ağladı. Güneşe baktı. Kalkıp ilerlemesi gerektiği aşikârdı. Ölümden korktuğu için değil; kalbinde durmadan *"Her ne yapacaksan, aldatıldığın, ahmaklığın veya enayiliğin için değil, bizzat Komiserliğin insanlara verebileceği zararı önlemek için yapmalısın!"* telkini yüzünden...

Kalktı. Adımları bütün zindeliğiyle ona koşmasını söylüyor gibiydi. Kalbinde tekrar ede ede koştu: *"İnsan Hakları Savunma Komiserliği insanlığın hayrına değil, birkaç insanın menfaatine paravan bir STK; üstelik savaş ve terörden besleniyor!"* A-72 için ve ardından gelecek 73'leri 74'leri kurtarmak için Gaziantep'e değilse bile Şam'a ulaşması gerektiğini düşünüyordu artık. Savaşın en zeki çocukları sırf imkânsızlıklar yüzünden denek olarak harcanmamalıydı. Koşuyor ve kalbinde hissediyordu. Öğlen oldu, akşam oldu, gece oldu... Kalbine dolup gelen vesveseler arasında zaman nasıl geçmiş, kaç kilometre ilerlemişti, hiç farkında değildi. Ta ki ayağı takılıp sendelediği ana kadar.

Bir taş. Ayağına dokunan bir taştı.

"Çölde bir taş!?.."

Sevindi. Biteviye kumların sonuna gelmişti. Çevresine daha dikkatle baktı. Engebeli bir zemin; sanki bozuk bir asfalt gibi. Yıldızların sona erdiği ufuk çizgisindeki kıpırdayan ışığı o vakit gördü. *"Belki bir uçak?"* Ama hayır, ışık kâh kesiliyor kâh parlıyordu. Yolda ilerleyen bir aracın farları gibi... Araç ilerledikçe yolun durumuna göre dalgalanan veya coğrafyanın konumuna göre perdelenip açılan bir ışık. Gözlerini yumdu, daha iyi görebilecek şekilde ovuşturdu ve yeniden baktı. Yanılmamıştı. Orada, uzakta hareketli bir ışık vardı. "İnsan!" diye haykırdı, "Buldum seni!"

Saat 04.16'ydı. Karanlıkta önce yolu araştırdı. Tahmin ettiği gibi; sökük, bozuk bir asfalt. Yıllardır bakım yapılmadığı belli. Muhtemelen bir köy yolu; tabii eğer çölde köy var ise. Oturup beklemeye başladı. Artık korkmasına gerek kalmamıştı. Kalbini yokladı, hiç korkmuyordu. Evet, kalbi hâlâ zihnine hükmedebiliyordu. *"Böyle iyi, hiç kaybolmasın!"* Yorgundu ama bitkin değildi. Oysa bir günlük çöl koşusu yapmıştı. Yedinci gün bitmek üzereydi ve henüz boğazından tek lokma girmemişti. İyi ama ağzında devamlı hissettiği et tadı? Selva?

Zihni eskisinden daha iyi çalışıyordu. Ne düşüncesinde bir bulanıklık, ne aklında karmaşa, ne başında bir ağrı. Çölde yedi gün geçirip de çıldırmamak!.. *"Çok şükür!"* Ve artık tek özlediği şey bir fincan kahve idi.

*

Kamyonetin şoför mahallinde, Bi'r-i Malhi'deki devekuşu çiftliğine yem götürmekten döndüğünü yarım yamalak İngilizcesiyle anlatmaya çalışan Beşir ile yolculuk yapmak, çıplak ayaklarına rağmen ruhuna iyi gelmişti. Bir ses duymak, hayata döndüğünü hissettirmişti. Beşir'e nerede olduklarını sordu. Yol Hasna'dan gelip el-Arîş'e gidiyormuş. El-Arîş'e kadar tek yerleşim yeri de kendi köyü imiş; eş-Şaîr.

"Köyünüzde şairler mi var?"

"Hayır!"

Beşir iki kere ünlüleri uzattı:

"Şâir değil, Şaîr. Siz der, Barley!"

Sonra da küçük bir göletin çevresinde çokça arpa yetiştirdiklerini anlatmaya çalıştı. Yusuf, yarım saatlik yolda durmadan Arîş ile Şaîr isimlerinin aynı harflerden teşekkül ettiğini, sanki birinin diğerini terse çevirdiğini düşündü. Acaba Arapçada da öyle miydi? Sormaktan vazgeçti. Bunun için kendisinin Arapçası, Beşir'in de İngilizcesi yetmeyecekti. Onunla daha gündelik konulardan konuşmayı tercih etti. Ses duymak, yaşadığını hissetmek kalbine iyi gelmişti.

Eş-Şaîr, köyden küçükçe bir mezra idi. Alaca aydınlıkta görebildiği kadarıyla yirmi civarında toprak damlı ev. Kamyonetin susan sesini köpek havlamaları karşılıyordu. Beşir onu evine davet ettiği sırada ezan okunmaya başladı. Gözleri minareyi aradı. Evet, işte oradaydı. Böyle bir vakitte kapısında misafir gören bir ev hanımının mahcubiyetini düşündü ve Beşir'in teklifini nazikçe geri çevirip camiye doğru ilerledi. Minareden inen hocaya selâm vermesi için hızlı adımlar eşliğinde birkaç dakikanın geçmesi yetmişti. Hoca hiç yadırgamadı, çok samimi bir tonlamayla nerelerde kaldın der gibi selâmını aldı:

"Ve aleyküm selaaam ve rahmetullaaaah! Kahvemizi içmeye mi geldin?"

IX

Yedinci gün, 08.30
Kartal Göz, Santa Clara, California

Fatnot'un kontrol odasında tartışma git gide tırmanıyordu. Mesele her zamanki gibi dijital evrenin yönetilmesiydi. Yönetim kurulunu oluşturan yatırımcılardan bazısı gölge şirket olarak iki yıl daha devam etmekten, bazısı ise açık yatırımların daha kârlı olacağından bahsediyorlardı. Fatnot'un isim babası ise sırf şirketin adını dev harflerle neonlarda görmek istediği için açıktan icraat politikası izlemekten yanaydı. Ortakların isimlerinin baş harfini sıraya koyup FATNOT[2] adını o icat etmişti. Diğer CEO'ların bazılarına göre bu isim en az dört patronu —aşırı yağlı kilolarını hatırlattığı için— gücendirecekti elbette. Öte yandan, dünyanın gördüğü en büyük kartalı da kimsecikler cüsseli oluşundan ötürü ayıplayamayacaktı. Çimento, taş ve demir yerine silikonlar, iletkenler, cam ve polyester malzeme kullanılarak inşa edilen, ayrıca iki girişin bulunduğu iki kartal ayağından itibaren her bir hücresi dijital bir işlev gören uzaysal bina üç yüz bin teknoloji çalışanının iştahını yeterince kabartmıştı. Tıpkı kartalın gözüne yerleşmek isteyen FATNOT üyeleri gibi. Hiçbiri sekseninci katı oluşturan kanat uçlarındaki odalarla yetinmek istemiyorlardı.

Odadaki ateşli tartışmayı Bay A'nın, telefona kükreyen sesi böldü:

"Bulamıyoruz ne demek?"

Ve birden sesini alçalttı. Diğerlerinin onu öfkeli görmesi hoş olmayacaktı. Lâkin aynı anda odadaki iki kişi daha, O

2 FATNOT : Facebook, Apple, Tesla, Netflix, Oracle ve Twitter

ve T'nin patronları yakalarındaki rozet görünümlü dinleme cihazlarını aktif hâle getirdiler; birbirlerinden gizli. Bulunamayan şeyin ne olduğunu öğrenmeden olmazdı elbette. O günlerde ikisi de dinleme teknolojisine yeni bir yazılım hediye etmekten bahsediyorlardı ve ikisinin de iddiası her istedikleri telefonu bir mikroçip ile takip edebilme imkânı sunacaktı. Fatnot küresel bir dev idi ama ortaklar arasında amansız bir mücadele sürüyordu. Telefonun diğer ucundaki üzgün ses bu mücadeleye takıldı ve Kartal Göz'ün kontrol odasındaki üç kulakta da aynı etkiyi yaparak fısıltıya dönüştü. O sırada üçü de sürmekte olan toplantıyla meşgul görünme gayretindeydiler.

"Sina Çölü'nde öldüğünü düşünüyoruz, efendim!"

Bay A'nın ikazı dişlerinin arasından gıcırtıyla akan bir öfkeydi sanki:

"Öldüğünü düşünme hakkın yok Bay Stoye, çevrimdışı olduysa öldüğünden emin olacaksın!"

"Hafıza atomu etkisini kaybettiği için ölüsüne ulaşamıyoruz."

"Peki ya USB? Yatırımlarımız ortada mı kalsın Bay Stoye? A-71'i telef emrini sana dört gün önce vermemiş miydim? Şimdi onu ölü veya diri bulamadım dediğini duymanın beni ne kadar üzeceğini ve seni ne kadar üzeceğimi tahmin edebiliyor musun? Böyle bir başarısızlık markamıza ne kadar zarar verir, düşün ve hesabının senden sorulacağını kafana sok."

"Haklısınız efendim ama ben sandım ki..."

"Yeter ahmak herif; şimdi kulaklarını aç da iyi dinle! Ortadoğu'da çok ucuza bulabileceğin sefil bir denek değil yalnızca derdim, bunca teknolojiye hükmederken ilkel bir USB'yi kaybetmenin getireceği itibarsızlık da. Sen buna itibar kaybı da diyebilirsin. Düşün ki bizim kaybettiğimizi diğerleri buldu! Ha, Bay Stoye!"

"Anlıyorum efendim! Hemen gereğini yapacağımdan emin olun efendim. Bağışlayınız efendim!"

Arka arkaya bunca özürden sonra Bay A'nın öfkesi biraz yatışır gibi olmuştu:

"A protokolü uygulandı mı?"

Konuşmayı birbirinden gizli dinleyen diğer iki patron A protokolünün unutma ve unutturma işlemi olduğunu biliyorlardı. Unutmayı getirecek kimyasal türlerinden biri meme ucundan girilip kalbin üzerini kuşatacak şekilde deri altına döşeniyor ve MHz ölçümüne açık atomlar aktif hâle getirili yordu. Sıvıda oluşan sürekli frekanslar sayesinde kalbin duyarlılığı azalıyor, böylece denek merhamet, şefkat, sevgi veya kin, nefret gibi duygulardan uzaklaşıyor, yakın geçmişindeki benzer duyguları da hatırlamaz oluyordu.

"Efendim, A-71, müstakbel A-72'yi alıp geleceği için duygularını devre dışı tutmak istemedik."

Bay A yeniden sinirlendi:

"Sorunu çözdüğün zamana kadar sesini duymak istemi yorum. İstediğin protokolü uygulasan da..."

"Sekiz numaralı protokol, e-ef..."

"Sus ve şunu aklına iyice sok, eğer ben ölmesini istediğim birinin ölümüne ikna olmamışsam, deneylerimizin başka yazılımcılara sızacağını düşünürüm ve böyle düşünürsem seni canlı canlı öyle ince dilimlerim ki Şam ile California arasına fiber kablo olursun."

"Ölecek, efendim! Emin olunuz!"

"Sana ikinci defa inanmış gibi yapacağım, bu sefer beni sakın yanıltma. USB'yi bul ve A-71 öldüğünde programı yeni bir denek üzerinden derhâl devam ettir. Aptallık bende ki senin vaatlerine inanıp Şam'dan eli boş döndüm. Şimdi sorsam, A-72'yi hâlâ Şam'a getiremediğini de söylersin sen. Bari tedbirli olup onu şimdiden feda edilebilirlik protokolüne kaydet. A-71'in ölümünden emin olur olmaz da algı protokolünü devreye sokarsın."

"Baş üstüne efendim. A-71'in zeki, başarılı, cesur olduğunu da unutup feda edeceğim. Buna ant içerim. Ve

ölüsünü gördüğüm vakit, dünya kendisini minnetle ansın diye adına madalya yazdıracağımdan da emin olunuz."

"Yetmez, Komiserlik programlarından birine de adını verip madalya törenini bütün Ortadoğu televizyonlarında yayımlatmalısın."

Telefonu kapatıp masaya döndü. Diğer iki şişman adamdan Bay O, sekiz numaralı protokolün *"Dünyanın geleceği için kimsesizlerin telef edilebileceği"*ne dair maddeler içerdiğini düşünüp A-71'in ölümünden hemen hemen emin olurken Bay T bir hafta evvel Sina Çölü'nde düşen uçağı hatırladı. Aklına ilk gelen şey, kayıp yolcuyu tespit edip akıbetinden emin olmak, sonra da USB'nin peşine düşmeleri için Ortadoğu'daki fedailerine haber vermek olacaktı. Belki de böylece Nicola Tesla'ya ait yıldırım projesinin yeni yazılım versiyonunu ele geçirebilirdi. Bir an, Fatnot'taki koltuğunu masanın en başında görür gibi oldu. Böyle bir başarı elbette ona yönetim kurulu başkanlığını getirecekti. Bir başkan olarak diğer teknoloji devlerinin tekliflerini dinlerken hayal etti kendini. Yapması gerekenin USB veya A-71'i ele geçirmek olduğundan emin oldu. Telefonuna şifreli bir mesaj yazıp gönderdi. Elindeki formül ile hepsini dize getirmiş olarak üst perdeden kuracağı cümleleri düşündü. Sonra da zihninden bir dijital platforma "Şarm el-Şeyh, A-71, Metrjet, Sina Çölü, Antalya" kelimelerini kodladı. Gönderdiği sinyalin hafıza ekranını okuyan kişi yarım saat sonra İdlib'deki "AW Mülteci" yetkilisine emir veriyordu:

"Bir hafta evvel Metrjet şirketine ait bir airbus düşmüştü. Yolcuları arasında Joseph isminde biri var mıymış, var ise akıbeti ne olmuş araştırın! Gerekirse Kahire'ye Şarm el-Şeyh'e veya Antalya'ya..."

Diğer telefonun mesajı ise doğrudan Bay Stoye'a ulaştı:

"Derhâl gel!"

X

Yedinci gün, 10.30
Eş-Şaîr

Kızarmış ekmek kokusuyla uyandığında kendini gayet zinde hissetti. Yedi gündür ağzına lokma koymamıştı ama ölümcül bir açlık da hissetmiyordu. Camiden sonraki birkaç saatlik kısa uykunun tereyağlı sıcak ekmekle bölünmesindeki lezzeti düşündü sadece. Miss... Hayat!.. Ve aklına takıldı; Komiserlik'te yapılan deneylerin her aşamasını biliyordu, hafıza atomu veya damlacık yazılımının açlığı giderici bir sonucu henüz görülmemişti. O hâlde bedenini zinde hissettiren ve acıkma hissini geciktiren başka bir sebep araması gerekiyordu.

Cevabı imam verdi; onun kahvaltı tepsisine fazla da iltifat etmediğini görünce:

"Neden yemiyorsun? Yoksa sen çölde Musa azığından fazlaca mı beslendin?"

Yusuf Şam'da öğrendiği Arapça ile çat pat anlaşabileceğini düşündü. Birkaç lokma aldı. İmam elindeki merhem kavanozunu ona uzatmıştı:

"Şununla da çatlayan dudaklarını pansuman edersin!"

Sonra da ilginç şeyler anlatmaya başladı:

"Çöl gülleri... Çölde her vakit olmaz, herkese de olmaz, kıymetini bileceksin. Çölde bir gül dizilimi vardır. O dizilimi bilirsen sağ kalabilir, seyahat edebilir, kırk yıl bile dolaşabilirsin. Allah'ın lütfu o ki çalının menne üretme zamanına rastlamışsın."

Yusuf imamın yüzüne garipseyerek baktı. Hatta saçmaladığını geçirdi aklından. Menne derken elbette mannadan bahsettiğini anlıyordu. Hoca yüzüne ikinci bir gülümseme

katmanı giyinerek yeniden anlatmaya başladı; daha inandırıcı bir üslupla:

"Hani belki biliyorsun, eski Mısır'da Firavunlar ve soylular taş bir tabuta girer, az miktarda sebze ve menne ile kırk gün beslenirlermiş. Eğer menne kalbe kadar inerse kişi bast-ı zaman ve tayy-i mekâna erer, ruhanilerle irtibata geçmeye başlarmış. Kur'an'da Hz. Musa'nın, kavmini kırk yıl Sina Çölü'nde gezdirdiği yazılıdır ya. O kırk yılın yiyeceği selva denilen bıldırcın eti, içeceği de menne diye düşünülür. Muhtemelen Hz. Musa İsrâiloğullarını menne çalılarının dizilimine göre hareket ettiriyor ve onları her gün bir sonraki çöl gülüne ulaştırıyordu."

Yusuf, "İmamın dinî vaazları!" dedi içinden. Sonra da terazinin öteki kefesine çölü koşarak tüketişini koydu. Başına gelenlere şaşırmalı mı, akılla izaha mı çalışmalı bilemiyordu. Cebindeki cep telefonunu çıkarıp hocaya göstererek bir şarj cihazı olup olmadığını sordu. İmam telefona bakıp olumsuz anlamda başını salladı; üstelik sorusunu hiç önemsememiş gibi:

"Telefonu unut! Şaîr'de yok!"

"Televizyon?"

"Ha, evet, televizyon var, yalnızca bir kanal çeker."

Yusuf'un niyeti haberleri izlemek, uçak kazası hakkında bilgi edinip ne yapacağına karar vermekti. Bir telefon bulup belki birilerini de arardı. *"Hayır arama! Şimdilik yerini kimsenin bilmemesi lehine olacaktır! Öldüğünü düşünmeleri daha bile iyi!"*

Hoca kendisine sorduğunda çölde safariye çıktığını, arkadaşlarıyla ayrı düşüp yol şaşırdığını söylemeye karar verdi. Ama o sormadı bile:

"Seni dün bekliyordum. Uçak düşeli yedi gün oldu."

İmamın ferasetine şaşırıp kaldı. Olup bitenleri doğru tahlil edip kapısına gelen adamın kim olduğundan kesin dille bahsetmesi zekâsını da gösteriyordu.

"Zekâ değil, azizim, menne!"

"Menne?"

İmam yerinden kalkıp sergenden bir kitap aldı. Sayfalarını açıp bir gazete kupürü buldu ve Yusuf'un eline tutuşturdu, "Menne... İşte bak!" diyerek. Ve Yusuf okudu:

"Ormus: Diğer adı manna. Epifiz bezini aktive eden gizemli iksir!"

Ormusu masonlar vesilesiyle biliyordu. Otuzuncu derece ve yukarısı masonların kullandığı, pek çok siyasetçi, iş adamı ve patronun ilerleyen yaşlarına rağmen dinç ve zindeliklerini sağlayan mono atomik maddeydi. Kupürde yazdığına göre altın elementinden elde edilen yüksek iletkenli beyaz bir tozdu. Peki ama hocanın söylediği çiy tanesi bir toz değildi ki? Bunu sormayı düşündü, gerek kalmadı:

"Menne toz hâldeki isir maddesindendir. Sina Çölü'nde esen rüzgârlarla taşınıp çiy tanelerinde saklanır."

Hocanın dediğinden sonra haberi daha dikkatli okumaya devam etti. Ormusun diğer isimlerini yazıyordu: Manna, Beyaz Altın Tozu, Orme, Mu-anna, Shemanna, Felsefe Taşı, Cennet Taşı, Ruh Molekülü, Kolloidal Gümüş Suyu... Haberin *"Altın atomundan ibaret bu büyük iksir, epifiz bezine etki ederek insan algılarını açıyor!"* kısmını okuduğunda hoca aksini söyledi:

"Epifiz bezini değil, Yusuf Bey, kalbini. Ormus epifiz bezineyse de senin çiy taneleri kalbine!.."

Yusuf hayrete düştü. Bir defa haberi içinden okumuş, epifiz bezini zihninden geçirmişti. Hocanın zihnini okuması nasıl mümkün oluyordu. Üstelik adıyla hitap etmişti ve henüz adını sormamıştı.

"Bunlara takılma azizim. İstersen sen de benim aklımı okuyabilirsin, bu işin en basiti! Şu anda bedenindeki hastalıkların hemen hepsi iyileşmeye başladı. Bağırsaklarındaki kötü huylu tümör de buna dâhil. Beynin daha fazla nöron üretiyor ve daha hızlı çalışıyor olmalı."

"Hafıza atomu nedir biliyor musunuz?"

"Televizyonda dinlediğim kadarıyla... Ama senin beynini harekete geçiren şey hafıza atomu değil, altıncı hissin. Menne kalbine kadar inmiş senin. Eğer kırk gün hiç hayvansal gıda almaz ve perhiz edersen kalp gözün de açılacaktır."

"Bütün bunlar saçmalık?"

"Sevgili Yusuf Bey, deneyler yaparak akıl ve zihnin sınırlarını aşmak istiyorsun da kalbin sınırlarını aştığında neden inanmıyorsun?"

"İyi ama deneyler bilimsel?"

"Yani akıl işi... Peki kim kalbin akıldan daha önemsiz olduğunu söyleyebilir ki? Sana evrendeki düzenin tıpkı kan dolaşımı gibi kalbi esas aldığını, her şeyin kalple anlaşılabileceğini, evreni açıklamak için aklın yetersiz kalacağını ama kalp ile yapılan yükselişlerin kâinattaki düzene uyum sağladığını nasıl anlatmalıyım, bilemiyorum. Aklınla sihirbazlık düzenekleri kurabilirsin ama kalbinle sihir yapabilirsin. Akıl bir depremin rakamsal şiddetini ölçebilir ama kalp rakamın neden öyle takdir edildiğine vâkıf olur. Akıl sahnelenen oyunu izah eder; kalp oyunun yazarını anlamanın peşindedir. Akıl hadiseleri açıklar, kalp ise hadiselerin perde arkasındaki sebebi bilir."

Yusuf, Komiserlik'teki bazı deneyleri aklına getirdi; insan beynindeki DMT üretiminin miktarını yükselterek "süper insan"ı yaratma hayallerini. Sonra bu deneylerden vazgeçilmişti. *"Belki de vazgeçilmedi?"* O zamanlar deneklere "şaman beyin" denildiğini hatırlıyordu mesela. Sonradan "Peygamber hastalığına yakalandılar" diye bütün deneklerin Şam sokaklarına salıverildiklerini de. Komiserlik'ten sokağa salınan bu kabilden pek çok kişi ardı ardına şizofrenik rahatsızlıklar teşhisiyle telef edilmişlerdi. Beynin hükmedilemeyen yerlerine hükmetmeyi amaçlayan bu deneylerin beklentisi kişinin bilinçaltındaki aktivitelerini

bilinç düzeyinde kontrol edebilmeyi sağlamaktı. Günde bilinç dışı bir milyarın üzerinde işlem yapan beynin bilinçli kontrolü demek, bir günde yabancı bir dili öğrenmek, bitkilerin ve hayvanların iletişim seslerini duyabilmek, Youtube veya Instagram'ın işletim sistemine hâkim olmak veya akla gelebilecek sayısız üstün insan özelliği demekti. Ama şu imamın bahsettikleri bunlar olabilir miydi? Hoca peygamber hastalığına yakalanmış gibi durmuyordu. Şaman beyin gibi de görünmüyordu. Üstelik evreni izah biçiminde de herhangi bir sorun yoktu. Sonuçta deli olmadığı ortadaydı.

Hocanın sesi Yusuf'u inandıracak gibiydi:

"Geç Yusuf Bey, karmaşık matematik işlemler hesabını geç, onu bilgisayar da yapar. Sen akarsuyun yahut kara toprağın aslında canlı olduğunu düşün ve onu anlamaya çalış. İnsanların bilgi adını verdikleri şey koca kâinat kitabında yalnızca bir nokta. Sen o noktayı kalbinde harflere, çizgilere, resimlere dönüştürecek yetenekleri aramaya bak."

Yusuf, "En kısa sürede buradan gitmeliyim!" diye içinden kurarken bir yandan da Şam'daki sufilerin, "İlim bir nokta idi, onu cahiller çoğalttı!" dediklerini düşünüyordu. Eş-Şaîr'de kendisine evini açan, kahvaltı tepsisi getiren bu iyi niyetli hocanın da o türden bir sufi olduğuna ve kendi dünyasındaki bazı bilgelikleri sayıp döktüğüne inandı. Muhtemelen uyurken safarisinin cebindeki kimliğini görmüş, Joseph adını okumuş ve ona Yusuf diye hitap etmişti. Uçak kazasından haberdar olması da normaldi. İyi bir çıkarımcı sabaha karşı çölden gelen bir adamın kazazedelerden biri olduğunu tahmin edebilirdi. Hoca'nın yüzüne baktı:

"Hocam isminiz nedir?"

"Ammar, beyefendi, Ammar b. Yasir'e izafeten, Ammar benim adım."

"Ammar hocam, bu köyde bir bilgisayar bulabilir miyim acaba?"

"Bilgisayar var, neden peki?"

"Senin söylediklerinle benim düşündüklerimi test etmek için."

"O biraz zor, çünkü benim söylediklerim akılla değil gönülle öğrenilir, anlaşılır, test edilir."

"İyi ya işte hocam ben de akılla aynı şeyleri iddia edecek olsam?"

"İddian bâtıl olur!"

"Hocam, Wikipedia veya Youtube söylediklerinizi iki dakikada dize getirir elbette!"

"Hiç zannetmiyorum. Kaldı ki internet bağlantısı olmayan bir köydesin şimdi. Burada sükûnet her şeye hâkimdir. Hem aklını bu derece koşturma, sonra sana savaş icat eder. Biraz kalbine bak, bütün savaşları durdurmaya kâdir olan kalbine."

"Hocam, dünya dijital beyni üretme aşamasında ama siz sufiler hâlâ kan pompalamaktan başka işlevi olmayan kalpte bir marifet vehmediyorsunuz?"

"Olur mu Yusuf Bey, kalbin yalnızca hakkı bâtıldan, doğruyu yanlıştan ayırt etme ve iyi ile kötü arasında tercih yapma özelliğini bile ele alsak onu akıldan üstün tutmamız gerekir. Kaldı ki kalp bilgi, algı, düşünce ve inancın merkezidir. Her kalbin iki yüzü vardır; biriyle Hakk'a, diğeriyle halka bakar. Bu yüzdendir ki yerlere ve göklere sığmayan Allah bir kalbe sığar. İnsan, Allah'ın girdiği evde her şeyi bulabilir. Kendisinde saklı olanı bile... Çöl hayaller yaratan bir canavar, canavarlar yutan bir hayaldir, nice canlara kıyar. Lâkin sana bağrını açmış, yedi gün emzirip beslemiş, kalbine her ne koymuşsu koymuş, şimdi kıymetini bilmek lâzımdır. Hâkimiyetin hakikatine teslim olup hakikatin hâkimiyeti için sırça saraylar yapmak lâzımdır."

Yusuf, Ammar hocanın söylediklerini alında alıp veriyordu. İnsanın, farkında olsun yahut olmasın, kalbe meyilli bir varlık kalıbında yaratıldığı fikrini kabul etti. Modernite, ma-

teryalizm ve dijital evren onu göz ardı etse de bu gerçek değişmiyordu. En kötüsü de yapay zekâ teorilerinde kalbin hep bir kıyıya itilmesi veya ihmaliydi. Aklıyla somut olanı, maddî olanı sahiplenmek için uğraş veren insan, kalp denilen soyut bir yanının da olduğunu unutmuş gibiydi. Bir yandan sosyologlar, psikiyatristler, siyaset bilimciler kalbin önemi, anlamı, mâna ve mefhumu üzerine didinip dururken diğer yanda teknoloji ve yapay zekâ formları onu yok etme aşamasına getirmişlerdi. "Zihin mi, duygusal zekâ mı?" sorusu belki de tam anlaşılamıyordu. Gelecek dijital evrenin zayıf noktası tam da burasıydı. Elini kulağına götürüp parmaklarını cep telefonu yerine kullanmayı hayal eden teknolojinin, bütün mesajları zihin yerine kalp tarafından anlaşılmak üzere kodladığını insanlar nedense anlamak istemiyordu. Belki de Ammar Hoca haklıydı; insanın inanma ihtiyacı, kalbine olan ihtiyacı kadar zaruriydi, ateist bile olunsa.

"Tam da öyle Yusuf'um, tam da öyle. Eğer insanın bir maddî bir de manevî yanı varsa, eğer varlığımız madde ve mânadan eşit pay sahibiyse kalp insanlığın yitiği, sılası, öznesi olmaya devam edecektir. Çünkü o hakikate açılan kapı ve elbette salt hakikattir."

Karşısındaki adamın samimiyetine ve içtenliğine hayran oldu. "Yusuf'um" deyişi hoşuna gitmişti:

"Bunları neden anlatıyorsunuz hocam?"

"Kalbinin farkına varman için! Çölde imbikten geçirilen kalbinin."

"Peki nasıl?

"Nefis, akıl, ruh ve canın ne olduğu anlayarak ve düşünerek."

"Düşünmek için vaktim bol, lâkin benim acilen kalacak yere, geçinecek işe ihtiyacım var!"

"Burada olmaz, yola çıkman gerekiyor, yarından tezi yok!"

"Nereye?"

"Bir bilenin eşiğine, âriflerden birine."

"Arif Bey?"

"Arif Bey değil, Nasuh Efendi. Bir gönül adamı, kalbin hakikatini sana öğretecek kişi!"

"Nerede?"

"Türkiye'de. Diyarbakır'da!"

"Oraya nasıl gideceğim?"

"Yarın bir tekne seni el-Arîş'ten alacak! Önce Port Said, oradan Mersin ve sonra Diyarbakır. Şimdi şu bir çift ayakkabıyı da ayağına uydur bakalım!"

Yusuf, hocanın getirdiği iskarpinleri ayağına denerken ekmeğine yağ sürecek böyle bir cümleyi kalbinin değil de kulaklarının duyduğuna inanamıyordu. Hedefi Antalya'ya varmak olan parasız pulsuz, kimliksiz pasaportsuz bir avareyi Mısır'dan Diyarbakır'a göndermek isteyen birisi olsa olsa melek olabilirdi. Üstelik bu meleğin akılları allak bullak edecek acayipliklerle dolu fikirleri, dışa dönük tavırlarının efsunlu bir gizemi, durmadan düşüncelerini okuyup duran keskin bir zekâsı vardı ve böyle birinin yanında fazla kalmak tekin olmayabilirdi. İçinden *"Mersin'e varınca Diyarbakır yerine Gaziantep'e geçerim, olur biter!"* diye kurdu.

Ammar Hoca yalnızca güldü.

Yusuf öğleden sonrası için Ammar Hoca'dan Şair köyünde bir gezinti için müsaade istedi. *"Kimsenin işine karışmak yok ama!"* şartına olumlu anlamda başını sallayarak cami avlusundan çıktı. Çevredeki evlerin kerpiçten örülmüş bahçeleri vardı ama hiçbirinde ağaç yoktu. İlk köşeyi döndüğünde bir köpek sürüsüyle karşılaştı. Köpeklerden oldum olası ürkerdi ama bu sefer köpekler ondan ürktü ve her biri o geçesiye kadar ön ayaklarının üzerine başlarını yatırıp öylece beklediler. İlerledi. Kavruk, hayat sevinci olmayan, düşük su ratlı birkaç köylü selâm verip geçtiler. Kum renginin düşüncelere bile hâkim olduğu fakir bir sokaktı dolaştığı. Kulağına bir ud sesi geldi, bir "ya leyl". Bir trompet veya saksafon ol-

masa da Ortadoğu'ya geldikten sonra ud sesinden hoşlanmaya başlamıştı. Sesi takip etti ve üç bahçe sonra bir tentenin altında oturan on kadar adama rastladı. Tüplü ocakta kahve pişiriyorlardı. Yaklaşıp taze kahvenin kokusunu içine çekti. Udinin yanında iki kişi tavla oynuyor iki kişi de onları seyrederken şamata yapıyordu. Sıcak insanlardı, bir fincan da ona ikram ettiler. Sonra sohbet, muhabbet... Çölün kıyısındaki yoksulluğa ve tekdüze hayata rağmen adamların neşeli tipler olduğunu görebiliyordu. Kaç günden sonra ilk defa orada hayatı hissetti. Kahve de yaşama sevincine çeşni katmıştı. Bir ara gözü tavlaya takıldı. Rakipler eşit ustalıkta oynuyorlardı. Birisi gelen zara kapı alıp almamakta tereddüt etti. Yanındakilerden biri almasını, diğeri almamasını söylüyor ve tartışıyorlardı. Misafire de sordular. Yusuf, soruyu cevaplamaya kendini mecbur hissetti:

"Almamalısın!"

"Neden peki?"

"Rakibin şeş ü se atacak çünkü!"

Birkaç saniye sonra bütün başlar Yusuf'a döndü. Zarlar şeş ü se gelmişti. Yusuf birden farkına vardı; az evvel zihninden iki zar görüntüsü geçmiş ve birinin üzerinde 6 diğerinin üzerinde 3 noktacığı saymıştı. Ammar Hoca'nın sesi çınladı kulağında: *"Kimsenin işine karışmak yok!"*

Yüzüne çevrilmiş soru ve hayret dolu bakışlardan kaçmak istedi:

"Attım, tuttu!"

Zihni zonklamaya başladı. Az evvel yaşadığı şey bir dejavu olabilir miydi? Eğer öyle ise Ammar Hoca'nın söylediklerinde gerçeklik payı aramalıydı? Zarlar o 6 ve 3 noktacığı gördüğü için mi şeş ü se gelmişti, yoksa şeş ü se geleceğini önceden mi görmüştü? Ammar Hoca'nın manna ile alâkalı vaazını düşündü. *"Hayır, hayır! Saçmalık bu!"* Peki o hâlde şu anda olup biten neydi? Zihni zarları kontrol etmiş olabilir miydi?

Bir bahane ile oradan ayrıldı. Çölden yine sam yelleri esmeye başlamıştı. Rüzgârın içine doğru yürüdü, yürüdü, yürüdü... Zihninde sorular birbirini kovalıyordu. Artık normal biri olmadığını düşünüyordu. Üzerindeki deneyler başarılı olduysa Şam'a dönmesi şarttı; bir adım sonrasını bilmek için. Yok Ammar Hoca'nın dediği gibi çöldeki çiy tanelerinin semptomlarıysa, bunun da bir çaresine bakmalıydı. Cebindeki telefonu çıkardı. İçindeki numaraları zihninden geçirdi. Kendini denemek istiyordu. Eğer zihni zarlara hükmettiyse telefondaki bilgiye de ulaşabilirdi. Durdu, gözlerini yumdu, telefonu avcunun içine yerleştirip tam göz hizasına getirdi, zihnini telefona yoğunlaştırdı ve bekledi, bekledi... Hayır!.. Hiçbir etki veya değişim olmuyordu. Gözlerini yerdeki bir odun parçasına dikti. Hayır o da yerinden kalkmıyordu. Neden sonra kendine acımaya başladı. *"Basit sihirbazlık numaraları öğrensen bundan iyiydi! Kalpmiş, menneymiş... Az kalsın inanacaktın?"* Birden dilini yutayazdı; göğsün den başlayarak bütün bedeninde sıra sıra akan rakamlar görüyordu. Derisinin üzerinde karıncalanarak ilerliyorlardı; Dali'nin *Belleğin Azmi* tablosundaki eriyen saatler gibi. Ressam, karıncalar ve sineklerle dolu manyakça tabloda saatlerin erimesiyle zamanın soyut gerçekliğini, göreceliliğini Bergsoncu bir yaklaşımla anlatıyordu. Bedeninde akan rakamlar piyango çekilişinde sayıların ekranda belirmesi gibi birbiri ardına ulanırken kalbinin gücünü hissetti. Son rakam ayaklarından akıp kuma karıştığında elindeki telefondan ürktü. *"Sakinleş!"* Yaşadığı şey bir denek olarak bile normal değildi. Başına gelenleri anlamak amacıyla rakamları yeniden hatırlamaya çalıştı, nafile. Zihni ya durmuştu veya hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Olayın zihninde değil kalbinde gerçekleştiğini o anda fark etti. Eğer zihninde olsaydı en azından birkaç rakamı art arda hatırlayabilirdi. Telefonun kapağını açtı. Hafıza kartını alıp makineyi kumlara gömdü,

kazabildiği kadar derine... Birileri telefonun IMEI numarasını takip edemesin diye...

*

Ertesi sabah Ammar Hoca'yla birlikte önce el-Ariş'e oradan bir deniz motoruyla sahili takiben Port Said'e vardılar. Yusuf, limanda ayaküstü şavarma ve felafel yerken büfenin televizyonundaki alt yazıları okuyordu. Düşen uçakla alâkalı son dakika haberinin anonsunu veriyorlardı: "Uçağa ne oldu? Yeni komplo teorisi... Aaaazz sonra!" Beklemeye başladı. Bir ara spikerin görüntüsü dondu. Sonra reklamlar girdi. Reklam sonrası birkaç sıradan haber. Cinayet, konser vs. Hayret, altyazı artık geçmez olmuştu. Spikerin yüzüne baktı. Sanki onunla göz göze geldiğini hissetti. Kadıncağızın reklam arasında kumanda masasıyla tartışmasını duymaya başladı. Patronu, uçak kazasıyla ilgili okuması gereken ölü sayısını bir fazla bildirmesi için ısrar ediyor, o da yalan haber okumamaktaki kararlılığını anlatıyordu. Ve işten kovulduğunu görüyordu. Çok acımasızca diye düşünürken bunu nasıl görebildiğine hayret etmeye başladı. Asla dervişane bir bast-ı zaman veya tayy-i mekân değildi bu. Bildiğimiz zihinaşımı. Hayır, hayır, bilmediğimiz... Astral bir yolculuk ile uzaklardakini duymaya ve görmeye başlamak. *"Yine kalbim mi?"* Elini kalbinin üstüne koydu. Normal ritminde kasılıp gevşiyordu. Ama o anda mesafelerce uzakta olup biten bir olayı nasıl olup da görebiliyordu? Üstelik kapalı kapıların ardında? Ammar Hoca'ya baktı, fettenin tadını çıkarıyor, parmağına dökülen şerbetleri yalıyordu. Yusuf, yaşadığı şeyi ona anlatıp anlatmamakta tereddüt etti. *"Giderayak yine vaaza başlaması eksik kalsın!"*

Ammar Hoca yine sadece gülümsedi.

Kahire-Mersin hattındaki yolcu veya ro-ro gemilerinin kalktığı terminale doğru ilerlemeye başladılar. Bir yolcu gemisine kimliksiz binemeyeceğini düşünürken Ammar Hoca

onu devasa bir şilebe konteyner yüklemekte olan vinçlerin yanında durdurdu. Konteynerlerden birinin kapısını yarı aralayıp içine bakmasını söyledi. Oda gibi döşenmiş bir konteyner. Sonra ona veda etti:

"Yusuf Can, çölden sen geleceksin diye bu şilebi Süveyş'te üç gün beklettik; geçiş izninde küçük bir aksaklık, sırf senin için... Artık güvenle gidebilirsin. Ariflerden biri orada seni karşılar. Yenilenmiş kimliğin ve pasaportunla birlikte. Uğurun açık, hizmetin mübarek ola!.."

Yusuf ne diyeceğini bilemedi. Bunca detaylı plan ve yapılan ayarlamalardan neredeyse dili tutulacaktı. Hayatında hiç kimsenin kendisini bu derece önemsemediğini düşündü. Gözleri yaşardı. Neden sonra minnetini bildiren bir çehreyle elini öpmek istedi. Türkiye'ye geçebilmek için karşılaşacağı yığınla engeli bir anda ortadan kaldırıveren birinin eli öpülmezse haksızlık olurdu. Ne çare ki Ammar Hoca önce davranıp uzanan eli öpüverdi. Sonra da onun şaşkınlığından istifadeyle mırıldandı:

"Spiker kız hakkında kalbine danış Yusuf Can, yarın daha güzel bir iş bulmasını kalbinden geçir... Olmaz mı?"

14. gün, 20.00
Diyarbakır

Mersin'de kendisini karşılayan adamdan pasaport ve parayı alarak kaçması çocuk oyuncağıydı, eğer o kendisine, "Kaçıp gitmeyi düşünüyorsan, bunu yapabilirsin, mâni olmayız, ama kalbine sor..." demeseydi. Konteynerde kapalı geçen deniz yolculuğu boyunca aklında hep Komiserlik benzeri bir örgütün eline mi düştüğünü sorgulayıp durmuştu. Başlangıçta Bay Stoye da kendisine karşı bu derece iyi davranmış, iyilik meleği rolünü oynamıştı. Yalnızca Ammar Hoca'ya bakarak —onu yarı meczup biri gibi değerlendiriyordu artık— yoldaşlık ettiği insanların ne olup ne olmadığını çözmek çok zordu. Çölden geldiğinde koyboluşuna ve başından geçenlere hiç şaşırmayan bir meczup... Maamafih çölde kaybolan herkesin aynı sıkıntıları çektiğini bilen biri de olabilirdi. Bu bölgede insan kaçakçılığıyla alâkalı şebekelerden de söz ediliyordu; belki de bindiği konteyner onların bir nakliye istasyonuydu. *"Bunun için fazla bilgili, iyimser ve şefkatli bir adam! Üstelik bir imam. Paranoya yapma!"* Kendine güldü. Temas ettiği insanları yeniden düşündü; iyi niyetli tavırlarını da. Eğer bunlar bir örgüt ise yapay zekâ dan daha öte bir araştırma alanıyla ilgileniyor olmalıydılar. *"Ortadoğu'da mı?"* Ama işte zihin okuyor, kalbe hükmediyorlardı. Yapay zekâ teorisyenlerinin nihai hedeflerinin insanları duygudan arındırıp kendilerine köle yapmak istediklerini düşündü. Bunlar farklıydı. Belki de bunlar insanları akıldan arındırıp duygusal hâkimiyet sağlamak isteyen bir şebekeydi. Bu varsayımının doğru olamayacağına hükmederek bu sefer kendini azarladı: *"Nankörlük etme! Komiserlik gibi bir*

yapılanma ve organizasyon içinde olmayan iyilik yanlısı insanlar işte! Çoktandır iyilik denen şeyi unuttuğun için inanamıyorsun!" Gerçekten de ne laboratuvarları, ne denekleri, ne de onlar adına köleler gibi çalışan bilim insanları vardı. Evet, kalbin öneminden bahsediyorlar, zihin gücünü geliştirmek yahut akıllara hükmederek insanlığı yönetmek isteyen, insanlığın yeni tanrısı olma emelindeki muhteris tiplerden uzak duruyorlardı; ama henüz kalbin hükümranlığı adına geliştirilmiş herhangi bir araştırma, bir deney, bir bilimsel tez de ortaya koymamışlardı. *"Belki çok daha gizli bir cemiyet? Derviş kılığında... İzle, gör!"*

Mersin'de kendisini karşılayıp Diyarbakır'a kadar büyük fedakârlıklarla getiren yanıbaşındaki kuryenin Ammar Hoca ariflerden biri demişti- yüzüne baktı. Konuşurken kalbinin berraklığını hissederek yol boyunca ürettiği komplo teorilerinden utandı. Sonra da huzuruna çıkmak üzere olduğu Nasuh Efendi'nin hangi organizasyona sahip olursa olsun kötü biri olamayacağına inanıp her hususta açık yürekli davranmaya karar verdi.

"Aleykümselâm Yusuf Efendi oğlum..." dedi. Sonra da anlatmaya başladı:

"Eski zamanda fakir bir derviş varmış. Talebe okutacak okulu olmayan bir de hoca. Hoca derslerini şehrin metruk duvarlarına tebeşirle yazarak verirmiş. Derviş, hocaya kendisinin de okuma yazma öğrenip öğrenemeyeceğini sormuş, yalvarırcasına. Dervişin samimiyetinden etkilenen hoca ona, eğer isterse öğrenebileceğini, iyi bir öğrenci olmaya söz verirse de ondan hiç ücret almayacağını söylemiş. Sonra 'Bu ilk dersimiz olsun' diyerek duvara bir çizgi çekmiş 'Bu eliftir, alfabenin ilk harfi!' demiş. Derviş, harfe bakmış, bakmış, bakmış, başını eğmiş, hocaya teşekkür etmiş ve 'Dersimi çalışacağım!' deyip oradan uzaklaşmış. İlk derste alfabenin en az yarısını öğretme âdeti bulunan hoca şaşırmış. 'Bu der-

vişin eğitimi epey uzun sürecek anlaşılan' demiş içinden ve gitmesine müsaade etmiş. Derviş ne ertesi gün, ne ertesi hafta, ne de ertesi ay ortalıklarda görünmüş. Gitti gider yani... Hoca onu tamamen unutmuş. Ama o da ne? İki yılın sonunda derviş, kalbinde parlayan bir ışıkla hocanın karşısına dikilip coşku ve hararetle selâmladıktan sonra ikinci derse hazır olduğunu söylemiş. Hoca içinden 'Bu hızla alfabeyi bitirebilir mi acep?' diye düşünüyormuş. Dervişe dönmüş, "Tamam. Şimdi ilk dersimizi tekrarlayalım. Elif harfini duvara yaz' demiş. Derviş elif harfini duvara yazmış. Duvar yıkılıp gitmiş..."

"?"

"Derim ki Yusuf Bey oğlum, dervişlik... Sır işi... Hiç bilir misin?"

"Bu anlattığınız gibiyse bana göre değil..."

"Ama alfabeyi öğrenebilirsin, değil mi?"

"Alfabe öğrenmek istediğimi de nereden çıkardınız?"

"Viyana'dan uçağa biniş heyecanından... Ama iki yıldır avarelik yapıyorsun."

"Beni mi takip ettiriyorsunuz?"

"Asla! Biz seni çağırmadık, sen kendin geldin, taa çöllerden... İstersen şu kapıdan da çıkıp gidebilirsin."

Nasuh Efendi'ye daha dikkatli baktı. Ürkütücü birine benzemiyordu; hatta samimiyetinden kinaye, dost canlısı bile sayılırdı. Şimdilik Diyarbakır'daki şu fakir evde, gözlerden ırak biraz vakit geçirmenin iyi olacağını düşündü. Burada da Komiserlik'teki denekler gibi muamele görmeyecekse elbette. *"Bekle, gör!"*

Kendisine "misafir" diyorlar, öyle görüyor, öyle muamele ediyorlardı. Muhtemelen kimse ona bir görev vermeyecek, dijital veya nano teknolojik deneyleri için bedenine sıvı yüklemesi yapmayacaktı. Çevresindeki insanlar da öyle şiddete meyilli insanlara benzemiyordu zâhir. İş kaba güce kalırsa hepsine karşı bile durabilirdi.

"Alfabeden sonra ne öğreneceğim peki?"

"Kalp kitabını! Ve o kitapta yazılanları! Alfabe kalptedir ve bütün yazılar kalpten başlar, yine kalpte biter."

"Anlayamıyorum! Kalpte ne buluyorsunuz, anlatın bana, eliften başlayalım..."

Nasuh Efendi yüzündeki gülümsemeyi bir perde yükseltti ve Yusuf sanki kırk yıllık dostuymuş gibi samimiyetle anlattı:

"Kırk yıl evvel, ben henüz lisede okurken bir kimya hocamız vardı. Laboratuvarda deney yaparken bir U çubuğa mavi bir sıvı koyup bize deneyler gösterir, bu arada da anlatırdı; 'Çocuklarım, Allah insanı şu U biçimli mezür gibi yaratmıştır; içine maddeden ve mânadan neler neler koymak için... Diyelim bu mezür insandır ve içine konulanların toplamı da şu gördüğümüz mavi sıvıdır. Nasıl da iki kanatta dengeli ve eşit seviyede duruyor, görüyor musunuz? İşte çocuklar, seviyedeki bu denge, insanı insan yapan şeydir; madde ile mâna dengesi. Bu denge korunduğu müddetçe insaniyetimiz iyilik, gülümseme, dostluk, yakınlaşma, sevme, acıma gibi erdemlerle sürdürülür. Öte yandan, eğer seviyenin eşitlik dengesi bozulur da çubuğun kanatlarından birinde sıvı artımı olursa insaniyetimiz hasar alır ve bu defa şiddet, nefret, öfke, düşmanlık, acımasızlık gibi insana zarar getiren tavırlar baskın çıkar. İlk ders odur ki insaniyet, madde cinsinden çok şeye sahip olunmakla değil, mâna cinsinden kendini zenginleştirmekle hakikate erer, anlam kazanır. Yapay zekâya yürüyen dijital çağın insanları akılla geliştirilmiş ilerlemeler sayesinde somut olanı zirveye taşımaktalar. Maddeye hükmedenler insana da hükmetmek istiyorlar. Aklı zirveye taşıyarak dijital çağı başlatma gayreti bundan. Korkarım ki gelecek yıllarda insanlığımız git gide dijitalin istilasına daha fazla mâruz kalacak ve akılların yerini dijital yetiler aldıkça mezürün dengesi daha da orantısız hâle gelecek. İnsaniyetin sonu!"

Nasuh Efendi'nin yüzünde acı çekiyormuş gibi bir büzülme oldu. Bir müddet durgunlaştı, sonra kadife okşar gibi mırıldandı:

"Evet Yusuf Bey evladım, kimya hocamızın söylediklerini o vakit anlamamıştım ama görüyorum ki onun anlattığı zamanların gölgesi artık üzerimize düşmüştür. İnsanın akla tapındığı zamanlardayız. Büyük bir gayretle makinelere öğreten insanların, öğrenen makinelerden öğrenmeye başladıkları zamanlara girildi."

"Böyle bir zamanda, siz de kalkmış, akıllar kalbin hizmetinde çalışsın istiyorsunuz!"

"Yaratılış bunu öngörmüş, Yusuf Bey oğlum. Akılla yapılan bütün faaliyetler, bütün gelişmeler hep gönle hoş görünmek için değil midir? Akıl şehirler tasarlar, gönüle güzel görünecek bir çevre için, akıl teknoloji üretir, gönlüne göre bir hayat yaşayabilmek için, akıl bir yıl çalışır, gönlünce geçecek bir hafta tatili hayal ederek..."

Nasuh Efendi ilginç birine benziyordu. Ortadoğu'da şeyhler, sufiler, mele yahut kanaat önderleri genellikle kendilerini dinî birikimlerle sınırlamış tipler olurdu ama karşısındaki kırçıl sakallı ihtiyar hiç onlara benzemiyordu. Onun gelecekle ilgili sancıları vardı, söylemleri vardı, tasarıları vardı. Onu dinlerken bir an Bay Stoye'un farklı versiyonuyla konuşmakta olduğunu bile zannetti. Üstelik onun gibi tahakküm edasıyla değil, gülümseyen bir dost tavrıyla. Kendisine kalbi ve kalbin önemini anlatmak istediğini görebiliyordu ve daha kalbe geçmeden söyledikleri ilgisini çekmeye yetmişti. Onu sınamak istedi:

"Lütfen bana aklın gereksiz olduğunu söylemeyin!"

"Bilakis; aklın insana verilmiş en değerli nimet olduğuna inananlardanız biz; lâkin insanın akılla başardığı şeylerin gönlüyle çelişmemesi, gönlünü ötelememesi gerektiğini de düşünürüz. Yoksa bilgisayarların daha akıllı hâle gelmesi ve

insan yerine düşünme işini de yaparak hizmetlerimizi görmesinin neresi kötüdür."

"Dijital çağı başlatmak isteyenler de tam bunu istiyorlar ya işte. İnsana daha fazla konfor, daha büyük imkânlar, daha verimli bir hayat! Bir an için dünyadan dijital ağları çekip aldığınızı düşünsenize! Borsalar çökmüş, hukuk yoldan sapmış, bankacılık ve sigorta tükenmiş, trafik aksamış, aletler bozulmuş... Büyük felâket... Kaos..."

"Bence de. Dijital imkânlar için Allah'a şükretmemiz gerekir. Diyarbakır'da bir hastanın, İstanbul'daki doktor tarafından uzaktan cihazlara bağlanıp başarıyla ameliyat edilmesine şükretmemek olur mu hiç? Lâkin evladım, benim dikkat çekmek istediğim husus, kalbin görmezden gelinmesiyle borsayı çökertecek bir el, kalbi değersiz sayarak hukuk sistemini devre dışı bırakacak bir irade, kalbin erdemlerinden uzakta sigorta ve bankacılığı manipüle edecek bir hacker'ın yapabileceği yapay zekâ veya siber uygulamalaradır. Ben aklın ilermesine değil, kontrolsüz ilerlemesine karşıyım. U mezürdeki dengenin bozulmasına karşıyım."

"Dünyada milyonlarca bilgisayar ve başında da milyonlarca akıl çalışırken dengeyi birisi bozsa bile diğerlerinde her şey tıkır tıkır işleyecektir efendim, müsterih olunuz."

"İşte bundan emin olamıyorum evladım. Bahsettiğin o milyonlarca bilgisayarın tek merkeze bağlandığını bir düşensene! Yapay veya gerçek zekâ, fark etmez, vicdanı olmayan bir elin tuşlara uygunsuz bir komut için dokunması bütün insanlığın ziyana uğraması için yeterli olacaktır. Sen akla o kadar itibar ediyorsun ki evladım, bir sorun oluştuğunda onu yine akılla çözmek gerektiğini düşünüyorsun? Akılları kontrol edecek bir üst aklı, bütün bilgisayarların bağlı olduğu ana belleği ancak bir kalp kontrol edebilir, akıl değil. Duygulara itibarı olmayan bir akıl insanlığın hayrına olamaz."

"Bence siz bilimsel gelişmelerden gereksiz yere tedirgin oluyorsunuz. Unutmayın ki şu gezegendeki en zeki tür şu anda biziz."

"O kadar zekiyiz ki gezegenimizdeki diğer bütün canlıların yaşamaya devam edebilmeleri bizim insafımıza kalmış. O kadar zekiyiz ki zekâmızın perde gerisinde durmadan dünyayı, insanı, hayatı, tabiatı yok ediyoruz. Bu yetmiyor, insanlığın kaderini süper zeki makinelerin insafına bırakmaya hazırlanıyoruz. Böyle bir durumda vicdanı hesaba katmayan, sevgiyi önemsemeyen, kalbin hissedişini açığa alan bir süper aklın neler yapabileceğini hiç düşündün mü?"

Yusuf dünyanın bütün kitaplarına karşı tek kitabı, kalp kitabını savunan bir dervişle karşılaşmanın şaşkınlığıyla kollarını yana indirdi. Elifi öğrendiği gün duvarları yıkan o dervişle karşı karşıya olduğunu düşündü. *"Hayır, hayır, duvarları yıkan elifin ruhunu öğrenecek talebeyi arayan hoca bu!"* dedi içinden. *"Benden o talebe olmamı istiyorsa avcunu yalar!"*

"Kalp olmadan asla evladım! En masumundan örnek vereyim; süper zeki bir makinenin kansere çare bulmak için çalışmaya başladığını farz edelim; ilk yapacağı şey kanserin ilacını bulmak, sonra tedavi etmek ve nihayet kanserin barınabileceği bünye ve organizmaları ortadan kaldırmak olacaktır. Bu son uygulamanın bir adım ötesi kanserli insanlardan başlayarak insanlığı sona erdirmektir?"

"Süper zekâ bir bilgisayardan aptalca bir eylem!"

"Ve zalimce. Ama unutma ki vicdan ve kalbin dışında gelişen aklın erişeceği seviye de bu! Oysa bir ultra aklın zeki olduğu kadar bilge de olması gerekmez mi? Yalnızca akılla ilerlemek mezürün madde haznesini doldurabilir ama bilgelik için diğer haznenin de dolu olması gerekecektir ki o da ancak kalp kitabında yazılıdır."

Yusuf ona karşı çıkmadı. Söylediği pek çok konuda haklı olduğunu da biliyordu üstelik. Kritik eşiğe geldiklerini düşündü:

"Peki bütün bunların benimle alâkası ne?"

"Alâkası senin kalbinin özel oluşu!"

"Nasıl özel yani?"

"Elif yazdığında duvarları yıkacak kadar özel... Bunu anlaman için önce kalbinde yazılanları okumalı, farkına varmalısın! Sen şu anda aklının eşgüdümündesin. Kâlu Belâ'da sana bahşedilen ruhun ile aranda nefsin duruyor. Nefsinin mutmain olması kalbine bağlı. Kalbini israf etme lüksün de yok üstelik. Aklına mağlup olursan çok özel olan şu kalbini de israf edeceksin."

Yusuf ne diyeceğini bilemedi. Bu sufi hayal görüyor olabilirdi. Kendisine dünyayı kurtaracak süper kahraman rolü biçecek kadar da uçuk düşünüyordu üstelik. Öte yandan zihnini okuyor ve söylediklerine onu ikna ediyordu. Git gide bir girdabın içine doğru çekildiğini hissetti. Girdabın ucu yere değil göklere açılıyordu zâhir. Bir an kendini başka bir dünyada sandı, bir masal dünyasında. Nasuh Efendi'ye inanmasa bile dinlemek ruhuna iyi gelmişti. Munis bir eda ile boyun eğdi.

"İnsan kalbi, evladım, bir hazinedir. Ruhun hazineye ulaşmasını sağlayacak rehber akıldır. Ruhu hazineden mahrum etmek isteyen nefis ise bir düşmandır. Dijital dünyada akıllar doygun ama kalpler açtır. Acıkan kalp, kibirden arındırılmış sevgi sözleriyle, insanın mayasında en baskın unsur olan sevgi göstergeleriyle, tebessümle, vefayla, gayretle, teşekkürle ve elbette ki inançla doymak zorundadır. Kalp doyduğu vakit gözünü açar görünmeyen âlemleri görür; kulağını açar, gizli âlemlerin konuşmalarını duyar; burnunu hisseder, kimsenin almadığı kokuları alır; damağını yoklar inanç ve bilgeliğin lezzetlerini tadar. Söyle bakalım Yusuf Bey oğlum, açlık çeken bir kalple mi ölmek istersin, doygun bir kalple mi?"

Yusuf, sorunun cevabını vereceği sırada gözünün önünde bir görüntü belirdi. Suriye'de bir cihatçı Gaziantep Ulu-

çarşı'sında A-72'yi elinden tutmuş götürüyordu. Hatta konuştuklarını da duyabiliyordu:

"Sen Yusuf Ağabey misin?"

"Evet, geleceğimi söylemiştim ya hani?"

"Sesin sanki telefondakinden farklıymış!"

Kalbinde bir sızı hissetti. Bir hançer ciğerine saplanmış kanatıyordu. eş-Şaîr'den bu yana görmediği halüsinasyonları —belki de astral gözlemler— yeniden görmeye başladığını düşündü. Nasuh Efendi'nin kalbe yüklediği bunca anlamdan sonra kalbi harekete geçmişti belki de. "Çocuğu kurtarmalıyım!" diye geçirdi içinden. Nasuh Efendi sordu:

"Hangi çocuğu?"

Yusuf muhatap olduğu sorudan dolayı şaşkına döndü; kendisi mi bilmeden sesli mırıldanmış, yoksa Nasuh Efendi mi zihnini okumuştu?

Neyse, artık önemi yoktu. Soruya cevap verdi:

"A-72'yi, yapay zekânın yeni formu olan çocuğu, halefimi!"

14. gün, 13.25
Şam, İnsan Hakları Savunma Komiserliği

"Derhâl yola çıkın! eş-Şaîr'e!"

Bütün araç sürücülerinin yolda ilerleyen dev hamamböceğine bakmasına neden olan emir buydu. Üç tetikçi eş-Şaîr'i haritada bulup Komiserliğin en hızlı arabasına atlayıvermişlerdi. Aralarında ona hamamböceği diyorlardı. Jeep commander 3.0 CRD. Ultra modifiye modeli. Üstelik bilgisayar teknolojisiyle donatılmış. O kadar ki araca neredeyse dilinizle komutlar verebilir, direksiyon yerine arka koltukta oturabilir, onu bir eğlence dünyasına dönüştürebilirdiniz. Bir otomobili hamamböceği şeklinde tasarlayan kişi muhtemelen insanları şaşırtmak istemişti ve bunda da oldukça başarılıydı.

Tetikçiler Komiserliğin IQ'su dört haneli en gözde elemanlarıydı; Ortadoğu'da babayiğit genlerine sahipken savrulmuş çocuklar. Atletik, genç, acımasız ve itaatkâr... Beyinlerinin algılayıcı sinirleri yükseltilmiş, neredeyse üç boyutlu görebilme yeteneğiyle donatılmış, pervitin bağımlısı ve itaatkâr tipler. Yabancı milislerin eğittiği Suriyeli teröristlerden. Bay Stoye onlardan bahsederken "ferrari" diyordu, koşularındaki hız yüzünden. Suikast onlar için zevk alınarak yapılacak eylemler sınıfına girmişti artık ve yola da o neşeyle çıktıklarından şüphe yoktu. Şam'dan Hayfa-Tel Aviv-Gazze güzergâhıyla eş-Şaîr'e iki buçuk saatte varmaktı emelleri; 160 hız ile. Üzerlerinde marka laciler, yedeklerinde de cihatçıların kıyafetlerini taşıyorlardı. Ortadoğu'da yapılacak bütün operasyonlarda cihatçı kıyafetiyle görünmelerini istemek Komiserliğin de Kartal Göz'ün de ortak politikasıydı; her ne kadar ferrariler bu kılıktan nefret etseler de.

65 numaralı karayoluna çıktıklarında bilgisayar ekranından Bay Stoye'un talimatları akmaya başladı. Araçtaki silahlardan hangilerini yanlarına alacaklarını, teçhizatın cinsini, nerede nasıl davranmaları gerektiğini radar ekranındaki irtibatı hiç koparmamalarını vs. bir bir anlatıyordu. Hamamböceğinin iç tasarımı neredeyse tamamen ekrandan ibaretti ve kutu kutu bölünen uydu bağlantılarıyla dünyanın her yerini izlemek mümkündü. Yürüyen bir yayın merkezindeymiş gibi ve şimdilik ana ekran tamamen Bay Stoye'un görüntüsüne ayrılmış vaziyette; öfkeli ve tedirgin. Silikon Vadisi'nden ona, ondan da hamamböceğine durmadan yeni kararlar akıyordu. Kartal Göz'ün eski patronu öfke yağdırıyor, Bay Stoye da onun talimatlarını katlayarak tetikçilere boca ediyordu. Anlaşılan Bay A, Kartal Göz'deki eski konumunu elde edebilmek için her türlü ihtimali hırs hâline getirmişti. Nihai emri de eş-Şaîr'deki ferrarilerin Şam'a Josehp'in cesediyle dönmelerinden ibaretti; açık ve net.

Yarım saatlik mesafede Komiserlik'le eşleşen navigasyon ekranında ölüm talimatı flash koduyla yanıp sönmeye başladı. Üç tetikçinin üçü de iyi biliyordu ki Bay Stoye, Kartal Göz'ün bir emrinin tersini yapılmasını isterse adamlarına talimatları yanıp sönen bir flaşörle verirdi. Bir anda ferrariler dillerini yutmuş gibi sus pus oldular. Üçü de ayrı ayrı ama aynı şeyleri zihinlerinden geçiriyorlardı. Silikon Vadisi Joseph'in ölüsünü istiyor, Bay Stoye buna karşı çıkıyordu. Flaşör haberleşme olduğuna göre şu anda araç ekranları Kartal Göz'den de izleniyor olmalıydı. Büyük patronu orada hissetmek üçünü de tedirgin etti. Şimdi ne yapacaklardı, Joseph'i öldürecekler mi, yoksa yakalayıp Komiserliğe mi götüreceklerdi? Arkadaşlarıydı. Laboratuvar onun trompet sesi olmadan cazibesini yitirecekti mutlaka. İki yıldır bütün Komiserlik mensuplarının sempatisini kazanmış nadir gençlerden biriydi o ve seveni çoktu. Ölümü hâlinde özleyeni de

çok olacaktı. Suriyeli denekler arasında Avrupa şehirlerinde ki Müslüman ailelerin sorunlu gençlerinden oluşan az sayıdaki elemandan biriydi ve Viyana'nın sanat ortamını temsil etmenin itibarını taşıyordu. Yazık olacaktı.

Jeep commanderin vınlayan yüksek motor sesi çöl arazisinde homurtuya dönüşesiye kadar aralarındaki sessizlik sürüp gitti. Üçü de araç ekranındaki yazıya takılıp kaldıklarını ve sessizliği ilk bozanın kendileri olmayacağını gösterircesine susuyordu. Hedefte, kendileriyle aynı amaca hizmet eden bir arkadaşları vardı. Kartal Göz onu neden harcamış, nerede yollarını ayırmıştı bilemiyorlardı ama Bay Stoye'un telsizde söyleyemese de kendi yetiştirdiği, emek verdiği, deneylerini bizzat takip ettiği bir personelini kaybetmek istemeyişi takdir edilecek bir hareketti. Dahası Joseph'in yardıma ihtiyacı olduğunu bile düşünüyor olabilirdi.

İç dünyalarındaki düşünce fırtınaları yüzünden zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Yoldaki yön levhalarına göre eş-Şaîr'e az kalmıştı. Sürücü saatine baktı. "Hazırlansanız iyi olur, yarım saate varırız!" Üçü de Joseph'e yüklenen damlacık yazılımı veya hafıza atomunun etkisinin çoktan geçtiğini düşünüyorlardı. Muhtemelen çöl şartlarında da çok yıpranmıştı. Ele geçirilmesi de, infazı da çok kolay olacaktı. O sırada ekrandaki yazı karıncalandı ve yerini gelip giden sinyallere bıraktı. Bunlar Joseph'teki telefonun IMEI numarasına yönlendirilmiş sinyallerdi. İçlerinden biri arka koltuktaki dron kutusunu açtı. Pil ve ekranını kontrol ettikten sonra aracın camını indirip dronu havalandırdı. Artık üçü de kendilerinden önde giden bir kameranın ekrana gönderdiği görüntüleri takip eder konumdaydılar. Yoldan çıktılar. Çölde safari zamanıydı. Sinyal orada bir yerdeydi ve hem dron, hem de araç bu takipte hiç zorlanmıyorlardı. Ve on dakika kadar sonra hedefe vardılar. Ama çevrede değil bir insan, bir kertenkelenin bile nefesi yoktu. Taşlık arazide savrulan

uçsuz bucaksız bir sarılık. Ne arkasına saklanılabilecek bir kaya, ne insana dair bir iz. Yalnızca kum ve asırlarca kumların yalayıp geçtiği sararmış volkanik süngerimsi taşlar. Bir tavşan bile olsa bu arazide göze batardı ama Joseph'ten eser yoktu. Tekrar tekrar kontrol ettiler. Evet, sinyal burayı gösteriyordu; tam da durdukları yeri. Çaresiz kumu eşelemeye başladılar. Ve çok kısa sürdü. Birisi kahkahayla elini havaya kaldırdı.

"Bir müzisyenden beklenecek en ucuz numara... Hah-ha!"

Parçalanmış telefonun pili de hemen az ötedeydi.

"Çok ilginç, hafıza kartını almış!"

İçlerinden biri dronu indirirken diğeri araca koştu; haber vermek üzere:

"Olumsuz!.. Hedef yerinde yok!.."

Telefon parçalarının görüntülerini ekrana yansıttıkları anda ortalık birbirine girdi. Arabanın ekranlarından farklı emirler gelmeye başladı. Kartal Göz çıldırmış gibiydi, kaçak bir deneğin her şeyi tehlikeye atacağını, rakiplerinin eline geçecek USB'nin kendi gelecekleri adına nasıl bir silaha dönüşeceğini ateşli ateşli anlatıyor ve derhâl ikisinin de bulunmasını, ilgili olduğu kişilerle birlikte yok edilmesini istiyordu. Bay Stoye bütün cesaretini toplayıp Joseph'i bulmayı, sorguya çekmeyi ve zekâ atomunun etkisi ölçüldükten sonra telef etmeyi titreyerek ve kekeleye kekeleye dillendirdi. Ama USB imha olunmayacaktı. Kartal Göz Joseph'in hâlâ bulunamayışını bir türlü hazmedemiyor, sesini yükselttikçe yükseltiyordu. Ferrariler Bay Stoye'un amirlerine karşı kuzu olduğunu biliyorlardı ve onun öfkesi kendilerini de öfkelendirdi; Joseph'e acımayı bir kenara ittiriverdiler. Onu bulup gerekli cezayı verme konusunda hemfikir oldukları bakışlarına yansıdı, kaşlar çatıldı. Öfke soluma zamanları... Ölüm...

Öldürmek için önce onu bulmak gerekiyordu elbette. Derhâl hamamböceğine atladılar. Görevin ciddiyeti dilleri-

ne sükût getirdi. Artık hiç konuşmuyor, bütün dikkatleriyle hazırlıklarını yapıyorlardı. Birisi uydu verilerinden geriye doğru bölge görüntülerini taramaya başladı. Komiserlikteki görüntülere yansımayan detayları incelemekti niyeti. Ve çok beklemesine gerek kalmadı; beş gün önce tam da geçtikleri yerden Joseph'in geçişi geldi ekrana. Geriye doğru iki gün boyunca da yakındaki köyde barındığı anlaşılıyordu. Hiç öyle zararlı bir terörist veya cihatçı gibi değil, gayet sakin, hayatta kalmayı dileyen mutlu bir köylü gibi.

"Haydi arkadaşlar, bulup infaz edelim!"

Diğeri itiraz etti:

"Belki anlatacakları ölmeyi değil, yaşatmayı gerektirir."

Üçüncü, herkes adına kararı açıkladı:

"Bulalım onu!"

Köye girdiklerinde önce arabalarının görüntüsü, sonra da çölde aslan avlayanlara özgü safari kıyafetleri herkesi başlarına toplayıverdi. İstedikleri de buydu. Josehp'i bilen, gören, duyan, rastlayan birilerini aramak zorunda kalmayacaklardı. Ve bir saat sonra, güneş, ısısını yavaş yavaş akşam serinliğine bırakırken Ammar Hoca'nın kapısındaydılar.

"Buyrun buyrun... Aslan avı ha? Elbette yine eliniz boş. Hiç şaşırmadım, artık aslan kalmadı çölde... Geçin şöyle, geçin, yorgunsunuzdur, size çay ikram edeyim..."

"Joseph?"

"Hayır, adım Ammar!"

"Joseph nerde?"

"Kim dediniz evladım? Tanıdığım biri mi?"

"Bilmezlenmeyi bırak hoca, uydu görüntüleri senin yanında kaldığını gösteriyor, bak!"

"Haaa!.. Yusuf Efendi'yi soruyorsunuz!.. İki gün misafirimiz oldu, sonra gitti."

"Nereye?"

"Demedi bir şey!"

"Peki ya el-Arîş?"

"el-Arîş?"

"Haydi hocam uğraştırma bizi, bak şu ekrana, burası el-Arîş sahili, şu da sensin! Şimdi söyle, onu nereye gizledin veya nereye gönderdin?"

"Suçlu muydu yoksa? Bak seeen!.. Ahmak çocuk, demedi bir şey!"

"Salağa yatma hoca, vaktimizi boşa harcıyorsun!"

"İnsan evladını niye gizleyeyim yavrum? Kim böyle bir şeyi yapsın ki?"

"Yeter herif!.."

İki pençesiyle ensesine çökmüş, sağ kolunu geri döndürüp omuzunu çıkarmak üzere hazırlanmıştı. Ammar Hoca Yusuf'un yerini söylememeye o anda karar verdi. Başına gelecekleri takdirden saydı ve sustu. "Yan odaya geçelim!" diyebildi. Başına gelecekleri eşinin ve küçük oğlunun görmesini istemiyordu. Odaya geçince de bir daha konuşmamak üzere sustu ve yalnızca gülümsedi; kendinden razı, hâlinden memnun insanların mutluluğuyla. Önce omuzundan gelen "ğğğırkk!" sesini duydu. Acısını dışa vurmadı. Üzerine çullanan tetikçinin yüzüne bakıp gülümsemesini bir kademe arttırdı. İnatlaşmak değildi niyeti ama böyle anlaşıldı. Çıkık kolunu 360 derece hareket ettirerek ıstırabını arttırdılar. Tebessümü geri aldı. Ayağa kaldırıp aynı kolundan tavan merteğine bağladılar. Ferrarilerin meşhur numarasıydı bu. Bu pozisyonda kurban yere ne şekilde basarsa bassın asılan kolu elektriklenir ve bütün bedenine yayılan sıcak bir acı dalgasına dönüşürdü. Yetinmediler. Diğer kolunu ileriye doğru çekiştirip dirsek kemiğini kırdılar. Ammar hoca tekrar gülümsemeye başladı.. İçinden bir şeyler mırıldandığını işitip ne dediğini anlamak için kulaklarını yaklaştırdılar ama anlayamadılar. Sanki sayıklıyordu. Duyamamışlardı:

"Söyleee!"

Ammar Hoca'nın yüzündeki hatlar belirginleşti, tebessümü arttı. Sol eli kolunun ucunda artık bir et parçası gibi sallanıyordu ama o hiç keder ediyor gibi değildi. Üçü de şaşkındı. Çok acı çektiğinden hiç şüpheleri yoktu ve hiçbir işkencede böylesine dayanıklı bir adama rastlamadıklarını düşünüp hayret ediyorlardı. Sanki orada değildi veya onların dünyasından uzaklaşıp gitmişti. Çığlık atmaması, bağırmaması, hissettiği acıyı dışa vurmaması insanın tabiatına aykırıydı. İşte bu adam gülümsüyor ve öylece mırıldanıyordu. Tekrar ne dediğini dinlediler, hayır, anlaşılmıyordu. Biri alttan aldı; iyilik meleği rolüne bürünerek:

"Canım hocam, seni öldürmek değil kastımız, çektiğin acıları dindirmek. Belki bilirsin hipoksi beyinde hücre ölümüne, o da bilinç kaybına yol açar. İstesem senin bilincini ele geçirmek için şu matkap iğnesini kulağından sokup beynine saplayıveririm. Ama bütün bildiklerinin beyin parçacıkları şeklinde ortalığa saçılması hoş olmaz, değil mi? Hem bunu yaparsam gözbebeklerinin büyümesine de tahammül edemem. Ardından ödemler, hırıltılı solunum bozuklukları, ortalıkta kan lekeleri falan, işte... Dayanamam ben böyle şeylere hocam. Sen iyi bir adama benziyorsun, seni..."

Tetikçi birden sustu. Bütün bunları anlatırken Ammar Hoca'nın hâlâ gülümsüyor oluşuna takılıp kalmıştı. Gözlerinin içine baktı. Hayır, bu adam kendisini görmüyordu, sanki bakışları onun zihnini delip geçiyor, ötelerde bir şeyler görüyordu. Bu adam sıradan bir köy hocasıydı. Kendisinin sahip olduğu eğitim, teknolojik imkânlar ve dijital donanımlara kıyasla onu hemen ele geçirmesi gerekirdi ama o direnmekle kalmıyor, âdeta karşı mücadeleyi başarıyla yürütüyordu. Yeniden düşündü. Ortadoğu sefaleti içinde bu adam hangi gücü kullanıyordu da bunca direnç gösteriyordu? Farklı bir teknoloji dese değil, farklı bir şiddet uygulaması dese değildi. Bir eğitim, bir algı, bir düşünüş tarzı? Hangi temrin veya

düşünce, insan bilincini bunca acıya kapatabilirdi. Üstelik bu adam bir de gülümsüyordu. Sanki burada değildi; başka bir zamana veya mekâna taşınmış gibiydi. Ferrari, hangi ihtimali düşünse işkenceye karşılık, muhatabında gördüğü mutlu tebessümü izah etmeye yetmedi. Beyin ölümü gerçekleşen insanlar bile acıya bu derece duyarsız olamazdı. Galiba zihnine hâkimiyet sağlıyor ve ıstırabın acısını bilincinin dışında tutabiliyordu. Başka türlü dayanması mümkün değildi. Oysa dünya casusluk tarihi bu tür duyarsızlık aşamalarının her çeşidi üzerinde çalışmış, denemiş ve başarısız olmuştu. Neydi bu adamın sırrı?

Çıldıracak gibi oldu. "Böyle birini öldürmek bilime haksızlık sayılır!" diye düşündü. Diğer ikisi buna itiraz ettiler. Ferrariler kendi aralarında konuşurken Ammar Hoca hâlâ sayıklamaya devam ediyordu. Üçü birden yüzüne baktılar.

"Eğer bu adamı Komiserliğe götürürsek Bay Stoye onu laboratuvara sokup deneylerini upgrade edecektir."

"Hımm... Olabilir! Hem beyin ölümüne gerek kalmadan da zihnini okumak orada mümkün olacaktır!"

"Gidelim öyleyse!"

Ne Ammar Hoca'nın eşi ve çocukları, ne cemaatten biri itiraz edebildi. Mısır'ın çöllerinde kim İnsan Hakları Savunma Komiserliği'nin üç izbandut tetikçisine itiraz edebilirdi ki? Yalnızca her zamanki gözyaşlarına yenisi eklenirdi ki bu da Ortadoğu'nun her zamanki kaderiydi.

İkisi hocayı koltukladılar. Adımlarını hızlandırırken hoca ikisine de sanki hafiflemiş gibi geldi. Kırık ve çıkık kolların acısının çok gerilerde kaldığını artık onlar da hissediyordu. Biri diğerine "Bırak bana!" deyip hocayı iki omuzuna birden çuval gibi yüklendi. Şimdi daha hızlı ilerliyorlardı. Hamamböceğine yaklaştıklarında hocayı omuzlamış olan birden durdu. Diğerleri yüzüne baktılar.

"Dinleyin!"

Dinlediler.

"Bir şey duymuyoruz!"

"Yaklaşın, yaklaşın ve dinleyin!"

Bunu söylerken gözleriyle sol omuzunu işaret ediyordu. Hocanın başına yine kulaklarını dayadılar.

"Hayır kalbini!"

Ağzından çıkan sayıklamaların kalbinden geldiğini o anda fark ettiler. Ses tamamen kalbe aitti ve tekrarlıyordu:

"Sübhâne Rabbiye'ş-Şâfî!"

Bir an kararsız kaldılar. Ortadoğu'da sufilerin işlerine akıl ermezdi. Komiserliğin ve Kartal Göz'ün nano teknoloji, siber dünya, üst akıl, pekiştirilmiş hafıza, yapay zekâ, dijital insan vb. alanlarda yaptığı bütün deneylerin ötesinde sufilerden anlaşılmaz vaka ve tavırlar beklenirdi. Her şeyin sırrı hocanın kalp lisanıyla tekrarladığı kelimelerde olmalıydı. Diliyle değil kalbiyle konuşan bir adama ne yapılabilirdi ki? Onu hamamböceğine yüklediler ve Komiserliğin yolunu tuttular. On-beş gün evvelki uydu görüntülerinden başlayarak adım adım takibe geçip Joseph'in nerede olduğunu bulmak üzere...

15. gün, 16.00
AW Mülteci TV Merkezi, İdlib

Alman AW televizyonunun İdlib'deki seyyar konteynerlerden oluşan AW Mülteci isimli kanalın haber merkezinde göstermelik yönetici durumundaki siyaset kuramcısı, televizyonun en acar muhabirine gülümseyerek baktı:

"Bahsettiğin dosya mı?"

"Evet efendim, bant hazır, izlemek isterseniz?"

"Önce ne yaptığını bileyim!"

"Elbette! Emir, Kartal Göz'den Bay T'den gelmişti, hatırlayacaksınız. Metrjet şirketinin Sina'da düşen uçağında Joseph isminde bir yolcuyu araştırmamız isteniyordu. Emri yerine getirdik ve dört kişilik bir ekip on gündür bu dosya üzerinde çalıştık. Kaza kırım raporuna göre ölüler listesinde iki yolcunun adı yoktu. Şu malum denek Joseph ve Cemile isminde bir gazeteci. Aramaya başladık. Elbette Komiserliğin çalışmalarını da uydudan takibe alarak. Üçüncü günde gazeteciyi buldular. Ama asıl istedikleri Joseph idi; denek A-71. Dikkatle izini sürüyorlardı. Bunu görünce arama işini onlara bıraktık. Avı takip etmektense avcıyı takip etmek daha kolay olacaktı. Vakti geldiğinde AW Mülteci olarak kameralarımızı çevirdiğimiz her kapıyı açabilirdik. Komiserliği izlemeye böyle almış olduk!"

"Şu cehennemde ABD ile karşı karşıya geleceğimiz bir adım atmadınız umarım!"

"Dosyayı akşam haberlerinde yayımlama tercihinize göre buna siz karar vereceksiniz efendim. Balık büyük! Ortadoğu'daki Alman çıkarları fevkalâde önemli. Pazar payında ABD'yi geride bırakabilir, bütün terör örgütlerinin elinc

Alman silahlarını tutuşturabiliriz. Bu haber, ABD'nin terör gruplarına yaptığı gizli yardımların kaynaklarını bile deşifre etme imkânını bize sunuyor."

"Kartal Göz'ün Bay T'si buna ne diyecek peki?"

"A veya T; fark eder mi? Üstelik emri bize o verdi. Biz de Berlin'i aradık. Şansölye cenapları elimizden geleni yapmamızı söyledi. Siyasilerin aralarındaki anlaşma nedir bilmiyorum, lâkin 'kazan-kazan' politikası izledikleri ortada. Silikon Vadisi'nin siber gelecek yarışında Almanya'nın yer alıp almayacağı da şimdi vereceğiniz karara bağlı. Dosya Komiserliğin bütün kirli çamaşırlarını ortaya saçacak kadar güçlü. Haberimiz yayımlandığı andan itibaren ABD Ortadoğu'dan kaçarcasına ayrılacaktır. Bunun Alman silah sanayiine getireceği avrolar yanında ülkemizin Avrupa Birliği'ndeki etkin konumunu daha da yükselteceği aşikâr. Bütün AB ülkelerini Almanya'nın uydusu gibi düşünün efendim! Avrupa'nın yedi krala hükmeden imparatoru. Hayaliniz Habsburg hanedanlığının yeniden kurulması değil miydi?"

"Ters tepme ihtimali nedir?"

"Hiç yok, efendim. Biz haber metninde yalnızca insan haklarından, kobay olarak kullanılan Suriyelilerden, kayıp çocuklardan, cesedi sahile vuran bebeklerden, sebebi açıklanamayan ölümlerden ve toplu mezar çukurlarından bahsediyoruz. Haber metninde asla silah ticareti, ABD veya Almanya'nın Ortadoğu'daki çıkarları, İsrail siyonizmi veya Evangelist hayallerden hiç söz etmiyoruz. İşimiz tamamen habercilik!"

"Her zaman olduğu gibi elbette!"

"Elbette!"

"İzleyelim bakalım!"

Muhabir, hafıza kartını yuvasına yerleştirirken içinden, karşısındaki adamın gerçekte Alman Şansölyesi'nin mi, yoksa Kartal Göz T'sinin mi adamı olduğunu sorguluyordu.

Biraz sonra vereceği karar ile Alman menfaatlerini koruyup korumadığını öğrenecekti. Karta yüklenen video Maryland'de çiçekli bir bahçede oynayan bir kız çocuğunun annesine doğru neşeyle koştuğunu göstererek başlıyor, ardından kız çocuğunun adımlarından detay alınıyor, yalnızca koşan ayaklar görünecek yakın çekim planı görülüyordu. Sonra ayaklar ayakkabılardan arındırılıyor, kızın ayakları kirli ve tozlu bir ayağa dönüşüyor, detay görüntü tekrar dizlere ve bedene yükselerek kızı gösteriyor, bu sefer koşan, Suriyeli bir çocuğa dönüşüyor ve kendisine doğru gelen annesiyle buluştukları anda bir bomba patlayıp ikisini de havaya uçuruyordu. İnsan haklarından bahsedecek bir haber için çarpıcı bir giriş, etkili bir mizansen idi. Ardından bir kadın muhabir dramatik tonlamalarla haberi seslendiriyordu.

"Cemile bu mu?"

"Evet efendim. Çok dayanıklı, güçlü, zeki bir kız. Başarılı bir muhabir! İzledikçe göreceksiniz. Dublajı yaparken de harika iş çıkarmış."

"Komiserliğin elemanı demiştiniz, bu haberi yapmaya nasıl razı ettiniz, pahalıya mal olmadı ya?"

"Hayır efendim, ayağıyla geldi. Bay Stoye'un kendini harcayacağından şüpheleniyordu. Biz de şüphesinde haklı olduğunu gösteren delilleri önüne seriverdik."

"Ne delili?"

"Çölde birkaç görüntü... Ve gemileri yaksın, savaş baltasını eline alsın diye de küçük bir kurgu..."

"Nasıl?"

"Bay T'den emrin geldiği gündü. Adını yolcu listesinden bulup sağ olduğunu öğrenince uydu görüntülerinden aramaya başladık. Çölü didik didik ederek. Ve bulduk. Tam o anda Komiserlik helikopteri de yanına iniyordu. İzledik. Bay Stoye'un adamları ona yardım etmeleri gerekirken doğrudan A-71'i sordular. Ama kız baygındı ve cevap veremiyor-

du. Ötekiler ona su verip kendine gelmesini sağlamak yerine durmadan A-71'i sorup durdular. İçlerinden biri o kadar ileri gitti ki kızı o hasta hâliyle sarsmaya başladı. Bir ara ayılsın diye yüzüne iki tokat vurdu. Hiçbir cevap alamayınca helikopterden sedye getirip yatırdılar ve havalandılar."

"Kurgu bunun neresinde?"

"İki yerde görüntüleri çoğaltarak kurguyu biz yaptık efendim. Birincisinde tokatları arka arkaya verdik, acımasız bir şiddet ortaya çıktı. İkincisinde de helikopterin ilk iniş ânını ikizleyip tetikçilerin sedye almaya gittikleri görüntüden sonra helikopteri havalandırdık."

"Yani?"

"Yani kızı önce bilgi almak üzere tokatlamış, sonra da bırakıp gitmişler gibi. Cemile kendisini bulduktan sonra yine terk edip gittiklerini düşünecekti. Öyle de düşündü."

"Peki kızı getirmemişler miydi?"

"Getirdiler efendim. Biz oraya da sanki Komiserlik'ten ikinci bir talimat gelmiş gibi eklemeler yaptık; Bay Stoye'un deepfake montajında sesini çoğaltarak. Metavers Zor olmadı."

"Haber okuyuşuna bakılırsa Bay Stoye'a ihanet etmeyecek gibi duruyor. Sakın ikili oynamasın?"

"Asla efendim, birkaç kez denemeden geçirdik. Öfkelenmeyişi tamamen hedefe kilitlenmenin rolü gereğidir. Zaten duygularını fazla belli eden bir tip değil. Rasyonel bakış açısıyla plan yapıyor ve planını uyguluyor."

"A-71 ile bağlantısı ne?"

"Komiserlik tarafından üstün insan dopingleriyle donatılıp A-71'i takiple görevlendirilmiş."

"Çantasına emfetamin konarak ve uçak biletlerini tesadüfen yan yana düşürerek deme bana!"

"Bundan daha profesyonelce elbette! Lâkin A-71 de o kadar saf!"

"Şimdi nerede?"

"Şam'da haberin yayımlanıp yayımlanmayacağını bek..."

"Kızı sormuyorum; A-71?"

"Diyarbakır'a ulaştı. Diğerleri de peşinde. USB'yi istiyorlar."

"Alınca?"

"Zannımca öldürmeyecekler, sorduğunuz bu ise. Bay Stoye Kartal Göz'den ayrı tetikçilerine sağ getirmeleri talimatını verdi. Bakın işte burası haberin can alıcı yeri!"

Onbeş dakika süren belgesel haberin sonrasında odayı bir sessizlik kapladı. Kritik bir karar için kritik bir andı. İzleyenin nutku tutulmuş gibiydi. Muhabir kendinden emin öylece bekliyordu. İzleyen ne yapacağına karar veremiyor, muhabir verilecek karara göre derhâl harekete geçmek üzere sabırsızlanıyordu. İzleyenin de, muhabirin de gözleri sık sık saate gidiyordu. 17.00 haber bülteni yaklaşıyordu. AW Mülteci kanalının ve 17.00 haberlerinin Ortadoğu politikalarında hatırı sayılır bir etkinliği vardı. Eldeki görüntüler yayımlanırsa dünyayı ayağa kaldıracak bir bomba etkisi yaratacaktı şüphesiz. Barış havariliği yapan birilerinin Ortadoğu'ya çöküp burada insanları kobay olarak kullandığı hukuksuz, koşulsuz deneyler yürütmesi ve deneklerin telef olmalarını aymazlıkla örtbas etmesinin başta insan hakları dernekleri olmak üzere dünyanın dört bucağından pek çok insanî kurum, kuruluş ve STK'yı harekete geçireceği açıktı. Nihayet sessizlik bozuldu:

"Emeklerine teşekkür ediyorum. Çekimin kaç kopyası var?"

"Yalnızca bir efendim!"

"Güzel. Haber ekibinde kaç kişi çalıştı?"

"Görüntülerden kaç kişi haberdar diye soruyorsanız editörüm, ben ve Cemile!"

"Bu daha da güzel!.. Korunacak kişi ne kadar az olursa o kadar iyidir çünkü!"

"?"

"Anlamıyor musunuz, siz bu haberle alnınıza 'Hedef benim! Gel vur beni!' yaftası yapıştırmışsınız. Öte yandan çok başarılı bir iş de çıkartmışsınız. Şimdi, kayıt bende kalıyor. Maaşına zam yapılmasını hemen, Suriye'den dönüşte de iki basamak terfi etmeni ne zaman istersen sağlayacağım. Editörün de bildiğim kadarıyla Berlin'e tayin edilmek istiyordu; dilekçesini kabul ettiğimi söyle, ağzını sıkı tutsun. Bu kaset hiçbir zaman yapılmadı; böyle bir haberin kokusu bile çıkmadı, anlaştık mı? Cemile'ye gelince, onu da ekibimize katılmak üzere ne gerekiyorsa yap! Yarından tezi yok benimle görüştür, kanalımızda istediği görevi alabileceğini de söyle, ana haber spikerliği dâhil."

Muhabir burnundan soluduğu nefesleri ciğerinde parçalayarak odadan çıktığında kaydın derhâl dijital kopyasının çıkarılacağından, şifreli mesaj ile Kartal Göz'e ulaştırılacağından adı gibi emindi. Şimdi yapılacak tek şey kalıyordu; Amerika'da sabah olmasını beklemek veya bütün haber kanallarında aynı haberi izlemek veya her zamanki gibi felafel ile kahvaltı yapıp terfi etmiş olarak işe gitmek. Gönlü birinci ihtimali destekliyordu. Hatta spikerlerin cümlelerini duyar gibi bile oldu. Dünya borsalarını allak bullak edecek bir haber:

"Fatnot'ta görev değişimi! Yönetim Kurulu'nun yeni Başkanı Bay T..."

Onu yolcu eden patronunun aklından ise o sırada A-71'in peşinde bir Cemile ve onun sayesinde buralarda aradığı şeye ulaşma hayali vardı; "zamanaşımı, hatta zamanda yolculuk".

15. gün, 16.10
Diyarbakır, Tekke

Gidiyor ve susuyorlardı. Yirmidört saattir Nasuh Efendi'nin tavırlarına bakarak hayatında acele denen şeyi hiç yaşamadığına hükmedebilirdi. O kadar sükûnet, o kadar huzur, o kadar kendinden emin ve razı. Ortadoğu'nun bütün sıkıntılarından âzâde, kendi dünyasında elif harfine çalışan derviş misali. Buna rağmen kalbinde dünyanın bütün yükünü taşıdığının da farkında.

Adımlarını onun adımlarına uydururken akşamı düşündü. Herkesi sarhoş eden o talâkatlı sohbetini. Sanki insanlığı yeniden inşa etmek istercesine anlatmış da anlatmıştı. Akıl yerine kalbin önemsenmesi gerektiğini, bu yapılamadığı için de insanlığın sancılandığını falan... Genel hatlarıyla olacak her şeyi Allah'ın iradesine bağlıyor, O'nun izin vermediği hiçbir şeyin olmayacağını, O'nun oldurmak istediği hiçbir şeyin de geri kalmayacağını söylüyor, inanıyor, öyle yaşıyordu. Ölümü yalnızca bir geçit sayması da ilginçti. Modern insanın ölümü git gide sabit fikir hâline getirmesiyle değişen düşünce yapısını, ölümsüzlük umuduyla harcanan bütün akıl mesailerinin, deneylerin, didiklenen fikirlerin, üretilen teorilerin sonuçsuz kalmak bir yana insanı mutsuz da ettiğini, dünyayı sahiplenme fikrinin sosyal dengeyi bozduğunu durmadan anlatıyor, bütün bunların çaresi olarak da aklın yerine kalbi koymayı öneriyordu. Söylediklerinde haksız da sayılmazdı elbette.

Nasuh Efendi hızlı mı yürüyordu, yoksa yeryüzü ayaklarının altında mı dürülüyordu? Bir türlü ona yetişemiyordu. Oysa daha az evvel adımlarını onunkilere uydurmamış

mıydı? Belki de düşünceleri ikisi arasında boyut farkı yaratıyordu. Birinin kalbiyle diğerinin zihni ülfet edememiş de olabilirdi. Belki de onun gördüğünü göremiyor, bakması gereken yeri bilmiyordu. Birden vaktiyle izlediği bir filmi hatırlayıverdi; *Bab'Aziz*. Film, İbrahim Edhem gibi prens iken dervişlik yolunu seçmiş birinin hayat hikâyesini anlatıyordu ve son sahnede derviş, tam da ölmek üzereyken, ölümden korkan bir delikanlıya ölüm hakkında aşağı yukarı şunları söylüyordu: "Ana rahminin karanlığındaki bebeğe dışarıda aydınlık bir dünya var deseler, yüce dağları, dalgalanan ovaları, çiçek açan bahçeleri, çağlayan ırmakları, parıldayan güneşi, yıldızlarla dolu gökyüzünü uzun uzun anlatsalar, karanlıklarda bekleyen o bebek, bu güzellikleri duysa bile hiçbirine inanmaz ve yerinden ayrılmak istemez. Ayrılmak zorunda kaldığında ise başlar ağlamaya." Nasuh Efendi ile modern insan arasında neredeyse bu bebekle annesi kadar fark vardı. Modern insanın da ölümden sonraki güzelliklerin, mutlulukların, saadetlerin, nimetlerin, imkânların dünyadakilerle kıyas kabul etmeyecek ihtişamına rağmen ölmek istemediğini, akılların bunu kavramakta zorlanıp bilmezliğe saplandığını, oysa kalbin bütün bunları bilmek, sezmek ve hissetmek dolayısıyla gerçeği görebildiğini, kendisinin de insana bunu göstermekle yükümlü olduğunu, bunun için koşmaya, savaşmaya, cedelleşmeye değil sükûnete, gülümsemeye, paylaşmaya önem verdiğini düşünüyordu. Fikirlerini dinleyen biri Eflatun'un mağara istiaresinden çıkan kişinin o olduğuna bile hükmedebilirdi. Mânâ onun için salt hakikatti. Varlığın kadim tarihine bakarak başlangıcı olmayan bir şeyin ölümle sonlanamayacağını düşünmesi de ayrıca hayranlık vericiydi. Yusuf tekrar adımlarını uydurmaya çalışırken Nasuh Efendi bir hüküm cümlesi kurdu:

"Akıl sahiplerine kalbi yeniden hatırlatmamız gerekiyor, evladım."

"Onlar şimdilik dünyayı değiştirmekle meşguller efendim!"

"Öyle zannediyorlar... Dijital gözlüklerini takıp sanal dünyalarda heyecan arayan, kalbiyle hissetmek yerine dokunma hissini kopyalayıp tatmin olan, sûretini veya ruhunu hayali tatillerde eğlendirirken hastalıklı varlığını ve yaşlı bedenini yatakta avutmaya çalışan insanlar dünyayı değiştirebilir mi sence?"

Yusuf, Nasuh Efendi'nin bilmediklerini ona hatırlatmak istedi:

"Ama dijital insan değiştiriyor, efendim. Siz farkında değilsiniz, dünya robotik akıllara teslim edilmek üzere. Eski insan ile yeni insan arasında gözlerden gizlenen bir savaş sürüyor. Savaşın cepheleri Silikon Vadisi'nde ise de ateş hattı hemen burnunuzun dibinde, şuracıkta, Şam'da mevzilenmiş vaziyette."

"Biliriz evladım, çocuklarımızı bir yerlerde kobay olarak harcayanlar var. Peki sen bilir misin ki bu deneyler için neden Ortadoğu seçilmiştir, neden Şam seçilmiştir?"

"?"

"Ortadoğu yeryüzündeki ilk yerleşimdir, kalplerin ilk attığı yer, ilk sosyal hayat başlangıcıdır. Burası belki de Adem'in cennet bahçesidir. İnsanlığın beşiği, medeniyetlerin hafızası, peygamberlerin yurdu. Birilerine göre de vaat edilmiş topraklar. Dijital evrenin hâkimi olmak isteyen, tanrılıklarını ilân etmek üzere Şam'ı Silikon Vadisi'ne bağlayanlar hakiki insan geninin burada olduğunun farkındalar. Habil ile Kabil'in rekabeti dururken Aşil ile Hektor üzerinden bir dünya tarihinin sahte olacağını biliyorlar çünkü."

Yusuf onun sufi tevekküle kendini fazla kaptırdığını düşünerek itiraz etti nedense:

"Korkarım bu fikriniz Ortadoğu'nun geri kalmışlığıyla doğru orantılı efendim. Bebek yapamayacak veya futbol oynayamayacak diye küçümseyip alay ettiğiniz yapay zekâ

evreni pek yakında Ortadoğulu kalpleri kebap niyetine yiyecektir, benden söylemesi."

"Bundan değil ama yeni dünyayı Dicle ile Fırat arasında kurmaya çalışan başka bir akıldan korkarım ben; Kudüs merkezli bir akıldan. Çünkü böyle bir akıl, kirli ruhundaki zulüm duygusuyla hareket edecek ve kalbindeki bütün olumsuzlukları aklına yükleyerek başarılı olmak isteyecektir."

Nasuh Efendi bir müddet sustu. Sonra ona bir nasihat verir gibi mırıldandı:

"Yusuf'um, böyle zamanlarda böyle zamanların hep var olduğunu hatırla ve eğer günlerden birinde öyle fettan bir akıl ile karşılaşırsan kendini yalnızca kalbine kapat ve düşüncelerini sevgiye sararak gizle. Sana zarar vermek istediğinde de kalbinle meşgul ol. Bunu başarabilirsin. Sina Çölü'nde sana verilen sayesinde bunu başarabilirsin."

Adımlarını bir kez daha Nasuh Efendi'ye uydururken bu nasihatin sebebini anlamaya çalışıyordu. Bildiği bir şey mi vardı; öylesine mi söylemişti? Adımlarını yeniden hızlandırdığında ise artık Efendi'nin insanlık adına çektiği sancıyı anlamaya çalışıyordu. Onun bilhassa kötücül ve azgın akıllardan şikâyeti makul sayılırdı. Kudüs'e atfettiği ihtiraslı akıl ise Siyonizm olmalıydı. Peki Siyonistler başarılı olabilir miydi? *"Paranın efendileri Evangelistler olmadan asla!"* Kartal Göz'ün Ortadoğu bağlantılarını düşündü. Suriye'de konuşlanan Komiserlik, TV kanalları, muhtelif isimler altında karanlık ilişkiler ağı kuran sözde insanî yardım dernekleri gibi Batılı kuruluşların pek çoğu güya burada insanlığın ekonomik ve siyasî menfaatleri gereği bulunuyordu ve hakikatte Evangelist yöneticilere hizmet ettiklerini bilmiyorlardı. Bazılarının arkasında Arz-ı Mev'ud eksenli yeni bir dünya kurma emeli yattığı ortadaydı. Bütün laboratuvarlarda Ortadoğulu deneklerin tercih edilmesi de manidardı. Komiserlik'te herhangi bir Yahudi veya Hıristiyan gencin denek

olduğunu ne görmüş, ne duymuştu. Onlar daha ziyade dijital gelişmeler ve önemli bilimsel araştırmalarda yönetici oluyorlardı. Hıristiyan Yahudiler ise hemen her yerde patron rolündeydiler. Belki de bilimsel çalışmalar için Ortadoğu gibi karışık bir savaş coğrafyasını ısrarla tercih etmelerinin görünenin dışında bir sebebi vardı; kim bilir? İnsan hayatının bu bölgedeki ucuzluğu veya kolay kaybedilebilir denekler de cabası. Nasuh Efendi'ye göre hakiki insan geninin hâlâ bu kadim yurtlarda mevcut olması yabana atılır bir sebep sayılmazdı. Bölgede bir etnik temizlik de akıllardan uzak tutulmamalıydı. Birileri bölgeyi küresel bir şeylere hazırlıyorsa, muhtemelen Nasuh Efendi'yi haklı çıkaracak Siyonist veya Evangelist emellere hizmetten çekinmeyecekti.

Yürüyüşün sonunda Ulu Cami ve Hasan Paşa Hanı'nı geçip Diyarbakır surlarından Hevsel bahçelerinin görülebildiği bir noktada tarihî bir tekkeye vardılar. Volkanik bazaltın kesme taş olup bir binada bu kadar güzel durabileceği hayal bile edilemezdi. Diyarbakır taş evlerinin eyvanlı güzelliği bu tekkede zirve yapmış gibiydi. İnsanı kalbinden kuşatan bir güzellik... Yusuf daha önce böyle bir mekân tarafından kuşatıldığını hiç hissetmemişti. Mekânın ruhuna uygun insanların yaşadığı bir avlu ve sükûnetin hâkim olduğu bir dinginlik. Dervişlerin her biri edep ve erkan gözetiyor, herkes ölçülü davranıyor, sokakta, pazarda alışık olunan bağırış çığırışlar, taşkınlık veya göze nahoş gelecek tavırlar burada bulunmuyordu. Tekke disiplinini kimin sağladığını merak etti. Bir otorite, bir kolluk görevlisi, bir kapıcı, bir amir, bir memur? Hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. İnsanların her biri kendisinin zabıtası, her biri diğerinin emireri gibiydi. Tekkenin tamamına sinen bu havanın içsel bir yanı olduğunu düşündü. Nasuh Efendi'nin kalp, kalp diye tekrarlayıp durduğu şey eğer bu düzeni ve huzuru sağlıyorsa ona insanların ihtiyacı olduğu ortadaydı. Etkilenmişti. Adımlarını daha

dikkatli atmaya başladı. Avlu kapısından itibaren bir derviş kendine mihmandarlık edip önünden yürüdü. Artık ne yapması gerektiğini çevresindekilere bakarak anlamaya çalışacak, gördüğünü taklit edecekti. İç içe açılan salonlardan üçüncüsüne girdiğinde duvarlara dayalı yöresel sedirler ve değirmi meydana serpiştirilmiş bağa, fildişi ve sedef kakma sehpalar dikkatini çekti. Çoğu kendisiyle yaşıt gibi görünen dervişler sedirlere bağdaş kurmuş ellerinde tespih veya dillerinde zikir ile meşgul idiler. Ötedeki peykede ak sakallı bir ihtiyar yanındaki iki köylüyle konuşuyordu. Mihmandarı ona bir şilte gösterip oturmasını işaret ettikten sonra çıktı. Yusuf engin bir huzur duyar gibi derin bir nefes aldı. Onca koşturmaca, onca tehlikeden sonra burada olmak sanki her şeyi unutmasını sağlayacak kadar içini rahatlatmıştı. Burada ebediyyen kalma arzusu duydu birden. Sonra çevresini inceledi ve bu hayatın kendisi için uygun olup olmadığını düşündü. *"Hayır, bu kadar durağan ve tekdüze bir hayatı istemezdim! İradem neden başkalarına emanet edeyim?"*

Herkesin halka biçiminde oturup sessizce bekleştiği salona —onlar tekke diliyle meydan diyorlardı— Nasuh Efendi girince herkes diz üstü oturacak şekilde toparlandı ve yan yana halkalandı. Sekizgen salonun ahşap kubbesinde iki revzen vardı ve havalandırma için açılmış iki baca. Oradan giren güneş yerdeki kalaylı tepsiye vurup gözünü alınca bir miktar sağa kaydı ama güneş yine gözünü rahatsız ediyordu. Nasuh Efendi yüksekçe bir sedire oturdu. Birkaç Arapça hamdele ve salveleden sonra tatlı bir üslûpla anlatmaya başladı. Nefis, ruh, akıl, can gibi kavramları bir bir açıklayıp yekdiğerine göre önem ve konumunu gösterdikten sonra insanın her biriyle farklı boyutlarda sorumluluk ve yetki sahibi olduğuna dair bir saate yakın vaaz verdi. Ardından konuyu bast-ı zaman ve tayy-i mekâna getirdi.

Yusuf, bast-ı zaman ve tayy-i mekân kavramlarını duymuştu ama ne olduğunu o ana kadar anlayamamıştı. Çok dikkatli dinliyordu. "Bay Stoye burada olsa şu anlatılanların hiçbir cümlesini kaçırmazdı!" diye geçirdi içinden. Çünkü duyduğu şeyler tamamen onun başarmak istedikleriydi. Zamanda yolculuk ve mekânda boyut değişimi. Nasuh Efendi buna zamanın dürülmesi diyordu. Hz. Peygamber'in mîracında Mescid-i Harâm'dan Mescid-i Aksâ'ya, oradan da semaya yolculuk yapmasından, Hz. Süleyman'ın veziri Âsaf'ın bir anda Belkıs'ın tahtını Yemen'den Süleyman'ın önüne getirişinden ve Ashâb-ı Kehf'in yüzyıllarca uyuduğu hâlde bu süreyi bir gün kadar hissetmesinden bahsediyor, bununla ilgili âyetleri tefsir ediyor, hadisler okuyordu. Uzak mesafelerin bir anda aşılması, uzun sürede yapılacak işlerin bir anda gerçekleşmesi ona göre mümkündü ve bununla ilgili örnekleri yorumlarıyla birlikte anlatıyordu. Bütün dervişlerin pürdikkat dinlediğini de biliyordu:

"Zaman, kardeşlerim, zaman, insan kalbinde bast veya neşr hâlinde mevcuttur. Evliyaullah isterse kalbini incelterek, kalbinde mesafeler kat ederek zamanı genişletir ve mekânları zamanın emriyle çoğaltabilir. Hurûfî dervişi Nesîmî'nin derisi yüzüldüğü vakit Halep'in on iki ayrı kapısından derisi sırtında çıkıp gitmesi gibidir bu. Allah, Enbiya sûresi 104. âyette *'O dehşet günü gökleri yazılı kâğıt tomarlarını dürer gibi düreriz, yaratmaya başlamadan önceki hâle döndürürüz'* buyurur. Yaratıldığı günden itibaren zaman içinde durmadan genişleyen evren, kardeşlerim, kıyamet günü geldiğinde zamanın dürülmesiyle belki de eski hâline döndürülecek, sonra da Allah'ın takdir ettiği plan ölçeğinde kıyamete evrilecek, yani yeni bir âlem gerçekleşecektir. Bunu ancak kalpler anlayabilir. Kalbimizi arıtarak, 'Allah'ın evi' diye söylenip durmayı bırakıp gerçekten kalbimizi Allah'ın evi yaparak o yeni âlemde iyi kullar olabiliriz. Şu dün-

ya zamanının her bir saniyesinin bize gösterileceği o zaman boyutunda ancak temiz bir kalp ile var olunabilecek, Allah'ın cemali ancak temiz bir kalp ile seyredilebilecektir. Derviş, Allah'ın cemalini görmek için kıyametin kopmasını ve ahirete gitmeyi beklemek istemezse kalbini arıtarak bu zaman içinde de boyut değiştirip dünyadan sıyrılabilir. Buna mâsivayı terk denir. Mâsivayı gönlünden çıkaran bir derviş, Allah'ın kontrolünde olan zamanda sıçramalar yaparak âlemler seyredebilir. Bu yolda rütbe arttıranlar Kırklar, Yediler, Üçler silsilesine karışır ve gün gelir Kutup olur. Bütün kalplerin sahibi Allah'tır, tıpkı bütün zamanların da sahibi olduğu gibi. Yerin çekim gücünü yitirmesi, hayatın varlığını devam ettireceği şartların değişmesi zamanı nasıl insan için görece yaparsa, kalbini erdemler ve iyiliklerle cilalayan bir derviş de kendini görece zamanda seyre çıkarabilir. Allah'ın kudreti odur ki kardeşlerim, zamanı dürüp büker. Nitekim İbrahim sûresinin 48. âyetinde buyurulmuştur: *'Bir gün gelecek yer başka bir yere, gökler başka göklere dönüştürülecektir.'* Zamanın dürülmesini Sevr mağarasının girişine ağ ören örümcek yahut yuva yapan güvercin misalinde de birebir görürüz. Çünkü her ikisinin de o anda orada bulunuşu -örümceğe ağ örecek, güvercine de yuva kuracak zamanın dürülmesi bir yana— Resûlullah ile Sıddık olan dostunu âdeta zamanda başka bir boyuta taşımış ve müşriklerin zamanından uzaklaştırmıştı. Kardeşlerim! Rüyalarınızda yaşadıklarınıza bakarak da tayy-i zamanı anlamanız mümkündür. Kalbinizin meşgul olduğu herhangi bir konu bilincinize yerleşip sizi rüyanızda seyahat ettirebiliyorsa yahut kendiniz buradayken hayalinizde bir yerlere gidip gelebiliyorsanız, bizim için var olan zamanın ve mekânın başkalaşması da mümkün olabilir. İçinizden biri abdest alasıya kadar hafız kardeşlerinizden biri Kur'an'ı okuyup bitirse şaşılır mı?"

Yusuf, Einstein'ın izafiyet teorisine benzer cümlelerin bir sufinin ağzından çıktığına ilk kez şahit oluyordu. İçinden yine, "Bay Stoye bunları duymalı!" diye geçirdiği sırada birden kendisi Komiserlik'te Bay Stoye'u duymaya başladı. Kartal Göz ile telekonferans hâlinde, onlara Komiserliğe çalışmaları hakkında brifing verirken:

"Yaratılmış evrende kolektif bilincin kaçamadığı realite bu. Bildiğiniz gibi aklımız ve bilincimiz hangi toprağa ekildiyse o tarlanın zamanını yaşıyor. Zaman insan için bir matrixtir ve bazı insanlar akıllarıyla diğerlerinden üstün yaratılmış olup zamanı bükebilir. Kısa zamanda uzun mesafeleri aşmamızın yolunu mutlaka bulmalıyız. İnsan aklının mekândan bağımsız çalıştığını hayal edin. Limitsiz bir güç!.. Mekân kaydından kurtulmuş bir akıl zamanın her yerinde her şeyin hâkimi olabilir. *Geleceğe Dönüş* filmi yalnızca bir eğlenceydi ama gelecekten dönüş tam bir ülküdür. Daha önce yaşanmış hadiselerin arasına karışmak insanlığa da, aklın gelişimine de fazla yarar getirmez ama gelecekte yaşanacak hadiselerin arasında olmak dijital aklın dünyaya yeni bir rota çizmesi anlamına gelir. Bugün bize gerçek üstü gibi görünen her şeyin aslında determinizm yasalarına uygun gerçekleşmesi umulabilir ve Komiserlik olarak bizi desteklediğiniz ölçüde bu umut yeşerecek, siz de vaat edilmiş topraklarda dünyayı yeniden kurabileceksiniz. Burada kadim Ortadoğu aklının genetik kodlarına ulaşabilmemiz, insanlık çekirdeğine giden yolu kolaylamamız mümkündür. Elbette sizlerin maddi desteklerinizi sayesinde!"

Dervişlerden birinin yüksek sesle şiir okumaya başlaması Yusuf'u Bay Stoye'un cümlelerinden uzaklaştırıp kendine getirdi. Kalbinin hızlı atışını hissediyordu. Elini göğsüne bastırıp şaşkınca çevresine bakındı. Anlatılan konunun etkisiyle tayy-i mekân mı yaşamıştı, yoksa zamanı büküp iki yerde aynı anda mı kendini gerçekleştirmişti, bilemiyordu.

Zihninde sufilerin ilâhî bir lütuf olarak gördükleri ve kalp marifetiyle yüzyıllardır gerçekleştirip durdukları bast-ı zaman ve tayy-i mekân gücünü Bay Stoye'un akılla sıfırdan inşa etmeye çalıştığını alıp veriyordu. Asimov'un *"Sonsuzluğun Sonu"* kitabında anlattıklarını hatırladı. Tam da Nasuh Efendi'nin Ricâlü'l Gayb dediği gayb erenlerinin Üçler, Yediler, Kırklar hiyerarşisinin zaman ve mekâna ilişkin fikirleriyle doluydu. Ayrıca insan aklı tarihî bilgiyi üretirken bast-ı zaman ve tayy-i mekân ediyordu. İnsanın gezegenler arası yolculuklara hazırlandığı böyle bir çağda pozitivist bilgiyi, kalbi bir yana bırakarak çalıştıran Bay Stoye ve Komiserlik ile kalbi merkeze alarak bilgiyi kullanan Nasuh Efendi ve tekke arasında gidip geldi. Sanal gerçekliğin fiziksel model arayışları hep akılla yürütülüyordu. Belki de kalp sayesinde kısa olan zamanı uzuna çevirmek mümkün olabilirdi. Bunu savunan Nasuh Efendi'ye gıptayla baktı ve sesine yeniden kulak verdi:

"İnsanın akılla varabildiği bütün merhaleler zaman ve mekânın boyutlarında sınırlı kalmaya mahkûmdur, oysa kalp ile gidilecek yerler ve zamanlar sonsuzdur, sınırsızdır. Eğer isterseniz, kardeşlerim, kendiniz burada otururken İstanbul kuşatmasında Ulubatlı Hasan'ın sancağı surlara nasıl diktiğini izlemeniz mümkün olabilecektir. Bütün zaman ölçümleri zamansızlığın sınırına kadar geçerlidir. Eflatun'un mağara istiaresini düşünün. Zamansızlığın eşiğinden itibaren bütün bir evreni avcunuzun içine dürüp koyabilirsiniz. Kur'an, Hucurât sûresinde *'Gerçekten senin Rabbinin katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir'* buyuruyor. Bütün hayatınızı o bir güne göre ölçtüğünüzde acaba ömrünüz kaç dakikaya sığabilecektir, hiç düşündü nüz mü? Ayrıca Allah yedi kat semadan bahsediyor ya, eğer bir aracımız olsa yedinciye kadar gitmez miydik? İnsanoğlu uzaya yolculuğa hazırlanmıyor mu? Peki mesafeler ortadan

kalksa mesela, zamanı atlayıp geçsek, bedenimize hiç zarar getirmeden başka yerlerde bulunabilsek; hani zihnimizin dalıp gittiği zamanlarda yaptığımız gibi... İstemez miydiniz başka zamanları, başka mekânları kullanabilsek? Gün gelir, insanlık bunu başarır ve Rabbimin kudretini bir kez daha idrak eder. Kalp sayesinde...

Kardeşlerim, zaman dediğimiz şey eğer bir kumaş veya bir kâğıt gibi, bir örtü gibi yayılmışsa, elbette dürülebilir, iki ucu üst üste çakıştırılabilir de. O çakışma noktasına, akıllarına esir olanlar bir solucan deliği deseler ne fark eder? Uzayın farklı uçlarındaki solucan deliklerini birbirine bağlamak ve aradaki mesafeyi ortadan kaldırmak mümkün olursa zaman ve mekân yolculuğu da mümkün olabilecektir elbette. Lâkin unutmayınız, sizler Sevgili adı anarak zaman ve mekânda zaten yolculuk yapagelmiş nesillerin torunlarısınız ve bunu yine başarabilirsiniz. Dürülen ya da katedilen zaman ve mekân gerçekte kalbin hâlleri ve makamlarından ibarettir. Eğer bilinç kendini kalbe teslim eder de zamanı algılamaz hâle gelirse beden de zamanın dışına çıkabilecektir."

Yusuf, Nasuh Efendi'nin son söyledikleriyle sarhoş olmuş gibiydi. Bir sufi değil de astrofizikçiyi dinleseydi ancak bu kadar hayret ederdi. Einstein ile Nasuh Efendi'nin bir solucan deliğinde izafiyet teorisini tartıştıklarını hayal etti. Birbirlerini ne kadar da sever ve dost olurlardı, diye geçirdi içinden. Hatta bir ara Efendi'nin tayy-i mekân ve bast-ı zaman hakkında okuduğu âyetlere Einstein'ın hayretle baktığını görür gibi oldu. Refref ve Burak'ın ışınlanmış birer uzay aracından kinaye olduğunu, Mîrac'ı anlamanın böylece kolaylaşacağını, Resûlullah'ın Ümmü Hani'nin evindeyken Kerbelâ'yı gördüğünü, Hz. Hüseyin'in şehit olacağı yere gelince ağladığını, yani zamanda ileriye doğru bir yolculuk yaptığını falan söylediğinde acaba ikisi arasında nasıl konuşmalar geçerdi diye fanteziler kurdu. O sırada Nasuh

Efendi, İstanbul'un fethini müjdeleyen hadisten bahsediyor, bu hadisin zamanın ilerisine bir yolculuğa işaret gibi farz edilebileceğini söylüyordu. Herkes pürdikkat onu dinlemek teydi... Birden salonun kapısı açıldı. İki kişi, çok ıstırap çektiği derin derin inlemesinden anlaşılan bir adamı içeri taşıyorlardı. Adam bir sedyede yatıyordu ve getirenlerden biri omzunu bir keçi derisine sarmıştı. Salon bir deri kokusuyla doldu. Nasuh Efendi eliyle deriyi açmalarını işaret etti. Adamın omzu çürük et gibi morarmıştı.

Yusuf önce Ortadoğu'da sık gördüğü bir uygulamayı aklından geçirdi; hasta var ise hekime değil hocaya götürülüp okutturulurdu. Ama konuşulanlardan Nasuh Efendi'nin hoca olduğu için değil, atadan dededen kırık çıkık ocağı olduğu için bu hastaya muhatap edildiğini anladı. O da zaten hiç itiraz etmeden sohbete ara verdi ve elini adamın omuzunda gezdirip kısa bir muayeneden geçirdi. Sonra "Mesele anlaşıldı!" tarzında başını sallayıp beklemesini işaret etti. Adam dizinin dibinde yatıyor, Nasuh Efendi'nin eli omzunu sıvazlıyordu; şefkatle ve devamlı. O sırada hafızlardan biri nihavend makamında bir aşır okudu. Ardından bir ney eşliğinde nakkarelere hafif tempoyla vurulmaya başlandı. Ritim, tekkenin uhrevî atmosferini derece derece yükseltiyordu. Derken dervişlerden bazıları meydana atılıp halka biçiminde ayakta zikre durdular. Bir yandan öne arkaya sallanıyor, diğer yandan adım adım dönüyorlardı. Yusuf bir Nasuh Efendi'ye, bir de dizinin dibinde yatan adama baktı. Sol kolu omzuna iliştirilmiş gibi duruyordu. Omuz çıkığı olduğu açıktı. Büyük bir ıstırap duyuyordu muhakkak. İnlemese de yüzündeki mimikler zaten bunu gösteriyordu. Ney susunca Nasuh Efendi bir şeyler okuyarak kısa bir dua yaptı. Nakkarenin ritmi devam ediyordu. Adamın kulağına eğilip fısıldamaya başladı. Hasta, onun söylediğini özenle tekrarlıyordu. Önce yavaş yavaş, sonra git gide hızlanarak. Yusuf, her der-

viş için ayrı bir esmanın zikir olarak verildiğini duymuştu. Belki bu hasta da dervişlerinden biriydi. İyi ama o hâldeki birine ıstırabını dindirecek işlem yapmak gerekirken zikre dâhil edip acısını sürdürmek reva mıydı? Bunu düşündüğü anda kalbine bir ilham geldi: *"Acısından onu uzaklaştıracak bir esma, etkili bir merhem sayılır!"*

İzlemeye devam etti. Nasuh Efendi on dakika kadar hastanın çıkık omzunu sıvazlamayı sürdürdü. Muhtemelen ısıtıyordu. Zikir sürüyor, kasidehanlar ve hanendelerin hızlanan temposu zikredenlerin de coşkusunu artırıyor, halkaya katılan derviş adedi her an artıyor ve her bir dervişin aynı ritimle iki yana salınmaları Hayy ve Kayyum isimlerinin kalpten çıkarcasına bir nefes boşaltır gibi höykürülmesine evriliyordu: "Hayyyyy... Kayyuuum... Hayyyy... Kayyuuum..." Tekkede salt manevî hava hüküm sürmeye başladı. İnsanlar bilinç düzeyinden çıkıp gönül âlemine geçmiş gibiydiler. Nasuh Efendi hâlâ hastanın omzunu sıvazlıyordu. Çıkıklarda acıya duyarlılık kımıldamayla orantılı iken hastanın omzu hareket ettiği hâlde acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Bilakis gülümsüyor ve zikre iştirakte devam ediyordu: "Hayyyyy... Kayyuuum... Hayyyy... Kayyuuum..." Sıradan bir hasta değil de Nasuh Efendi'nin dervişlerinden biri gibiydi artık. Yanındaki ihtiyar Yusuf'un dizine dürttü:

"Korkma, endişelenme... Şimdi bir kemik sesi duyacaksın. Efendi hazretleri büyük bir el çabukluğuyla omuzu yerine oturtacak. Hasta o sesi duymayacak ve gülümsemeye devam edecek. Kolunun tamir edildiğini de ancak zikirden uyandığı vakit bilecek."

Dervişin cümlesi bittiği anda Nasuh Efendi el çabukluğuyla dervişin kolunu tutup omzu yukarısına sürgüleyiverdi. Salondaki zikir ve müsiki seslerini bile bastıran bir ses tavana çarpıp kulakları doldurdu:

"Ğğğırkk!"

Yusuf birden sesi çıkaran omuz kaslarının ve damarlarının düzenli hareketlerini görmeye başladı. Bir röntgen cihazında olup biteni bütün anatomik yapısıyla izliyor gibiydi. Kürek kemiği ile köprücük kemiği arasındaki kaslar, kirişler ve eklem kapsülü tel tel birbirine bağlanıyor, her şey yavaş yavaş yuvasına yerleşiyordu. Bir anda bir terslik oldu. Üst kol kemiğinin tokmağı kürek kemiğinin yuvasına oturması gerekirken oradan ayrıldı, "ğğğırkk!" sesi devam etti ve çıkık omuz oyuğuna oturmak yerine sağlam omuzda çıkık belirdi. Yusuf hekim olmamasına rağmen bunun aykırı bir görüntü olduğunu anlamıştı. Birden fark etti ki gördüğü, tekkedeki dervişin omuzundan başka bir omuzdu. Zaten hemen başka görüntüler belirdi gözünün önünde. Yeniden bir zihinaşımıydı yaşadığı. Daha önce televizyon ekranının gerilerinde spikerin başına gelenleri, Komiserlik'te Bay Stoye'un konuşmasını izlediği gibi şimdi de zaman perdelerinin ötesini görüyordu. Göğsünde yine şiddetli bir çarpıntı hissetti. Kalbinin her kasılıp gevşemesinde içindeki bilgi zihne pompalanıyor, zihin ulvi bir sıçramayla kalbin yönlendirdiği yere ulaşıyor ve orada göz oluyor, kulak oluyor, Yusuf'un ruhunda bir nakten yayın gerçekleştiriyordu. Evet, gördüğü Ammar Hoca'ydı. Duyduğu ses de omzunun yerinden çıkarılma sesi. Tekkedeki hastadan Ammar Hoca'ya bir solucan deliği. Birileri onu kıskıvrak tutmuş, o da bir şeye direniyordu. Acısını dışa vurmamak için çaba sarf ettiği belliydi. Üzerine çullanan biri vardı. Tanıdı. Komiserlik'teki ferrarilerden biri. Sonra diğer ikisine baktı. Komiserlik laboratuvarlarında gördüğü hekim ve yamağı olan fedai; hastalıklara çare bulma bahanesiyle gençlere deneyler uygulayan satılmış herifler.

Gördüklerini anlamlandırmakta zorlanıyordu. Bu hekimin Ammar Hoca'nın yanında ne işi vardı. Laboratuvar ortamında kendileri de ilaç deneyen şu fedaiyle Ammar Hoca'nın yolları nasıl kesişmiş olabilirdi ki? Birden fark etti ki gördüğü yer Komiserlik muayenehanesiydi. Bay Stoye

da orada. Hekim ona yol gösteriyor, önerilerde bulunuyor, zekâ atomundan başka kimyasallar da kullanarak kendi üzerlerinde gerçekleştirdikleri çoklu kişilik teorilerini anlatıyor, o da yeni hastadan söz etmesini istiyordu. Gözlerini büyülüyorlardı. Yusuf hekimin çok başarılı biri olduğunu hatırladı. Kendi gözleriyle görmüştü; çoklu kişiliğe girdiklerinde kendi sûretine komutlar vererek bedenin hasta bölgesinde işlem yapabiliyor, ameliyata gerek duyulmadan doku tamiratı gerçekleştirebiliyordu. Belli ki Ammar Hoca, Komiserliğe getirilmiş, Bay Stoye'un zihin atomundan sonra en önem verdiği deneklerden biri oluvermişti. Hekim Ammar Hoca'nın omuzunu yerinden çıkarmakla uğraşıyordu. Önce ihtimal vermedi. Nasuh Efendi'nin dizi dibinde yatan hasta ile Ammar Hoca arasında bir alâka da kuramadı. Ama gördükleri ortadaydı. Gözlerini yumdu, yeniden açtı; zihnini yokladı, yeniden düşündü... Her ne yapsa gördükleri değişmiyordu. Gözlerini yumup tekkedeki zikir ortamına dönmekti arzusu. Ama gözlerini açtığında yine kendini Komiserlik'te buluyordu. Orada durdu; Ammar Hoca'nın omzunu acımasızca zorlayan ferrariye baktı. Hayır, hayır bütün bunlar yanılsama olmalıydı. Muhtemelen beynindeki komutlar bunu yapıyor ve bilinç altındaki bilgiler kullanılıyordu. Çocukluktaki istismar, dejenerasyon, anne ve babası arasındaki inanış çatışmaları gibi karabasanlardı bunlar. Komiserlik'te ilaç ve tıbbi deneklerin genellikle sevgisiz büyümüş, istismara uğramış, travmalar geçirmiş zeki ve atletik çocuklardan seçildiğini hatırladı. Gördüğü doktor bunların hepsinden nasibini almış biriydi ve tehlikeli olduğu anlaşılıyordu. Ammar Hoca için bir şeyler yapmak geldi içinden. Ama ne yapabilirdi ki? Onu daha yakından inceledi; âdeta çevresinde dolandı. Hayret; kendisine eziyet eden adamların yüzüne bakıyor ve gülümsüyordu. Onun gülümsemesi diğerlerince bir inatlaşma olarak değerlendiriliyor ve öfkelerini arttırıyordu. Kolunu 360 derece hareket ettirerek ıstırabını arttır-

dılar. Ammar Hoca yine gülümsedi. Tıpkı Nasuh Efendi'nin dizi dibindeki adam gibi. İkisini aynı anda düşündü. Yapılan işlem birinde kolun çıkması, diğerinde yerine oturması idi ve ikisi de gülümsüyorlardı. Hz. Ali Efendimizin ayağına saplanan oku namaz esnasında çıkaran hekimi düşündü. Ammar Hoca'nın kolunu hırpalayanlara karşı gülümsemeyle korunma moduna geçmesini takdir etti. Sonra da "Acaba?" diye bundan şüphe etti. "Keşke öyle olsa!" diye de geçirdi içinden. Belki de Nasuh Efendi haklıydı; akıllar ne derse desin kalbin dediği oluyordu. O anda Ammar Hoca'nın da Nasuh Efendi'nin dervişlerinden biri olabilme ihtimalini düşündü. *"Mutlaka!"* Biraz rahatladı. Hatta sevinerek gülümsedi. *"Yaşa be Ammar Hoca! İşkencecinin eziyeti karşısında bilincini perdeleyen kalbin mübarek olsun!"* Derin bir nefes aldı, şükrederek. Sonra onu ayağa kaldırıp çıkık kolundan tavan merteğine bağladıklarını gördü. Yere ne şekilde basarsa bassın asılan kolu elektriklenecek ve bütün bedenine yayılan sıcak bir acı dalgası oluşacaktı. Laboratuvarda bilimsel çalışmalarını gördüğü doktora inanamıyordu. Hoca'ya yaptıkları için adamdan nefret etti. Kendini insanlığın mutlu geleceğine adamış bir bilim insanının neye dönüştüğünü görmek üzücüydü. Komiserliğin en sadist ve hedonik elemanı olarak kayıtlara geçmesi gerekirdi.

"Bay Stoye için çalışmaya paydos! Ne olursa olsun!"

Peki ama ne yapacaktı, ne yapması gerekirdi? Şu dervişler gibi mistik dünyada mı kalmalıydı? Ammar Hoca'nın orada başına gelenleri gördükçe nasıl eli kolu bağlı durabilirdi ki? İlk kez o anda Nasuh Efendi'nin anlattığı tayy-i mekân formülünü bilmeyi geçirdi içinden. Ne olurdu, mekân aşımıyla kendini ışınlayabilse ve eş-Şaîr'de ekmeğini yediği iyi kalpli hocaya gidip yardım edebilseydi. O sırada bir kemik sesi daha duydu. Gözlerini yumdu. Şimdi Ammar Hoca'nın diğer kolunu ileriye doğru çekiştirip dirsek kemiğini kırıyorlardı. Ses oradan gelmişti. Hoca'ya baktı. Dudaklarını daha hızlı

kıpırdatıp gülümsemesini artırmakla meşguldü. Dudaklarına dikkat kesildi. Anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyordu. Şurdaki hasta gibi. Bir zikir veya esma olmalı diye geçirdi içinden. Ferrari onun bir şeyler mırıldandığını işitip ne dediğini anlamak için kulaklarını yaklaştırıyor ama söylediğini bir türlü anlayamıyordu. Durmadan sayıklıyordu.

"Söyleee!"

Yusuf ferrarinin haykırışını duyunca tekkedeki varlığını unutuverdi. Komiserlik'ten de geçmiş başka bir mekâna gitmişti artık. Kendi hayallerinde kaybolmuş bir göçebe gibi. Gördüğü ve hissettiği yeri tanımaya çalıştı. Burası eş-Şaîr idi. Olayların öncesinde olmalı diye düşündü. Ammar Hoca'nın Komiserliğe getirilmeden evvelki hâlleri... Baktı. Sol eli hâlâ kolunun ucunda bir et parçası gibi sallanmaktaydı ve gülümsüyordu. Ona bunu reva gören üç ferrariye acımak geldi içinden. Çünkü hepsi Ammar Hoca'nın çok acı çektiğinden asla şüphe etmiyorlar ama hiçbir işkencede böylesine dayanıklı bir adama rastlamadıkları için de çıldırıyorlardı. Çoklu kişilik deneylerinden haberdar olmalarına rağmen işkence esnasında Ammar Hoca'nın çığlık atmaması, bağırmaması, hissettiği acıyı dışa vurmamasının bilimsel olarak insan metabolizmasına aykırı olduğunu düşünüyor ve git gide acıyı arttırıyorlardı. Şaşırtıcı olan da oydu; acı çekmesi gereken yine gülümsüyor ve mırıldanıyordu. Ve görüntü birden kesiliverdi.

Yusuf tekrar gözlerini yumdu ama hiçbir şey göremedi. Tekkede tek ses vardı artık. "Hay, Kayyum" zikri değişmiş, yerine "Sübhâne Rabbiye'ş Şâfî" tesbihi gelmişti. Herkesin ağzından aynı gürlükte çıkıyordu. Kalbinde şiddetli gümlemeler duydu. Öfkesi arttıkça arttı, yerinden fırlayıp kendini dışarı attı. Keskin bir kahve içmeliydi; Viyana'daki kadar keskin ve acı.

Bahçede yapayalnız. Saatine baktı, 16.10'u gösteriyordu. Ammar Hoca'ya dair gördüklerinin gerçek olduğundan zerre kadar şüphesi yoktu. Onu kurtarması gerektiğini düşündü.

Keşke zamanı şu anda aşabilse ve mekânı şu anda değiştire bilseydi. *"Oooff... of..."*

Ağladı, acı çekti. Kendisi yüzünden birileri ziyan görüyordu. Başına bilmediği hâller geliyor, kendini kâh burada, kâh şurada hissediyor, hissettiği yere ait olamıyor, ruhen bulunduğu yere bedenen gidememenin de çaresizliğini yaşıyordu.

Bahçede ne kadar zaman geçtiğini unuttu. İçinden "Yusuf, kendine gel; çıldırıyorsun!" demeye başladı. Gördüğü şeyleri hayatı boyunca durmadan görmekten ürktü. Herkesin her hâline muttali olmaktan ürktü. Bazı şeyleri unutmanın, bilmemenin, cahilliğini taşımanın ne büyük nimet olduğunu düşündü. Ama işte kalbi eş-Şaîr'de olmayı istiyordu. Gerçeği mi, hayali mi istediğini kestiremiyordu artık. Bu yanda tekkede tehlikelerden uzak keyfi yerindeydi ama öte yanda tehlikeye attığı birine yapılan zulme de dur demek gerekiyordu. Ammar Hoca'nın vebaliyle yaşayamazdı. Peki ama bütün bunları görebiliyorsa oraya gitmesi de gerekmez miydi? Kalp gözüyle uzakları görmesini sağlayan çalı damlaları acaba beden gözüyle de göstermeyi sağlayamazlar mıydı? Yapılan zulmü görüp de mâni olma imkânına kavuşamamak bir lütuf değil, bir zulüm sayılırdı. Adaletsizliği düzeltemeyecek, şiddetin ve savaşın önüne geçemeyecek olduktan sonra bunlara şahit olmanın adına nimet denilemezdi.

"Onun nimet olması için bu tekkenin yedi sene somununu yiyip suyunu içmen gerekir, Yusuf, evladım! Ammar için üzülme, gayb erenleri istemezlerse acı hissetmezler... Ona yardım etmek istiyorsan kalbine yürü, kendi kalbine... Her ne varsa kalbindedir."

Elini kalbinin üzerine koydu. Kalbinin sesi bahçeyi dolduruyordu:

"Sübhâne Rabbiye'ş-Şâfî... Sübhâne Rabbiye'ş-Şâfî... Sübhâne Rabbiye'ş-Şâfî..." Yusuf duyduğu sesin Ammar Hoca'ya ait olduğunu hissettiği anda bayılıp düştü.

XV

16. gün, 03.21
Diyarbakır

Diyarbakır E-99 yolunda bütün araçlar yanlarından rüzgâr hızıyla geçen hamamböceğine bakıyordu. Muhtemelen hepsi de televizyon haberlerinde veya araba yarışlarında bile nadiren görebildikleri böyle bir aracın Diyarbakır'da ne işi olabilir diye düşünüyorlardı. Aracın istilacı ordular gibi geceye yayılan motor vınlaması sonunda onun kulağına da geldi. Gördüğünün bir rüya olduğunu biliyor ama aracın gelişindeki gerçekliği de hissediyordu. İçindeki ferrarilerin neler konuştuklarını duymaya başladığında zihnine uyanması gerektiğini telkine çalıştı ama uyku bir karabasan gibiydi, kendine gelemiyordu bir türlü. Bunca stresin üzerine rahat bir uyku yerine debelendiren bir rüya elbette tercih edilecek şey değildi. Dahası, rüyasında bile bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Beyni zonkluyor, kalbi gümlüyordu ama bir türlü uyanamıyordu. Gördükleri ve işittikleri rüya değilse neden uyanamıyordu? Eğer uykudaysa gördükleri nasıl olup da rüyadan taşarak kulağına kadar gelebiliyordu? Üstelik gelenlerin şimdiki konuşmaları kendisini yakalama üzerineydi. Birinin zihninden geçenleri bile görebiliyordu; "Bay Stoye canlı istese de ölüsünü götürmek canlı götürmekten hem emniyetli, hem ucuz!"

"Yusuf, pssst, uyan... Uyan evladım..."

"Oh!.. Nihayet..."

Nasuh Efendi'ydi bu. Gördüğü rüyayı o da görmüş olamazdı. Belki de uykuda inlemişti. Eliyle kalbini bastırdı. Bir sürat koşusunda ipi göğüsleyen atlet gibi çarpıyordu. "Ah şu kalbim!" dedi içinden. Çevresine bakındı. Hayır burası tekke

değildi. En son orada bayıldığını hatırlıyordu. Oysa şimdi şehrin dışında bir bostan evindeydi. Neden buraya getirilmiş olabileceğini düşündü. Nasuh Efendi, Ammar Hoca'nın başına gelenlerden sonra kendisini saklamak istemişti anlaşılan. Ona önce "Ammar Hoca'nın başına gelenleri biliyor musunuz?" diye sormak istedi, sonra da "Bay Stoye birini arıyorsa saklanacak yer yoktur!" demeyi. Vazgeçti. Saatine baktı. Gece yarısını çoktan geçmişti. eş-Şaîr'den Diyarbakır'a gelmeleri için yeterli süre mi, diye düşündü içinden. Bay Stoye'un bilgisine göre Antalya'ya gidecek, USB'yi teslim edecek, oradan Gaziantep'e geçecek, A-72'yi alıp Şam'a getirecekti. Bütün bunlar günler önce olup bitecekti ve Diyarbakır hiç hesapta yoktu. Peki ama arkadaşları onu neden Antalya veya Gaziantep'te aramayıp da Diyarbakır'a kadar gelmişlerdi? Demek Ammar Hoca'yı sonunda konuşturmuş, Diyarbakır güzergâhını öğrenmişlerdi. Yine de koca Amid ovasında kendini bu kadar erken bulabilmelerine şaşırdı. Belli ki hamamböceğindeki uydu yazılımların sinyal ve rotalarından görüntü takip ederek ilerlemişlerdi. Yerini belli eden, verici cinsinden bir şeye sahip olup olmadığını düşündü. USB'yi yokladı. Başlangıçta hayat sigortası gibi düşünmüştü ama şimdi cellatlarını üzerine çekiyordu. Onu gözden çıkarıp çıkaramayacağının kararını vermeliydi. İlk fırsatta onu kopyalayıp üzerinden atmadığına pişman oldu. Bir anda uçaktaki kızın, "Neydi adı, Cemile? Hıh, işte o." telefon kartını düşündü. O anda karttaki numaralar yeniden gözlerinin önünden akmaya başladı. O da ne? Telefonda "J" koduyla kayıtlı telefon numarası kendisine aitti. Daha evvel bunu nasıl da fark edememişti? Uçakta veya çölde Cemile'ye telefon numarasını verdiğini hatırlamıyordu. Belki de vermişti! *"Hayır, vermemiştim!"* Telefon kartını fırlatıp atmak istedi. *"Ne gereği var ki, zaten beni buldular!"* diyerek vazgeçti. Yapacak bir şey yoktu. Gelenlere direnmek bir sonuç getirmeyecekti. Nasuh Efendi'yle helâlleşip teslim

olmaktan başka bir seçenek gelmiyordu aklına. Daha iyisini düşündü; arkadaşlarını yolda karşılarsa ne bostan evinden, ne Nasuh Efendi'den haberleri olabilirdi. Gözlerini yumdu ve zihnini var gücüyle kalbine yöneltti. Kalbindekilerin ayna gibi zihnine yansımasını istiyordu. Hatta daha ötesi, okuyabilmesi, görebilmesi iyi olurdu. Bekledi, bekledi... Nihayet Nasuh Efendi'nin kalp sesini duymaya başladı: "Ya Hak!.. Ya Hak!.." Kendisine eşlik edercesine durmadan tekrarlıyordu. "Hayret!.. İşte başarıyorum!" diye de kendince sevindi. Şimdi bütün araziye hâkimdi ve onları çok net görebiliyor, aracın vınlama sesini ve geçtiği yolu uydu fotoğraflarından daha berraklıkta izleyebiliyordu. *"Gelin bakalım, artık eşit şartlara sahibiz!"* diye güldü kendi kendine. Koşmaya başlarsa altı dakika sonra onları yol ayrımında karşılayabileceğini hesapladı ve ayağa kalktı. Ayakkabılarını giyerken Nasuh Efendi sordu:

"Niyetin nedir, Yusuf, evladım?"

"Buradan gidiyorum."

"Nereye?"

"Muhtemelen Şam'a..."

"Gelenler seni Şam'a mı götürecekler?"

"Gelenlerden haberiniz var mı?"

"Bu kadar gürültü patırtı herkesi uyandırır, evladım! Şimdi sen söyle bana, Şam'a gitmeyi gerçekten istiyor musun?"

"İstiyorum elbette ama gelenlerden kurtulmayı daha çok istiyorum!"

"Kullandıkları aracın tekeri patlasa, mesela?"

"Tekeri patladığında kaza yapacaklarını sanıyorsanız aldanırsınız!"

"Asla böyle bir şeyi düşünmem, evladım, biz kimseye kötülük için değil herkese iyilik için niyetler taşırız! Hani tekerleri patlarsa yoldan kalırlar mı diyedir sorum."

"Sahi bunu nasıl yapacaksınız?"

"Belki de kırklardan biri yollarına çıkıverir!"

"Hımm... Yine de işe yaramaz, çünkü aracın kendini tamiri dört dakika alır."

"Peki hangi arıza üç saat onları senden uzak tutar?"

"Navigasyon ekranının hasar görmesi işe yarayabilir. Böylece hem rotayı bulmak, hem de görüntü takibi zorlaşacaktır. Maamafih onlar burayı zaten biliyorlar."

"O hâlde biz de bilmedikleri bir yere geçeriz."

Yusuf, bir anlığına kalbinin üstünde büyük bir ağırlık hissetti. Sırtüstü uzanmış da göğsünün üzerine bilmem kaç tonluk bir ağırlık konulmuş gibi. Acıyla gözlerini yumdu. Ve tekrar açtığında kendini yürüyen bir kalabalığın içinde buldu. Dicle kıyısında akış istikametinde giden insanlar. Kimse konuşmuyor, kimse diğerinin adımını kesmiyor, kimse diğeriyle ilgilenmiyor gibi. Ortadoğu'da bu kadar insanın bu derece sükûnetle hareketi imkânsızdı. Bunların özel bir topluluk olduğunu düşündü. Belli amaçları olan ve fikir birliğine varmış gibi. Önde bir lider, yanında iki daha, sonra dört, sonra kırk, sonra yüzlerce insan. En arkada kendisi. Nasuh Efendi yanında. Gülümsüyor. Ama bu sefer biraz muzipçe. Onu hiç böyle görmemişti. Yusuf adımlarını onlara uydurdu. İşte gidiyordu. Önceki yolculuklardan daha hızlı. Bu yürüyüşün bambaşka bir ruh taşıdığını düşündü. Kendini kimlikli, işe yarar, önemli hissetti. Yaşadığının kalbinden kaynaklanan bir marifet olduğu açıktı. İçinde öncekilerden farklı bir ruhaniyet vardı. Sanki büyük bir enerji birikmiş gibi... Birden Nasuh Efendi'nin eli dikkatini çekti. Bir USB ve telefon kartı. Bir parça çam sakızı kullanarak bir kozalağın dilimleri arasına ayrı ayrı yapıştırıyor bu arada da adımlarını hızlandırıyordu. Kozalakla işi bitince Dicle'ye fırlatıverdi. Az evvelki gülümsemesinin muzip yanı bu olsa gerekti. Irmağa karışan USB ile kartın kendi cebindekiler olduğunu o anda fark etti. İtiraz etmedi. Hatta USB'yi ele geçirince ferrarile-

rin peşini bırakacağını bile umdu. Nasuh Efendi'nin bu kurnazlıkla kendisine büyük bir zaman kazandırdığını düşündü. Kozalağa baktı. Suyun üzerinde bata çıka yol alıyordu. Peşindeki adamların Dicle boyunca koşturacaklarını hayal edip gülümsedi. O sırada Nasuh Efendi fısıldayarak anlatmaya başlamıştı bile:

"Şu yaşadığımız Ortadoğu toprakları, Yusuf, evladım, Adem'den bu yana hak dinlerin yurdu olmuştur ve dünya nereye evrilirse evrilsin Hak üzere olmaya devam etmesi gerekir. Burası dünyanın eksenidir, eğer eksen hakikatten kayarsa dünyada düzen tamamen kaybolur. Dijital dünyaya hükmetmek isteyenler çiviyi yerinden çıkarmak, sonra da kendi çivilerini çakmak isiyorlar. Buralarda kazık çürümez; bir çakanın bir sökeni çok olur. Bu yüzyılda da Siyonizm ile Evangelizm burada hakkı bâtıla döndürmek istiyor. Senin görevin bâtıla izin vermemek olsun. Unutma; haktan yana olacak, hakkı ikame edeceksin! Şu dâhil olduğun kafile, Gavs ı a'zam kafilesi Hak erenleridir, onlardan uzak olma sakın!"

Yusuf ne diyeceğini bilemiyordu. Nasuh Efendi en öne doğru koşup gidiverdi. O sırada yürüyen kalabalığın adımlarını daha da hızlandırdığını hissetti. Yetişmek için o da hızlandı. Heyhaaat!.. Kalabalığın adımları ilerlemiyor da yer ayaklarının altında dürülüyor gibiydi. Bizden ayrılma demişti ama şimdi kaçıyor gibiydiler. Sonunda ne kadar çaba harcasa yetişemeyeceğini anladı. Ufukta son kişinin de görüntüsü kaybolduğunda ter içinde uyandı.

Elinde bir lamborghini anahtarı vardı. Çevresine baktı. Hâlâ arazideki aynı kulübedeydi. Neler yaşadığını düşünecek zamanı olmadığını biliyordu. Peşinde üç acımasız ferrari. Aracın tamiri tamamlanmak üzere olmalıydı. Derhâl oradan uzaklaşması gerekiyordu. Avucundaki anahtara baktı ve çıktı.

Ördek yeşili bir lamborghini kapıdaydı. Çılgın bir araç olduğu her hâlinden belliydi. M5 otoyolunda bu araç ile ken-

disini gören herkesi imrendirecek bir vasıta. İyi ama böyle lüks bir araba buraya nasıl gelmişti? Uyuşturucu baronlarından birine ait ise başı belada demekti. Yola çıkar çıkmaz bütün polisleri peşine takmak istemiyordu. Polislerden kaçmak kolaydı da Şanlıurfa yahut Gaziantep'te barikat kurarlarsa, sınırda pasaport kontrolü derlerse işler sarpa sarardı. Dahası Halep, Hama, Humus gibi çatışma bölgelerinde bir lamborghiniye geçit verilmesi mucize sayılırdı.

Araca yaklaştığı anda kapılar otomatik olarak açılıp konuştu. Üstelik ses mekanik değildi, Nasuh Efendi idi:

"Yusuf Efendi oğlum, hoş geldin!"

Araca biner binmez ön konsolda kendisi için hazırlanmış yeni pasaport ve kimlikler buldu. Biraz da para. Ardından motorun düğmesine bastı. Araç ince bir vınlama sesiyle çalıştı.

"Lütfen rotayı giriniz!"

Ses yine aynıydı. Aracın navigasyon ekranı modifiye edilmiş, verici ve bilgisayar teknolojisiyle donatılmıştı. Mırıldandı:

"Kaçalım buradan! Doğru Şam'a!"

Direksiyondayken bu aracın kaçmak için biçilmiş kaftan olduğunu anladı. Konforlu koltuklar. Karşıda sanal ekran. Dokunmatik türden çalışan bilgisayar dosyaları... Üstelik otomatik sürüşte büyük emniyet ve oto kontrol... En önemlisi de kaç gündür uzak kaldığı dijital dünya ve internet...

Yusuf yola koyulduğu anda navigasyon ekranında Wi-Fi tuşuna dokundu. Düşen uçak hakkındaki bayatlamış haberleri taramak istiyordu. Geçen on beş günde Şam'da olup bitenlere ve İnsan Hakları Savunma Komiserliği'yle alâkalı haberlere göz attı. Kartal Göz'ün sitesine girip yenilikleri inceledi. Kayda değer bir şey bulamamıştı. Son olarak kendi adını yazıp "araştır!" tuşuna dokundu. Hayret!.. Bir tek bile kayıt bulunmuyordu. Oysa uçağa binmeden evvel yalnızca müzik sitelerinde üçyüz binin üzerinde girdisi olduğuyla övündüğünü hatırlıyordu. Şimdiyse ne Viyana'da, ne Şam'da

hiç yaşamamıştı. İşin ilginç yanı hiç kimse ne Joseph Schimmel ne de Yusuf Nalbant adıyla bir arama yapmıştı. İnstagrama baktı. *"I-ıh!.."* Youtube? Aklı almıyordu. Şarkıları ve klipleri bile yok edilmişti. "Gözden çıkarılabilir olmanın sonucu?" dedi kendi kendine; sonra da bunun intikamını alma konusunda yemin etti.

"İntikam yok!"

Konuşan bir araç? *"İnanamıyorum!"* Nasuh Efendi aracın yapay zekâsını bir sufi gibi programlatmış olmalıydı. Gülümsedi. Bunca donanımlı bir araç elbette haksızlığın da intikamını alacak imkânlara sahip olurdu. "Nasuh Efendi'nin ilginçliklerinden biri daha!" diye geçirdi içinden. Aslında Sina Çölü'nden sonra olanların hepsi ilginçti. Dünyanın bunca sancılı, Ortadoğu'nun bunca kan deryası olduğu bir zamanda karşılaştığı insanların hayal olup olmadığından bile neredeyse şüphe edecekti. Hele o en son kafile... Bütün gençliği ve zindeliğiyle arkalarından yetişemediği yaşlı başlı dervişler, Gavs-ı a'zam kafilesi. Belki de Bay Stoye'un deneyleriyle başarmaya çalıştığı yapay zekâ donanımlı dijital insanın ta kendisi. Üstelik onu kafilenin sonuna yazmışlar, kendilerinden saymışlar, sahiplenmişlerdi. Belki de çağdaş bir Hızır rolü biçeceklerdi. Olabilir miydi? Hızır'ın keramet kabilinden yaptıkları tayy-i mekân ve bast-ı zamandan sayılırdı. Zaman bükücü veya mekân dürücü... Ekrana Hızır, zaman ve mekân aşımı kelimelerini yazdı. Sayısız dosya çıkıyordu. İncelerken bir âyet meâline rastladı. Rahman süresinde Allah, *"Ey cinler ve insanlar toplulukları! Eğer göklerin ve yerin sınırlarını aşmaya gücünüz yetiyorsa geçin (veya etrafından geçebilirseniz geçin). Fakat siz ancak üstün bir kuvvet ile geçebilirsiniz"* buyurmuştu. Âyeti ikinci kez okudu ve Einstein'ın kuramlarını tuşladı. Bilgiler karşılıklı akarken keramet gereği olan üstün zaman ve mekân aşımı kuvvetinin $E=mc^2$ formülünün uzantısı olabileceğini

düşündü. Cinler enerji varlıklar olduğuna göre onların solucan deliklerinden geçip başka bir boyutta var olabilmeleri insanlardan daha kolay görünüyordu. Ruh ve gönül bu bakımdan enerji formuna en uygun beden parçasıydı. Kalbin içinde bir manevî varlık olan gönül çok önemliydi. Geriye fizik bedenin formunu değiştirmek kalıyordu. Bu da ya yapay zekâ veya kalbin zihne hâkimiyetiyle sağlanabilirdi. Bu başarıldığı gün, tayy-i mekân sıradan bir uygulama hâline gelecekti şüphesiz. Adına ister ışınlanma, ister sûret teknolojisi denilsin fark etmezdi; bir gün insanlar bunu başaracaktı. *"Artık tercihim kalpten yana!"*

Eli ekrandaki müzik tuşuna dokundu. Armstrong yazdı ve solo trompet eşliğinde gözlerini yumarak bir çeyrek kadar zihnini dinlendirdi. Albümde sıra "Şahane Dünya"ya geldiğinde büyük bir rahatlama hissederek gözlerini açtı. Peşindeki izbandutların adlarını ekrana yazdı. O da ne, ha mamböceği hareket hâlindeydi. Tamir bitmişti anlaşılan ve Dicle boyunca âdeta uçuyorlardı. Muhtemelen aralarında "Ha ha... Kaçamazsın Joseph! USB'nin hesabını vermeden olmaz!" dediklerini duyar gibiydi. Sonra da kahkahayla güldü. Hâlâ kozalağı takip ettiklerini görmek hoşuna gitmişti. Kozalağın suya batış çıkışı da gerçekten ekranda sarhoş birinin düzensiz adımları gibi yanıp sönerek ilerliyordu.

"Size Diyarbakır ovasında iyi yolculuklar!" dedi ve TV tuşuna dokundu. Suriye televizyonunda haberler vardı. Sıradan birkaç haber. Her zamanki savaş ve terörist eylemleri. İnsanî yardımlar, siyasetçilerin görüşleri falan. Ama o da ne?

"Olamaz!"

Kulaklarına inanamadı. Televizyonda bir muhabir Türkiye sınır bölgesinde Mehmetçiklerin cihatçıları yakaladıkları bir operasyonu canlı koduyla anlatıyordu. Ses tanıdık gibiydi. Yakalanan teröristlerin geldikleri Avrupa ülkelerine geri gönderileceklerini ikinci kez tekrarlarken izlediği muhabirin

yüzü ekrana geliverdi. Asıl şaşkınlığı o vakit yaşadı. Gördüğü yüzün Cemile olduğuna yemin edebilirdi. *"İkiz kardeşi belki de!"* Çünkü onun çölde öldüğünü görmüştü. *"Ölmemiş olabilir mi?"* Ölmediyse nasıl kurtulmuştu? Gözlerini yumup telefondaki rakamları yeniden düşündü. Hafızasında olması gerekiyordu. Nasuh Efendi'nin hafıza kartını çam kozalağına yapıştırışını gördü. Numarayı tekrar hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamıyordu. Kalbini denemeliydi. Hatırlamayı kalbine buyurdu. İşte buydu, evet... Kalbi şimdi hafızasına rakamları yansıtıyordu. On beş haneli IMEI numarası ve telefonun kimin üzerine kayıtlı olduğu ayan beyan zihnine geliverdi: "82317...." Gerisi ekrandan küçük bir sorgulamayla hâlledilecek şeydi. Üç dakika sonra lamborghini araması telefonu çaldırdı:

"Alooo! Buyrun ben Cemile!"

Derhâl telefonu kapattı. Evet, oydu. Ses onun sesiydi. Adını söylemişti; Cemile. Peki ama bunu nasıl...

Aracın telefonu çaldı. Arayan bu sefer Cemile'ydi. Ekrana dokunup bekledi:

"Alo! Mr. Joseph, siz olduğunuzu biliyorum, lütfen cevap verin!.."

Uzunca bir sessizlikten sonra Cemile tekrar seslenip kapattı:

"Joseph Schimmed! A-71! Başın dertte... Ara beni!"

16. gün, 11.00
Santa Clara, California, Kartal Göz

Bay Stoye her şeyin ne kadar hızlı değiştiğine inanamıyordu. Dün uçağa binerken kendisini çağıran kişi FAT NOT'un Yönetim Kurulu Başkanı iken şimdi sıradan bir üye oluvermişti. Bay T'nin akşamdan sabaha başkan olması her şeyi değiştiriyordu. Gerçi Bay T'ye ulaşmanın bir yolunu bulup Bay A'dan kurtulmak da mümkündü ama "fAtnoT" içinde bu iki büyük harften birine; bir "şişman"dan diğerine yapılacak bir değişikliğin kendisi için iyi sonuç getirmeyeceği ortadaydı. Yıllardır Bay A'nın azarlamalarından bıkıp usanmıştı ama Bay T'nin ondan daha acımasız ve komplocu olduğu söyleniyordu. Dere geçerken at değiştirmek zorunda kalabilirdi. Yine de Bay A ile bağları pekiştirmek, en azından koparmamak iyi olurdu. Az sonra yanına varır, önce İsa'nın havarilerine ait diye yutturduğu tarağı nazikçe hatırlatır, ardından Komiserlik'te yapıp ettiklerini bir güzel anlatır, emrinde hizmet etmekten şeref duyacağını falan belki üç yüzüncü kez tekrar ederdi. Böyle yaparak Şam İstasyonu'nu satın almanın şartlarını hazır etmeyi umuyordu. Ne de olsa bu konuda ona ancak Bay A yardım edebilirdi.

Odaya girdiği anda karşılaştığı yüz ifadesinden ve konuşma üslubundan beterin beteri olacağını anlayıverdi. Körfez'in en güzel manzarasına sahip Yönetim Kurulu odasında, kartalın gözünde, sabahın şu erken saatinde yalnızca ikisi vardı. Bay A, konuğunun yüzüne karşı en öfkeli aşağılama cümlesini boca etmeye niyetlendiği hâlde alttan aldı; her gün izlediği manzaradan bu defa hoşlanmamış gibi, yüzünü buruşturarak ve ona dönmeden:

"Evet Bay Stoye!.. Bana değil, ekrana bak! Karıştırdığın haltlar yüzünden ne hâle geldiğimizi anla. Göreceklerin, artık şu yanında durduğun başkanlık koltuğuna bir daha oturamayacağımı, belki bu odaya bile sokulmayacağımı anlatan bir destan. Nasıl olur da bu kadar ahmak olabilirsin?!"

Bu kadarı, Bay Stoye'un kanının çekilmesine yetti. Hayatının en zor on beş dakikasını o gün yaşayacağını bilemezdi elbette. İlerleyen saniyelerde Bay A öfkesini kustukça yüzün den teri değil sanki lime lime canı yuvarlandı. Her şeyin bittiğini düşünüyordu. Bütün hayalleri köpük olmuş da saniye saniye sönüp gidiyordu. On beş dakikanın sonunda ise uzun bir sessizlik oldu. California'ya gelirken taşıdığı umutların hiçbiri aklında bile yoktu artık. Omuzları düşmüş, büzülmüş, öylece kalakalmıştı. Uslu bir çocuk. Belki de her şeyi yapmaya razı edilmiş bir köle.

Bay A, nihayet yüzünü ona çevirip yavaş adımlarla tam karşısında dikildi. Elini omuzuna koyup köprücük kemiğini sıktırır gibi kavradı. Romalı bir komutan edasındaydı. Öfkeyle paylaştığı askerinin, yahut sinmiş kölesinin yüzüne bakıp kırık kalbini tamir eden efendi rolünü oynayacaktı şimdi. Sesinin tonu birden şefkat ve merhametle doldu. Her şeyin bittiğini ve ipinin çekilmek üzere olduğunu düşünen Bay Stoye bu tavra karşı bütün sadakatiyle boyun eğecekti elbette. İtaat ve sadakatin en yüksek kertesine yükseliverecekti. Ve tehdide, azarlamaya, cezalandırmaya gerek kalmayacaktı. Bay A bunu hissettiği anda tekrar konuşmaya başladı:

"Senin için ve benim için her şeyin yeniden eskisi gibi olmasını ister miydin Bay Stoye?"

"Elbette efendim, bunun için ne yapılması gere..."

"O hâlde anlaşalım; sen yaptığın hataları telâfi edeceksin ve ben de yeniden Kartal Göz'ün hâkimi olacağım."

"Feda olayım efendim! Ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter?"

Bay A sesine bir kat daha sevecenlik kattı:

"Veri ile petrol arasındaki farkı bilirsin herhâlde, Bay Stoye?"

"Ne fark vardır efendim?"

"Sanayi devrimini düşün; petrol sayesinde sanayi gelişip patlama yapmıştı, değil mi? Şimdi nano teknoloji ve siber devrim zamanı, o da veri sayesinde gelişip patlayacak. Veriyi tıpkı petrol gibi insanların vazgeçemeyeceği doğal bir kaynak saydırdığımız gün sosyo-ekonomik modellemelerin çarklarını döndürmeye başlayacağız."

"Veri mi satacaksınız efendim?"

"Belki! Ama önce veri işleyeceğiz. Yapay zekânın petrolü veridir. Yapay öğrenme için veri tabanları birer rafineri gibi kullanılacak. Sanayi devrimi için petrol sınırlı bir kaynaktı ama siber devrim için veri sınırsızdır. Petrol pahalıdır, veri ucuzdur. Petrol bir kez kullanılır ama veri sınırsız kullanıma sahiptir. Petrol kendini üretemez ama veri kullanarak daha çok veri üretmek mümkündür. Petrolde bir mülkiyet sorunu vardır ve onu ele geçirmek için ya satın almalı ya savaşmalısın, oysa veri ücretsizdir, herkes onları paylaşmak için neredeyse yarışır."

"Ama bu pazarda acımasız bir mücadele sürüyor efendim; baksanıza Facebook, Tesla, Twitter..."

"İşte sen de hamleni tam burada yapacak, hatalarının telâfisi olarak Suriye'de bir veri işleme ağı kuracaksın. Herkes Silikon Vadisi'nde bilgi-belge yönetirken biz Suriye'de o bilgi ve belgeleri herkesten evvel işleyip istihbarat örgütlerine, savaşların cephelerine, terörist yapılanmalara, muhteris siyasetçilere, diktatörlere velhasıl işimize gelen her müşteriye satacağız. Anlaştık mı Bay Stoye?"

Bay Stoye "Yani yasal olmayan yollardan veri satacağız!" demedi, önünde eğilip itaatini bildirdi. Sonra da yapacağı çalışmanın dehşetinden kendisi ürktü. Petrol yalnızca benzine, plastiğe, kimyasal maddelere dönüşüyor, ayrışarak endüst

riye katılıyordu ama kendisi bilgiyi işlemeye başladığında yalnızca ayrıştırmayacak, bilakis karıştıracak, harmanlayacak ve insanlık adı verilen büyük pazara arz edecekti. İyi bir teklifti, şimdiden kendini petrolün tahtına oturmuş gibi hissetti ama böyle bir işletme iki ucu keskin kılıç sayılırdı. Her an herkesi, yanındakileri, hatta kendisini de kesebilirdi. Ve birden dehşete düştü. İtiraz edecekti ki Bay A'nın teklifini fırsata çevirecek bir fikir geldi aklına; Şam Tren İstasyonu'nu satın alma işini bu yatırımla irtibatlandırmak. Önce lafı oraya getirmesi gerekiyordu elbette:

"Anladım, Bay A, bilgiyi tıpkı petrol gibi rafine edeceğiz, elde ettiğimiz verileri insanlığın hizmetine sunacağız, değil mi?"

"Anlamamışsın Bay Stoye. Ama bilgiyi rafine etmeyeceğiz, kirlendireceğiz. Böylesi daha kârlı olacak? Düşünsene ülkelerin seçimlerini yönetmek, insanların taleplerini yönlendirmek, para akışını düzenlemek, döviz kurlarıyla oynamak, istediğin ülkeyi tarihten silmek, savaşları durdurmak ve elbette yeni savaşlar çıkarmak... Tanrı olmak bu demek Bay Stoye, tanrı olmak bu demek..."

Bay Stoye Kartal Göz'ün boydan boya ekran kaplı yönetim kurulu salonundaki on iki -altısı patronlara, altısı ceolara ait- boş koltuğa tek tek baktı ve endişeli bir üslupla bütün ekranların alıcı sistemlerinin kapalı olduğundan emin olarak Bay T'ye sordu:

"Peki bunu şu koltukların sahiplerinden nasıl gizleyeceğiz efendim. Kartal Göz'ün kuruluş felsefesine göre..."

"Yine aptallaşma Bay Stoye! Kartal Göz'ün kuruluş felsefesini ben yazdım canım, ortaklardan habersiz üretim ve araştırma yapılmayacağı maddesini de ben değiştiririm, bunu merak etme. Başaracağımızı biliyorum. Sen üzerine düşeni yapmaya bak."

Bay Stoye, "Evet, efendim!" karşılığını verdikten sonra konuya girmek için ıkınıp boğazını temizledi. Sonra yeterince nazik olduğundan emin biçimde anlattı:

"Efendim! İnsanlık size Şam'da yaptıklarınızdan dolayı minnettardır. Yaralı ve hastaların mekanik tedavisi alanında yaptığımız araştırmalar, malumunuz, rakiplerimizi kıskandıracak seviyelere geldi. Yakında Ortadoğu hastanelerinin bütün branşlarında uzaktan robotik ameliyat uygulamasını başlatırsak..."

"Boşver halk sağlığını, zihinlere hükmetmeyi düşün ve bütün binaları bilgi işleme hangarları olarak kullanmak üzere modifiye et."

"Efendim, bunun için fevkalâde uygun bir mekân zaten var; Şam İstasyonu. Orayı satın alıp bilgisayar ağıyla donatabiliriz. Yerin altında sınırsız genişleme imkânımız olur."

"Bilgiyi gömelim diyorsun yani, ha?"

"?"

"Neyse şaka yaptım! Bu satın alma işini ben bir düşüneyim. Şimdi de şu A-71'den haber ver!"

Bay Stoye hazırlıksız yakalanmıştı. Tekrar boğazını temizleyerek zaman kazanmaya çalıştı. Kekeledi:

"E-efendim, o konuyu hiç merak buyurmayınız, en iyi üç tetikçim pe peşinde. Birkaç saate kadar şu ekranda kendisini göreceksiniz, emin olunuz."

"Umarım nefes alıyor olmayacak Bay Stoye! Adamın ölüsünü istedim senden çünkü. Varsayalım ki hâlâ sağ, bu da umurumda değil. Ama sahip olduğu şey benim malım, bilmem hatırlatmama gerek var mı?"

Bay Stoye, onun USB'yi kastettiğini çok iyi biliyordu yine tecâhül-i ârifâne yaptı:

"Buyurduğunuz gibi hafıza atomu... Şimdi başka denekte..."

"Bay Stoye, Bay Stoye... Benim A-71'den istediğim ne beyninin içindekiler, ne çoklu kişilik üretip her şeyi başarması, ne süper kahraman olup dünyayı kurtarması, ne de dört haneli IQ ile yaşaması. Ben onun ölmesini istedim senden. Lakin hâlâ sağ ise o vakit de Sina Çölü'nde elde ettiğini getir bana, ödeşelim!"

"Beni bağışlayınız ama Sina Çölü'nde ne elde ettiği konusunda efendim..."

"Ucuz kurnazlık yapma!.."

"?"

"Sen Kabala'yı bilir misin Bay Stoye?"

"Biraz bilirim efendim, siz elbette daha iyi..."

"Bay Stoye!.. Musa Tur-ı Sina'da Tanrı'dan On Emir'i aldığında bizimkiler altından bir buzağı yapmışlar, ona tapıyorlardı. O güne kadar kimseye zarar vermeyen çöl sürüngenleri birdenbire atalarımızı sokup öldürmeye başladılar. Akrepler, yılanlar, kertenkeleler, kabuklular... Musa dağdan dönünce, 'Tamam,' dediler, 'senin tanrına inanacağız, kurtar bizi bu beladan!' Musa buzağıyı parçaladı, madenlerini eritip tunçtan bir yılana çevirdi; asa olarak. Yılanı öpene artık sürüngenler ilişemedi. Sonra da karınlarını doyursunlar diye her gün manna ve selva inmeye başladı. Onlar İlâhî birer sembol idi. Senin şu A 71 günler sonra çölden nasıl sağ çıkabildi, bir düşünsene! Eğer deneğin yaşıyorsa keramet senin o basit hafıza atomunda değil o İlâhî semboldedir. İşte bana onu getir, mannayı."

Bay Stoye yine bilmezlendi:

"Diyelim A-71 o İlâhî sembolleri buldu, bu neyi değiştirecek?"

"Çok şeyi, Bay Stoye, çok şeyi... Yüzyıllardır bizler Ahit Sandığı'nı, Babil'in altın Heykelini, Musa'nın yılanını her yerde aradık. Bunun için Mescid-i Aksa'nın altını bile kazdık. Eğer bulabilirsek yeryüzünde Tanrının Krallığı'nı yeniden kuracağız. Manna bir iksir, eğer hakikisini elde edebilsem İsa Mesih yeniden dünyaya gelip krallığını kurasıya kadar yaşamak isterdim; ta ki o gün seçilmişlerden olabileyim."

"İsa Mesih yeniden mi gelecek efendim?"

"Sen bu konuları anlamazsın Bay Stoye. Ama sen anlamasan da bir kez daha İsa dirilecek ve tanrının seçilmiş kulları olarak bizler o gün yeniden hükümran olacağız."

Bay Stoye, Bay A'nın mannayı daha evvel büyük patron için istediğini düşündü. Şimdi de konuşurken "biz" diyor, çoğul kişi zamiri kullanıyordu. Bu da demek oluyordu ki ya FED'e sahip olmakla kudretine kudret katan büyük patron da militan bir Evangelist idi, ya da Bay A büyük patron adının ardına gizlenip işler çeviriyordu. Buna daha önce akıl yormadığı için kendine küfretti. Siyonizm, Evangelist aklın elinde bir oyuncak gibiydi. En azından oyunu Yahudiler üzerinden oynuyorlardı. Tevrat'ın Yeremya bölümündeki *"Babil'e karşı ve Lev Kamay'da oturanlara karşı helak edici bir yel uyandıracağım!"* cümlesinden hareketle, tanrı adına bu rüzgârı oluşturabilmek ve Tanrının Krallığı'nı yeniden kurabilmek için Irak işgaliyle başlayan bir dizi operasyona girıştiklerini, Tevrat'ın diliyle Babil'e harman savuranlar gönderdiklerini, kendisinin de bundan bir parça olarak Şam'da üs kurduğunu birden fark ediverdi. Evet, taşlar yerli yerine oturuyordu. A-71'i Sina'dan sağ çıkaran bir İlâhî formül var ise onların bunu istemesi çok tabii idi. Karşısındaki adamın daha birkaç güne kadar Amerika ve İngiliz Merkez Bankası'nın sahibi büyük patron adına yıllarca Fatnot'u yönettiğini düşününce... Birden doların üzerindeki sembolik işaretler gözünün önüne geldi. FED'in emrinden çıkamayan Amerikan başkanlarını düşündü, iç savaştan sonraki Amerika'nın Evangelist idealler doğrultusunda kurulup ilerlediğini, Massachusetts'e Yeni Kudüs diyerek üs hâline getirdiklerini, buradaki bütün çalışmaların Eski Kudüs'ü inşa etmek adına yapıldığını, velhasıl siber veya dijital dünya adı altında aslında Evangelist bir hakimiyete doğru adım adım ilerlediklerini, Siyonizm'i bu uğurda bir araç olarak kullandıklarını açık seçik gördü. İsa'nın yeniden dünyaya gelmesi için iyiden, kötüden her şeyi yapacak bir devlet; Armagedon'un havarileri, İsa'nın hâkimiyetindeki öbür dünya krallığının seçilmişleri...

"Ben bir Hıristiyan olarak..."

"Hayır Bay Stoye, Hıristiyan olmak yetmez, bu amaçlar için Musevî de olman gerekir. Hıristiyan Musevîsi diye bir şey duydun mu sen? Ve bütün olacaklar aslında bizim belirlenmiş kaderimizdir. İsa Krallığının Efendileri."

Bay Stoye, kendini dışlanmış hissetti. Kartal Göz'ün insanlık adına hareket ettiğini sanıyordu ama özel emellere hizmet etmesinden hoşlanmadı. Bir an "Öbür dünya hâkimiyeti sizin olacaksa ölümü ötelemek için neden mannalar, iksirler, selvalar peşinde koşuyorsunuz Bay A?" demek istedi ama elbette diyemezdi; bütün menfaatleri adına. Ancak şöyle diyebildi:

"Bunun için mi Şam'a Evangelist misyonerler gönderdiniz efendim?"

"Yalnızca Şam'a değil. Halkları savrulan her ülkeye gönderildiler. Yeryüzünde sayısını yalnızca İsa ile Göklerdeki Babamız'ın bildiği kadar gelinler yaşamaya başladığında..."

"Gelin?"

"İsa bizim Kuzu'muzdur Bay Stoye. Evangelistler o Kuzu'nun yeniden dünyayı teşrifi ve neslini devam ettirmesi adına gelinler hazırlamak zorundadır. Yeryüzünde yeterli Evangelist ve yeterli gelin hazır olduğunda Kuzu gökten inecek ve gelinlerden biriyle evlenip Babil'de Tanrının İmparatorluğu'nu kuracak. Bunun için Babil'in kan, acı, sefalet, şiddetle tarumar edilmesi gerekmektedir. Babil topraklarında yaşayan biri olarak ortalığın toz duman oluşuna şaşırmamalısın. Biz Irak ve Suriye'den başladık, İsa gelesiye kadar sırada kimler varsa hepsinin ipi çekilecek, biri diğerine saldırtılıp kan akışı devam edecektir, bunu aklına sok."

Bay Stoye, bundan böyle A-71'in çölde bulduğu şeyin peşine düşüleceğini iyice anladı. Kuzunun düğününde gerçek mannaya sahip olanlar seçilmişlerden sayılacaksa kim Evangelist bir mümin olmak adına o iksiri istemezdi ki?

"Bu konuda size yardım etmek üzere de İsrail hükümeti..."

Bay A yasak bir kelimeyi söyleyen küçük bir çocuğu tehdit eder gibi baş parmağını iki yana salladı.

"İsrail umurumda değil, efendi!"

"Ama efendim tanrının seçilmiş kulları olarak Yahudiler..."

"Bu bir safsata Bay Stoye, Yahudilerin kendi uydurdukları bir algı savaşı."

"Peki ya vaat edilmiş topraklar?"

"Kim kime neyi vaat etmiş Bay Stoye? Tanrı o kadar kıskanç mı ki dürüst Hıristiyanları bırakıp da bir avuç üçkâğıtçı Yahudiyi öz evlat edinecek, bir de onlara içinden bal akan yurtlar verecek. Bu Tanrı'nın değil, olsa olsa Ahd-i Atik'i yazan bir avuç adamın kindarlığıdır."

"Ben Musa'nın Yahuda'dan Ahd-i Atik'i yazılı olarak aldığına inanıyorum efendim."

"Tabii inanabilirsin, mahzuru yok. Ama hakikati sorarsan Bay Stoye, Tevrat denilen kitap Musa'dan yediyüz sene sonra birileri tarafından yazıldı. Ne Göklerdeki Babamızın, ne Yahuda'nın, ne de Allah'ın böyle bir kitapla bağlantısı olabilir. Zaten insaflı Musevîlerle aklı başında Yahudiler böyle bir iddiada bulunmuyorlar."

"Peki Müslümanlar?"

"Müslümanların Tevrat'ı okudukları, da araştırdıkları da yok; ahmaklar... Hiçbir İslâm ülkesinde Tevrat veya İncil Araştırmaları diye bir enstitü biliyor musun sen? Ama bizim sayısız Kur'an araştırmaları yapan bilim insanımız var. İnançları arasına İsrailiyat sokmak ve akidelerini bozmak üzere..."

"Ne gibi?"

"İsa'nın dirilip dünyaya yeniden gelmesi, Mehdi veya Deccal'in çıkması mesela..."

"?"

"Bunca zamandır Şam'da kalıp da bunları bilmemen adını yeteneksizler listesinin başına yazdırmaya yeter Bay Stoye!"

"Ama efendim!.."

"Sus da bir iki taktik öğren bari! Düşmanını alt etmenin önemli yollarından biri onların dilini ve inancını değiştirmektir. Önce haklarında araştırma yaparsın, sonra dillerine ve inançlarına yönelik hikâyeler uydurursun, sonra aralarına karışıp uydurduklarını yayarsın, herkes öğrendiğinde de bu safsatalar üzerinden din kurgular, politika yapar, toplumun algısını değiştirirsin. Mehdi veya Deccal'in geleceği masalları gibi."

Bay Stoye son günlerin İsrail ve Amerika merkezli propoganda cümlesini hatırladı; *'Ortadoğu'da savaşa karşı çıkan her kim ise Deccal'in ta kendisidir!'* Ortadoğu'da menfaatlerine karşı çıkan veya halel getiren herkesi dünya kamuoyuna Deccal sıfatıyla tanıtıyor, öyle bahsediyorlardı. İsa'yı getiresiye kadar Bay A ve ekibinin Ortadoğu'da suların durulmasına müsaade etmeyeceklerini düşündü. Vic Armstrong isimli yönetmenin *Geride Kalanlar* filmi belirdi zihninde birden. Evangelist imanın Hollywood propogandası. İsrail devletinin kurulması için yapılan bir çalışmanın payandası. Plan büyüktü ve eğer içinde yer alamazsa yaşamasın daha iyiydi:

"Bay A, Ortadoğu'daki bir gelininiz de ben olmaya hazırım. Size A-71'in bulduğunu getirme konusunda söz veririm. Kuracağımız bilgi işleme merkezi için de Şam İstasyonu'nu satın almalıyız, efendim!"

"Hımm!.. Bir şartla!"

"Emredin efendim!"

"Bu aynı zamanda ne yapabileceğine dair sorunun da cevabıdır!"

"Bileyim yeter efendim!"

"Eğer A-71 hâlâ sağ ise, onun Sina Çölü'nde neye sahip olduğunu benden başkasıyla paylaşmayacaksın! Bay T ile asla!"

Bay Stoye başını sallarken Bay A ana ekranı açtı. Karşısına çıkan adama istasyon binasının satış işlemlerini yapma

talimatını verdi. Sonra da Bay Stoye'un omuzuna elini koyup, "Tanrının Krallığı adına!" dedi.

Bay Stoye işte tam o anda kendini ucuz bir meta gibi hissetti. Aşağılanmışlığını Şam İstasyonu'na sahip olmanın sevinciyle örtmeye çalıştı. Odadan çıkarken en iyi üç ferrarisine bile yakalanmayan A-71'in Sina Çölü'nde bulduğu şeyi bir intikamın aracı olarak düşündü. O şey her ne ise yapay zekânın, deepfake teknolojisinin, siber dünyanın veya update edilmiş beynin de üstünde olacağı kesindi. Bugüne kadar bilindik adıyla ormusmuş, mannaymış, felsefe taşıymış, atomik altınmış, hepsi bir yana şimdi zirveyi A-71'in sahip olduğu şey teşkil edecekti. *"Belki de selva!"* diye mırıldandı. Kendini dışarı atar atmaz derin bir nefes aldı ve hemen cep telefonu ekranına "Tarihi Şam İstasyonu" yazdı. Evet, sahibi hanesinde kendi adı görünüyordu. Boğazındaki tasmanın kayda geçirilmiş hâli.

XVII

16. gün, 14.02
Şam, Tren İstasyonu

"Şu anda Bay Stoye'un arazisinde bulunduğunun farkında mısın?"

Yusuf, dikkatli biri olarak tanınırdı ama bu sorunun sahibi Cemile'nin nereden, nasıl ve ne zaman geliverdiğini hiç anlayamamıştı.

"Bay Stoye?"

"Evet, bu sabah satış gerçekleşti. Kırk dokuz yıl boyunca Hicaz İstasyonu artık Bay Stoye tarafından işletilecek!"

Yusuf şoktaydı. Jüpiter Tapınağı'na baktı. Bir zamanlar ikisi tam da şurada durmuşlar, Bay Stoye ona hayallerinden bahsetmişti:

"Düşünsene Joseph, şu istasyondan..."

"Yusuf demenizi tercih ederdim efendim..."

"Pekâlâ Yusuf Bey, şu istasyondan dünyanın her yerine ulaşılacağı günleri düşün. 25 yıl sonrasını düşün. Şu güzel binanın altında on kat metro, her bir katta onar hattan dünyanın on bölgesine onar dakikada bir kalkan siber hızlı trenler." Sonra da elini hayalî bir tabela okur gibi soldan sağa ilerletip *"Jüpiter Seyahat! Evrenin her yerine! Güven ve konforla!"* dedi. Yusuf tren istasyonuna ve Jüpiter Tapınağı'na alıcı gözle yeniden baktı. "Gerçekten de geleceğin siber evreninde eski dünyadan saklanacak iki nadir eser!" diye geçirdi içinden. Biri Romalıların şehirdeki en güzel estetik şahikası, diğeri sanatkâr Abdülhamid'in zarif anlayışının vitrini. Bu istasyona ne zaman baksa, babasından hayat hikâyesini ve yüceliğini defalarca dinlediği Ulu Hakan'ın 1900 yılında başlayıp sekiz senede tamamladığı İstanbul-Medine arasın-

daki Hicaz demiryolu ağının bir yüzük taşı, bir mücevheri gibi düşünürdü. O günlerde Ortadoğu politikasını pekiştirmiş, Arap yurtlarındaki kopmaları önlemiş, bölgede bulunan Fransız ve İngilizlere üstünlük sağlamıştı. Her iki eser de duruşları, işlev ve görünüşleriyle mükemmel birer estetik harikasıydı. Yeryüzünde insana dair ayak izinin bulunduğu en eski topraklarda, Habil ile Kabil'den, Nuh'un oğlu Sam'dan, Antik Mısır'dan Akad'dan, Asur'dan, Ârâmî'den, Roma ve Osmanlı'dan nesillerin harmanlandığı şu sıcak topraklarda bütün medeniyetlere mühür olabilecek sanat şaheserleri.

"Kılık değiştirmemişsin!"

"Değiştirmem mi gerekirdi?"

"Bilmem ki bunca arayanın varken!"

"Senden başkası da mı var?"

"Saf mısın A-71? Bay Stoye'un adamlarının peşinde olduğunu biliyor olmalısın. Ayrıca Suriye yönetimi, Türk Emniyeti, İran Haşdi Şabi'si, İnterpol..."

"Ve bunca istihbarat arasında beni sen buldun, öyle mi? Neden?"

"Elbette yardım edebilmek için!"

"Kimin adına?"

"Vicdanım adına ama istemezsen sen yoluna, ben yoluma diyebiliriz..."

"Vicdanın mı?"

"Çölde bana gösterdiğin yakınlık için. Sen olmasan hayatta kalamazdım. Ve yine sen olmasan Bay Stoye'un adamları beni bulamazdı. Telefonumu çalıp götürmeni saymazsak elbette..."

"Buraya beni telefonun hesabını sormak için çağırmış olamazsın, değil mi?"

"Değil elbette. Sana Bay Stoye'u sormak istiyorum."

"Neden, ne olmuş Bay Stoye'a?"

"Ona bir şey olmadı ama burada böyle dikilmeye devam edersek sana olacağı kesin!"

Cemile bunu söylediği anda Yusuf'un alnında kırmızı bir işaret sinyali kıpırdamaya başlamıştı bile. Kendini üzerine atarak bağırdı:

"Eğil çabuk!"

Yusuf çok hareketli bir gün olacağını düşündü. Anlaşılan ferrariler suda bozulan USB'yi ele geçirmekle yetinmemişler, kozalağı boşuna takip etmenin öfkesini de çıkarmak istiyorlardı.

"Araban nerde?"

"Araba mı?"

Ördek yeşilli lamborghiniyi şuracığa park etmediğine pişman oldu.

"O hâlde koş benimle!"

Kapalı çarşıya kadar arkalarında kurşunlar sekerek, ışınlı ağları savuşturarak nefes nefese koştular. Yusuf birden komiserliğe doğru kaçtıklarını fark etti. Cemile'yi denemek istedi:

"Komiserliğe sığınalım!"

"Çıldırdın mı? Seni öldürmek isteyen onlar!"

Sokaktaki insanların hepsi onlara bakıyor, kimisi bağırıyor, kimisi açılıp yol veriyordu. Baharatçılar çarşısını geçer geçmez iki kişinin yan yana zor sığacağı bir sokağa saptılar. Koşmayı sürdüyorlardı. Yusuf, ölüm emrinin ne zaman ve nasıl alındığını merak etmeye başladı. Muhakkak USB suya girince bozulmuş, yol haritasını kaybeden Bay Stoye da acısını kendinden çıkartmak istemişti. O sırada Cemile geçmekte oldukları bir kapının mandalına basıp Yusuf'un kolundan içeri çekti. Kapıyı sürgüledi:

"Emniyetteyiz! Merak etme! Burası çocukken babamdan kaçıp saklandığım yer. O ölünce böyle âtıl kaldı."

Sonra zeminden bir tahtayı kaldırdı. Bir kolu çevirdi. Sergen yerinden hareket etti ve gizli mahzene girdiler. Şimdi cep telefonunun ışığıyla ilerliyorlardı. Daracık, loş ve küf kokulu bir mahzen. Cemile yolu kestirebilmek için Yusuf'un elinden

tutmuştu. Bir ara durdu. Nefesleri birbirine karışıyordu. Yusuf fısıltıyla sordu:

"Neredeyiz?"

"Artık fısıldamana gerek yok. Eski bir Roma hamamının külhanına giden kehrizindeyiz, yani su yolunda. Burada istediğin kadar bağır, seni duyacak kimse yok."

"Beni kaçırıyor musun?"

"Evet! Kurtuluşa!"

"Neden?"

"Dedim ya, vicdan borcu, ödeşmek için!"

"Dünyada vefa ölmedi denilsin, öyle mi?"

"Öyle de diyebilirsin!"

"Peki kimsin sen?"

"Benn... Hmm..." Cemile nereden başlaması gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Daha evvel gazeteci olduğunu söylemişti. Belki de ailesinden bahsetmesi gerekirdi.

"Senin gibi biri işte. Yetim, öksüz, yalnız, savrulmuş ve korkulu. Tek farkımız benim Suriyeli, seninse Avusturyalı olman."

"Cihatçı mısın?"

"Çok açık sordun?"

"Bu dehlizde kafama bir kurşun yemek istemediğimdendir; cihatçı mısın?"

"Kılığım sana cihatçı gibi mi görünüyor? Ateist bir cihatçı, hah ha!"

"O hâlde neyin peşindesin?"

Cemile öfkesini gösterircesine yerinde birden durdu ve elini Yusuf'un göğsüne bastırıp hafifçe ittirdi:

"Dur bir dakika! Siz Avrupalılar!... Birine yardım etmek için mutlaka bir menfaat gözetir, herkesi kendiniz gibi bilirsiniz. Sadece bu yüzden bile siz bu topraklardaki savaştan galip çıkamayacaksınız! İnsanlıkmış, vicdanmış, mürüvvetmiş, iyilikmiş... Bunlar sizin lugatlarınızdan silinen kelimeler... Hayatımı kurtaran birine borcumu ödemek istemem bu

kadar mı inanılmaz? Yoksa ateist olmam sence insanlıktan çıktığım anlamına mı geliyor?"

Cemile makineli tüfek gibi saymaya devam ediyordu. Yusuf, onun söylediği erdemleri bir cihatçı olarak kendisinin savunması gerektiğini biliyordu. Lâkin iki yıldır bu topraklarda insan ilişkilerinin yalnızca çıkar eksenli yürüdüğünü görebilmişti. Karşısındaki kız samimi de olabilirdi, kestiremedi. Sonunda söylediklerini kabul etmiş gibi davranıp gönlünü almaya çalıştı. Ne de olsa şu anda kendisi bir koyun, o çobandı:

"Tamam... Özür dilerim... Sandım ki..."

"Ne sandın? Seni tuzağa çektiğimi mi?"

"Bay Stoye göndermiş olabilir, diye düşündüm. Gücünün nelere yetebileceğini bilirim..."

"Tam da benim merak ettiğim şey; Bay Stoye'un gücü! Nerelere erişebilir? Silikon Vadisi'nde olup bitenlerle bağlantısı ne? Siber âlemin patronlarına yakınlığı? Neden California değil de Şam? Bu taraftan... Ve bu sefer daha dikkatli..."

Bunu söylerken elini sıkarak dehlizin yol ayrımından onu kendine doğru çekmişti. Yusuf elindeki şefkati hissedip hem adımlarını, hem sesini yavaşlattı. Yüzüne baktı; birdenbire gözüne sevimli de göründü. Yine o mavi gözlerin derinliklerine takıldı aklı. Tekrar aynı şeyi düşündü: *"Duru bir güzellik. İnsanın başka şartlarda karşılaşmayı isteyeceği türden."* Derhâl onun etkisini üzerinden atıp "Bir iyiliğin izini süren nadir yaratılışlı biri!" diye geçirdi içinden. Dediklerinde haklı çıkmayı diledi. Medenî, modern, gelişmiş Avrupa'da geçen ömründe arkadaşlarının çabucak değişiverdiklerini, küçük menfaatlere insanları feda ettiklerini çok görmüştü. Dijital ortam ve yapay zekâ pek çok erdem gibi vefa ve mürüvvetin de üstüne tüy dikmişti. Bu kıza bakılırsa insanlığın en eski coğrafyasında o çekirdek hâlâ yeşerme istidadına sahipti. Kalbinde ona karşı bir yakınlık duydu ve şüpheci yaklaşı-

mını bırakmaya karar verdi. Hatta onun kendisini sakındığı gibi onu da sakınıp kollamayı içinden geçirdi.

"Bay Stoye siber dünya ve yapay zekânın Ortadoğu şantiyesindeki en güçlü taşeronudur. Kartal Göz şu anda bütün mesaisini Komiserliğe gönderdiği verileri incelemeye ve geliştirmeye harcama kararı aldı. Bay Stoye'un bilgisi olmadan Silikon Vadisi'nde hiçbir akış sağlanamaz ve California Körfezi'ndeki sular kokar. Senin anlayacağın, bundan böyle dünyada olup biten her şeyin verisi Silikon Vadisi'ne gitmek yerine Şam Tren İstasyonu'na gelecek."

Yusuf şaşırmıştı. Bay Stoye'un istasyonu seyahat merkezi yapacağını biliyordu. Bundan vazgeçmiş olamazdı. Sûret-i haktan görünerek sordu:

"Nasıl yani?"

"Gazeteciler, burada bir veri depolama ve işleme merkezi kurulacağı için satıldığını düşünüyorlar. Sızan haberler böyle. Elbette henüz doğrulanabilmiş değil."

Aynı anda Yusuf, Bay Stoye'un amacını kamudan saklamak için böyle bir haberi kendisinin uydurup gazetecilere ulaştırdığını, Cemile ise bilgi depolama yerine veri depolama ve işleme merkezi demekle şimdilik isabet ettiğini düşünüyordu. Konuyu değiştirdi:

"Kartal Göz nedir?"

"Yeni dünyanın tanrıları, siber patronlar, FATNOT!"

"Ortadoğu'da neyin peşindeler?"

Soru Yusuf'un birdenbire irkilmesine neden oldu. Nasuh Efendi'nin söylediklerini düşündü. Bunca Batılı'nın STK, vakıf, dernek, komisyon, kurul adı altında Ortadoğu'da büyükten büyük emelleri için bulunduğunu ona uzun uzun anlatabilirdi, lâkin bunun için şimdilik güvenebileceği kişiler arasında sayılmazdı. Bu soruyu tesadüfen sormuş olmalıydı. Ona Armagedon'dan bahsetse, insaniyetin gen arayışından söz etse, vaat edilmiş toprakları ele geçirmekten dem vursa,

Evangelist aklın hedeflerini sayıp dökse gülerdi muhakkak. Siber dünya amaçlayan zihinlerin bunca fakirlik, perişanlık, yoksulluk içindeki toprakları ele geçirmek bu kızın umurunda bile olmamalıydı. Geçiştirdi:

"Ucuz denekler, elbette... Savaşın, kargaşanın ve kaosun ortasında kolay bulunan ucuz denekler! Yapay zekâ ve siber dünyanın kobay fareleri. Feda edilebilir ve arkası aranmayacak çocuklar."

"Zamanda yolculuk ve paralel evrene geçiş deneyleri mi?"

Yusuf yeniden şaşırdı. Bay Stoye veya Komiserlik'te hiç böyle bir deney yapıldığını duymamıştı. Nasuh Efendi'nin tayy i mekân ve bast-ı zaman üzerine anlattığı sufiyane bilgiler dışında da böyle bir çalışmadan hiç haberi yoktu. Yoksa Nasuh Efendi böyle bir deneyden bilgisi olduğu için mi bu bahisleri anlatıp durmuştu? Belki de ağzını aramıştı. Cemile'nin söyledikleri şaşırtıcıydı. On altı gün Şam'dan ayrı kalmıştı ve şimdi farklı bilgiler ediniyor, farklı sorulara muhatap oluyordu. Komiserlik rotasını değiştirip bütün verileri çöpe atarak son iki haftada yapay zekâdan hakikatli kalbe geçmiş olduğunu bu kıza anlatamaz; hele paralel evren konularına girip tayy-i mekân ve bast-ı zaman konularından hiç dem vuramazdı. Bilmezlendi:

"Paralel evren? Hiç duymadım! Benim bildiğim yapay zekâ, zihin gücü yahut zihin kontrolü üzerine deneyler."

"Yapmayın Yusuf Bey! Gazeteci olarak bütün araştırmalarım beni zamanda ve mekânda ışınlanma deneylerine götürmüşken bunu siz bari söylemeyin. Zihin kontrolü umurların da değil, biliyorsunuz!"

Yusuf, Cemile'nin demir leblebi olduğunu o anda anladı. Acar bir gazeteci insanın kılçıklarını ayıklardı; paçayı kaptırmamalıydı, en azından güven telkin edesiye kadar. Maamafih ondan çok şey öğrenebilirdi. Kazanın ardından nasıl kurtarıldığı, kurtarıcıların kendisi hakkındaki soruları, kaza

hakkındaki yorumlarından başlayıp geçen on altı günde neler olduğunu tek tek sorabilir, olup biteni anlardı. Kulaklarının dibinde vızıldayan birkaç kurşun buna fırsat vermedi. Bu sefer sıra Yusuf'taydı:

"Yere yat!.."

Cemile duvarda toz kaldıran kurşundan sonra eğilerek ilerlemeye başladı. Yusuf arkasından emekliyor gibiydi:

"Nasıl bulaştın bu işe?"

Cemile fısıltıyla cevap verdi:

"Şuradan sürünerek geçtik mi bizi bulamazlar. Gel çabuk. Soruna gelince; her şey patronlarımın, İnsan Hakları Savunma Komiserliği'nin bölgede yaptığı çalışmaların ne kadar yararlı, bölge insanının imdadına yetişen örnek davranışlar olduğunu anlatmak üzere bir haber hazırlamamı emretmeleriyle başladı. Komiserlik hakkında birkaç araştırma yaptım. Bütün sorularım her seferinde Bay Stoye adına kilitlendi. Pek çok imkâna sahipken kendini insanlığa adamış, insanlık namına savaş bölgesinde yaşamayı seçmiş bir iyilik meleği."

"Evet öyledir!"

"Buna sen de inanmıyorsun, değil mi?"

Açık vermek istemedi:

"Ama öyle. En azından benim tanıdığım Bay Stoye..."

"Hadi ama Joseph. Kendini kandırma. Bu adamın Şam'da bulunma sebebi şu tarihî Osmanlı binasını alıp otele dönüştürmek mi sence? Siber patronların maşası olarak sence yalnızca bunu mu yapıyor?"

Yusuf, Cemile'nin dikkatini çekmek için kendisine Joseph diye hitap etmesini yadırgamış ama sesini çıkarmamıştı.

"Bunu yapmıyor mu?"

"Elbette yapmıyor. Adam ve ekibi Suriyeli sağlıklı ve zeki çocukları uzayda düşünüyorlar. Yeni bir koloninin egemen askerleri olarak. Uzayın farklı uçlarındaki solucan deliklerini birbirine bağlamak ve aradaki mesafeyi ortadan kal-

dırmak mümkün olduğu gün insanlık artık zaman ve mekân yolculuğuna hazır demektir. Bunun geçmişe ve geleceğe hükmetme anlamına geldiğini tartışmamıza hiç gerek yok sanırım. Söylesene, tanrı olmayı kim istemez?"

"Geçmişe ve geleceğe aynı anda hükmetmek?"

"Bir müddet burada saklanacak ve bekleyeceğiz. Şöyle yaslanıp sütunu siper edinirsen daha iyi. Hah, işte. Şimdi Mr. Joseph. Vaktimiz bol olduğuna göre sana biraz sibernetik dersi anlatayım istersen! Evrenimizi yüzyıllar boyunca genişlik, yükseklik ve derinlik ile ölçen bilim insanları zamanın da evrende bir boyut olduğunu keşfettiklerinde yeni nesil fizik kuramları başka boyutları kaçınılmaz kıldı. Ekstra boyutlar ölçümlenmeye başlandı. Bize tek boyutlu görünen bir ipin karıncalar veya mikroorganizmalar için çok boyutlu olduğunu düşün. Boyutların çeşitlenmesiyle bütün varlıkların ve topyekûn varlık âleminin ve fizikî olayların görece olduğunu anladık. Eflatun haklı çıkmıştı. Artık ideler ile gölgeler arasına gerçekler giriyordu. Einstein birbirinden bağımsız zannedilen zaman, mekân ve hareketin birbirine bağlı izafî olaylar olduğunu söylediğinde cisim zamanla, zaman cisimle, mekân hareketle, hareket mekânla ve dolayısıyla hepsi birbiriyle bağımlı oluverdiler. Ve insan bir şeyin farkına vardı, doğrusal ve değişmeyen hareket, gözlemcinin uzaklığı veya zamanına göre değişiyordu. Uzay ile zamanın gözlemciye bağlı olarak farklı algılanabileceği ihtimali, madde ile enerjinin birbirine bağlı olduğunu gösteren meşhur $E=mc^2$ formülünü üretti. Einstein'ın bu formülü bir devrimdi ve ikiyüz yıldır bilimin ilgili alanlarına hükmeden Newton mekaniğine yeni açılımlar getirdi. Bir defa kütlenin korunumu kanununu ortadan kaldırdı. Zaman-mekânı mutlak alan Newton mekaniğini yıkıp zaman-mekânı göreli hâle getirdi. Sonuçta bizler artık izâfî zaman kavramını kabul ediyor, günlük hayatımızda mutlak olarak algıladığımız zamanın göreli olduğunu biliyoruz."

Yusuf Cemile'nin bir öğretmen gibi anlatışını dinliyor gibi görünse de aklı "Eflatun haklı çıkmıştı!" cümlesine takılıp gitmişti. Konuştukları sanki metafizik boyutu parapsikolojik yorumla izah etmek gibiydi. Einstein'ın teorisiyle Nasuh Efendi'nin bast-ı zaman fikrini tekrar birlikte düşündü. İkisi de hayatın gölgeler üzerinden yaşandığını, eşyanın hakikatine erişildiğinde boyutların aradan kalktığını söylüyor, gölgesel hayatın anlamsızlığını da bir oyun ve oyalanma gibi izah ediyorlardı. Böylece akılların almadığı şeyler mantıklı biçimde gerçekleşme eğilimine giriyor ve şu anda Cemile'yi haklı çıkarıyordu. Ama ona inanırsa Gelibolu savaşlarında bir bulutun içinde kaybolan Norfolk taburuna da inanması gerekeceğini biliyordu. Ona takılmak istedi:

"Kalbin akıldan daha önemli olduğunu söylemeye çalışıyorsan ben zaten..."

Kız lafı ağzından aldı:

"Hangisinin önemli olduğu hiç umurumda değil. Derdim, zamanın yalnızca bizim zamanımız, mekânın yalnızca bizim mekânımız olmadığı gerçeğine ulaşmak. Bütün bilim insanları zamanın canlılar için bir rulo gibi açıldığını ve varlığın onun içinde nefes alıp vererek yaşadığını söylüyor."

"Eee?"

"Eee'si..." dedi Cemile sonra yaka cebinden bir mendil parçası çıkardı, çölde Yusuf'un burnuna ve ağzına kum siperi olarak bağladığı mendildi bu, ikisi de önce mendile, sonra birbirlerinin yüzüne baktılar. İkisinin de farklı anlamlar çıkardığı sevgi ve yakınlaşma dolu bakışlar... Derken Cemile elini saçına uzatıp tokasını çekti. Kestane rengi saçları omuzlarına dökülünce daha bir güzelleştiğinin farkında olmalıydı ki Yusuf'un yüzüne bakmadan tokayı yere serdiği ipek mendil parçasının üzerine koydu. Yusuf'un o anda saçına dokunmasını istiyor gibi davranıyordu; tutup koklaması gibi mesela. Birden kendini kötü hissetti ve konuya döndü:

"Şu mendil zaman düzlemi olsun. Düzlem üzerinde bir de kronoloji var sayalım. Mesela miladi birinci yıl şurda olsun ve şu çizgi de -parmağını kalem edip mendilde bir çizgi çizer gibi yaptı- bugüne kadar geçen zaman olsun, tamam mı?"

"Tamam!"

Cemile tokasıyla çizginin iki ucunu işaret ederek sürdürdü:

"Şimdi biz çizginin şu ucundayız. Gerideki ucunda da İsa doğdu, diyelim."

"Diyelim!"

Cemile mendilin bir ucunu tutup diğer ucuna doğru itinayla katladı. Çizginin iki ucu birleşecek şekilde aynı düzleme geldiğinde başlangıç ve bitiş noktalarını çakıştırıp noktanın üzerinden tokasıyla deler gibi yaptı:

"Zamanı böyle dürebilir veya ruloyu katlayabilirsek şu delikten öteki zamana akabiliriz! Anladın mı?"

"Gayet iyi anladım! Eflatun'un, Einstein'ın, İbn-i Arabî'nin söyledikleri gibi. Bunu şu sıkıştığımız dehlizin üzerinde yaşayan sufiler de biliyor Cemile Hanım, siz bunu yeni mi öğrendiniz?"

Yusuf bir an nezaketsizce davrandığını hissetti. Bunu Cemile de hissetmiş ve konuyu solucan deliği yerine içinde bulundukları dehlizden açmıştı:

"Dediğin dehliz senin hayatını kurtaracak Mr. Joseph! İstemiyorsan çekip gidebilirsin de. Sufilere gelince, acaba o cahiller uzayın durmadan genişlediğini de biliyorlar mı?"

Nasuh Efendi'yi tanıdıktan sonra sufilere cahil denilmesi Yusuf'un ağırına gitmişti ama az evvelki kabalığı sürdürmek değildi niyeti; konuyu onun sahasına çekti:

"Diyelim uzay durmadan genişliyor, $E=mc^2$ formülündeki c katsayısı sadece belli bir doğa olayının çok ötesinde, uzay ile zamanın da birbiriyle ilişkisini değiştirmez mi?"

"Bu dediğin ancak maddenin hareketi ışık hızına ulaştığında olur ki bu da imkânsızdır! Maddenin ışık hızına ulaştığında enerjiye dönüşeceğini biliyor olmalısın."

"Belki de sen eksik biliyorsun; bir kütleyi ışık hızına ulaştırmak için ona sonsuz enerji vermek gerekir ki işte asıl imkânsız olan budur. Ama öte yandan kalbi düşünüyorum ve onda, ışık hızına ulaşabilecek bir özellik olduğuna inanıyorum. Tarih boyunca durmadan yaptığı gibi."

"Nasıl?"

"Şu senin cahil zannettiğin sufilerin bast-ı zaman ve tayy-i mekân dedikleri keramet ortamında. Eskiden beri keramet kapısı tayy-i mekâna daima açık durmuştur. Dahası, vaktiyle akıl, bilinç ve zekâyı kuantum fiziğinin öncüllerinden sayanların çoğunluğu artık bunu kalp ile izah ediyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir elektronun dönme hızını gözlemlemek için saat yönünü veya tersini düşünürüz. Peki ya ikisi de aynı anda mümkün ise?"

Yaklaşan ayak sesleri ve konuşmalar duydular. İkisi de nefes nefeseydi ve takip edenler her kim ise yakalanmayı göze alamayacaklarını biliyorlardı. Cemile atıldı:

"Sibernetiğin de fiziğin de canı cehenneme Mr. Joseph. Dinle!"

"Evet yaklaşıyorlar!"

Cemile önlerinde üçe ayrılan dehlizin hangi kanalından gitmek gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Fısıldadı:

"Şu anda Roma hipodromunun altındayız. Gördüğün dehlizlerden biri aslan yolu, diğeri gladyatör barınağına çıkıyor. Birinde Esed'in askerleri, diğerinde Özgür Suriye Ordusu'nun kontrol noktası var. Takip edenleri bildiğimizi farz etsek bile üsttekilerin kim olacaklarını ve bizi hangi çıkışta bekleyeceklerini kestiremeyiz. Sen karar ver; nereye gidelim!"

"Yukarıdakileri tanıdığımı sanıyorum, tek ata oynamazlar. Yani hangisinden çıksak bizi bekleyen birileri olacaktır. O yüzden sen seç birini!"

"Yazı tura atalım mı?

Cemile cebinden bozukluk dinar çıkardı ve havaya fırlattı:

"Çölde sen de böyle yapmıştın, öyle değil mi?!"

16. gün, 14.51
AW Mülteci seyyar karargâhı, Şam

"Şu anda dehlizdeler efendim, o yüzden sinyal alamıyoruz, lakin az sonra elimize geçeceklerdir."

"Attıkları her adımı, gittikleri her yeri, yaptıkları her şeyi, konuştukları her kelimeyi bilmek istiyorum. Nefesiniz enselerinde olsun. Cemile'ye asla güvenmeyeceksiniz. Bize Komiserliği satan, bizi de başkasına satabilir."

"Anlaşıldı efendim!"

AW Mülteci konteyneri ile Şam çarşısındaki çatı katı arasında yapılan bu telsiz konuşmasından sonra şık giyimli üç tetikçi koşarak sokakları geçmeye başladılar. Görenler bir habere koşan kameraman ile habercileri izliyor ve hatta görev aşklarına "Maşallah" çekiyordu; elbette kamera çantasında taşıdıkları otomatik silahlardan habersiz... Üçü de özel eğitimden geçmiş bu acımasız katiller, AW Mülteci siyaseti adına kim bilir hangi ülke ordusundan ayrılıp paralı asker olmak üzere Suriye'ye gelmişlerdi ve bugüne kadar herhangi bir görevde başarısızlıkları duyulmamıştı. Suriye'de faili meçhuller ve kimsenin üstlenmediği terör eylemleri hep onların marifeti oluyordu ve Bay Stoye bile onların varlığından habersizdi. Erkek olan, eğitimdeyken diğer ikisinin amiri olmalı ki şimdi de hiyerarşik sistemi devam ettiriyorlardı. Kendilerine arı diyorlardı; arıların acıyı hissetmeyişlerinden kinaye... Çavuşları olan arı beyi mikrofonu, ana arı kamerayı, kraliçe arı tripod çantasını taşıyordu. Şehirde şık kostümler, kırsalda cihatçı kıyafetleri. Esed yanlısı askerlerin her zamanki kontrol noktasından yine bir haberci ekibi olarak geçtiler; yayın aracının camlarını açarak ve

güya çantalardan başka bir eşyaları olmadığını göstererek. Nöbetçilerin çoğu "Press" kimliklerine aldanıp onları artık kontrol bile etmiyordu ama tripod çantasındaki keskin nişancı tüfeği G-29'dan yalnızca bir nöbetçinin haberi vardı. Her geçiş için 10 Euro kazanıyordu çünkü. Onun sayesinde tüfek neredeyse kraliçenin protezi hâline gelecekti. Üstelik o da kontrol noktasından her geçişte tüfeğin kabzasına bir çentik atarak askere kaç Euro borçlu olduğunun çetelesini tutmayı alışkanlık edinmişti. Aynı çetele öldürülen kişi sayısını da gösteriyordu ve kraliçe ülkesine döndüğünde bu kabzayı gösterip arkadaşlarına övüneceği günleri hayal ediyordu. O gün ölecek kişi Komiserlik tetikçilerinden biri, belki de ikisiydi, iki ferrari, elbette kendisi avlanmadan.

"Tek kurşun, tek ıskalama!"

Kraliçe şaşırmış gibi sordu:

"Arı beyi! Sanatıma hakaret etmiyorsunuz değil mi?"

"Bilakis, hedef atışına güveniyorum. Bugün tavşanların yalnızca inlerinden kaçmalarını sağlayacağız; ayak altında dolaşmamaları için!"

"Yakalamak da mı yok?"

"Yakalayacağımız kişi başka. Şu anda Cemile'yle birlikte dehlizdeler. Kendi ayağıyla tıpış tıpış kucağımıza düşecek. Senin maharetine daha sonra ihtiyacım olacak. Gizleneceği yerde kulağını çekmen için. Kurşunla bir kesik atsan yeter."

"Eğlenceli olacak efendim. Kolay iş!.."

"Yeter ki Cemile aldığı talimattan sapmasın!"

Hipodrom kalıntısının aslan yolu çıkışında mevzilenmiş olan dört ferrari siperlerini iyi seçmişlerdi. Birinci atışta ilki devre dışı bırakılmış, ikinci atış kasten ıskalanmıştı. Ama aynı anda ana arının alnında kırmızı bir izleme ışığı yanıp sönmeye başlayıverdi. Her kimin silahından izleniyorlarsa ölüm an meselesiydi. Bir anda karşılıklı silahlar patlamaya başladı. Arı beyi "Bu ahmak coniler susturucu kullanmayı ne

zaman öğrenecek!" diye söyleniyordu. Kraliçe ise ana arının alnına nişan alan elin tetiği niye çekmediğini merak ediyordu. Arı beyi arkadaşlarına kaçmak üzere talimat verdi. Zaten askerler de sokağın başına gelmek üzereydiler. Hızla yayın aracına geçip askerlerin yanından sakin sakin ilerlediler. Araçtaki kameralardan ferrarilerin gittikleri istikamet takip edilebiliyordu. Şehir çıkışına yönelmeleri de şaşırtıcıydı.

"Kraliçem, şunları takip et! Muhtemelen Cemile ile A-71'in geçeceği güzergâhı biliyorlar!"

"Sakın bunlar bizden haberdar olmasınlar?"

"AW Mülteci'den evet ama bizden asla!"

"O kadar emin olmayın efendim. Az evvel ana arının alnında bir kurşun izleği yanıp söndü. Muhtemelen onlar da bizi ikaz ettiler!"

Komiserliğin kendilerinden haberdar olması işleri sarpa sardıracak bir ihtimaldi. Amerikan ile Alman hükümetlerinin Suriye'de birbirinden gizli operasyonları karşılıklı hoş karşılamayacakları ortadaydı. Arı beyi yeniden telsize sarılıp amiriyle görüşme ihtiyacı duydu. Aldığı emir kesin ve net idi:

"Şu anda son düşüneceğin şey Sam Amca'dır arı beyi. Sen görevine odaklan. Kuş, Küçükkapı Kabristanı'nda kafeslenecek, öttürülmek üzere!"

Arı beyi telsizi kapatırken homurdandı:

"Onu canlı götürmemiz isteniyor!"

16. gün, 14.02
Şam, Küçükkapı Kabristanı

Cemile yazı tura sonucunun aslan dehlizi yerine gladyatör barınağını gösterdiğini söyleyip ilerledi. Yusuf da arkasından. Paranın yerde yazı mı, tura mı geldiğini önemsememiş, bilakis kızın çöldeki yazı tura sahnesini hatırlıyor olmasına aklı takılmıştı. Önce, gözleri ve bilinci kapalıyken bunu nasıl hatırlayabildiğini sormak istediyse de Cemile sibernetikten fiziğe geçiş tartışmasını sürdürmekte kararlı çıktı:

"Biliyorsunuz Mr. Joseph, çok küçük cisimlerin fiziği ile büyük cisimlerin fiziği birbirinden ayrı olabilir. Bu yüzden hangi fiziği nerede uygulayacağımızı bilmek çok önemlidir."

Yusuf tekrarlayan "Mister Joseph!" imasına dudağını büktü; fikrine yorum yapmakla devam etti:

"Anladım küçük hanım! Schrödinger'in kedisini öldürmekten bahsediyorsun."

"Tam tersine, evrenin kesintili olamayacağını, burada ölü gibi gördüğümüz kedinin başka yerde yaşamaya devam ettiğini anlatmaya çalışıyorum."

"Çoklu evrenler?"

"Fiziksel olarak birbirinden ayrı ve etkileşebilir evrenler diyelim istersen."

"Kur'an'da bir âyet varmış, yeni öğrendim, insan ve cinlere seslenerek diyor ki: *'Eğer göklerin ve yerin sınırlarını aşmaya gücünüz yetiyorsa geçin.'* Belki de senin bahsettiğin evrenleri söylüyordur!"

Cemile'nin gözleri faltaşı gibi olmuştu:

"Sen Müslüman mısın?"

"Adımın Yusuf olduğunu bildiğin hâlde mi soruyorsun bunu Miss Camilla?"

Cemile durdu. Ona Mr. Joseph derken aslında bir kast-ı mahsusunun olmadığını gösteren bir ifadeyle baktı:

"Ben adının Joseph olduğunu, Suriye'de Yusuf dediklerini sanıyordum, oysa..." deyip ortamı değiştirmek için duvarı dinledi. Küçük bir taşa dokundu, dehliz birden aydınlanıverdi. Arkadaşının elini tutup ışığa çekerken de kendini affettirecek cümleyi kurup fısıltıya dönüştürdü:

"Sana vicdan borcumu ödemek için içimde duyduğum arzu, demek senin Müslüman oluşundanmış, ha? Selâmün aleyküm!"

Yusuf kendisiyle alay mı ediyor, samimiyet mi gösteriyor, kestiremedi. Birden onu kendine çekerek ensesine yapışmak üzere olan yarasayı yere serdi:

"Aleyküm selâm! Bir ateist olarak Suriye'de Müslüman kurtarmanın hazzına şu Müslüman da ortak olsun o hâlde!"

Cep telefonunun ışığını yeniden açtılar. Oda ardiye gibiydi. Yalnızca tek kapıya açılıyordu ve sığınak olarak kullanıldığı belliydi. Birazcık nefeslenmek üzere karşılıklı oturdular.

"Burada beklememiz gerekiyor, sonra seni gelip alacaklar."

"Kim?"

"Gazeteci arkadaşlarım elbette, gideceğin yerde başından geçen her şeyi anlatmanı istiyoruz senden. Çölde ne olduğunu, nasıl kurtulduğunu ve..."

Cemile sözün gerisini getirmedi.

"Ne işe yarayacak?"

"Elbette Komiserliğin foyasını ortaya çıkarınca Bay Stoye buradan defolup gidecek."

"Ne kadar sürer bu?"

"Gideceğin yer mi, Bay Stoye'un gitmesi mi?"

"Burada bekleyişimiz!"

"Zamanda yolculuğun solucan deliği bulunasıya kadar."

Yusuf duyduğu cümlenin şaka olduğunu düşündü. Belki de "Ne kadar gerekiyorsa o kadar!" anlamında söylemişti. Yine de konuyu onun çektiği yerden sürdürdü.

"O hâlde az evvelki âyetin devamını da okuyalım: *'Fakat siz ancak üstün bir kuvvet ile geçebilirsiniz!'* Dahası bazı bilim insanları da evrenlerin ayrıştıktan sonra birbirleriyle etkileşemediklerini söylüyor?"

"Sen diğer bazılarına kulak verip etkileşebildiklerini düşün."

"Çoklu evrenler meselesine mi geldik?"

"Evet. Bir an çoklu evrenleri var kabul edelim; bu durum da kuantum altyapıdan doğan bir kozmolojik üst yapıdan söz ediyor olmaz mıydık? Allah da bize yedi kat semayı haber verdiğine göre!"

"Ama Allah, âyette *'Gerçekten, senin Rabbinin katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir'* de buyurmuş. Bin yıl az değil."

"Çok da değil. Işık hızını aşabilsek Hz. İsa'yı çarmıha gerilmekten kurtarabiliriz yani."

"Güldürme beni, dışardaki güneş bile dünyaya sekiz ışık dakikası uzakta, her bir ışık yılını saniye saniye, salise salise üst üste koy da hesap et!"

Cemile gülümsemekle yetindi. Yusuf'u şaşırtacak bir cümle söylemiş gibi keyiflendi:

"İslam'ın Peygamberi bir hadisinde yerle gök arasında bir kapıdan söz eder. Bu kapı bir atlının beş yüz yılda varamayacağı kadar büyükmüş."

"A-ha!.. Bir ateistten hadis nakli ha. Ama Nasu..."

Birden sustu. Cemile bile olsa, adını anmak Nasuh Efendi için tehlikeli olabilirdi. Ammar Hoca'nın başına gelenlerden yeterli dersi çıkarmıştı. Ondan öğrendiklerini şimdi kendi cümlesi gibi satacaktı:

"O Allah'ın rahmet kapısıdır canım, cennete açılır; bir ateist olarak sen giremezsin!"

"O kapıdan girmem için ihtiyaç duyduğum şey rahmet değil, canım, fizik bedenin formunu değiştirmek."

"Bu da ancak kalp ile olur."

"Akılla da olur Bay Yusuf, akılla da olur. Şu evrende hiçbirimiz özel bir konuma veya niteliğe sahip değiliz. Evrenin içindeki sayısız unsurdan sadece biriyiz. Ne Schrödinger'in kedisi ne de kediyi odaya kapatanlar birbiriyle etkileşimden kurtulabilmiş değiller. Bir elektronun dönerken başka bir elektronun dönüşünü etkilemesi veya ondan etkilenmesi gibidir bu. Ondan kaçamazsın. Sonuçta kedi de, onu kapatan gözlemci de tekilliklerini sürdürerek birbirine dolanık yaşarlar. Gözlemci odaya girip de kediyi gözlediğinde zaten gözlemci ile kedinin birbirine *'dolanıklaşması'*nı gerçekleştirmiş olur. Sadece bu da değil! Çevre de sistemin bir parçası olduğu için; gözlemci ve kediyle dolanıklaşacaktır. Şimdi soralım, eğer evrendeki her şey tekil görünüm altında birbiriyle fiziksel etkileşim hâlinde dolanıksa, evrenin bizatihi kendisini de bir bütünden ibaret kabul etmemiz gerekmez mi?"

"Yine geldik sufilerin evrendeki her varlığı mutlak varlığın bir parçası olarak görme fikrine. Kozmogoni. Bir yanda, kedinin ölü olduğunu gözlediğimiz durum, diğer yanda ise kedinin canlı olduğunu gözlediğimiz durum. İkisi birbirinden bağımsız gözlemler. Yani eğer kedi ölüyse ölü, canlıysa canlıdır. Ama biz onu gözlemlediğimiz anda canlı ise artık onun canlı olduğu gerçekliğinin bir parçası hâline geliyoruz, ölü ise ölü olduğu gerçekliği ile dolanıklaşıyoruz. Dolayısıyla hem bizim için, hem de evrenin geri kalanı için o olay gerçek oluyor."

"Peki ya gerçek değilse? Çünkü kedi belki ölü değil, belki canlı değil! Ortadaki tek şey, bizim kedinin durumundan bihaber olmamız. Biz ondan bihaberiz diye kedinin canlı veya ölü olma durumu da değişmiyor üstelik. Zamanaşımı dolayısıyla bizim durduğumuz yerden kediyi canlı olarak görme-

miz, başka birinin durduğu yerden ölü görmesine mâni değil. Bu uyumsuzlaşma iki zıt algıyı gerçekliğe dönüştürmez mi? Buna bağlı olarak da biz, sanki diğer ihtimal hiç yaşanmamış gibi, yani kediyi canlı gördüysek, kedinin öldüğü durum hiç var olmamış gibi, hayatımıza devam edeceğiz, öyle mi?"

"Peki ya aynı kedi bizim farkında olmadığımız bir boyutta ölmüşse ve o boyuttaki hâliyle de bizim kedimiz kadar gerçek ise?"

Cemile verecek cevap bulamadı işi şakaya vurdu:

"Bu durumda kedinin sahibi orada ölü kedisi için ağlasın dursun artık, hah, ha!"

"Tam da budur, hah ha! Nasu... I-hım!.. Birisinden duymuştum; Kur'an'dan bir âyeti yorumlarken diyordu ki, Allah meleklere, *'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım'* demiş de onlar *'Orada fesat çıkaracak ve kan dökecek birini mi yaratacaksın?'* karşılığını vermişler. Anlatan, bunu yaşadığımız âlemin yegâne âlem olmadığını göstermek için anlatmıştı."

"Fesat çıkarıp kan döken kişi Adem'in primat hâli olmasın? Henüz maymun iken tabiatta diğer hayvanlar gibi kan dökerek ve geçimini vahşi doğayla mücadele ederek geçiriyordu, değil mi?"

"Elbet bu da mümkündür, lâkin Allah burada bir evrim ve dönüşümden değil bizzat yaratmaktan söz ediyor. Bu durumda bahsettiğimiz o evrenin, bizim uzamsal üç boyutumuzun dışında başka boyutları yaşayan bir âlem olması ihtimali yükselir. Yani senin dediğin çoklu veya paralel evren veya evrenlerden biri..."

"Tamam işte Yusuf Bey, eğer biz o uzamsal boyutu üçlü koordinat sisteminde tanımlayabilirsek herhangi iki nokta arasında da yer değiştirebiliriz."

"Işınlanmadan mı bahsediyorsun?"

"Hayır ışınlanma mekânla mukayyettir. Ben zamanda boyut değiştirmeyi anlatıyorum; zaman bükücülerini. Yoksa sen onlardan mısın?"

Yusuf Cemile'nin neyi kastettiğini çok iyi anlamıştı. Bilmezlendi:

"Kimlerden?"

"Zaman bükücüler işte, kalplerine enerji yükleyip boyutlar arası gidip gelenler?"

Yusuf bu sefer ne diyeceğini bilemedi. Kızın her şeyden haberi olduğunu varsaymaya başladı. Gerçekten de birkaç gündür yaşadığı olağan dışı hâller ve öngörüler ona bu özel liği veriyor muydu? Acaba gözünü yumup kalbine yoğunlaşsa Cemile'nin sığınağından çıkıp gidebilir miydi? Hallac-ı Mansur demir parmaklıklı zindanlardan gitmiş sonra da geri gelmişti, şimdi istese o da Hallac olabilir miydi? Sina'da yuttuğu çiy damlalarının sırrı bu olabilir miydi? Bunu düşündüğü an titredi ve düşündüğünü denemekten korktu. Dener de başaramazsa! *"Çaresizlik!"* Cemile'nin gizemli sesine itirazı fısıltıya dönüştü:

"Yeter artık bütün bunları neden tartışıyoruz?"

"Bütün zaman ölçümlerinin ancak zamansızlığın sınırına kadar geçerli olduğunu sana öğretebilmek için. Bunu bilmen çok önemli. Zamansızlığın eşiğinden itibaren bütün bir evreni avucunun içine dürüp koyabilirsin çünkü. Mesafeler ortadan kalkar, zaman dürülür. Şu yarım mendilin birleşen çizgisi gibi. Eğer bu gerçekleşirse sen de istediğin vakit istediğin yerde bulunabilirsin, gelecekte veya geçmişte... Hem Refref'i, Burak'ı merak etmiyor musun A-71?"

Refref ve Burak kelimeleri ona babasını çağrıştırdı. İlk ondan öğrenmişti bu isimleri. Ve birden merak etti; Leopoldsdorf im Marchfelde'deki dökümcü Salamon, nâm-ı diğer Süleyman Ağa acaba şimdi cennette miydi? Onu ne kadar özlediğini hissetti. Babası hayatta olsaydı belki de buralara gelmezdi, Viyana'daki müzisyen hayatına devam ederdi. Ah keşke tayy edip geri gitse ve her şeye yeniden başlayabilseydi. Her şeyi üzerinden atıp geldiği yolu geri gidebilseydi. Bu

özlemi hissettiği an kalbinin ritmi hızlanıverdi. Cemile'nin sorusu tam da bu duygunun üzerine gelmişti:

"Hayatından memnun musun?"

Elini kalbine koydu. "Memnun muydu?" İç sesinden bir cevap gelmesini bekledi. Son birkaç gündür kendine o da bunu soruyor ve yaşadıklarından nefret ediyordu. Ortadoğu'daki sıradan insanlara benzemişti; her gün tehlike, her gün ölüm, her gün kayıp... Öte yandan Avrupa'da yayılan İslâmofobi'yi düşündü; Müslüman olduğu için Viyana'daki müzisyen arkadaşları tarafından dışlandığını, işinden olduğunu hatırladı. Ve uçağa bindiği günü... İnsanlığa yararlı olma idealini. İnsan Hakları Savunma Komiserliği'ne bu yüzden dâhil olmuştu. Her şeyleri ellerinden alınmış, tükenmişliğin ne olduğunu iliklerine kadar öğrenmiş Suriyelileri korumak, kollamak... Komiserliğin buna ilave ettiği amaca göre de bu savrulmuş insanları yaklaşmakta olan siber dünyaya hazırlamak. Bir iyilik meleği olabilmek. Uçağa bindiği gün Bay Stoye'un kendisine sunmayı vaat ettiği bu amaçlardan daha güzelini asla bulamazdı. Yapay zekâ ve üstün hafıza ile kurulacak bir dünyada acılar olmayacaktı, insanlar üzülmeyecek, savaşlar sona erecekti. Adaleti bilgisayarlar sağlayacak, makinelerin vicdanı da hisleri de olmayacağı için eşitsizliğin sonu gelecekti. Elbette insan adına her şeyi de onlar yapacak, kölelik, ezilmişlik, ötekileştirilmişlik ortadan kalkacaktı. Bay Stoye, herkesin mutlu olduğu bir dünya ütopyasını kalbine yerleştirirken bunları birer birer saymış, her biri için ona ihtiyacı olduğunu yineleyip durmuş ve belki de bunlarla beynini yıkamıştı. Yoksa iradesi olan bir insan, denek olmayı neden kabul ederdi ki? Makinelerin işleri yapıp düzeni sağladığı geleceğin dünyasında insanın duygularını ve mutluluğunu izlemek de hoş olacaktı şüphesiz. Yusuf bir an durdu. Suriye'de yaşadığı iki yıl boyunca bu amaçlar-

dan bazılarının hiç gerçekleşemeyeceğini çok iyi anlamıştı. İnsanlık şimdiden makinelerin zararını görme aşamasına evrilmişti. Mahremiyet kayboluyordu. Google photos, kedi leri ve köpekleri tanıyıp etiketlemeye başlamıştı bile. Bilgisayar teknolojisine sahip olan ülkeler diğerlerini acımasızca yok ediyor, haklarını ellerinden alıyordu. Adalet böyle bir şey olmamalıydı. Demokratik seçimleri manipüle edebilen bilgisayar teknolojisi, savaşları yöneten dron teknolojisi, cinsellikleri kategorize eden gen teknolojisi, kısırlığı vizyona süren hibrit tohum teknolojisi ve daha bir yığın teknoloji, siber dünyayı kuracağım diyerek insanlığa zarar veriyor, in sanı yok ediyordu. İnternetin en önemli işlevi gözetlemeydi. Devletler, şirketler, portallar sıra sıra hayatlara burunlarını sokuyor, insanları etiketliyor, ayrıştırıyor, düşman ediyordu. Akıllı kameralar, yüz tanıma programları, kimlik bilgileri hepsi, ama hepsi makine teknolojisi ve yapay zekâ âleminde insanın aleyhine işliyordu. Netflix, Twitter, Instagram bütün dünyada insanlara ait mahremiyet alanının kişisel verilerini alıp satmaya başlamıştı. Bütün bunlara maruz kalan bir insan hayatından nasıl memnun olabilirdi ki? "Hayatından memnun musun?" sorusunun cevabını müspet vermeyi ne kadar isterdi oysa. Belki de aldatılmıştı. Belki değil, düpedüz aldatılmıştı. Kader onu aldatmıştı. Hayatından memnun olup olmadığını sorgulamanın zamanını çoktan kaçırdığını hissetti. Cemile'ye tam bunu söylemek üzereydi ki sığınak ta, yanıbaşında birden Nasuh Efendi'yi gördü. Derhâl kalbini yokladı. Belki de hayattan memnun olmamasının sebebi buydu; kalbini göz ardı etmek. Zihni, Nasuh Efendi ile kalbi arasında yine gidip gelmeye başladı. Neden sonra onun içeri nasıl girdiğini düşündü. Kapı açılmamıştı. Cemile'ye "Bir misafirimiz var!" demek istedi ama Cemile'nin onu görmediğini fark etti. Kendisi de kapının açıldığını duymamıştı. Nasuh Efendi munis hitabıyla bir emir veriyordu:

"Yusuf efendi oğlum! Memnun olacağın bir hayat için şimdi buradan çıkıp Kasyun Dağı'nda Hâlid-i Bağdâdî türbesine gel. Toplantımız vardır!"

"Şimdi mi?"

Cemile sorusuna onun bir soruyla cevap vereceğini tahmin etmemiş olmalıydı. Ellerini iki yana açarak mırıldandı:

"Şimdi de, her zaman da?"

Yusuf birden kendini topladı. Nasuh Efendi geldiği gibi gitmişti. Bir hayal olup olmadığını düşündü. Hayal bile olsa Nasuh Efendi'nin zamanı dürüp içine girebildiğini daha önce de görmüştü. Gerçekten bunu kalbiyle mi yapıyordu? Kendisi de yapmak isterdi. "Toplantın varmış Yusuf Efendi!" diye geçirdi içinden ve Cemile'ye döndü:

"Gitmem gerekiyor!"

"Hayatından memnun olabileceğin bir yer biliyorsan, şu an beraber gidelim. Seni yalnız göndereceğimi düşünme?"

"Hayatımdan memnun değilim Cemile Hanım. Günün sonunda Viyana'ya geri dönmeye karar verdim. Önce bir toplantım var, bakacağım, sonra ver elini Viyana! Leopoldsdorf im Marchfelde bahçeleri."

"Ha-ha? Kesinlikle olmaz!"

"Sen mi mâni olacaksın peki? Şimdi bu kapıdan çıkıyorum."

"Dışarıda izlekli üç namlu sana çevrilmişken asla olmaz."

"Umurumda değil!"

"Bekleeeee!"

İki kurşun ayaklarının dibine saplanıverdi. Cemile apar topar arkasından koştu. Sokağa açılan kapıya geldiklerinde de elinden çekiştirdi:

"Bu taraftan!"

Yusuf'un eli şiddetli bir direnç ile onu ters yöne çekti. Artık ateş edilmiyordu. Yine de kendisi yüzünden kızın zarar görmemesi gerektiğini düşündü. Onu beladan uzaklaştırmalıydı.

"Koş! Durma!.."

Köşeyi döndüklerinde nefes nefeseydiler. Yusuf yer altındaki tünelde ne kadar yol aldıklarına hayret etti. Çünkü İstasyon'dan çok uzağa düşmüşlerdi. İşte surların kalıntıları ve Selahattin anıtı görünüyordu. Arabayı bıraktığı yeri düşündü. Yön değiştirdi. Cemile itiraz etti:

"Ana cadde olmaz!"

"Koş..."

Cemile akan trafiğin arasından ters istikamete son sürat koşarken dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Sanki takip edilip edilmediklerinden emin olmak istiyordu. En azından araçla takip edilme ihtimalleri sıfırdı. Cemile, "Akıllıca!" dedi.

Yusuf yolda park etmiş bir aracı göstererek Cemile'ye "Ön kapı!" talimatını verdi. Cemile baktığı yerde külüstür bir Lada ile önünde ördek yeşili spor bir araç gördü. Lada'nın kapısını zorlarken bağırıyordu:

"Bununla mı kaçacağız? Adamların Jeep Commander kullandığını biliyor olmalısın!"

Yusuf spor ördek yeşili lamborghiniyi işaret ederken muzipçe seslendi:

"Sen sürmek ister misin?"

"Alacağın olsun!"

Cemile aracın vınlama şeklindeki motor sesini duyduğunda Yusuf'un omuzuna bir yumruk attı:

"Seni düzenbaz! Bu araç ile Viyana'ya da gidilir elbette!"

Lamborghini Şam'ın yoğun mesai çıkışı trafiğinde slalomlar yaparak ilerlerken Yusuf Cemile'ye gülümsedi:

"Araç emanettir Cemile Hanım, şimdi de teslim etmeye gidiyorum. Sizi nerede bırakalım?"

"En iyisi sen beni bırakma!"

16. gün, 17.06
Şam, Küçükkapı Kabristanı

"En iyisi sen beni bırakma!"

Yusuf'un kalbi bu cümleyi içselleştirmeye yöneldi. Cemile belki de "Bırakma da, şu lüks arabayla biraz keyif çatalım!" demeyi kastetmişti ama Yusuf'un anlamak istediği bambaşka bir şeydi. Bu cümle pekâlâ romantik bir sevgilinin aşk dolu fısıltısı olabilirdi. Hayatta bir kez olsun böylesine sıcak bir aşk cümlesi duymamıştı. İçi titredi. Kalbini yokladı; Cemile'yi bırakmak istemiyordu. Hem güzel, hem bilgili, hem nazik bir kızdı. Becerikli ve cesurdu. Zorluklar onu erken olgunlaştırmış, bunca sefaletin arasındayken de yolunu buldurmuştu anlaşılan. Arkadaşlığı da sıkıcı değildi.

Derin bir nefes alıp iç geçirdi. *"Giderken onu da mı götürsem acaba?"* Sahi teklif etse gelir miydi? Böylece başlarındaki şu beladan da uzaklaşmış olurlardı. Gülümseyerek yüzüne baktı. Sormayınca bilemezdi. Tam o esnada navigasyon ekranında yanıp sönen bir ışık gözüne ilişti. Takip ediliklerini gösteren bir sinyal... Şimdilik önemi yoktu. Teklif zamanıydı:

"İstersen sen de ge..."

Cemile ani bir hareketle direksiyona elini uzattı:

"Dikkat et!"

Yandaki bir araca değmişlerdi. Sesini daha da yükseltti:

"Bizi öldürmek mi niyetin?"

Yusuf acı acı gülümseyip başını iki yana salladı. Virajı alırken yandaki araca kasten değmek istemişti oysa. Niyeti peşlerinden gelen aracı engellemekti. Değdiği araç duracak,

trafik tıkanacak ve kendileri uzaklaşabileceklerdi. Cemile küçük bir el hareketiyle bütün niyetlerini çöpe yollamıştı. Teklifinin arada kaynadığına üzüldü. *"Vardır bir hayır!"*

Sakince "Takip ediliyoruz!" diye mırıldandı. Gözleri dikiz aynasındaydı. Cemile geri dönüp yorumunu yaptı:

"En az senin kadar hızlı. Slalom yapa yapa geliyor. Ama dur bir dakika. O bir yayın aracı değil mi?"

"Yayın aracı?"

"Belki de bunca sürat haber içindir!"

Yusuf "Belki de!" diyerek eliyle Cemile'nin başını yere doğru bastırdı:

"Sen yine de tetikte ol!"

Aynadan izlemeye devam etti. Bir yayın aracı olduğu kesindi de, habere gitmedikleri de ortadaydı. Tam da peşlerinde. Peki bildiği Commander hamamböceğine ne olmuştu. Hızına ve yaygarasına bakılırsa kendilerine yetişmesi uzun sürmeyecekti. Trafiği yara yara geliyordu. Cemile dayanamadı:

"Hayır, hayır, bunlar tetikçiler!"

Yusuf gaza biraz daha yüklendi. Yayın aracı da aynısını yaptı. Üstelik onlar avantajlıydı. Bütün sürücüler "Press" yazısından dolayı bir ambulansa yol verir gibi açılıyordu. Bazıları da ürküp iki yana kaçışıyorlardı.

"Ne yapalım?"

"Araçtan gizlice inelim! İlk sapaktan çık. İleride kabristan var. Banket orada çimenlerle kaplı. Atlayabiliriz."

Yusuf önce otobandan çıktı, sonra aracı yavaşlattı. Otomatik sürüş moduna aldı. "Rota Kasyun Dağı'nda Hâlid-i Bağdâdî türbesidir! Git ve dön!" komutunu verdi. Dönüş isteği birilerinin imdada gelme umuduydu. *"Belki!"* Nasuh Efendi'nin sesinden "Anlaşıldı Yusuf Bey oğlum!" karşılığını duyup gaz pedalından ayağını çekti, kapının kolunu avcuna aldı. Cemile aracın konuşmasından ve komutları uygulayışından etkilenmiş gibiydi. Yusuf kendine gelmesi için ikaz

edip atlamaya hazır olmasını söyledi. Mezarlık duvarına yakın bir yere geldiklerinde de bağırdı:

"Şimdi!"

Birlikte yuvarlandılar. Başarılı olmuşlardı. Lamborghini yolculuğuna devam ediyordu. Yoldan kabristana doğru sürünüp duvarın ardına gizlendiler. Şimdi yayın aracının yanlarından geçmesini bekleyeceklerdi. O da ne? Yayın aracı tam da onların atladıkları yerde park etti. İner inmez içlerinden birisi kabirlere doğru bağırdı:

"Joseph... Mezarlığa değil mezara da girsen seni bulacağız! Bizi yormazsan eziyetini azaltırız..."

Yusuf gelenlere baktı. İkisi kız, üç kişilik bir ekip. Hiçbirini tanımıyordu. Bay Stoye'un kendisi için özel tetikçiler gönderdiğini düşündü. Cemile'ye sordu:

"Kim bunlar?"

"Bilmiyorum, sence?"

"Atladığımızı gördüler mi; ne dersin?"

"Zannetmiyorum."

"Öyleyse işimiz zor, sürünerek takip et beni!"

Cemile kısık sesle lânetler okurken Yusuf peşindekilerin donanımlı bir takip içinde olduklarını düşünüyordu. *"Aracı değil bizi takip edebildikleri bir sinyale sahip olmalılar!"*

Tekrar sordu; kimdi bunlar? Bu bölgede dişi tetikçiler genellikle AW'nin arıları olurdu. Bay Stoye'un ferrarilerinden bile baskın bir ünleri vardı. *"Eğer onlarsa başımız gerçekten belada!"* O sırada Cemile fısıldadı:

"İşler karışıyor... Yayın aracı Almanlara ait. İyi ama Bay Stoye taşeron kullanmaya mı başladı, ne dersin?"

"Sen ne dersin, bizi öldürmeye mi geldiler?"

"Belki de taşeronluk peşindedirler! Canlı teslim."

"Onlar duvarı aşmadan kabirlerin arasında izimizi kaybettirmeliyiz, yürü!"

Yusuf Cemile'nin elini tutup "Küçükkapı Kabristanı" yazan yön levhasının gösterdiği istikamete koşmaya başladı.

Önlerinde kesme taştan iki kubbeli bir türbe vardı. Oraya ulaşabilirlerse kaçabilecekleri bir sütreye sahip olacaklarını düşündü. Diğerleri peşlerinden tehditler yağdırarak geliyorlardı. Herhangi bir silahı olmaması ne kötüydü. Alnında kırmızı bir lazer izleme sinyalinin titremeye başlaması an meselesiydi. Bir yandan da Cemile'yi korumak durumunda olduğunu düşünüyor, başını devamlı alçakta tutması için ona siper oluyordu. Neden sonra hedeflediği bir yapının önüne gelebildiler. Yusuf başını kaldırıp okudu. Hayret, Arap harfleriyle ama Türkçe yazıyordu:

"Burası peygamber efendimizin müezzini Bilâl-i Habeşi Hazretlerinin kabr-i şerifidir"

Osmanlılar zamanından kalma bir bina olmalı dedi içinden ve kapısının aralık olduğunu gördü. İçeri göz atıp kontrol etti. Sandukanın altına gizlenebilirlerdi. Sonradan bunun Bilâl-i Habeşi'ye hürmetsizlik olacağını düşünüp vazgeçti.

"Joooseeeeph!.. Önüm ardım sağım solum sooobe!"

Yusuf Cemile'ye fısıldadı:

"Sen türbeye girip saklan. Ben onları üzerime çekeceğim. Peşimden koşmaya başladıklarında hemen yola koş ve onların aracını alıp kaç!"

"Asla olmaz. Anca beraber kanca beraber!"

"Hayır kaçmalısın!"

"Sen ne yapacaksın?"

"Bir yolunu bulurum, elveda!.."

Yusuf ilk adımı atar atmaz kurşunlar yanında sekmeye başladı. Kendisini öldürmek kastıyla ateş etmedikleri belliydi. O da ne? Cemile de onunla birlikte koşuyordu. Bir an onu öldürebileceklerini düşünüp üzerine atıldı. Niyeti ona siper olmaktı. İkisi birlikte iki mezarın arasına uzanıp kaldılar. Üst üste... Cemilenin nefesini hissetti. Kızı kurtarmak için boşluğa bağırdı:

"Tamam, teslim olacağım, bir şartla!"

"Neymiş o?"

"Kıza dokunmayacaksınız!"

"Gazeteciye mi? Kimin umurunda!.."

Yusuf ayağa kalkmak için hamle yaptığında Cemile onun boynuna sarılıp engel oldu:

"Bunu yapma!.. Kurtulabiliriz."

Yusuf bütün çaresizliğiyle mırıldandı:

"Nasıl?"

"Kaçacağımıza inanarak! O adını geveleyip durduğun Nas.. kişisi burda olsaydı teslim olur muydu? Nasuh mu, Nasim mi artık her kimse?"

Yusuf içinden önce "Saçmalık!" dedi. Sonra kalbinin kaçmayı isteyip istemediğini yokladı. Evet kaçmalıydı. Kaçmalı ve ta Viyana'ya kadar gitmeliydi. Birden Viyana'yı özlediğini hissetti. Kalbi zihnini yavaş yavaş etkiliyordu. Git gide kaçma fikrini daha önemli bulmaya başladı; şartlanmış gibi. Hem kalbinde, hem zihninde buralardan kurtulup gitmekten başka bir istek yoktu sanki. Eski arkadaşları, annesinin mezarı, kovulmadan önce müzik yaptığı lokal ve Viyana'daki yemyeşil kırlar geldi aklına. Kalbi güm güm atıyordu. Neden yaptığını bilmedi ama hızla ayağa kalkıp koşmaya başladı. Cemile de ona yetişmeye çalışarak... Kalbinin kasılıp gevşediğini kendisi de izliyor gibiydi. Gümlemeleri artmış ve hızlanmıştı, tıpkı tekkedeki gibi: "Ya Hakk!.. Ya Hakk!.. Ya Hakk!.." Kalbinin kaslarından birinin bir koridor gibi gözünde büyüdüğünü, büyüdüğünü, daha büyüdüğünü hissetti. Kalp değil de sanki paralel zamanların solucan deliği gibi. Bir an, sanki o damarın içinde koştuğunu hissetti. Geniş bir koridor sanki. Ama ileride daralıyor, bir kum saatine dönüşüyordu. Sonra bir karanlık belirdi gözünün önünde. Her şeyin zifiri katrana dönüşmesi adeta... Ardından karanlığın ucunda, artık hayalini bile unuttuğu babasını görüverdi. Kum saatinin ince belinden geçip, koridorun öte yakasına kendisini

çağırıyor ve gülümsüyordu. Kulağının yanında bir vınlama duydu. Arkasından gelen kurşunlardan biri daha olmalıydı. Bir sonrakinin ölümüne geleceğini umabilirdi. Fakat kurşunların da umurunda olmadığı bir andı artık. Bütün arzusuyla karanlığın içine daldı. Çocukluğunda, Leopoldsdorf kırlarında koşar gibi özgür. Kalbinin sesini duyuyordu; git gide yükselerek: "Ya Hakk!.. Ya Hakk!.. Ya Hakk!.." Nereden geliyorsa eğer, Louis Armstrong'un trompeti ve şarkısı karışıyordu seslerin arasına. *"What A Wonderful World"* Adımlarının yerden kesildiğini hissetti. Şarkıya eşlik eden trompeti kendisi üflüyor gibiydi. Şarkının sözleri git gide "Ya Hakk!.. Ya Hakk!.. Ya Hakk!.." ritminde akmaya başladı. Kaçıyor, koşuyor, üflüyor, zikrediyor ve kendisini izliyordu. Hayatından memnundu. Kendini seslerin ve trompetin ritmine bıraktı. Karanlığın içine dalarken Cemile'nin eline yapışmak istedi.

XXI

Viyana, 2 Eylül, 1683

Adımlarının yerden kesildiğini ve sonra tekrar yere basmaya başladığını hissetti. Trompeti duyuyordu ama bu bir şarkı değildi. Coşkuyla atılan naralar gibiydi; "Allahallahallahall..." Koşuyor muydu, kaçıyor mu, kestiremedi. Seslerin ve trompetin ritmi onu esir almıştı. Nefes nefeseydi. Başka nefesler de duyuyordu. Hızla alıp verilen nefesler. *"Cemile?"* Yanındaki hareketleri hissetmeye başladı. Bunlar da kimdi, neden böyle giyinmişlerdi, niçin bağrışarak koşuyorlardı, anlamaya çalıştı. Trompete kulak verdi. Jazz değildi bu. Zurna ve davul sesleri baskındı. Neden durmadan "Allah! Allah!" diye bağrışıyorlardı. Bu atlılar da nereden çıkmıştı? Bu kıyafetler neydi böyle? Tarihî bir mizansen içinde hücum eden bir ordu gibi. Neden onlarla birlikte kendisi de koşuyordu? Cemile, Cemile neredeydi?

Durması gerektiğini düşündü. Akan kalabalığın arasından verev adımlarla yavaş yavaş çıktı. Burası Şam Küçükkapı Kabristanı değildi. Peşinden koşanlar üç kişi de değildi; binlerce, onbinlerce... Ellerinde kılıçlar, karabinalar, süngüler. Ne oluyordu burada? Nereye gelmişti? Onu kim getirmişti? Çevreye bakındı. Nereye düştüğünü ve bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordu. Rüyada mıydı? Şu anda bir film izlemediği aşikârdı. İyi ama bu Ortaçağ surları, surların arkasındaki kuleler, taş binalar, otantik şehir de nereden çıkmıştı? Tarihî bir film setinde olup olmadığını tekrar düşündü. Hayır, bu gerçekti. Surlarda Katolik Avusturyalılar ile zırhlı Saksonya muhafızlarını andıran askerler gerçek bir savaş gibi ölümüne vuruşuyorlardı. Önünde, arkasında, yanında koşan insanlar da Osmanlılar olmalıydı. Bunları ve

kıyafetlerini tarih kitaplarında gördüğü resimlerden ve babasının heyecanla anlattığı sahnelerden hatırlıyordu. Uzaklara bakındı. Tepelerde alev alev hareketlilik vardı. O tepeleri tanır gibi oldu. Krapfenwald ve Heiligenstadt... Daha ötede de Kahlenberg ile Leopoldsberg. Şurası da Nesselbach nehri. "Burası Viyana mı?" diye geçirdi şaşkınlıkla kalbinden. *"Evet!"* İyi ama şehir nerdeydi? En azından son yıllarda yapılan birkaç gökdeleni görmeli değil miydi? Kaleye baktı. Birkaç yıl evvel trompetiyle CD kayıtlarını yaptığı stüdyoyu hatırladı. Viyana kalesinden geriye kalan tek duvarın bitişiğindeydi ve kale duvarlarındaki taşları ellediğinde 350 yıllık bir tarihe dokunduğunu hissettirirdi. Şu anda gözlerinin önündeki kale işte o olmalıydı. *"Nasıl?"*

Düşündü, düşündü. Yanından hay huy ile akıp gidenlere baktı, ilerideki davul ve zurna seslerine kulak verdi, surlarda tüten top ve gülle dumanlarıyla telaşlı koşuşturmacayı izledi ve neler olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladı. İnanmak istemedi ama burası Viyana olduğuna göre, şu savaş da Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın kuşatması olmalıydı. *"Bast-ı zaman ve tayy-i mekân?"* Şam'daki kabristanda rakiplerinden kurtulmayı ne şiddetle istemişti ki zaman onu bunca uzağa atmıştı. Belki de annesini ve babasını özlemenin getirdiği bir sonuç yahut gurbette hasreti çekilen vatan duygusu... Şam'dan Viyana'ya, yirmibirinci yüzyıldan onyedinci yüzyıla... Sina Çölü'ndeki çalı damlaları mıydı bunun sebebi? Belki de Nasuh Efendi ona bir şeyler yapmıştı? *"Uyan! Halisünasyon görüyorsun!"* Hayır, rüya yahut hayal değildi. *"Zihinaşımı?"* Kendini çimdikledi. Evet, acımıştı. Kalbini dinledi; derinden derine süren bir ritm; "Ya Hakk!.. Ya Hakk!.. Ya Hakk!.." Trompet sesine karışan kelimeler... *"Cemile?"* Sahi Cemile'ye ne olmuştu? Onu bırakıp kaçmış mıydı yani? *"Olamaz!"*

Giysilerine baktı; Şam Kabristanı'ndaki giysiler. Tipik bir Suriyeli işte. Uzun entari, tülbent serpuş. Yanından "Allah-Al-

lah!" haykırışlarıyla dalkılıç akıp giden yeniçeri ve sipahilere göre sanki iç entarisiyle sokağa çıkmış gibiydi. Ötede cephede savaşanlara gözlerini çevirdi. Hayret, tam olarak ne saldıranlara benziyordu, ne savunanlara. Peki ama kendisi hangi taraftaydı? Belki de surlara koşup kaleye girmeliydi; emniyeti için. Eğer bu Kara Mustafa Paşa'nın Viyana kuşatması ise bir an evvel karar vermesi gerekiyordu; Joseph mi olacaktı, Yusuf mu? Türkçeyi ucundan kıyısından bilse de gerçekte Almanca konuşuyordu. Şimdilik canlı kalabilmek için üzerine geçirmek üzere giysi aradı. Akıp giden askerlerden ayrılıp kıyıdan kıyıdan ilerlemeye başladı. Seğirdenler arasında bir derviş taifesine gözü takıldı. Şam'daki Kadirîlerin ataları gibiydiler sanki. Kendine baktı, uzun entarisi onların hırkaları na, kefyesi de serpuşlarına benziyordu. Yanlarından geçerken aralarına karışıvermek iyi olacaktı. Birkaç adım ilerledi. Başına neler geleceğini bilmese de dervişler arasında olmak tan zarar görmezdi, öyle düşünüyordu. Rahat bir nefes almak üzereydi ki bileğine bir el yapıştı. Çelik bir pençe:

"Seni haylaz boruzen! Şimdi de dervişlik sevdası mı? Sakın Paşa hazretlerinin gözüne görünme. Yürü bakalım, yürüüü... Hücum nöbeti vurulacak! Kılık değiştirerek seferden kaçabileceğini mi sanırsın, miskin? Hem bu ne biçim kılık değiştirmek böyle, garip!.. On altı gündür aramadığımız yer kalmadı seni! Nerdeydin bakayım?"

Ardı arkası gelmeyen ithamlar, sorular... Yakayı ele vermiş bir suçlu gibi. Ve büyük bir şok!.. *"On altı gündür?"* On altı gün evvel uçağa binmemiş miydi? Hızlı karar vermesi gerekiyordu. Takır takır konuşan şu adam, boruzen demişti, *"Dalga geçmek ve küçümsemek için söylediği bir cümle olmalı!"* Paşa hazretleri demişti, hücum nöbeti vurulacak demişti. Bütün bunlar ona Joseph yerine Yusuf olması gerektiğini telkin ediyordu. Bileğine yapışan pençenin ardınca koşar adım sürüklenirken başına gelecekleri kavramaya

çalıştı. Muhtemelen kendisini birine benzetmişti. Kıyafetine baktı. Kırmızı bir kaftan. Boyuna çizgilerle dokunmuş uzun bir entari. Belde yeşil kuşak. Başında beyaz tülbent dolanmış kavuk ve ayağında sarı çedikler. Belinde ne kılıç, ne yatağan. Bu kılıkta bir adam olsa olsa geri hizmetlerde bir yeniçeri yamağı olabilirdi. Kendisini boruzen diye çağırdığına göre belki de bir müzisyendi; çengi yahut sufi takımından. Sıcaktan aylardan temmuzda olabileceklerini düşündü- şu kıyafetin içinde çok terliyordu, belli.

Yusuf hem sürükleniyor, hem adamın cümlelerini tekrar tekrar zihninde alıp veriyordu. Kendisine biçilen rolü anlarsa varacakları yerde role uygun davranmak akıllıca olurdu. Gerçekten de haylaz bir boruzen mi olmalıydı? Paşa hazretleriyle korkutulmuştu; bundan tehlikeli sonuçlar doğabilirdi. Paşa kimdi? *"Belki de bir paşanın uşağıyım dır."* Hücum nöbeti vurulmasını anlayamamıştı. Karşıdaki kaleye hücum edileceği belliydi. Nöbet de belliydi. Ama kimi veya neyi vuracaklardı? *"Belki de beni nöbete göndereceekler!"* Nöbet dediklerine göre. İyi olurdu, nöbet tutarken uzun uzun düşünür, ne yapacağına karar verebilirdi. Adam on altı gündür kayıp birinden söz ediyordu. Bir an kendini Şam'da farz edip düşündü. Eğer Cemile'nin anlattığı gibi çoklu evren veya paralel zamana düştüyse başını belaya sokmadan geri dönmenin yollarını araştırmalıydı. O anda nefes nefese kaçarken içinden geçtiği karanlığı hatırlayıverdi; kum saatinin alt haznesine akar gibi. *"Solucan deliği? Yok artık! Çıldırma!"* On altı gün evvel uçağa binmesiyle bir süreç ve kovalamaca başlamış, neticede kendini burada bulmuştu. *Geleceğe Dönüş* filmini hatırladı. On altı gün... Cemile'nin söylediklerini yeniden düşündü. Üstüne de Nasuh Efendi'nin fikirlerini koydu; aklına takılan sorudan dehşetle irkildi. *"Peki ya gerçekte buraya ait olup da geleceğe gittiysem?"* Yanında koşmakta olduğu adam kendisini tanıyordu madem? Bel-

ki adını da biliyordu. Sorsa mıydı acaba? *"Yok canım nerden tanısın, birine benzetmiştir!"* Ya benzetmiyorsa? Einstein'ın izafiyet kuramını daha iyi öğrenmemekle hata etmişti. Eğer bir zaman dürülmesiyse, kendisini de bütün sıkıntılarından kurtaracak demekti. Komiserlik yok, Suriye yok, zihin atomu yok, USB yok... Peki ya Cemile? On altı gün öncesini yeniden düşündü. Eğer burada on altı gündür kayıp ise nasıl bütün hatıraları Şam zamanına ait olabilirdi? Buradan geleceğe gitmiş olduğunu gösteren tek bir anısı bile yoktu. Geriye Şam Kabristanı ile Viyana Kuşatması arasında bir solucan deliği kalıyordu. Acaba bu delik paralel evrenleri bağlıyor olabilir miydi? Dünya tarihinin çok iyi bildiği, üstelik kendisini ilgilendiren bir dilimine gelmişti; Osmanlı'nın Viyana kuşatmasına. Kötü olan, savaşın tam ortasına düşmesiydi. Şu adamın kendisini götürdüğü yerde belki de sahtekârlıkla, casuslukla, düşmanlıkla itham edilip hançerleniverecekti. *"Bir yolunu bulup geldiğim deliğe tekrar girmeliyim, hem de acilen!"* Peki ama nasıl?

Yanında koştuğu adamdan daha genç olmasına rağmen ona yetişmekte zorlanıyordu. Osmanlı veya yeniçeri adındaki görkemi düşününce buna şaşırmadı. Ama şimdi yön değiştirmişler, surlara yakın bir tepeciğe doğru gidiyorlardı. Müziğin geldiği yere. On dakikanın sonunda karşısına yüzden fazla mevcudu olan bir orkestra çıktı. Aman Allah'ım, resimlerine baka baka hep hayal ettiği Osmanlı'nın efsanevi mehter takımı... Yaklaştıkça daha iyi görebiliyordu. Hilal şeklinde dizilmişler meydanı gümbür gümbür inletiyorlardı. Bu konserin surlardaki savaşçılar için ne derece tedirgin edici olduğunu düşündü. Elbette hücuma kalkanları da ne kadar cesaretlendirdiğini.

Yokuşu çıktıkları esnada kendisini getiren adamın kıyafetine bakarak onun orkestra şefi gibi giyindiğini fark etti. Mehterbaşının yardımcısı olmalıydı. Adam *"Bekle!"* deyip

küçük bir çadıra girdi. Dışarı çıktığında elinde beyaz tülbentli bir sarık, bayrak kırmızısı bir cübbe ile bir arşın uzunluğundaki boru vardı. Yusuf'un eline tutuşturup bağırdı:

"Koş yerine!"

Yusuf adamın boruzen derken alay etmediğini o vakit anladı. Bu iyiydi. Elindeki boruya baktı. Trompetine benziyordu ama bu biraz daha uzunca ve ilkel idi. Cübbeyi sırtına, sarığı başına geçirip ilerlerken kırmızılıların nerede durduğuna baktı. Hilalin tam ortasında, mehterbaşının gözü önündeydiler. Yakına varınca boruzenler hizasında bir kişilik aralık olduğunu fark etti. Zurnazenlere, nakkarezenlere, zilzen ve çevganîlere baktı, en başta davulcular vardı, hepsi dokuzar kişiydi ama boruzenler bir kişi eksikti. Usulca gediği doldurdu.

Gözler ondaydı. Kimisi gülümsüyor, hoş geldin anlamında hulus çakıyor, kimisi kaş çatıyor diş gıcırdatıyordu. Her kimin yerine geçtiyse fazla tekin olmadığı ortadaydı. Elindeki enstrümana yeniden baktı. Sonra da mehter bölüğüne. Ritmi tutturabileceğini düşündü. Makam segâhtı. Perdeyi tutturmak üzere boruyu ağzına götürdü. Önce ses çıkarmadan üfledi. Ahengi kavramıştı. Ve nefesini koyuverdi.

Borusunun sesinin diğerlerini bastıracağını bilememişti. Ama kötü de olmadığını fark etti. Çünkü diğerleri de ona göre coşmaya başladılar. Davullar, ziller, nakkareler... Yükseldikçe yükseldi. Zurnada peşrev olmaz diyenlerin yalan söylediğini o gün herkese göstermeye niyet etti. İşin eğlencesini de sevmişti. Makam ve marş değiştikçe önce pestten alıyor, kulak yeteneğiyle giderek coşuyor ve herkesi coşturuyordu. Özellikle köszenler her marşın sonuna doğru camuş derilerini patlatırcasına dövüyor, düşmanın yüreğini ağzına getiriyordu. O sırada iki kösün tam ortasına bir ok düştü. Bulundukları tepe kaleden atılacak kurşun ve ok mesafesinin ötesindeydi ama yine de bir ok gelip aralarına düşüvermişti işte. Üç hilâl desenli yeşil, beyaz ve kırmızı sancaklar hava-

ya kalkıp inmeye o sırada başladı. Beş adet tuğ aynı anda yükselip savruldu. İki yanlı duran muhafızlar aynı anda oka doğru hamle yaptılar ve ikisi aynı anda kavrayıp süpürge çöpü gibi kırıverdiler. Bunun üzerine bütün enstrümanlar bir anda sustu. Ve mehterbaşı gür sesiyle cenk gülbangını okumaya başladı:

"Allah Allah... Celîlü'l-Cebbar, Muînü's-Settar, hâlikü'l-leyli ve'n-nehar... Lâyezâl... Zülcelâl... Birdir Allah O'nun birliğine... Lâilâheillallah, Muhammed Resûlullah..."

Bir hafızın tiz sesi her yanı çınlattı:

"İnnâ fetahnâ leke fethan mübînâ[3]*... Ve yansürekallahu nasran azîzâ..."*

Yusuf neler olup bittiğini izlerken tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Aynı tiz sesin çevganisi şimdi de *"Nasrün minallahi ve fethün karîb..."*[4] diye okumaya başlamıştı. Her bir enstrüman hafiften yükseğe, yavaştan hızlıya doğru titreşmeye, tokmaklar vurulmaya, ziller ve çevganlar sarsılmaya o sesle birlikte başladı. Mehteranın her biri alçaktan başlayıp gittikçe yükselecek şekilde "Allahallahallahallah!.." diye tekrarlıyorlardı, az evvelki askerlerin söyledikleri tonun çok ötesinde bir sesle. Ve topyekün bütün neferlerin katıldığı bir haykırışla ortalık birden herc ü merce döndü. Kıyamet kopar gibiydi. Kale burçlarında veya seğirdim yollarındaki bütün Alaman askerlerinin kaçıştıkları görülüyordu artık. Ötede sancaklar, bayraklar, flamalar dalgalanmaya başladı. Atlar kişniyor, askerler coştukça coşuyordu. Bir anda bütün başlar aynı yöne çevrildi. İşte oradaydı. "Kara Mustafa Paşa bu olmalı!" diye düşündü. Heybetiyle göz dolduran bir kır atın üzerinde bütün görkemiyle haykırıyordu:

---

3 Kur'an, Feth 1. Şüphesiz biz sana apaçık bir fetih verdik (...) 3 : Ve Allah, sana aziz bir zaferle yardım etsin.

4 Kur'an, Saf 13 : Yardım Allah'tandır ve fetih yakındır.

"Koman kurtlarıım! Vurun aslanlarıım! Allah için vurun, din için vurun!.."

Paşanın sesini boğan büyük bir patlama duyuldu. Başlar Viyana burçlarına çevrildi. Önce ne olduğunu anlayamadı ama yanındakilerin konuşmalarından çıkardı; Burg tabyası lağamcılar tarafından uçurulmuştu. Şimdi sıra kale kapısı yanındaki Löbel'deydi, Mölker'deydi, öyle diyorlardı. Gelecekteki şehrinin tarihteki yıkılışını görmek iç burkucuydu. Öylece olanları izlemeye başladı; ne yapması, nasıl davranması gerektiğini bilemeden, hüzün ve kaygıyla. Şimdi de Yenikapı tabyası ve Su tabyasının patlaması gerektiğini konuşuyorlardı. Gösterdikleri yöne baktı, tam da trompet dersleri aldığı yere rastlıyordu. O sırada mehterbaşı yüksekten bir "Destuuuurr!.." çekti. Bütün ordu gibi takım arkadaşları da kulağını sese verip patlamaları beklemeye başladılar. Anladığı kadarıyla ardı ardına yedi patlama öngörülüyordu, lağamcılar öyle çalışmış, yer altına kazdıkları tüneller ile burçların altına kadar ilerleyip sıra sıra barut fıçılarını yerleştirmişlerdi. Yedincinin sonunda Osmanlı askerleri kale surlarına tırmanacaktı. Herkesin gözü kaledeydi. Düşman hattında şarampo inişleri ve seğirdim yolu tamamen boşalmıştı bile. Hendekleri koruyan muhafızlar da kaçışmıştı. Kademe ve dirseklerde mukavemet edecek tek insan görünmüyordu. Herkes bekliyordu.

İlk patlama... Meydan kulak kesilmiş, ikinciyi bekliyordu.

Bekleyiş sürdü, sürdü, sürdü.... Burg tabyasının tozu dumanı dağıldı ama yeni patlama sesi bir türlü gelmedi. O heybet, o coşku git gide yerini bir karamsarlığa bıraktı. Başlar yere eğildi, kollar düştü. Herkes bütün planların bozulduğunu konuşuyordu artık. Süren sükûneti fethedilmesi gereken Beç hisarının direncinden ziyade lağamcıların başarısızlığına bağlıyorlardı. Dediklerine bakılırsa Nemçeliler yenilgiyi çoktan zihinlerine yerleştirmişler, en ufak hücumda şehri

teslime hazır bekliyorlarmış. Ama o hücum için gerekli gediğin açılması yine başarılamamış nedense, dördüncü defadır.

Ortalıkta hücum sesleri kesilip de herkes karargâhtaki yerlerine dönmeye başladığında Yusuf, daha önce rastladığı dervişleri bulmayı aklından geçiriyordu. Belki onların da bir Nasuh Efendi'si vardı ve kendisini şu barut kokusundan ait olduğu yere gönderebilirdi.

10 gün sonra, Viyana
12 Eylül 1683, Gündüz

Yeni bir hücum hazırlığı; yeni umutlar... Yusuf, derinden derine bağrışmalar ve haykırışlar arasında on gündür geçirdiği her saniyede olduğu gibi yine Şam zamanına döne bilmeyi hayal ediyor, çareler araştırıyor, bunun karabasanı içinde çırpınıp duruyordu. Ordu öylesine karmaşa hâlinde, herkes o derece kendi derdindeydi ki geçen on günde kendisine ciddi sorular soran, kimsin, kimin nesisin diyen bir adam bile çıkmamıştı. Maamafih dervişler arasında bir Nasuh Efendi de bulamamış, çaresizliğin pençesinde kıvranıp kalmıştı. Uykuları kâbusa dönüyor ve bir türlü o kâbustan uyanamıyordu. Gündüzleri kiminle tanışsa kendisine biraz tuhaf bakıyorlardı. Bir ara Küçükkapı Kabristanı'nda kurşunlara hedef olmayı Viyana Kuşatması'nda Merzifonlu'ya zurna üflemekten yeğ sayacak hâle bile geldi. Ne yapıp edip geldiği yere dönmekten başka düşünce taşımıyordu artık. Birinin çıkıp onu ciddi bir sorgulamadan geçirmesi, hatta casuslukla suçlaması an meselesiydi. İlk günlerde yerine geçtiği kişinin çıkıp gelmesi korkusuyla tedirgindi ama çok şükür o korkuyu üzerinden atmıştı. Muhtemelen kimsenin yerine geçmemiş, kader kendisini buraya atınca da ona göre bir mazi biçmişti. Yine de arada sırada "Buraya aitim de gelecekteki Ortadoğu'ya mı gittim?" şüphesine düşmekten kendini alamıyordu. Babasının anlattığı şu büyük büyük dedesinin —ne tesadüfse artık, onun da adı Yusuf'tu— Viyana kuşatması sırasındaki macerası geliyordu aklına; neredeyse onun kaderiydi yaşadığı.

Çevresindekilere baktıkça Beç hisarının fethedilmesini; gümlemelerin, koşuşturmacanın, kılıç korkusunun artık bitmesini temenni ediyordu. Öte yandan müzik kursuna katıldığı, sokaklarında yürüdüğü, kahve dükkânında çalıştığı ve elbette nefis kahveler içtiği şehrinin tarihteki hâlini görmek arzusundaydı; heyecanlı olacağı kesindi. Bunca kargaşa arasında çocukluğunun Viyana'sını düşünmek tatlı bir rüya gibiydi ve bazen hayaller kuruyor, Leopoldsdorf im Marchfelde'e gittiğini görüyordu. On gecedir Viyana kiliselerinin durmadan çalan devasa çanları zihnine tokmak gibi iniyor ve kendine durmadan, "Sakin olmalı ve kendini kaybetmemelisin. Her türlü garabete hazır ol ve bekle, geri döneceksin!" şeklinde telkinlerde bulunuyordu. Muhtemelen Nemçeliler de çan seslerini gündüz durmadan dinledikleri mehter köslerinin intikamı olarak düşünüyor ve gece boyunca zangoçların ter dökmesini alkışlıyordu. Bütün o gümlemelerin bıkkınlığıyla Şam'da olmadığını bir kez daha kalbinde hissederek gözlerini oğuşturdu. Çevresine bakındı, sakin nefes alarak ve kalbini hissederek. Kendisine ait olmayan bir savaşın ortasında kalışını yeniden düşündü. 1683 ila 2023 arasındaki yaklaşık üçbuçuk asrın ağırlığını omuzlarında hissetti. Viyanalı Joseph'ten Zurnazen Yusuf'a dönüşmesindeki hikmeti anlamaya çalıştı, uzun uzun...

Mehter takımındakiler, en azından Zurna Ahmet ve Nakkare Memi onu İstanbul'dan tanıyor, hatta babası Süleyman Efendi'nin ekmeğini yediklerini bile söylüyorlardı. Peki ama kendisi bunu neden hatırlamıyordu? Onlara göre bir ay evvel geçirdiği kaza yüzünden İstanbul'u hatırlamıyormuş; meğer atı Tuna'dan geçerken ürküp onu sırtından atmış. Düştüğü yer Tuna'nın bataklığına rastlamış, başı çamurun içinde öyle uzun kalmış ki, kurtarıldığında öldü zannedilip terk edilmiş, mezarı kazıldığı sırada da kendiliğinden hayat bulmuş. Eh!.. İnanmak istenirse makul bir macera. Dahası da var; meğer

birkaç gün kaftansız sarıksız entariyle ortalıklarda mecnun gibi dolaşmış ve birden ortadan kayboluvermiş. *"Külahıma anlatsınlar!"* Küçükkapı Kabristanı'nda kurşunları savuşturmak için Viyana'da olmayı istediği dakikanın neticesiydi bütün bunlar; artık ne kadar kalpten istediyse... Muhtemelen o esnada bilinci kalbine tâbi olmuş, Viyana özlemi bir yandan, tehlikeden kurtuluş arzusu diğer yandan benliğini esir alıp buraya taşınıvermişlerdi.

"Kalk, tembel... Haydi kalk!"

Kaba etine yediği iki tekmeyle birdenbire ayağa zıpladı. Mehteran bölüğü nakkarezenlerinden biriydi bu ve koşarken dürtükleyip geçmişti. Arkasından baktı. Adama teşekkür etmeli miydi; onu bir kâbustan başka bir kâbusun içine uyandırdığı için? Sabah serinliğini hissetti. Gerindi, esnedi. Her yanı uyuşmuş, sanki etinden et kesilmişti. *"Başıma gelenler çok yorulmaktan olmalı!"* Viyanalıların kalplerine korku salmak adına ardı arkasına otuz konser... Dile kolaydı; ayakta veya yürüyerek otuz konser... Boğazı ağrıyordu. Ses telleri iflas etmek üzereydi. Ve hâlâ kendisine tembel diyorlardı.

Çevresine bakındı. Mehter bölüğü -Paşa karargahından uzakta konakladığı için- hep yaptığını yine yapıyor, disiplin hak getire, kimisi çadıra, kimisi gölgeliğe yayılmış keyif çatıyorlardı. Bazısı uyanık, bazısı horultuda. Burada gördüğü her şeyi bir eğitim gibi algıladı. Şam zamanına göre bu mehter bölüğü mûsiki açısından çok başarılıydı. Günde üç nöbet. Kuşluk vaktinde, ikindi vaktinde ve askerin hücumunda. Bazı geceler sabaha yakın vakitte de. Saat başı yeni bir prova gibi. Birazı da serdar-ı ekrem Kara Mustafa Paşa'nın inadı yerini bulsun diye. Neymiş efendim, Sultan Süleyman Han yarım asır evvelki kuşatmada böyle yapmışmış. Elbette niyeti mehter köslerinin gümbürtüleriyle Viyana halkına korku salmak, düşmanın huzurunu ve uykularını kaçırmaktı ama kös seslerinin asıl etkisinin kendi karargâhında görüleceğini

nasıl da düşünememiştil İşte bak, yeniçeri ve sipahi kulları gündüz kös ve top gümlemeleri, gece çan sesleri yüzünden sabaha zor uyanıyorlardı. Yusuf bunları aklından geçirdiği sırada İsmail Davulî ile köszenlerin sinir bozucu horultuları hâlâ sürüyordu.

Güneşe başını çevirdi. Ötede mehterbaşı Dizdar Mustafa abdest alıyor. Ona görünmeden biraz ilerledi. Sağ yanda Defterdar Ahmet Paşa ile Hızır Paşa olup bitenleri müzakere ediyorlar, gizli gizli de vezir hazretlerini çekiştiriyorlar. O sırada St. Leopold Şapeli ve St. Joseph Manastırı'ndan iki kol hâlinde ilerleyen Viyanalıların Nussdorf ve Grinzing hattında Kara Mehmet Paşa'nın askerlerine saldırdığı haberi geldi. Baktı. Heilingenstadt bölgesinde büyük dumanlar yükseliyordu. Anlaşılan Viyana garnizonu, kendi varoşlarını ateşe vermişti. Niyetleri Osmanlı askerini kaleden uzak tutmak olmalı. Yüzünü hisara çevirdi.

"Hisar?"

Baktığı şehre, doğduğu yurda yavaş yavaş Viyana demekten vazgeçtiğini düşündü. Zaten kaledeki askerler de Avusturyalı değildi. İçinde bulunduğu ordu, boru üflediği mehter takımı ve özellikle iki arkadaşı Zurna Ahmet ile Nakkare Memi için kalenin adı Beç Hisarı, Avusturyalılar ise birine göre Nemçeliler, diğerine göre inadına Nemseliler idi. Buradaki savaş Osmanlı ile Habsburg arasında oluyordu. Burası her ne kadar Nemçe çasarının tahtgâhı ise de cümle Avrupa ve Alaman devletlerine ait yedi kralın kilidi konumunda bir hisardı ve yedi düvelin tamamından burada asker vardı. Öğrendiğine göre civardaki ülkelere hükmeden yedi Habsburg veliahdı aralarında bir hükümdar seçiyor, o da imparator adıyla hepsinin başına geçiyormuş. Hepsi birlikte yedi başlı bir ejderha gibi... Şam zamanındaki Avrupa Birliği'ni düşündü; hemen hemen aynıydı. Kara Mustafa Paşa ejderhayı boğup yok etmek için 300 bin kişilik ordusuyla gelmiş im-

paratorun şehrini kuşatmıştı. Ve kendisi o kuşatmanın tam ortasındaydı. Tarih kitabı okumadığını veya tarihî bir diziyi kesintisiz izlemeye koyulmadığını da artık çok iyi biliyordu.

Omuzuna dokunan elle irkildi.

"Öff!.. Ödümü patlattın Nakkare!"

"Yine avarelik peşindesin seni uyuşuk boruzen!.. Daha hazırlanmamışsın bile!"

"Şu yeniçerinin, sipahi kullarının, hele gariban azapların hâline bakarken içim ezildi de..."

"Nesine acıdın ki?"

"Moralleri bozuk, savaşa gönülsüz, hayattan bıkmış gibi..."

"Eee... Onlar kadar çapul yapsaydın sen de buralarda bulunmaktan bıkar, bir an evvel İstanbul'a dönmek isterdin."

"Ne çapulu?"

"Tuna'nın şu sol gerisi hep esir dolu. Kadın, kız, çocuk, yaşlı..."

"Nasıl yani, siviller mi?"

"Sivil?"

Yusuf onun bu kelimeyi tanımadığını sonradan fark etti:

"Yani halktan insanlar, asker olmayanlar, hah, başıbozuklar?"

"Ne fark eder ki? Asker değildir diye esir alınmaz mı? Sahi suya düşeli sen ne tuhaf adam oldun?"

Yusuf bunu sık sık yaptığını, gittiği zamanın anlayış ve fikirlerini geldiği zamana göre değerlendirdiğini hissetti; bir tür anakronizm. Elinde değildi.

"Esirler ha!"

"Evet, çocuklar üç akçeye, kadınlar on beş akçeye kadar düşmüş diyorlar. Erkeklerin de çoğu hastalanmış."

"Neden?"

"Elbette pislik ve açlıktan."

"Açlıktan?"

"Asker kendisi bile doğru dürüst yiyecek bulamıyorken esirleri besleyecek değil ya. Atlar da yakında hastalanır;

çünkü otumuz tükeniyor. Yaralılar bakımsız, metrislerde kıvranıp duruyorlar. Ganimet hevesiyle orduya katılan çulsuzlar, dilenciler de küme küme sürünüyorlar. Tabii muhasara bu kadar uzun sürerse olacağı budur."

"Ne kadar uzun?"

"Acayip adamsın boruzen, buraya geleli üç ay olduğunu bilmiyor gibi konuşuyorsun! Kış kapıda. Havalar soğuyacak. Sen asıl o zaman bak; çok hastalıklar gelecek, buralarda perişan olacağız."

"Nakkare, Allah aşkına ağzını hayra aç. Bunlar nasıl söz ler. Duyan da seni Nemçeli sanacak."

"Nemçe değil, Nemse! Hem Nemseli değilsem de Leh olduğumu biliyorum. Babam 33 yıl önce esir düştüğünde..."

Yusuf, o anda kendisini düşündü; Osmanlı ordusunda bir devşirme kabul edilip edilmediğini. Cephenin öte yakasında Nemçeliler Almanca konuşuyordu ve kendisi de Almanca biliyordu. İki gün evvel Kara Mustafa Paşa'nın otağı önünde konser verirken getirilen iki casusun konuşmalarını mükemmelen anlamıştı.

"Haydi, yürü artık!.. Biraz sonra ictima borusunu sen üf leyeceksin."

Nakkare doğru söylüyordu. Bugün sorumluluk kendisinde olacaktı. Eğer hatası olursa cezasının yüksek olacağını gördüğü örneklerden anlamıştı. Osmanlı ordusunda her şey bir yana, disiplin diğer yanaydı. Vazifesini aksatana acımayan bir vezirin emri altındaydılar. İşte orada, otağının önündeki sayebanda etrafına emirler yağdıran heybetli adam. Kara Mustafa Paşa'nın kaftanı ile otağının aynı desenleri taşıdığını o anda fark etti. Estetik zevkine ve zarafetine hayran olmamak elde değildi. Çintemani nakışlarla bezenmiş sim işlemeli otağı göz kamaştırıyordu. Şam zamanındayken otağ deyince zihninde hep büyükçe bir çadır canlanırdı. Evet şu anda öyle bir çadırın önünde duruyordu ama çadır Tuna

genişliğinin iki katı kadar bir çayıra tek başına kurulmuştu. Yusuf'un aklına vaktiyle maç izlediği Viyana Stadyumu geldi. Otağ arazisi işte o kadar geniş bir alanı kaplıyordu ve sınırları bir adam boyunda yeşil ve kırmızı ekoseli kaba keten brandayla çepeçevre belirlenmişti. Hem içeriden, hem de dışarıdan nöbetçileri vardı; kılıçları ve palaları parlayıp duran, teberleri, gürz ve topuzlarıyla ürküntü veren, uzun boylu âdem ejderhası leventler. Yalnızca bunlara bakmak bile düşmanı iliğine kadar titretmeye yeterdi. Otağ alanının girişinde vezirin beş tuğu bütün görkemiyle dimdik duruyor, girişin dışında otağa görüşmeye gelenlerin gölgelenmeleri için atlas kumaştan ibrişim dokuma bir gölgelik yer alıyordu. *"Stadyumun yedek kulübesi. Hah-ha..."* Karşısında da bir leylek çadırı. Otağ çadırının arka kısmında sadrazamın şahsî evi sayılan bir çadır-oba, ondan daha büyükçe bir çadır-mescit, arkada da sırt sırta vermiş üstü açık helâ ve hamamlık... Velhasıl bu otağ müştemilatıyla birlikte bezden bir saraya benziyordu. Arz odası, çergeler, devletin ihtişamı... Böyle bir donanımın ordan oraya nakli bile büyük lojistik gerektirirdi. Hele de içinde gümüş yemek takımlarına varasıya kadar her türlü saltanat malzemesi var iken...

Başını Nakkare Memi'ye çevirdiğinde arkadaşının sabırsızlandığını gördü:

"Haklısın, acele etmeliyiz!"

"Ben gitmiyorum, bugün mazeret üzreyim!"

"Hayrola? Tuna boyunda sevgili mi edindin?"

"Nerdeee?.. Benimkisi iç ağrısı!"

Yusuf onun söylediğini önce mecaz zannetti. Konuşmanın devamından anladı ki dizanteriye iç ağrısı deniyor. Anlattığı belirtiler de bunu gösteriyordu zaten. Hekimbaşının bol sıvı tüketme konusundaki ikazları doğruydu. Lâkin sahra hastanesinde herhangi bir karantina önlemi yoktu. Muhtemelen iç ağrısı denilen illetin bulaşıcı olduğunu henüz bilmiyorlardı.

Gidip söylemeliydi. Kara sineklere dikkat etmeleri gerektiğini, bakımsızlık ve hâlsizlik çeken askerin pek yakında savaşmaktan düşeceğini falan. Ayağa kalktığı anda fikrinden caydı. Kim olarak ve ne sıfatla bir hekimbaşıya bunları anlatacaktı? "Ben 2023'te yaşıyorum, dizanterinin önlemlerini internetten bile öğrenebilirsiniz!" diyecek hâli yoktu. O sırada yakındaki bir sayebandan yükselen ses dikkatini çekti, "Hastalık bunlar için bir keffaret!.." sonra da dinledi:

"Esirlerin ahları yüzünden mahvolmaları yakındır. Buna dur demelidir. Her neferin birkaç odalığı, birkaç köçeği var. Ganimet diye Beç varoşlarından varil varil şarap topluyorlarmış. Günahları boyunlarına; geceleri odalık göğsünde ve şarap küpünde sızdıkları konuşulur oldu. Metrislerde bile eğlenceler tertip edip esir oynattıkları ayyuka çıkıyor artık. Devletlü vezir bunlara dur demez midir?"

Yusuf ile Nakkare'nin konuşmalarına kulak misafiri olan bir dervişti bunları yana yakıla anlatan. Kendince zafere giden yolun kapalı olduğunu düşünüyordu. Hastalıktan başlayıp sıraladığı suçlar gerçekten de bir orduyu mahvedecek türdendi. Yusuf duyduklarından sonra yerinde çakılıp kaldı. Derviş abartıyor olsa bile Osmanlı ordusunda böyle bir durum fevkalâde vahim sayılırdı. Bunlar yeniçeriydi, babası anlatırken onlardan melek gibi bahseder, ilâ-yi kelimetullah için seferlere çıktıklarını söylerdi. Burada ganimet ve zevk ü safaya batan asker o yeniçeri miydi yani? Tarih kitaplarında yeniçeriliğin bozulmasını Osmanlı Devleti'nin çöküş sebeplerinden biri olarak yazanlara hak vermek gerektiğini düşündü. İlk kez zamanda geriye gitmiş olduğuna sevinesi geldi. Babasından öğrendiği veya kitaplardan okuduğu tarihin yanlışlarını, doğrularını gözleriyle görebilmek elbette muhteşem bir tecrübeydi. Şam Kabristanı'na geri döndüğün de bunu heyecanla anlatacaktı. Şam aklına gelir gelmez bu sefer de Suriye'de yaşananları düşündü. Aslında şu günler-

de Nemçe'de yaşanmakta olanlara benzemiyor muydu? *"Şu günlerde?"* Güldü. Yine anakronizme düşmüştü. Öte yandan savaşın acı yüzü böyle böyle kendini gösteriyor, kurşunların savrulma sesiyle birlikte insan vahşileşiyor, kadın ticaretinden yağmacılığa, esir borsasından gaspa pek çok normal üstü tavır meşrulaşıyordu anlaşılan. Buradaki içki, Suriye'de uyuşturucu olmuştu. Komiserliğin Amerikan askerleriyle yönettiği uyuşturucu ticaretinin burdaki yeniçeriye düşen şarap varilinden fazla da farkı yoktu. Savaşın olduğu yerde önemli olan vicdandı. Kalplere vabeste vicdan. Vicdan hükmünü yitirince insanın hangi dinden, hangi ırktan, hangi düşünceden olduğunun da kıymeti kalmıyordu. Asker arasında dervişinkine benzer dedikodular dolaştığına şahit olmuş, savaşa sırf ganimet ve vurgun için katılanların "Nemçe domuzundan bize ne; aldığımız bize yeter!" diye bir an evvel geri dönüp ganimetlerini paraya çevirmek istediklerini duyduğunda inanmamıştı. Kırım askerinin cephe gerisinde harp şevkini kaybettiğini de biliyordu. Otsuzluğu bahane ederek yerlerinden kımıldamayıp "Atlarımıza taş mı yedirelim!" diye serzenişlerde bulundukları hemen her ağızda dolaşıyordu. Kara Mustafa'nın kendi adamı İbrahim Paşa'dan sonra Kırım Hanı'nı da azarladığı doğruydu. Dahası sahradaki her paşa veya komutan kendi askerini düşünüyor, ordunun diğer neferlerini adamdan bile saymıyordu. Yer altından yılankavi kıvrılarak ilerleyen, belli yerlerde de birbirine geçişler oluşturan lağım ve sıçan yollarını kazan beldarlar yahut o karanlık dehlizlerde cephane taşıyan, tuzak kuran veya gülle patlatan lağamcı askerin artık tahammül gücünün kalmadığını bilmiyor olamazlardı. Nemçe askerinin kazılan bu tünelleri dinleyip karşı tuzakla infilak ettirme konusunda gösterdikleri ilerleme göz ardı edilebilir miydi hiç?

Yusuf bunları aklından geçirdiği sırada art arda iki patlama duyuldu. Bütün başlar Beç hisarına çevrildi. Ama ne bir

duman ne bir feryat vardı. Her patlamadan sonra asker önce umutla ufukta bir duman arıyor, göremeyince de zafer duygusundan bir miktar daha uzaklaşıyordu. Çünkü eğer dumanı tütmediyse patlamanın tünellerde olduğu anlaşılıyor, lağımcılardan telef olanlar kadar onca emek çekilerek kazılan sıçan yollarının çökmesi, kapanması moralleri bozuyordu. Patlamanın sebebi ister ihmal veya kusur, ister düşman tuzağı olsun fark etmiyordu.

"Sence şu gümlemeler kuşatmanın neticesiz kalacağının işaretleri değil mi Zurnazen Yusuf?"

"Bu işaretleri okuması gereken kişi Kara Mustafa'dır, bre bana niye sorarsın!? Hem neticesiz kalmasını ister bir hâlim mi var benim?"

"Yok civelek, yok... Hemen de alınma. Hele söyle bakalım, orucun kaçındayız?"

Zurna Ahmet her zaman böyle patavatsızdı. Lafı değiştirip ramazana getirmesi de güya kaçamağıydı. Geceki yorgunluktan sonra parmakları hâlâ zurnaya peşrev uydurur gibi boşlukta kıpırdıyordu. Ona cevabı Nakkare verdi, ortamı yumuşatmak için:

"On üçündeyiz, neden? Oruç mu tutacaksın?"

"Yok, bayrama kadar geri döner miyiz diye merak ettim de!"

Yusuf'un içinden kolundaki saatin takvimine bakmak geldi. Ama hayır kolunda saat yoktu. İyi ki de yoktu. Dijital bir saati Tuna kıyısındaki üç yüz bin kişinin hiçbirine izah edemeyeceği gibi Beç hisarındaki altmış bin kişiye de izah edemezdi. Peki ama solucan deliğinden geçerken saatine ne olmuştu? Düşündü... Düşündü... Bu savaşta saatlerle alışık yegâne kişi Leh Prensi Sobieski idi ama ne onun, ne de Tuna'nın öte yakasında köprüyü geçmek için fırsat kollayan 120 bin Birleşik Haçlı Askeri'nin dijital bir saat hakkında fikri olabilirdi. Yine de Yusuf, günlerden Pazar olduğunu, takvimlerin de 12 Eylül'ü gösterdiğini zihninden tekrar etti. Osmanlı'ya göre 1094, Nemçe'ye göre 1683 yılı.

"Aaah 2023!"

Yusuf bunu açıktan söylemiş, diğer ikisi de duymuştu. Arkadaşlarının neden böyle söylediğini sormalarına fırsat vermemek için hayal kuruyormuş gibi gözlerini yumdu. Hayret, kalbi alev alevdi, hissediyordu. Tıpkı zamanaşımında yaşadıkları gibi. Tuna kıyısındaydı ve sulardan balıklar sıçrıyordu. Az ötede bir papaz vardı. Ve önünde diz çökmüş uçsuz bucaksız Haçlı askeri. Habsburglusu, Lehi, Bohemyalısı, Bavyeralısı, Saksonyalısı... Baştan uca Kutsal Roma ordusu. Başlarını kılıçlarına, mızraklarına, tüfeklerine yapıştırıp şövalyeler gibi kımıltısız bekleşiyorlardı. Birden papazın kim olduğu da kalbine yansıdı. Papaz Marco d'Avianou. Evet, adının böyle olduğunu biliyordu nedense. Adam ağlayarak bir dua okuyor, duasına sahradaki bütün askerler gözyaşları içinde "Amen!" diyordu. Çok görkemli bir âyindi. Her yanda sancaklar, flamalar, rengarenk bayraklar, donanımlı atlar, zırhları ve miğferleri içinde askerler... Ordunun son hücumdan evvelki zafer duası. Görkemli ve ruhani.

Yusuf bütün bunları neden gördüğünü düşündü. Zamanaşımı yaşayacaksa mekân Şam olmalı değil miydi? Ama işte Tuna'nın aşağısında haçlı ordusunun yaşadıkları apaçık kalbine yansıyor, kalbindekini de gözlerinin önüne getiriyordu. Anladığı kadarıyla ön saftaki Jan Sobieski istemişti bu âyini; Habsburg'un en kahraman kumandanı. Loren dükü ve prens Leopold hemen arkasında dua vaziyetindeydi. Papaz cümlelerini vurgulu biçimde sonlandırdıkça amen nidaları ve coşku naraları bütün Viyana ovasını inletiyordu. Az sonra heyecan doruğa çıktı. Şimdi herkes ayağa kalkmış, mızraklarını göklere uzatıyor, "Zafer!.. Zafer!.." diye haykırıyordu. Hıristiyan askerler yeri göğü doldurmuştu. Jan Sobieski duanın ve sevinç çığlıklarının ardından önce bıyıklarını burdu, sonra sancağı eline alıp kaldırabildiği kadar yükseğe kaldırdı. Bir anda bütün sahrada büyük bir sessizlik oldu.

Sonra oğlunu meydana getirtip önünde diz çöktürdü. Yavaş hareketlerle kılıcını omuzuna koydu ve yutkundu. Yusuf, Sobieski'nin o anda *"Keşke karım Maria bu sahneyi görebiliyor olsaydı!"* diye içinden geçirdiğini düşündü nedense, onun bütün gururuyla haykırışını izlerken:

"İsa'nın evlatları! Bugün şövalye olma fırsatı bütün Hıristiyanlar için eşittir. Ben ve oğlum, Türkleri mağlup etmedikçe kılıçlarımızı kınına sokmayacağız, ant içiyoruz. Ya zafer, ya ölüm!"

Bütün askerler kılıçlarını kaldırarak bağırdılar:

"Ya zafer, ya ölüm!"

Sobieski bununla da kalmadı, yedi başlı ejderin bütün başlarını bu yemine davet etti. Hatman Jablonousky, Bavyera ve Saksonya prensleri, Habsburg imparatoriçesinin kardeşi Jan Giyom, Şarl Filip ve Fransuva Lui'nin Leh kralı Sobieski'ye eşlik ederek diz çöküp ant içmeleri çok görkemliydi. O sahneyi izlerken kalbinde bir burukluk hissetti. Yusuf olarak Kara Mustafa Paşa ordusunda olduğu gibi Joseph olarak da şu papazın arkasında saf tutabilirdi pekâlâ. "Belki de..." demek üzereydi ki uzaktan bir ses duydu:

"Nevbet ictimaaaaı!.."

Bu çağrı kendisineydi. Zurna Ahmet omuzundan dürttü; bu sefer yumruk atar gibiydi:

"Koş efendi! Yallah!"

Yusuf borusunu alıp mehterhane önüne seğirtirken az evvel zihinaşımında gördüğü şeyleri sadrazama veya en azından yetkili birilerine haber vermeyi aklından geçirdi. O güne kadar hep Kara Mustafa kaleye hücum etmiş, Nemçe ordusu da oradan savunma yapmış, yardıma gelenler de Tuna'nın öte yakasından takviye güçlerini göndermişlerdi. Ama o gün ejderin yedi kolu bir olup hücuma kalkacaklardı. Osmanlı askeri bunu asla beklemiyordu ve kumandanlarına bunu bildirmek şarttı.

Boruyu hançeresine dayadığında aklındaki şeye kendi bile şaşırıyordu: bir anlık tayy-i mekân. On günden sonra ilk

defa sevindi. Çok sevindi. Geri dönme ihtimali ve umudu bitmemişti demek. Olabilirdi, geri gidebilirdi. Birkaç saniyelik de olsa, hatta birkaç yüz metre ötedeki bir mekân da olsa bu küçük görüntü ona hayat kaynağı oluverdi. Şimdi iş, gördüklerini yetkililerle paylaşıp paylaşmamasına dairdi. Ne söylese insanları inandıramayacağını, rüya görmüş gibi anlatsa kimsenin umurunda olmayacağını, ısrar edince de sırrının ortaya çıkacağını düşündü. Nasuh Efendi'nin tayy-i mekâna sahip olunsa da kaderi değiştirecek bir yetkiye sahip olunamayacağına dair tembihlerini hatırladı. Karar vermek çok zordu. İçindeki bütün karamsarlığı dolu bir nefes olarak ictima borusuna yükledi:

"Tuuuuu-tu-tuttuuu.... Tuuu-tu-tuuuuuuuu!...."

Bir anda şaşkına döndü. Sanki hücum borusu çalmış gibi ortalık karışıverdi. Telaşlandı, çevresine bakınca bunun kendi borusundan olmadığını anladı. Havada ıslıklar duyuyordu. Karargâhın her yanında büyük bir hareketlenme vardı. Lağamlardaki, siperlerdeki ve sıçan yollarındaki bütün asker meydana koşup saf düzeniyle birikiyor, daha geriye doğru da tozu dumana katarak mevzileniyordu. Osmanlı istihbaratının hep sözü edilen gücünü o vakit anladı. Kendisinin zamanaşımı ile gördüğünü meğer Üç Hilal böcekleri delikli oklarla otağa bildirmekteydiler. Duyduğu ıslıkları üzerlerinden geçen okların çıkardığını o vakit anladı. Osmanlıların, üzerine muhtelif şifreler nakışlanmış oklar taşıdıklarını, hatta baykuş, kurbağa, sivrisinek veya yılan sesi çıkaran delikli oklar kullandıklarını biliyordu. Çocukken Viyana müzesinde böyle bir ok görmüş, fırlatıldığı vakit çıkardığı yılan sesini duymak için bütün yaz boyunca o okun benzerini yapmaya çalışmıştı. Kara Mustafa'nın çadırındaki nişangâha gelen ok ise bir tavsiye kararını içeriyordu ve tavsiye bir anda karargâhın dört bir yanına ulaştırılmıştı. Şimdi askerler Kahlenberg tepesinden gelecek güllelerin menzili dışına taşınmaya

çalışıyordu. Üstelik bunu yarım saat içinde başarmalıydılar da. Hareketliliğin sebebi.

Ve savaş başlayıverdi; büyük bir gümbürtüyle. Zafer ayinini bitiren Jan Sobieski, arkasına top güllelerini, önüne süvarilerini, yanına da oğluyla askerlerini almış Tuna'nın aşağılarından savaş naraları atarak geliyordu. Gülleler Kahlenberg tepesinden atılıyordu. İyi ama Sobieski o dik yamaçlardan bunca top arabasını zirveye nasıl taşımıştı? İmkânsızdı. İmkân bulsa bile bunca nakliye faaliyetini Osmanlı casusundan nasıl gizleyebilmişti? Gece harekâtı olmalıydı. Ama gece olsa tepe yamacında fenerler veya meşaleler görünürdü. İçinden çıkamadı. *"Amaaan, sonra düşünürüm, şimdi siperlenmem lâzım!"*

Birleşik kâfir ordusuyla Osmanlı askerinin canhıraş vuruşması başlamıştı. Mehteran bölüğü, bulunduğu yerde hücum marşları vuruyordu. Bölüğün tam ortasında yer aldığı için bütün meydanı görebildiğine şükretti. Her şeyi izleyecek, babasının anlatageldiği kahramanlıkları görecekti. İşte Kara Mustafa Paşa ordunun tam merkezinde, çevresine emirler yağdırıyor. Zırhlar kuşanılmış, kılıçlar çekilmiş, tüfekendaz siperlerde yerlerini almış, süvariler mahmuzlanmış, nefesler tutulmuş... Sadrazamın sağında Uzun İbrahim Paşa, solunda Murad Giray ile Sarı Hüseyin Paşa. Ve Sobieski'nin bizzat ateşlediği bir top güllesi savaş hattının hemen önüne düşüverdi.

Kıyımın başladığı andı. Akşama kadar sürecek bir kıyım... Birkaç dakika içinde her iki tarafın askerleri de zafer için değil ölmek için meydana atılıverdiler. Önce toplar ve tüfeklerle, ardından kılıçlar ve mızraklarla... Osmanlı ordusunda öğle namazı kılınamadan ikindi vakti girdi, pek çok mücahit kendi kanında abdest alıp namazı cennette kılıyordu artık. Bulutlu bir gündü. Ötelerde bir yerlerde güneşin batmaya hazırlandığı sularda hançerlerle gürzlere sıra gelmiş ve işin

rengi de belli olmuştu. Anlaşılan, Tanrı Papaz Marco d'Avianou'nun sabahki sesini duymuştu ve yardımını ejderhaya gönderiyordu. Elbette ordunun düzeni, kumanda yeteneği, dayanıklılığı, beslenmesi, silah ve techizatı, atlarının seğirdimi gibi pek çok husus meydandaki can pazarına etki ediyordu ama en önemlisi de askerin savaş şevki ve moraliydi. Türk ordusunda git gide tükenen şey buydu. Artık ne doygun ganimetlerle oradan kaçmayı, ne Kara Mustafa Paşa'nın hoyrat davranışlarından intikam almayı düşünüyorlardı; yalnızca şehit olabilmek için atılıyorlardı. Nemçelilerin birkaç saat boyunca vahşice ve bol bol döktükleri kanlar, aka aka Tuna'ya karışmaya başladı. Zafer denilen anka kuşu artık Türk askerinin damarlarından dökülen kızıl tanelere dönüp bakmıyordu. Pek çok kelleler düşüyor, kayaları delercesine saldıran Türkler demirden sinelere çarpıyor, sarsılıyor ve eriyordu. Nemçelilerin kademe kademe kurdukları siperlerde tüfekler, oklar, mızraklar, kılıçlar ve nihayet hançerlerle üst üste düşen bedenler dağlar gibi yığılmaya başladığında, bazı Türk askerleri arkadaşlarının ölü bedenlerinden oluşan tepelere tırmanmak pahasına yine de düşman üzerine atıldılar. Dünyanın hiçbir yerinde ölüme böyle pervasızca giden başka bir millet olamazdı. Yusuf, Türk asaleti ve cengâverliğinin böyle bir şey olduğunu o anda gördü. Sonra da Şam zamanında Suriye sınırını hatırladı. Oradaki Mehmetçiklerde de aynı cesaret ve vatan sevgisini çok iyi gözlemlemişti. Viyana çayırlarında İstanbul rüyaları görenlerin şimdi kardeş cesetleriyle oluşmuş mübarek tepeciklere basarak ilerlemeleri, kardeşinin ruhunu çiğneyerek cenge atılmaları iç burkucuydu. Yusuf bunca gayretin Beç hisarına girmek için olduğunu düşünmedi. Ganimet veya esir için de değildi. Bunun adı Türklerin her zaman dedikleri gibi ilâ-yı kelimetullah ve vatan sevgisi olabilirdi. Kanlı vuruşmayı gördükçe hançeresinde ses tellerinin ve nefes borusunun yırtılmakta olduğu-

nu unuttu, üfledikçe üfledi. Mehteran bölüğündeki herkesin kendisine baktığından habersiz, boruya yüklendikçe yüklendi ve bir an geldi, borusunun sesi zurnaları, çevganları, davulları aşıp köslerle yarıştı. Türk palalarının parıldayan ışıkları güneşi kırdıkça o da âvâzeyi ayyuka çıkardı, ona bakarak bütün mehteran neferi coştu, mehter coştukça da ordu şahlandı. Ne var ki zafer için bu kâfi gelmedi ve güneş ufka yaklaşırken önce İbrahim Paşa kolu bozuldu, ardından Hüseyin Paşa kuvvetleri...

Aylardır süren umutlar birkaç saat içinde uçup gitmişti. Bozguna uğrayan asker yardım bekleyişine girerek çarpışmaya devam etse de artık iş başkalaşmıştı. Ve Sobieski bizzat elinde kılıçla doğrudan merkeze hücuma başladı. Kanatlardaki bozgun o hücumun eseri oldu. Artık ne Kırımlıdan, ne paşalıdan yardım gelmeyeceği görülebiliyordu. Asker panik hâlinde dağıldı, emir komuta kayboldu, düzen bozuldu. Her bir neferin hayatta kalabilme mücadelesiydi artık süregiden. Üç saat... Tam üç saat daha Kara Mustafa Paşa'ya bakarak dayandılar, dayandılar, dayandılar... Eriyerek, tükenerek, ölerek... Sonra da merkez panikledi. Sağ ve sol kanatların kaçmaya başladığı anda da her şey bitiverdi. Sadrazam kale muhasarasındaki 30 bin kişinin siperlerden çıkmasını emretti. Gel gelelim siperden çıkan asker de artık zafere inanmıyordu. Büyük bir bozgunun eşiğinde durduklarını düşünen yeniçeri başta olmak üzere bütün ordu, başta da Kara Mustafa olmak üzere sancak-ı şerifin ardından Yanıkkale'ye doğru akmaya başladı. Kaçarcasına, koşa koşa... Türk tarihinde hiç görülmemiş bir bozgun... Gözyaşları, küfürler, dualar ve pişmanlıklar harman harman... Mehterbaşı ordunun gerisi alınasıya kadar nevbet dövdürmeye devam etti. Son nefer de karargâhı boşaltasıya kadar marşlar vuruldu, ezgiler dövüldü. Yusuf orada kıyamete kadar borusuyla kalmaya razı olabileceğini düşünüyordu. İçinden gelen buydu. Biraz

sonra mehterbaşının ric'at emrine itaat edip etmemek takıldı aklına. Karargâhta kalan 300 kadar topu, 15 bine yakın çadırı, sayısız savaş levazımı ve ordu hazinesini kim koruyacaktı. Ve sonunda mehterbaşının beklenen feryadını duydu:

"Canınızı kurtarın!.. Çalgılarınızı bırakmak gerekse de..."

Müzik bir anda kesiliverdi. Son duyulan ses Yusuf'un borusundan çıkan tiz çığlıklar oldu. Herkes birbirine yoldaş olmuş kaçıyordu. Elindeki boruya baktı. Kaleye başını çevirdi. Surların içinde trompet çaldığı günleri hatırladı. Sonra köyünün, Leopoldsdorf'un henüz yemyeşil bir çayır olan arazisine baktı. Orada bir köy kurulacaktı. Büyük büyük dedesi Yusuf Ağa öyle yapmıştı. Sobieski'nin askerleri şu anda tam da oradan üzerine üzerine geliyorlardı. Burayı terkedip gitmeyi sanki üç yüz elli sene sonraki köyünü düşmana terketmek gibi hissetti. Evet Türk soyundandı, doğduğu vakit Viyana'da çıkartılan kafakâğıdında resmen yazmasa da Müslüman'dı ama aynı zamanda bir Avusturyalıydı, nâm-ı diğer Nemçeli. Babası dökümcü Süleyman Ağa, —nâm-ı diğer Salomon Usta— atalarının üç şeyi önemsediklerini sık sık söylemiyor muydu; at, avrat, silah... Bunları düşünürken kim olduğu konusunda kafasındaki bütün aidiyetler eriyip gitmişti. İnsan olmak zorundaydı. Babasının sesine kulak verirse bozgun askerlerinin arasında kaçıyor olacaktı. Kalbini dinledi; Nemçe'de adam gibi adam olması gerektiğini söylüyordu. Bilmiyordu, neden bu ordunun içindeydi veya niçin o tarafta olması gerekmişti. Kalbinin sesine uydu. Bekledi. Gözlerini yumdu. Tekrar bekledi ve borusunu dudaklarına götürürken gururla mırıldandı:

"Atım yok, avradım da ama kimse beni silahımla kaçarken göremeyecek!"

XXIII

Viyana, 12 Eylül, 1683
Gece

Şehitler ve yaralılar hariç meydandaki son Türk askeri de çayırların ötesinde görünmez olasıya kadar üflemeye devam ettiği borunun sesinde kendini hissetti. Dökümcü Süleyman Usta'nın kahraman oğlu böyle yapardı. Ve nihayet Sobieski'nin süvarileri meydana dolmaya başladığında borusunu göğsüne bastırıp koşmaya başladı. Düşmanı otağın önünde karşılayacaktı. Savaş hattıyla karargâhın arası bir çeyreklik mesafeydi. Nefes nefese oraya vardığında döndü, siperlendi ve karargâha yaklaşmakta olan zafer naralarını, üzerine akıp gelen binlerce haykırışı sessizce izledi. Artık buradan ötesi yoktu, ne olacaksa burada olacaktı. Akşam alacasında dört bir yanı kuşatan bozgunun her şeyi tersyüz ettiğini şimdilik görebiliyordu. Bir yanda Beç kalesi, bir yanda Tuna, diğer yanda ejderhanın müttefik orduları; Kutsal Roma askeri, haçlılar. İçinden şeytan dürttü, belki de melekti; *"Son şansın!"* Kaçanların arkasından yetişmek. *"Hayır, atalarım adına bunu yapmayacağım!"*

Kara Mustafa Paşa'nın öylece terk edip gittiği ihtişamlı otağının önünde, çadırları ve sancaklarıyla öylece terkedilmiş olan Osmanlı garnizonuna baktı. Gelen askerlerin hepsi işte oraya koşuyordu. Savaş alanlarında ve metrislerde ne Leh, ne Beç, ne Habsburg askerini hiç bu kadar iştahlı koşarken görmüştü. Yağma heyecanı ve coşkusu ürkütücüydü. Beklemeye, yerinden kımıldamadan beklemeye niyet etti. O sırada arkasından kadın ve çocuk sesleri işitti. Bunlar yeniçerilerin bırakıp kaçtıkları esirler olmalıydı. *"Varıp yardım etmek, beklemekten iyidir!"* O tarafa yöneldi. Sıra sıra

paşaların çadırlarını geçti. Kara Mustafa Paşa'nın otağını toplaması gereken hazinedar ağa çoktan kaçmış olmalı ki sadrazamlığın özel hizmetlileri başsız kalmış, ne yapacaklarını bilemeden öylece düşmanın gelmesini bekleşiyorlardı. İçlerinden kim bilir hangileri, efendilerinin hazinelerinden yükte hafif pahada ağır birkaç parçayı çoktan şahsîleştirip gizlemişlerdi? Hâlâ bunun için didişip duranları görünce tanladı. Can emniyetinin olmadığı yerde mal kaygısı çekmenin ne değeri olabilirdi ki! Ötede ordu sancaklarını gördü. Daha birkaç saat önce askerin şanı, şerefi iken şimdi kimseciklerin umurunda değildi. Bir ordu her şeyini bırakabilirdi ama sancağını bırakmazdı. Yeniçeri için üzüldü.

Meydanda yağmalanmayı bekleyen ne çok eşya vardı böyle! Kan ter içinde yaklaşmakta olan Leh askeri hakkını verecekti şüphesiz. Türkler, koyuna koltuğa sığar eşyaları bile alıp götürmeye yeltenmemişlerdi. Muhtemelen paşa otağları da hazinelerle, kitaplar, zarif sanat eserleri ve gümüş ev eşyalarıyla doluydu. Ötede cephaneler, barut çuvalları, silahhane malzemesi, toplar, arabalar... "Ağlasam mı yoksa sadece sussam mı?" diye geçirdi içinden. Yalnızca on gündür içinde bulunduğu ve ekmeğini yediği ordunun böylesine kaçıp gitmesi onuruna çok dokunmuştu. Kalbinin git gide hassaslaştığını düşündü.

Gözlerini kısıp baktı; avludaki esir kadınlar ayaklarındaki bağları çözmeye başlamışlardı bile. Böyle alacakaranlık bir ortam kimsenin kimseye dostça yaklaşacağı zaman değildi. İlerlemekten vazgeçip bir kağnının üzerindeki çuvalların arasına oturup olacakları beklemeye başladı; kader, hakkındaki kararı veresiye kadar.

Yaklaşanlar yalnızca Lehçe konuşuyorlar, daha doğrusu bağrışıyorlardı. Başkumandan Sobieski savaşın muzaffer kralı olarak vezir otağını yağmalamayı yalnızca kendi askerine lâyık görmüş olmalıydı. Ellerindeki meşaleler tek tük

uyandırılırken kılıçlar da kınlarına girmeye başladı. Kendilerinin olmayan bir şehir için canlarını ortaya koyan Lehistanlıların kendilerine almak istedikleri ganimet için de cana kıymaktan çekinmeyecekleri ortadaydı. Çevresine bakındı. Bir silaha ihtiyacı vardı. Belki de silah edinmek yerine ölü taklidi yapmalıydı. Yok yok, en iyisi kılık değiştirmekti. Elindeki boruya baktı. Kim olduğunu ve kıyafetinin ne olması gerektiğini yeterince açıklıyordu. Başa döndü; en iyisi bir kılıç bulup beline takmaktı.

Kağnıdan inip cesetler arasında ihtiyatla ilerledi. Yaralı Türklere rastlıyor, inleyip kıvranan bu insanların az sonraki kaderlerini düşünüyor, elinden bir şey gelmediği için de kahroluyordu. Aralarında da esir kadın ve çocuklar; bağlarından tamamen kurtulmuş, darmadağın... Muhtemelen özgürlüğe koştuklarını düşünüyorlardı ve gelenlerin Leh askeri olduğundan henüz haberleri yoktu. Kaçan esirlerin tersi istikamette ilerlemeye karar verdi. Gelenler Nemçe askeri olsaydı esirlerin arasına karışıp güya kurtarılmayı bekleyebilirdi ama gündüz yeniçerilerin esiri olan şu kadın ve çocukları bu gece kim bilir hangi sürprizler bekliyordu; iyisinden, kötüsünden... Wiener Neustadt istikameti en sakin bölge gibi görünüyordu. O tarafa yönelip adımlarını hızlandırdı. Evet işte bir yatağan. Belki de pala; karanlıkta pek ayırt edemedi. Hem ne fark ederdi ki? Beline soktu.

"Ne yapıyorum ben?"

Şam Kabristanı'nda kaçmakta olan A-71 için bu soru yığınla yoruma açıktı. Gerçekten de ne yapıyordu? Tam on gün. Zamanaşımı onu ölümden mi saklamıştı, tuzak mı kurmuştu? Viyana Kuşatması'yla ne alâkası olabilirdi ki şimdi beline pala takıp can kaygısına düşüyordu? On günde Nemçeli'ye dönüşüvermek? I-ıh... Bir şeyler ters gidiyordu. Başına gelenlerin bir rüya olduğunu düşünmek istiyor ve uyanıvereceğini umuyordu. Arkasından yaklaşan sesler ise Leh

askerinin yaklaştığı gerçeğini değiştirmediğini anlaması için yeterliydi. Burnuna bir kahve kokusu geldi. Mehterbaşı ağa içerken ne kadar da özenmiş, kokusunu gizli gizli içine çekmişti. Karanlıkta gözlerini kısarak bakmasına rağmen ileride ne bir ateş, ne kahve pişiren bir canlı görebildi. Sonra aldığı kokuyu dimağına çeke çeke devam etti. Evet, pişmiş değil kavrulmuş kahveydi bu. Veziriâzam'ın Nemçe'ye gelirken her türlü erzak gibi kahveyi de ihmal etmediğini duymuştu. Hatta akşamları bazı askerlerin Nemçe varoşlarından adamlara gizliden gizliye çuval çuval kahve verip karşılığında fıçı fıçı şarap aldıklarını bile duymuştu. Nemçeliler kahveyi bilmedikleri hâlde üç aylık kuşatma günlerinde tadını hissetmiş ve içmeyi çok sevmiş olmalıydılar. Kendine kızdı. Can pazarında aklını beyhude şeylerle meşgul ettiği için. Ama git gide kesifleşen kahve kokusuyla da başka bir şey düşünülemezdi ki! Genzini iyiden iyiye yakan kokunun kaynağına böylece vardı. Evet, işte çuvallar. *Ooooh!* Miss gibi... Zemine baktı. Yanyana tomruklar dizilip üzerlerine çuvallar istiflenmişti. Aralarında saklanıp olacakları izlemek ve ne yapacağına karar veresiye kadar beklemek geçiyordu içinden. Öyle yaptı. Leh askerinin meşaleleri sayesinde olacakları görebilirdi. Büzülüp beklemek en iyisiydi. Elbette oturarak... Eliyle yumuşak bir zemin yoklarken bir çıtırtı duyuverdi. Hani dal kırılır gibi. Börtü böcek yahut kurttan kuştan? Dinledi. Tuzağa düşmekten çekiniyordu. Çuvallardan birini siper edinip hareketsiz bekledi. Daha derinden dinledi. Evet, yakınlarda bir yerde nefes alıp veren biri vardı. Belki bir Yeniçeri, belki bir yaralı, belki bir Habsburglu? İhtiyatla başını çıkarıp karanlığı seçmeye çalıştı. Evet, işte üç adım ötesinde, çuvalın arkasındaydı. Dizinin hareketini hissetti. Saldırmaya hazırlanıyor olmalıydı. Usulca borunun kayışını sırtına geçirip palayı kavradı. Derin bir nefes aldı. Ok gibi fırladı:

"Ya Allah!"

Ve daha ikinci adımda tiz bir çığlık duydu. Bir kadın sesi. Türkçe bağırmıştı:

"Merhameeeet!"

Hemen avcunu kadının ağzına kapattı. Çevreyi dinledi. Kendisinin veya onun sesini duyup üzerlerine gelen başka birileri olabilirdi. *"Merhamet çığlığı bir tuzak olabilir; dikkatli ol!"* İhtiyatla avcunu yavaş yavaş gevşetti. Palayı ensesine dayarken sus işareti yapıp fısıldadı:

"Yalnız mısın?"

Kadın iki tomruğun arasında yere kapanıp ellerini arkasında birleştirdi:

"Evet!"

Yusuf esirlerin ellerini arkadan bağladıklarını görmüştü. Bu da onlardandı ve ölmek yerine galiba yeniden esir olmaya gönüllüydü. Esir kadınların tutulduğu bölgeye baktı, kısa sürede buraya kadar uzaklaşmayı nasıl başardığına hayret etti. Herkes diğer istikamete giderken bu niye onlardan ayrılıp ters istikamete kaçmıştı; kendisi gibi? Kadının sırtında birleştirdiği ufak ellerine ayağıyla basıp fısıldadı:

"Anlat! Sesini yükseltmeden!"

Kadın önce birkaç kelime kekeler gibi oldu. Bu sefer Yusuf aynı emri Almanca verdi:

"Erklare! Ohne laut zu werden!"

Kadın hiç korkusu yokmuş gibi tane tane konuşmaya başladı. Asillerin telaffuzunda ve Beç şivesinde bir Almanca... Sesinde bir tatlılık vardı. Kullandığı bazı kelimelerin otantik veya tarihten alınmış olması da Yusuf'un hoşuna gitmişti. Belki de kahve kokusunun sermestliği... Bir şeyler kendisine tanıdık gelmeye başladı. Romantik bir Şam akşamındaydı da Bohemyalı çellist David Popper'ın Macar Rapsodisi'ni dinliyordu sanki. Ayağını azıcık gevşetti. Kadının sesinden, tonlamasından, hâlinden ve tavrından doğruları anlattığı hemen anlaşılıyordu. Sesi de genç kız olduğunu işaret edi-

yordu sanki. Güvenilir birisi... O konuşmaya devam ettikçe Yusuf daha da emniyet duyup ayağını sırtından çekti. Yanına çömeldi. Ellerinden tutup yüzünü yerden kaldırdı.

Hayır!...

"Hayıuır!..."

Bu olamazdı. Onca duru bakışıyla işte oydu, ta kendisi...

Hayal görüyordu muhakkak. Başına gelenlerden sonra bu normaldi.

Ama yine hayır, hayal görmüyordu. Nihayet kekeledi:

"Ce-Cemile?!.. Ne işin var burada!"

Kız yüzüne şaşkın şaşkın baktı ve kekeleyerek sordu:

"Adım, evet adım Chamyle!.. Fakat muhterem beyefendi bunu siz nereden biliyorsunuz?"

Yusuf yutkundu. *"Şam'dan biliyorum"* diyebilmek geçti içinden. On günlük şaşkınlığın üzerine çıldırtıcı bir tesadüf. Eğer Cemile ise deli gibi görünmekten de korkuyordu. Peki ya değilse? Belki de değildi. Hatta olamazdı. *"Olabilir de!"* Ne de olsa Şam Kabristanı'ndan solucan deliğine aktığında yanıbaşındaydı. İyi ama on gündür neredeydi? *"Hayır, çıldırıyorsun!"* Karar verdi, karşısındaki kadın Cemile değildi. *"Peki ama bunca benzerlik?"* Halüsinasyon görüyor da olabilirdi. Böyle bir kargaşa anında her şey mümkündü. Kendini toparlaması gerektiğini düşündü. Lafı geveledi:

"Birine benzettim herhâlde. Onun da adı Chamyle idi de..."

Yusuf eliyle yaklaşan Leh askerlerini işaret etti. Böylece kıza ölüm tehlikesini hissettirmeye çalışıyordu. Kalbini dinledi, kaçma fikrinde kendini tasdik edecek birini arıyor gibiydi. O anda hissetti ki, kendisi için düşündükleri artık Chamyle için de geçerliydi ve onu burada Leh askerinin insafına bırakamazdı. Ve kaçmama iddiasından vazgeçiverdi:

"Buradan gitmeliyiz, hemen şimdi!"

"Siz gidiniz beyefendi, lütfen!"

"Sen ne yapacaksın?"

"Burada kalacağım, müsaadenizle. Tanrı isterse beni kurtarır."

"Elbette... Lâkin gelen Leh askerleri Tanrıdan habersiz olabilirler! Yürü gidiyoruz!"

Yusuf, Chamyle'nin kolundan tutup kaldırmak istediğinde kızın yere sekerek bastığını gördü. Belki de "Siz kaçın!" derken ona ayak bağı olmak istemediğini söylemeye çalışmıştı. Büyük nezaket!.. Eliyle işaret edip ona beklemesini söyledi. Bu sefer saklanacak bir yer aramaktı niyeti. En azından geceyi geçirebilecek bir yer. Tahminine göre askerler gece boyunca kılıçlarını ellerinden bırakmayacak ve Beç halkını da buralara yaklaştırmayacaklardı. Beç kalesinde iki aydır aç biilaç kuşatılan insanlar yağmaya katılsalardı belki onların arasına karışıp kurtulmaları mümkün olabilirdi ama Leh ordusu buna imkân tanımamıştı; en azından şimdilik. An itibarıyla Lehliler için herkes düşman sayılırdı; ejderin yedi başından biri bile olsa. Nemçeliler için onur kırıcı olmalıydı; üç aydır canına kasteden düşmana karşı zafer kazanıp da yağmaya katılamamak... Çok acı bir mahkûmiyet!

Nemçeliler gelesiye kadar sağ kalmanın çaresine bakmalıydılar. Sabah olur da Beç halkı sahraya gelirse aralarına karışırlardı. Belki şimdiden uygun bir Nemçe kıyafeti bulmak iyi olurdu. Ama şimdi cesetler arasında kıyafet aramaya gitmekten önemlisi emniyetli bir kuytu bulmaktı. Gökyüzüne baktı. Biraz sonra yarım ay doğacaktı. Kahve çuvalları ve altındaki tomruk boşluklarını inceledi. Belki de burada kalmaları iyi olacaktı. Elbette Chamyle'nin bileğinin sarılması da gerekiyordu.

Yusuf bütün bunları yaparken Chamyle inatla ona kaçmasını, kendisini bırakmasını söyleyip durmuştu. Bu arada sesler ve meşaleler artık iki yüz adım ötelerindeydi. Yağma sırası sadrazam otağına gelmişti ve Yusuf orasının çooook uzun süreceğini fısıldayarak kızın ayağını özenle sardı. Ger-

çekten de Sobieski'ye ilaveten Leh süvarileri de gelip yağmacılara katılsalar, sadrazam otağının paylaşılması yine de saatler alırdı. Kim bilir şu anda içeride ne tür sürprizlerle karşılaşıp nelere hayret ediyorlardı? Öte yandan meydandaki adamlar da meşalelerin ışığında her şeye vahşice saldırıyor, kapışıyor, çekişiyor, kavgaya tutuşuyor, sonra duruluyor, tekrar hareketleniyorlardı. Osmanlı şehitleri de bu yağmadan nasibini alıyor, iç donuna varasıya kadar soyuluyorlardı. Leh askerleri yaralılara ihtiyatlı yaklaşıyorlar; yaralı yatan kişi bir Osmanlı ise önce kendilerine bir zararı dokunmasın diye tedbir alıyor, ardından yarasının durumuna göre ya öldürüyor yahut esir ediniyorlardı. Yaralı kişi müttefik ordudan ise görmezden gelip uzaklaşıveriyorlardı. Esir aldıklarını zincire bağlıyor, boyunlarına demir halka geçirip bir yerde biriktiriyorlardı. Meydandaki her şeye ganimet gözüyle baktıkları belliydi. Ölü at ve develerin terkileri, yeniçeri ve sipahilerin savaş aletleri, işe yarar ne varsa. Bilhassa da Osmanlı silahlarıyla onların murassa kılıfları. Tabii asıl istedikleri, kılıç ve hançerlerin kabzalarındaki mücevherler...

Meydanda bir gümbürtü koptu. Dikkatle baktılar. Otuz kadar Osmanlı askeri 500 Leh piyadesi arasında lime lime ediliyorlardı. Nereden gelmişler, nasıl ortaya çıkmışlardı, amaçları neydi, muamma... Ölümün kendilerini çağırdığı kesindi. Yusuf, yerin altında zaman kavramından uzak çalışan lağımcılar olduklarını tahmin etti. Muhtemelen yukarıda seslerin kesildiğini fark edince Beç kalesinin fethedildiğini zannedip sevinçle dışarı çıkmışlardı. Bu kısa süreli cenk ikisine de uykuyu unutturmuştu. Sohbet etmeye öyle başladılar, kızın ağdalı lisanıyla:

"Buraya nasıl düştün?"

"Macar köylerindenim beyefendi. Bugün kırkıncı gün. Tarlada çalışırken zebellah bir levent beni kapıp kaçırdı. Sırp mühtedisiydi. Niyeti beni odalık yapmaktı. Karargâha getir-

diğinde ayağımda zincirle diğer esirlerin arasına atıldım. Bir ay kadar sonra İbrahim Paşa Efendimiz esirleri teftiş ederken beni görüp Sırp'tan satın aldı. Paşa babamız güzel kalpli bir beyefendiydi, bana da iyi davrandı. Ona yemek pişirir, çamaşırını yıkardım. Sefer hitama erdiğinde avdet ile beni köyüme bırakacağını söylüyordu. Bunu yapacağına da inanıyordum. Dün bozgun başladığında bekledim, bekledim... Gelip beni alır diye düşünüyordum. Ama gelmedi. Belki de can derdine düşüp gelemedi. Tanrı onu kötülüklerden korusun. Her şeyden umudum kesilince de muhterem beyefendi, dışarı çıkıp buraya geldim. Hepsi bu!"

"Ayağına ne oldu?"

"İlk günlerde prangadan kurtulmak istemiştim; Sırp Osmanlısının esiriyken. Bileğimi zorladım. Aşık kemiğim yerinden oynadı."

"Kaçabildin mi bari?"

"İki kere!.. İkincisinde bileğim fena olduğu için tek adım atamadım. Zaten Paşa babamız da beni o hâlde görünce satın aldı. İki cariyesi vardı, onların yanında bana evladı gibi davrandı. Ben de esir gibi davranmadım artık, bir daha kaçmadım."

Yusuf ona acımıştı. Cemile olup böyle hikâyeler uydurması ihtimalini zihninden attı ve onun başka biri olduğuna artık inandı. Kadere mağlup olup bu can pazarına düşmüştü. Reva değildi. Onu kurtarmak gerekirdi, öyle karar verdi.

"Peki ya siz, beyefendi? Adınız nedir?"

Yusuf önce ne diyeceğini bilemedi. Burada kimdi, ne yapıyordu, adı neydi belli bile değildi. Onu cevapsız bırakmak da istemedi. Almanca konuşuyorlardı madem adını da ona göre telaffuz etti:

"Adım... Hımmm!... Joseph diyebilirsin. Hikâyem? Pek karışık... Belki ileride anlatırım."

"Suçlu musunuz; esir mi, bari onu söyleyiniz değerli efendim!"

"İkisi de değil... Boruzenim. Bak!.."

Yusuf borusunu sırtından alıp ağzına götürdü ve sanki neşeli bir parça çalıyormuş gibi de parmaklarıyla başını iki yana oynattı. Chamyle gülümseyince de ona esiri olmadığını ifadeye çalıştı:

"Bana ismimle hitap et. Aramızda bir resmiyettense arkadaşlığı tercih ederim!"

Chamyle yine gülümsedi. Memnun olduğunu ve minnetini belli eden bir gülümsemeydi bu seferki...

Arkalarından kadın çığlıkları gelmeye başladı. Askerler kadın ve çocukların esir tutulduğu yere ulaşmış olmalıydılar. Evet, meşaleler şimdi daha hareketliydi. Askerler aralarında önce ağız dalaşıyla itiş kakışa giriştiler, ardından piştovlar ve kılıçlar çekildi. Gerçi kadın esirler fazla değerli bir ganimet sayılmazdı ama askerlerin vahşi arzuları için ganimetten değerli kabul ediliyordu. Sesler yükselirken askerlerin arasında değişik yaşlardan çocuklar görülmeye başlandı. Esir kadınlar çocuklarından ayırtılmış, sabiler darmadağın edilmiş, âdeta savaş meydanından sürülüp kovalanmış gibiydiler. Çığlıklar her yandaydı. Yusuf çocukları buradan uzaklaştırmak için bir şeyler yapabilmeyi kurarken askerlerden birinin onları topladığını gördü ve amacının iyilik olması için dua etti. Gecenin geri kalanı esir kadınların devam eden feryatlarıyla dolup dolup taştı.

Gecenin sonunda savaş meydanı sarhoş naralarıyla çalkanmaya başladığında büyük bir patlama oldu. Gökyüzü kıpkırmızıydı. Uzakta alevler yükseliyordu. Ardından bir patlama daha. Sonra bir daha. Osmanlı cephaneliğiydi bu. Meydandaki bütün asker panik hâlinde kaçışıyorlardı. Bazıları Osmanlıların geri döndüğünü sanmışlar, diğerleri Nemçelilerin bunca yağmaya başkaldırdığını düşünmüşlerdi. Süvariler atlarına binmiş kaçıyor, piyadeler sarhoş bozgununun seline kapılıyorlardı. O hengâmede Yusuf bir-

den Chamyle'nin yanında olmadığını fark etti. Patlamadan korkup sinmiş olmalıydı. Ama hayır, işte orada koşuyordu, dağlara doğru; sekerek ve can havliyle. Bileğindeki arızayla fazla uzaklaşamazdı zaten. Peşinden gidip gitmemekte tereddüt etti. Belki de başının çaresine bakabilirdi. Ama hayır, ondan ayrı düşmeyi hiç aklına bile getirmemeliydi. Hâlâ içinde onun Cemile olabileceği ihtimali varken olmazdı. Arkasından koşmak istediği anda bir gürzün göğsüne doğru savrulduğunu gördü. Dünya birden kapkaranlık kesildi.

Viyana, 13 Eylül 1683

Göğsündeki acıyla kıvranarak kahve kokusunda gözlerini açtığında sırtından birinin sırtına bağlı olduğunu hissetti. Arkalarında kendisi gibi dördü kadın ikisi çocuk, altı kişi daha vardı. Çevresini gözden geçirdi; her yanda kendileri gibi öbekler... Ve başlarında bekleyen Leh askerleri. Karargâh mezbahaya dönmüş, göz alabildiğine cesetler; at, deve, katır ve eşek leşleri, onların arasında hâlâ kıpırdanmaya çalışan ağır yaralılar, ağlayanlar, inleyenler... Sabahki patlamalardan sonra çıkan yangın savaş meydanında devam ediyor, yanan leş ve cesetlerin kokusu her yanı kavuruyordu. Gözleri Chamyle'yi aradı. Esir öbeklerine göz gezdirdi. Yoktu. Kaçmış olmasına sevindi.

Bir bando sesi duydu. Ardından zafer naraları. Doğrulmak istedi. Göğsünde hafif bir acı hissetti. Gürzün eseri. Gelenler ejderin ordularıydı, Kutsal İmparatorluğun yedi bağlısı... En önde Nemçeliler. Zaferin başkahramanı Sobieski başlarında. O, yüzyıllardır yenilemeyen Osmanlı ordusunu dize getirmiş bir kraldı artık; "Viyana Fatihi". Yusuf, bu kadar ayrı millet ve düşüncenin nasıl olup da bir araya gelebildiğini düşündü. Aralarında mezhep kavgaları yaşayan düşmanlar, sınır çekişmeleriyle birbirini boğazlayan kanlılar, karşılıklı kuyularını kazmakta maharet kazanmış düzenbazlar... Rengârenk kıyafetler, binbir çeşit hesap... Hepsi Türk düşmanlığında birleşmişlerdi. Beç kalesinin asıl sahibi olan Kral Leopold henüz ortalıkta yoktu. Kara Mustafa Paşa şehrini kuşatacak korkusuyla üç ay evvel kaçıp gittiği Linz'den bir gecede dönebilmesi imkânsızdı elbette.

Sobieski, savaş alanına yeni giren askerlere bir gösteri olsun diye Türk esirlere herkesin önünde işkenceler yapılmasını buyurdu. İşkencenin can alıcı sahnesinde de Türklere binlerce küfürler edip aşağılayıcı sözler sarf ederek gelen askerlere yağma emri verdi. O anda çıkan velveleden gökler yıkıldı zannedilebilirdi. Gece ganimetten uzak tutulmanın hıncıyla bütün o askerler yaydan fırlamış ok misali atıldılar. Hepsi diğerinin önünde ilerlemek, her biri ganimetin en değerlisine ulaşmak emeliyle koşan aç gözlüler sürüsü... Ve iki saat boyunca göz gözü görmedi, ses kulağa girmedi. Yusuf izliyordu; geceki vahşet ve çılgınlıklar gündüz olanların yanında devede kulaktı. Sahibi onları bulundukları yerde tutuyor, çiseleyen yağmura ve esen rüzgâra aldırmadan aç ve susuz bekletiyordu. Hepsini burada satıp kurtulmayı düşünüyordu anlaşılan.

Öğleden sonra bütün karargâhı ağır bir koku kaplamaya başladı ve nereden geldikleri belli olmayan sinekler meydanı doldurdu; ardından da Beç halkı, askerlerden geriye kalanları paylaşmak üzere... Zavallılar için zaman uygunsuzdu ve günün sonunda ölülerin dirilere galip geleceğinden henüz habersizdiler.

İkindiye doğru Joseph kader ânının yaklaştığını anladı. Sobieski'nin emriyle her beş esirden biri kutsal Roma adına ayrılacaktı; meydandaki ceset ve leşleri temizlemek üzere. Bu karar üzerine sahibi bir ona, bir de elinde tuttuğu boruya baktı ve "Borunun eğlencesi bana yeter!" der gibi onu gözden çıkarıverdi. Muhtemelen boruzen bir esirin fazla para etmeyeceğini düşünüyordu. Başparmağıyla kendisine ileri çık işareti yaparken gözlerindeki alaylı bakış unutulmayacak şekilde aşağılayıcıydı. Yusuf öne çıkıp diğerlerinin arasına karıştı. Ayağından zincirlendiği adam Macar dönmesi bir yeniçeriydi ve elini uzatırken "Ben İmre, sen Emre de çorbacı!" dediğinde o da karşılığında nedense "Adım Joseph.

Nemçeliyim aslında" dedi ve "Sen istersen Yusuf de!" demek yerine Joseph olarak davrandı. Şam zamanına göre doğup büyüdüğü şehrin yakınında bulunmak mı onu etkilemişti, bilemedi. Belki de ayaklarından zincirlendiği kaderdaşının huyunu suyunu öğrenmeden ona açılmama tedbiriydi. Sonra kalbini dinledi; Chamyle'ye Joseph dediği için Joseph olmayı seçtiğini anlayıverdi. O andan itibaren Joseph oldu, Joseph gibi davrandı.

Akşam yaklaşıyordu ve ayrılan esirlerin görevi harp meydanındaki ölüleri gece yarısına kadar yok etmekti. Ayağı zincirli Osmanlı esirleri bu görevi önce istekle kabul ettiler. Yoldaşlarını gömmek onlar için önemli ve kutsal bir görev sayılırdı. Lâkin ayaklarındaki zincir bir yandan, tehlikeli olacağı endişesiyle kazma ve kürek kullanmayacak olmaları diğer yandan şehitleri gömmelerini gittikçe zorlaştırmıştı. Zaten birkaç denemeden sonra onlar da gömme işini bıraktılar. Ne elleriyle kazılacak mezar yeri, ne yoldaşlarının naaşını taşıyacak yol vardı. Ayrıca dermanları da açlık ve susuzluktan tükenmiş durumdaydı. Joseph, Macar İmre'nin yaptığını yapıyor; cesetleri toplayıp öbek öbek bir yere yığıyor, ama iş onları yakmaya gelince kesinlikle kılını kıpırdatmıyordu. Şehit cesetleri yanmaya başladığında yangının en büyük zahmeti yine esirleri vurdu. Ölüm kokusuna karışan yanık et kokusunun ısındırdığı bir hava. Herkes burunlarını sıkı sıkıya sarmış vaziyetteydi artık.

Joseph, İmre'nin ikazlarına rağmen canla başla çalışıyor, ama o meydanı temizledikçe ölülür çoğalıyor, ceset altından yine ceset çıkıyordu. Alevler sabaha kadar gökleri aydınlattı ama ölüler bitmedi. Kuşluk vaktinde sinekler yeniden geldi, dizanteriyi de getirerek. Yusuf kaçması gerektiğini o vakit düşündü. İmre'nin aynı kanaatte olup olmadığını bilmediği için tedbirli davranıyordu. Bir ara mezar kazarken iki parmak kalınlığında bir saplama çivisine rastlamış, el çabukluğuy

la kuşağına yerleştirmişti. İmre bunu görmüş ve iyi yaptın der gibi gözünü yumup açmıştı. Buna güvenerek ona fikrini açmaya karar verdi. Aynı şeyleri düşündüğünü öğrendiğinde de rahatladı. Artık gece olduğunda fırsat kollayıp zincirlerinin birer halkasını kırarak kaçmaktı akıllarındaki. Lâkin bir zincirin halkasını gürültüsüz biçimde nasıl kırabileceklerdi? İmre iş bitiminde "İstefan kilisesinin çanları çaldığı sırada!" diye bir cümle kurdu. Başlarındaki muhafız bölüğü kokudan kaçmak adına rüzgârı hesap ederek birkaç nöbetçiye hepsini emanet edip Tuna istikametine çekilmişlerdi. Bütün gün meydanı dirilere teslim etmemek üzere sanki mücadele eden ölüler, yattıkları yerde iki gün öncenin muzafferlerini şimdi mağlup etmenin hazzıyla şiştikçe şişiyorlardı.

İmre akıllı adama benziyordu. Katedralin gündüzki çanını saymış ve Joseph'e dört parmağını açıp işaret etmiş ardından da yumruğunu çekiç gibi dört kez yere doğru sallamıştı. Peki ama çekici, hatta balyozu nasıl bulacaklardı?

Gece çanlar başladığında insan kafasından daha büyük bir taş, iri çiviye dört defa inip kalktı. Her çan sesi zincirin halkasını bir miktar açtı ve dördüncüde kopuverdi. Kimseye hissettirmeden başarmışlardı bunu. Çanlar sustuğunda çiviyi ve taşı diğer esirlere bırakıp demlenmekte olan nöbetçilerin arkasından sıvıştılar. İmre, Leh askerlerinden iki at çalmayı teklif etti. Joseph "Bozgun askeriyle gitmek isteseydim ilk gün kaçardım!" diyerek niyetinin uzaklaşmak olmadığını söyledi. Ama isterse at çalmasında ona yardım edecekti. İmre o işi yalnızken daha iyi yapacağını söylerken kolundan çekiştiriyordu. Meğer ileride bir yere malzeme gömmüşmüş. Beç köylülerinin giydiği cinsten iki cepken ile iki keten gömlek, iki fodla peksimet, biraz tereyağ ve iki elma. Hepsini ikiye paylaştırıp "Hakkını helâl et çorbacı. Allah yardımcın olsun!" dedi ve koşup gitti. Joseph azığa kavuştuğuna çok sevinmişti. Beç kalesine doğru ilerleyip varoştaki ilk köyün

kilisesine gizlice girdi ve çan kulesine çıkıp saklandı. Niyeti orada bekleyip savaş meydanından şehre dönecek amelelerin arasına karışmaktı. Lâkin bir şeyi hiç hesap etmemişti. Şu çan sesleri neredeyse mehter takımındaki kös sesi kadar şiddetli ve ürkütücüydü. Üstelik kulağının dibinde.

Kulede çok şey düşünecek zamanı oldu. Elbette onların en başında, geldiği yoldan Şam zamanına geri dönmek vardı. Nasuh Efendi'yi hatırladı. Onun gibi Allah'ın sevgili kulları arasında sayılmazdı ve yalnızca "Ya Hakk!.." diyerek de zamanı bükebildiğini düşünmüyordu. Kalbini nasıl yönetmeliydi ki Şam'a dönebilsindi? Kendisine ait olmayan bir zamanda bulunmak anlamsızdı. Köhne bir kilisenin çan kulesinde yapayalnız, köklerini kaybetmiş bir ağaç misali... Kuleden gözlerini yumup atlasa acaba gözlerini Şam'da açar mıydı? Kilise avlusundaki döşeme taşlarına bakınca fikrinden ürktü ve bütün gece binbir hayal ile binbir düşünce arasında kâh uyudu, kâh üşüdü, kâh umutlandı, kâh ağladı. At kişnemeleriyle uyandığında sabah olmuştu. Köyü ikiye bölen ana yolda büyük bir alay gördü. Flamalar, sancaklar ve zafer şarkılarıyla dolu bir alay. Evet, işte orada, Sobieski bir fatih edasıyla surlara ilerliyordu. Surun büyük kapısında şölenler, şenlikler, kalabalıklar... Birden şehirdeki kiliselerin tamamından çan sesleri gelmeye başladı. Görebildiği kadarıyla Saint Stefan Katedrali'nin çan kulesine sancaklar, bayraklar çekilmişti. Diğer kiliselerin de... Leh kralının siyasî hesapları çok olmalıydı. İki yüz elli senedir ilk defa bir Osmanlı ordusu bozguna uğratılmıştı ve bunu Kahlenberg'e taşıdığı toplarıyla o başarmıştı. Şimdi de şehrin kurtarıcısı unvanını hafızalara yerleştirmek istiyor, muhtemelen kendini muzaffer haçlıların başında Kudüs'e giren şövalye Godfrey ile kıyaslıyordu. Ama Godfrey olsa Müslümanların bozgun yemiş ordularını son neferine kadar kılıçtan geçirmeyi Kudüs'te şölen yapıp zafer takında şarap içmeye tercih ederdi. "Bu da kaçan Osmanlı ordusunun şansı!" dedi içinden.

Joseph, kafilenin arkasında katırlara yüklenmiş kahve çuvallarını gördü. Sobieski Viyana'ya yalnızca zaferi değil kahveyi de hediye edecekti anlaşılan. Derhâl kuleden indi. Böyle bir şenlik anında şehre giremeyecekse başka zaman kapıcıları aşması mümkün olamazdı. Üstelik kahve kokusu arasında...

Bir saat sonra Beç köylerinden bir kahve ocakçısı rolünde şehirdeydi. Her şey çok kolay olmuştu. Önce kahve çuvallarını taşıyan arabalardan birinin üzerine çıkıp çuvalın üzerindeki cezve ve fincanı eline alarak kahve pişirme taklitleri yaparak halkın ilgisini çekmiş, askerler de halkın katıla katıla gülerek alkışladığı birine ses çıkarmaktan çekinmişti. İnsanların bunca savaştan sonra eğlenceye de hakları vardı elbette.

Şehre girişinin üstünden bir saat geçmesine rağmen hâlâ kahve çuvallarının üzerinde hokkabaz mestliğiyle ilerliyordu. Meraklı gözleri Beç hisarının evlerinde, sokaklarındaydı. Burası Viyana'ydı; kendi şehri. İşte imparator sarayı yerli yerinde, ihtişam içinde. Önünde uzanan yolun iki taraflı eyvanları ve takları... Meğer sonraki nesiller şehri nasıl bozmuşlardı. Ve albüm doldurduğu stüdyonun bir kâşane olduğu şu zaman dilimi. Derin bir nefes aldı. O anda tarihi mi soluyordu, yoksa geleceği mi kestiremedi. Aziz Stefan Kated rali'nin her zamanki heybetine yine hayran kaldı. Tepesinde Kanunî'nin hatırası olan ay-yıldız ile...

Alay ilerledikçe şehir bir tarih oluyordu. Ama tarih birden nefret yüzünü gösterdi. Önde birileri bir yeniçerinin kellesini sırığının ucuna takmış sallıyordu. Oğul Sobieski ona niçin böyle yaptığını sorduğunda adam bunun Türkkenpopanz olduğunu, evlerde bulunmasının cinleri şeytanları ürküttüğünü söyleyiverdi. Joseph Viyana'daki hemen her çocuğun küçükken öğrendiği bu Türk Umacısı geleneğinin nerelere dayandığını gözleriyle görerek anlayıverdi. Viyana müzesin-

de sayısız Türk kafatası bulunmasını da izah ediyordu bu. Beç ahalisinin başta Hüseyin Paşa olmak üzere sayısız Türk şehidinin kafatasların birer tılsım diye mezarlarından çıkarıp evlerinin duvarlarına asma âdeti yeni yeni başlayacak olmalıydı. Daha sonra Avrupa topraklarında Türklerin boşalttığı yerlerdeki camilerin hazirelerinde yatan ölülerin kafatasları da böyle böyle evlerin duvarlarına taşınacaktı. Savaşta ölen bir Türk'ün kafa derisi yüzülerek içi samanla doldurulup Türk umacı diye çocukları korkutmak yahut Türk kemiklerini muska gibi yakalarına, başlıklarına, uçkurlarına takmak... Hepsi bu âdetin azdırılmasıyla ortaya çıkmış olmalıydı. Avusturya tarihleri Karlstadt Kalesi inşa edilirken sur duvarına 900 Türk kafatası konulduğunu övünerek yazıyordu.

Joseph Suriye'yi düşündü. Şimdi de Amerikan veya İtalyan askerlerinin barış gücü adı altında Müslüman halka yaptığı vahşet burada gördüklerinden farklı değildi. Ve gözüne birden tanıdık bir sima ilişti. Chamyle... İşte oradaydı. Asil bir kadın kıyafetinde...

"Chamyyyyyylee!.."

Viyana, 1. yılın sonu

Pazar akşamlarını iple çekiyordu. Savaş meydanında kahve çuvallarının arasında onu gördüğü gündü bu. Yemin etmişlerdi, her ne olursa olsun pazar akşamlarında o ilk karşılaşmanın anısına birbirlerini görecekler, biri trompetesini —trompet adını burada trompete şeklinde teleffuz ediyorlar— üfleyecek diğeri kahve ikram edecek, ikisinden biri gelmeyecek olursa kargaşa ve belirsizlik dolu sokaklarda diğerini arayacaktı. Bu akşam da Chamyle neşeli bir sekişle gelmiş, yanına oturuvermişti. Ama Joseph o kadar neşeli değildi. Elindeki resim bütün moralini bozuyordu. Yine Hans Guldenmundt'a aitti. Bu adam tahta kesme tekniğiyle resimler yapıyor, henüz sükûnete ermemiş şehrin çalkantıları, kavgaları, yağmaları yetmiyormuş gibi bir de halkı galeyana getirmeye çalışıyordu. Çizdiği resimlerde Türk askerlerinin Nemçeli çocuklara ve kadınlara işkence yaptıkları gösteriliyor, kimse de çıkıp bu yaptığın yalan değil mi diye sormuyor, o da gittikçe daha hayal mahsulü resimler üretiyordu. Joseph'in elindeki resim güya bir bebeği kazığa geçirip işkence eden bir yeniçeriyi resmediyor, öte yanda sıyrılmış eteğinden tecavüze uğradığı anlaşılan bir bâkire görülüyordu. Chamyle, "Boşver şimdi Türklerin şerefini kurtarmayı!" diyerek onu neşelendirmeye çalıştığında zoraki bir tebessümle karşılık verdi. Şam zamanına dönmek için sönen umutların yerini dolduran bir tebessümdü bu. Üstelik artık onun Cemile olmadığını biliyordu. Nadiren yaşadığı zihinaşımlarından birinde Cemile'yi nedense AW Mülteci tetikçileriyle görmüştü; karmaşık ve meraklı... Sorularla dolu garip bir zihinaşımıydı ama şimdilik önemli olan Cemile'yi

de peşinden Viyana'ya sürüklemediği gerçeğiydi. Bilmediği bir şekilde Cemile de Chamyle'nin yerine geçtiyse artık onu kestiremiyordu. Şam zamanında Cemile'ye umut olacak bir söz etmemiş, davranışta bulunmamış olduğuna şükrediyordu. İçten içe onu beğenmesi bir yana Cemile de zaten kendisine öyle hatırı sayılır bir sevgi beslemiş değildi. Hatta son görüşmelerinde neredeyse rakip gibi yorumlanacak cümlelerini duymuştu. Bütün bunlar ona geri dönmeyebilme fikrini telkin ediyor, Nemçeli olmayı yavaş yavaş kabulleniyordu. Hayatını burada kurma düşüncesi zihninde yer etmişti artık.

Chamyle iyi kızdı. Şehirde kendisi gibi kimsesiz ve sahipsizdi. Babasının "İki çıplak bir hamama yakışır" sözünü hatırlıyor ve bazen ortak girebilecekleri bir hamam kapısı bile hayal ediyordu. İçinden çıkamadığı konu, ona kim olduğunu, Viyana'ya -doğduğu şehre Beç demekte zorlanıyor, sık sık Wien veya Wiena diye ağzından kaçırıyordu— hangi şartlarda geldiğini anlatamayacak olmasıydı. Kendisi için bu şehirde bir geçmiş kurması mümkün olabilir miydi? Köksüz, vatansız, yurtsuz hissediyordu. Chamyle'ye 2023 yılında yaşadığını söylese acaba nasıl karşılardı? Çıldırdığını düşünür müydü? Beç şehrinin 2000'li yıllardaki durumunu anlatsa, iki milyon civarındaki nüfusundan, üniversitelerinden, dünya müzik merkezi oluşundan, Avrupa Birliği'nden, UNESCO'nun belirlediği kültür mirası eserlerinden, futbol takımından falan söz etse acaba ne hissederdi? Saint Stephan Katedrali'nin yine şehrin merkezi sayıldığını ama uğruna bunca insanın öldüğü şu surlardan hiçbirinin yerinde kalmadığını söylese... Elbette söylemeyecekti. Pek çok konuda anlaşabildiği yegâne insanı kaybetmeyi göze alamazdı. Onunla tatlı münakaşalara devam edebilir ama Şam zamanını ima bile edemezdi. Savaştan sonra daha ilk karşılaştıkları o günden itibaren birbirlerini kırmadan sürdürdükleri bir ilişkileri vardı. Karmaşa dolu şehirde ih-

tiyaçları olan her şeyden en önemlisi huzurdu ve onu birbirlerinin yanında buluyorlardı. Sesi yine bir müjde gibi geldi:

"Von Starhemberg'in sanatkâr uşağına iş bulsam ne derdi acaba?"

Joseph, haftanın her gününü hizmetinde geçirdiği adamın ismen dahi olsa Chamyle'yle buluşmalarına dâhil olmasından önce rahatsız oldu, sonra teklif sahibini dinlemek gerektiğini düşündü. Gülümsedi. Von Starhemberg onun Beç Kalesi'ndeki kaderi, her şeyiydi. Surlardan içeriye adım attığı ve kahve çuvallarının üstünde cezve ve fincan gösterisi yaptığı günden bu yana onun kuşluk kahvesini hazırlıyor, zaman zaman da kahveye dair sorularını cevaplıyordu; elbette kahveyle birlikte siyaset de konuşarak... Özünde iyi bir adamdı. O olmasa bugün Beç hisarında Nemçeliler nefes alıp veriyor olmazlardı. Onun sayesinde Chamyle için bir göçmen tezkeresi tedarik edebilmişti. Kara Mustafa Paşa'nın Beç üzerine geldiğini duyan Kutsal Roma İmparatoru Leopold can korkusuyla Linz'e kaçınca şehirde halkı o örgütlemiş, savunma için canını dişine takmış ve yalnızca şehrin valisi iken bir general edasıyla ve sonunda ölüm olduğunu bile bile şehrin surlarını Kara Mustafa'ya karşı kahramanca savunmuştu. Şimdi de Nemçeliler Ernst Rüdiger Graf von Starhemberg adını Kral Leopold'dan daha ziyade saygıyla anıyordu. Chamyle ise daha da çok saygı duyuyordu. Çünkü şehrin en işlek kahve dükkânını onun vasıtasıyla kiralayabilmiş, çalışma izni almıştı. Maamafih Nemçelilerin kahve tercihi hakiki Türk kahvesi değil bir tür kapuçino veya melanj sayılırdı; kapunizer. Chamyle'nin en ünlü rakibi olan Johannes Diodato Türk kahvesi yapıyor —kendisi de bir Osmanlı Ermenisi idi—, kuşatmada ulak olarak görev yapan Georg Koltschitzky de kahveciler loncasının efendisi sayılıyordu. Chamyle hepsinden daha lezzetli ve daha ucuz olan kapunizeri fevkalâde güzel hazırlıyor, sonra da kadın gar-

sonlar eliyle servis ediyordu. Bu yüzden onun dükkânı her vakit tıklım tıklımdı. Elbette bunda kahve dükkânına meyhane muamelesi yapmak isteyenlere fırsat tanımayan asil otoritesinin de etkisi vardı. Bir tür seçkin mekân...

Joseph altı aydır adım adım başarısını izlediği bu küçük Slav kızının iş teklifine şaşırmıştı. Hiçbir gün ona görevinden hoşnutsuzluğunu söylememiş, yeni bir iş edinmek istediğinden bahsetmemişti. Gülümsemesini sürdürüp dinlemeye hazır olduğunu şakayla karışık gösterdi:

"Kahveci güzeline yamak mı lâzım?"

"Hayır şaşkın, yeni kurulan saray bandosuna trompeteci lâzım!"

Joseph Chamyle'nin artık ağdalı kelimeleri ve zarif saraylılara mahsus cümleleri yavaş yavaş terkettiğini izleyebiliyor, bunu bir samimiyet göstergesi addedip memnun bile oluyordu. Bu sefer de buna gülümseyip teklif edilen işi düşündü. Trompetenin adını anmak bile heyecan vericiydi; hiç istenilmez miydi? Fakat nasıl olup da saray için bir bando kurulacağını, bando için de trompeteci aranacağını kendisi duymamış olurdu? Hem de böyle bir teşebbüsün emrini kendi efendisi vermiş iken. İnanmak istemedi. Fakat Chamyle neşeyle anlattı:

"İki müzisyen... Bugün kahvehaneme geldiler. Biri schalmei, diğeri pauke çalıyormuş. Uzun uzun sohbet ettik. Ben de tekrar tekrar sordum. Her defasında 'Evet, bir bando kurulacak, Osmanlı'nın mehteri gibi!' dediler. Yani cancağızım, Kral Leopold'un emriyle mehter takımının çalgılarını da içeren bir orkestra kurulacağından emin olabilirsin. Trompete çalacak biri de sen oluyorsun."

Joseph haberin doğru olup olamayacağını düşündü. Savaşın yoksulluğunu henüz atamamış bir şehirde, çiftliklerin boğaz tokluğuna çalışan ırgatlarla dolu olduğu böyle bir zamanda bando acaba lüks müydü, ihtiyaç mı?

Chamyle'nin heyecanlı sesi coşkuyla devam etti.

"Ne dersin, ha?"

"Elbette olur, ama Von Starhemberg acaba beni yanından ayırmak ister mi?"

"Senin üflediğin trompeteyi hiç dinlemediyse elbette ayırmak istemez."

"İlk ödediği maaşla bir trompete aldığımı nasıl söylerim ki, ben onun kahve uşağıyım, eğlencesi değil."

"Ne var bunda? Adam kralın gelişi için opera besteletiyor, gizlice yaptırdığı balolarda tiyatro aktristlerinin kıyafetlerini karısına ve kızlarına giydiriyor, konağında konserler düzenliyor. Kahvecisi müzisyen olursa ona düşmanlık etmez herhâlde!"

Joseph birden gözlerini yumdu. Kalbinde bir ağrı hissediyordu. Evet, bir zihinaşımı... Bu sefer Bay Stoye yanıbaşındaydı, İnsan Hakları Savunma Komiserliği'ndeki odasında, Şam Kabristanı'ndaki kovalamacayı izliyor ve adamlarına talimatlar veriyordu:

"Kesinlikle sağ istiyorum!"

Ve her şey birden kayboluverdi. Şaşkındı. Gördüğü şey bir yıl evvel olmuştu. Şimdi ne anlamı olabilirdi ki? *"Joseph çıldırıyorsun!"* Yoksa zihinaşımı nöbetleri krize mi dönüşüyordu? *"Allah korusun!"* Yaşadıklarını Chamyle'ye hissettirmeden atlatmalıydı. Bay Stoye hâlâ kendisini arıyor olamazdı elbette. *"O bir yıl evveldi. Peki ama nereye göre bir yıl; Şam'a veya Nemçe'ye?"* Belki de solucan deliğindeki Nemçe zamanı Şam zamanına göre birkaç saniyeden ibaretti. Ve birden merak etti; acaba kabristanda daha sonra ne olmuştu? A-71'in yok oluvermesinin şoku kime nasıl yansımıştı? *"Üff... Kurtul bunlardan!"* Chamyle, Suriyeli Cemile değildi artık. İçinden ona sarılmak geldi. Bay Stoye zihninde bir hayalet olmaya başlasa iyi olurdu. Joseph olarak yine kendi şehrinde yaşamaya devam edeceğini kabullenmeliydi; üç buçuk asırlık

bir öncelemeyle... İçinden geleni yaptı; Chamyle'ye sarıldı. O anda kalbinde küçük bir sızlama duydu. Kendisi olmaktan yine çıkmış, arafta, ödünç bir hayat yaşamaya başlamış gibi hissetti. Şükür ki Şam'daki kadar kötü durumda değildi. Starhemberg'den memnundu. Şam zamanındaki sefalet ve kargaşadan uzaktı. Hepsinden önemlisi de yanında artık küçük Slav kızı vardı. Eğer razı olursa onunla evlenecekti. Keşke ona sahiplendikleri şu şehrin geleceğindeki hayatını anlatabilseydi. Korkak kral Leopold'un küçük küçük küçük torunu olacak son Habsburglu Otto Van Habsburg'un şimdiki yedi başlı ejderhaya bedel Avrupa Birliği'ni kurma çalışmalarındaki büyük büyük büyük rolünü söyleseydi mesela. Yahut Viyana Müzik Akademisi'nden bahsetse ve şehirlerine gelecekte Viyana denileceğini söylese. Elbette hiçbirini söylemeyecekti. Anlatamayacağı şeyleri hayatı boyunca bir yük olarak taşıyacağını hissetti; ezici bir yük. Bundan böyle pek çok şeyi bilecek ama bilmezlenecekti. Bir an hepsini inkâr edip parmağıyla işaret ederek "Chamyle, sevgilim, ben tam şurada doğdum, Leopoldsdorf im Marchfelde'de!" demek geçti içinden. Elbette arkasından da "Tam üç yüz küsur sene sonra!" şeklinde bir açıklama yapması gerekecekti. Hem geçmiş zaman kullanıp "doğdum" demek, hem de bunun gelecekte vuku bulacağını söylemek... Güldü. Kafasını sallayıp her şeyi unutmayı yeğledi. *"Şam zamanı diye bir şey artık olmayacak!"* Bu karardan sonra içinin sızladığını hissetmedi nedense. Karamsarlığın gereği yoktu. Bulunduğu dünyada sevdiği ve değer verdiği tek kişi yanıbaşındaydı. Şam zamanında ise hiç kimsesi kalmamıştı. Şimdi bu kızla mutlu olabiliyordu. Önemli olan buydu. Bütün her şeyi geride bırakıp onun gözlerinde kaybolmak geçti içinden. Trompetesini eline aldı, Macar ovalarının gül tarlalarında çalışan kızların hayallerini anlatan bir şarkıyı üflemeye başladı; Chamyle'ye daüssıla duygusunu hissettirmek için. Çevresinden geçen-

ler hayranlıkla bakıyor ve mimikleriyle müzisyenliğine olan takdir ve tebriklerini gösteriyorlardı. Şam zamanında olsa sokak sanatçısı olarak önünde bir de para kutusu bulunacağını düşünüp yeniden gülümsedi. Üflediği şarkıyı Chamyle'nin bir zamanlar Zigetvar çayırlarında rüzgâra kendini bırakarak dinlediğini bilmiyordu. Gözünden süzülen damlayı gizlemek için başını Joseph'in omuzuna koymasını ve şarkıyı sonuna kadar öylece dinlemesini akşamın romantizmine verdi. Neden sonra Chamyle başını kaldırırken mırıldandı:

"Bana verdiğin bu konseri yarın, sabah kahvesinden sonra Von Starhemberg'e de ikram et!"

•

Ertesi gün nisanın biriydi. Joseph, Chamyle'nin dediğini yapmak için kendini hazırladı. Kahvaltı sofrasında Von Starhemberg mimar Von Erlach ile kral Leopold'u ve Habsburg hanedanının mavi kan peşindeki ensest evliliklerini yeterince çekiştirmiş, Magdelalı Meryem'in soyundan olduklarına dair efsanenin saçmalığına gülmüş ve salona geçip kahve istemişlerdi. Kahvelerini her zamanki gibi ikram etti. Sonra usulca çekildi. Az sonra Saint Stephan Katedrali'nin çanları vurmaya başlayacaktı. Bahçeye çıktı. Bekledi. Trompetesini hazırladı, gözlerini yumdu ve çanın ilk gonguyla birlikte kilisenin ritmine uydurarak güzel bir asker marşını üflemeye başladı. Von Starhemberg'in açık penceresinden kendisini duyacağını biliyordu. O daha ötesini yaptı ve sesi merak ederek pencereye kadar gelip baktı. Joseph, efendisinin kendini izleyişinden bir konser sonrası bis yapan sanatçıların mutluluğunu hissetti. Her şey planladığından daha güzel oluyordu. Von Satrhemberg ile Von Erlach arkasında ayağa kalkıp onu alkışladılar. Sonra da huzura aldılar:

"Sevgili Joseph! Sen benim yeni kuracağım askerî bandonun trompetecisisin artık. Daha kolay prova yapabilmen için de yarından itibaren seni Leopoldsdorf im Marchfelde'deki çiftliğe kâhya tayin ediyorum."

"Ama efendim, kahveniz?"

"İçmek için ben sana gelirim!"

Joseph sıcak bir şeylerin sevgi olup damarlarında aktığını hissetti. Kalbinden gelen bir heyecan. Leopoldsdorf im Marchfelde'de şimdilik kral adına bir çiftlik kurulmaktaydı ya, ileride o köyde doğacaktı da. Kaderini kabullendi ve sevincini Chamyle ile paylaşmak için koşmaya başladı. Hatta belki ona o akşam evlenme bile teklif edebilirdi; Şam zamanını tamamen aklından sildiğine göre...

Beç. 16. yıl

Leopoldsdorf'taki güzel evinin bahçesinde, zencefil ve kral ağacının baygın kokularının birbirine karıştığı bir sonbahar ikindisinde, çınar gölgesinde oturmuş hem sandıktaki kitapları elden geçiriyor hem de içten içe kendisiyle konuşuyordu. Yıllar ne kadar hızlı akıp geçivermişti. Bu akşam evliliklerinin on beşinci, oğulları Jakob'un doğumunun on üçüncü yılıydı ve evde toplu dua edilecekti; ergenliğinin güzel geçmesi için.

Joseph, elindeki kitabın tozunu üfledi; gerindi, derin bir nefes aldı. Eşi ve kızı mutfakta hazırlık yapıyor olmalıydılar. Yakışıklı oğlu Jakob az sonra gelirdi. Bu akşam her şey güzel olmalıydı. Ailesi önemliydi; onlar için fedakârlığın her türlüsünü yapabilir, dünyadan bile vazgeçebilirdi. Geçen yıllar içinde kalbine durmadan "Şam zamanı diye bir şey olmadı, olmayacak!" şeklinde telkinlerde bulunmuş, vaktiyle Nasuh Efendi'nin adalet, sevgi, tövbe ve gözyaşından ibaret gördüğü kalbine kanaat, sabır, şükür ve dostluk doldurmuştu. Mutluydu, içiyle barışıktı. Küçük Slav kızı Chamyle bir yandan olgunlaşmış, bir yandan da ona bir oğul, bir de kız çocuk vermişti. Onları seviyordu. Tek hüznü Nemçe'de Joseph adıyla bir Türk olarak yaşamaktı. Çünkü burada Türk olmak önce Müslüman, sonra düşman olmak anlamı taşıyordu. Beç şehrinde Kara Mustafa Paşa'dan sonra halkın Türklere gösterdiği kötü muamele onu inadına Türk kimliğiyle yaşamaya yöneltmiş, Leopoldsdorf'taki çiftliğinde saygın bir Viyanalı olunca da bunu kimseden gizlememeye başlamıştı. Chamyle koyu bir Katolik'ti. Joseph onun inancına asla müdahale etmiyor, ancak "Madem Türk'üm o hâlde ailemin de burada

bir kimliği ve aidiyeti olmalı!" diyerek kendince gelenek oluşturmaya çalışıyordu. Çocuklarına Müslümanlar ve Hıristiyanlarca ortak kullanılan isimler koymak, onlara dinî eğitim verirken her iki inanış biçimini de tecrübe etmelerini sağlamak, bunları çocuklarının da ileride uygulamasını istemek en önem verdiği prensipler idi. Okuma yazma öğrenmek, bir sanat dalıyla ilgilenmek, evde kimliklerini unutmasınlar diye onlara Türk isimleriyle hitap etmek ve kahve içmeyi alışkanlığa dönüştürmek de zaman zaman bunlara ilave ediliyordu.

Sandıktan bir kitap daha çıkarıp tozunu aldı. Okşayıp sevdi. Son dört yıldır Kraliyet Kütüphanesi'ndeki kitaplarla sıkı bir dostluk yürütüyor, onları birer tanıdık gibi seviyor, okşuyor, temizliklerini yapıp iade için hazırlıyordu. İlk yılda Türkçenin yazı dilini öğrenmiş, ikinci yıldan itibaren kendini kitaplara vermişti. Eski efendisi Starhemberg sayesinde aynı anda on kitaba kadar kütüphaneden ödünç alabiliyor, iade ettikçe de yenisini istiyordu. Sırf bunun için bir küçük sandık yaptırmış, zarar görmesinler diye de içine değişik baharatlar koyarak kitap kurtlarını bertaraf etmişti. Kütüphane, Kara Mustafa Paşa'nın kaçarken bırakıp gittiği pek çok Türkçe kitaba sahipti; kâtiplerin inci gibi yazılarıyla.

Bir yıl kadar evvel, kütüphaneci ona tesadüfen kalple alâkalı bir kitap verdi. *"Kalplerin Azığı"* adını taşıyan Mekkeli Ebû Tâlib'in yazdığı bir kitap. Ardından *"Kalplerin Makamları"*nı okudu; Ebü'l-Hüseyin en-Nûrî'nin telifiydi. Sonra Ahmet Gazâlî'den *"Aşkın Hâlleri"*ni, İmam Gazâlî'den de *"Kalplerin Keşfi"*ni tedkik etti. Geçen hafta Tirmizî'nin mükemmel eseri *"Kalbin Anlamı"*nı bitirmişti, şimdilerde de İbn Kayyım el-Cevziyye'den *"Kalbin İlacı"*yla meşguldü.

Bütün bu kitaplar, on beş yıl uzak durmaya özen gösterdiği kalbini - çünkü kalbiyle meşgul olursa Şam zamanıyla da meşgul olacağını düşünüyordu- yeniden hatırlamasının yolunu açıverdi. Öyle ki şimdi kalbin anatomisinden, kalbin işleyiş düzenine, kalbin mücadelesinden kalple mücadeleye,

acıkan veya doyan kalpten üzülen veya sevinen kalbe, işiten kalpten hisseden kalbe merak etmediği, öğrenmediği ve bilmediği konu kalmamıştı. Kalp, Habsburg milletinin umurunda değildi ama o, Endülüslü veya Doğulu âlimlerin yaptığı araştırmalar sayesinde hasretin ve vuslatın, korkunun ve umudun, merhametin ve nefretin, sevginin ve öfkenin hep kalpte olup bittiğini, insanın iyi yahut kötü yalnızca ama yalnızca kalpten ibaret olduğunu biliyordu. Yıllar sonra, Nasuh Efendi'nin söylediklerini daha iyi anlıyordu. Onun "Kalp adalettir, sevgidir, tövbedir, gözyaşıdır!" dediğini artık sık sık hatırlıyor sonra da "Kalp kanaattir, sabırdır, şükürdür, aşktır!" diye ilavelerde bulunuyordu. Bunlarla kalbin huzur bulduğunu, bunlarsız olunca da sahibini terkettiğini biliyordu. Asıl kötüsü de kalplerde bunların zıddı olan eylemleri yeşertmekti. Kin, öfke, kibir, nefret, gurur, önyargı, gazap, vesvese gibi eylemler kalbi öldürüyor, insanı insaniyetten çıkarıyordu. Bundan kurtulmak için akıl ile kalbi birbirine katıştırmak, belki aklı kalbin içinde eritmek gerekecekti.

Okuma sürecinde ister istemez gelecekteki geçmişini sık sık hatırlamaya başlamıştı. Onbeş yıl uzak durmayı başardığı Şam zamanı son bir yıldır onu git gide daha fazla meşgul ediyor, köklerini anıyor, gelecek medeniyeti düşündükçe de çocuklarına kalbin akıldan daha az önemli olmadığını öğretmeye çalışıyordu. Evde sık sık aklın her ne kadar kalpten baskın gibi görünse de aslında kalbe itaatten haz duyduğunu dillendiriyor, akıl ile kalp katıştığında akıldaki düşüncelerin kalpte duyguya dönüştüğünü ve bunun insana mutluluk olarak yansıdığını anlatıyordu. Okuduğu kitaplar Şam zamanında duygusal zekâ olarak anılacak kalp cevherinin zekâ yoluyla aktif hâle getirilebileceğini söylüyorlardı ki Bay Stoye'un yaptığı işin tam da bu olduğunu düşünmeye başladı. Müslüman âlimlerin üç yüz, beş yüz sene önce söyledikleri bu fikirlerin arkasını getiremeyişleri Şam zamanındaki Kartal Göz'ün patronlarına fırsat tanımıştı belki de. Bağdat

veya Endülüslü bilgelerin insanlığın mutluluğu ve huzuru için araştırıp keşfettiklerini onların insanlığı yönetme arzusuna kurban etmek üzere olmaları can sıkıcıydı. Okuduklarından öğrenmişti ki aklın yolu bilgiye, kalbin yolu bilgeliğe çıkıyordu. İnsan hangisini istemeliydi; Beç hisarında veya Şam zamanında?

Kitapları sandığa yerleştirirken gelecekteki geçmişini düşünerek büyük bir girdaba sürüklendiğini hissetmeye başladı. Düşüncelerinin ailesi için büyük bir haksızlık ve felâket olacağının farkındaydı. Ürkütücü ve tehlikeli. Kalbinin sahibi Chamyle ve gül gibi iki evlat... Geldiği yerdeki hayat akıl egemen bir dünyadan başka neydi ki? İnsanlar arasında ne bir yakınlık, ne dostluk, ne hısımlık, ne aile bağları... Onu özleyecek bir anne babası da kalmadığına göre... Peşinden kovalayan robotlaşmış tetikçiler, laboratuvar ortamından tanıştığı kendisi gibi denekler için mi Şam'a dönecekti yani. *Peki ya Cemile?* Sahi bu on altı yıl boyunca ona ne olmuştu? "Belki de ne olacak, diye sormalıyım!" diye içinden gülümsedi.

Sonbahar kokularını getiren bir yel esip geçti. Gelecek düşüncesini üzerinden atma gayretiyle derin bir nefes aldı. Hayatı içine çeker gibiydi. Çevresine yeniden bakındı. Mut faktaki eşini ve kızını görebiliyordu. *"Sen buraya aitsin!"*

Einstein üç yüz sene sonra izafiyet teorisiyle ahkâm kesecekti ama işte zaman kendisine müdahaleyi sindirmiyordu. Nemçe'de efrenci 1699'u yaşamak yalnızca zamanı izlemek ve olaylara şahit olmaktan ibaretti ama Şam'da 2023'te olmak zamanın akışına etki etmek, hatta ona şekil vermek anlamı taşıyordu. Tekrar nefes aldı. İçindeki huzursuzluğu hissetti. "Nemçe'de sevebilir, evlenebilir, nesil sahibi olabilirim ama zaman benim hakkımdaki hükmünü yine de Suriye'ye göre verecek!" diye düşündü. Kalbi ilk Şam zamanında atmıştı ve o zamandan uzaktayken kendisine ait çevrenin ritmi bozuluyordu. Belki eksikliği de Şam zamanının dengesini bozmuştu, kim bilir? Kendisi bu çağda bir fazlalıktı ama ora-

da belki de ihtiyaç. On beş yıldır Leopoldsdorf'ta bandonun trompetecisi olarak tıkılıp kaldığını hissetti. Eğer gelecekteki geçmişinde eksik bir parça bırakmış olmasaydı, şu ânın içinde önemsiz bir parça gibi yaşamayacak, belki de daha yüksek makamlarda, çocuklarına daha iyi gelecekler hazırlayabilecek bir hayatın sahibi olacaktı. Zaman ona nasıl bir rol biçmişti böyle? Başkasının sofrasına davetsiz oturmuş bir misafir mi, yoksa mekâna yapışmış bir asalak mı? Zaman şüpheler ve vehimlerle doluydu. Kökleri çok derinlere, kadim geçmişe uzanıyor, ne azalıyor, ne çoğalıyordu. Evrenin tamamını kuşatan o güç içerisinde geçmişin, geleceğin veya şimdinin gerçek anlamı neydi? Bilinmezlik içindeki hakikatin yürüttüğü o hükmü bir türlü öğrenmek mümkün olmuyordu. Zaman denilen şey, varlığın tamamını ve insanın tüm hücrelerini kontrol ederek beraberinde sürükleyip götürüyordu, o kadar. Belki bu bir değişim ve dönüşümün kuralıydı. Hatıralar veya hayaller... Zaman hem dost, hem düşmandı. Hem mazlum, hem zalim. Aktıkça köpüren bir nehir, durdukça kuduran bir şehir... Özlem ve sevdanın tuzağı. İyi ile kötünün, iyilik ile kötülüğün yolunu ayıran bir despot. Bazen rahmette zahmet, bazen zahmette rahmet... Hayırda şer, şerde hayır... Bütün bunlar zamanın kalple alâkalı olduğunu da gösteriyordu; mutluluk ile çoğalıyor, keder ile yitip gidiyordu. Bir çizgiydi sanki, sonu yok bir çizgi, başı olmadığı gibi. Ne bir tezgâhta dokunuyor, ne bir rengi var. Allah, insanlara birer parçasını bölüştürüvermiş. Kalbin atışıyla birlikte başlayıp kalbin susmasıyla sona eren bir vehim. Ama aynı zamanda Eflatun'un mağarasındaki gölgeye kimliğini veren cevher...

Joseph önündeki kitaplara yeniden baktı. Yerden bir söğüt dalı alıp ayaklarının çevresinde biriken yaprakları eşeledi. Oğlu gelesiye kadar kendisini oyalayacak bir yol arıyor gibiydi. Düşüncelerinden geleceği ne kadar uzaklaştırmak isterse kalbini o kadar gelecekle meşgul bulmanın tedirginliğiyle derin bir nefes alıp koyuverdi. Düşündüklerini aslın-

da düşünmek istemiyordu. Düşündükçe de Şam zamanından uzağa düştüğünü hissetmenin burukluğu vicdanında kurum bağlıyordu. Bir tür melankoli. Şam'daki bir nefesi burada günlere, haftalara, aylara yıllara bölüyor olmalıydı. Belki de zaman en başından itibaren değişimlerin oluşturduğu sürekliliğin içinde insanlarca benimsenmiş nirengi noktaları koyuyor, akışın içindeki bir evreyi, başka bir akış silsilesi içinden alınmış bir evre ile karşılaştırma imkânı veriyordu. Rüya zamanıyla hayal zamanının ayrışması gibi. Tarihle yaşanılan ânın mukayesesi gibi. Sırlı aynalarda hassas mihenkler düşündü. Ve son uykuyu sevgiliyle uyumak gerektiğine dair kendini iknaya çalıştı. Chamyle şuracıkta, evinin mutfağındaydı ve mutluluk olarak bu yetmeliydi. *"Peki ama ya Şam zamanındaki mücadele?"* Kötülerin iyilere üstün gelmekte olduğu savaş?

"En iyisi artık kalp kitapları okumamak!" diye geçirdi içinden ve yeniden sandığın başına döndü. Kraliyet Kütüphanesi'nin kitaplarını iade etmek üzere paketlemeye başladı. Chamyle'yi düşündü. Son zamanlarda sitem üstüne sitem ediyordu. Şimdi yine sık sık tercih değiştirmesine, derin düşüncelere dalınca fikr-i sabitler edinmesine, az önce iddia ettiği bir şeyin tersini savunmasına, hisleriyle yaşayan birine dönüşmesine söylenip duracaktı. Haklıydı da. "Neden bütün yolculuklarını içine doğru yapıyorsun, biraz da çocuklarla ilgilensen!" diyecekti yine. Düşündü. Kimsenin işine karışmayan, fazla konuşmayan, herkese gülümseyen, herkesi anlayışla karşılayan, iyilik istendiğinde koşan, elindekini paylaşan, dünyaya ve dünyalıklara fazla değer vermeyen ton ton biri olarak yaşamak hoşuna gidiyordu.

Trompetesini düşündü. Chamyle'den başka hiç kimsecikler trompeteyi nasıl olup da bu derece etkili üfleyebildiğini sezmiyordu. Chamyle "Senin trompetenden öyle büyük biz özlem duygusu çıkıyor ki..." diyor ve bir türlü gerisini getirmiyordu. Keşke ona "Şam zamanının özlemi!" karşılığını

verebilseydi. Yıllar boyunca sırlarını üflediği kaç trompete o özlem yüzünden çatlamış, kaç boru kullanılamaz olmuştu oysa. Bandodan emekli olurken adını deftere boruları çatlatan müzisyen olarak yazmışlardı.

Sandığın kapağını kilitlediği sırada aniden Nasuh Efendi'yi görür gibi oldu. Hayal meyal. Kendisine gülümsüyordu. Ona hâlini anlatmak için yeltendi ama bir türlü dili açılıp konuşamadı. Açmazlarını açması için rehberliğini isteyebilirdi. I-ıh!.. Sonra onu kaybetti. Eskiden yaşadığı zamaşımlarında olduğu gibi yine kalbini dinledi; ne bir hızlanma, ne heyecan!..

Başını salladı. Hayıflandı. Akşamın tadını kaçıracak şeyler olmasın istiyordu. Sonbaharın batmakta olan güneşi Tuna sularında yakamozlar kırmaya başlamıştı bile. Yeniden bir meltem hissetti. Gülümseyip başını Kara Mustafa Paşa'nın kuşatma gününde kullandığı ordugâha, Türkenschanze'a çevirdi. Hâlâ bakımsız ve terkedilmiş çayırlarda tek tük davarlar yayılıyordu. "İleride ne güzel bir park olacak, heykeller, göletler, kasırlar yapıla..." diyecekti ki kafasına bir yumruk attı:

"Şamlı refleksinden kurtul! At kafandan!"

Başını tekrar iki yana salladı. Yerinden kalkıp birkaç adım attı. Sonra gelip aynı yere oturdu.

"Senin derdin ne Yusuf Efendi! Her gün aynı şeyleri düşünüp kahrolmaktan bıkmadın mı? Kabul et artık!"

"Haklısınız efendim, bıkıp usandım..."

"Babacığım! Yine seni kendi kendine konuşurken yakaladıımmmmm!.."

Yanağında kocaman bir öpücük ile Jakob boynuna sarılıvermişti bile. Her zaman severek gittiği nalbant dükkânın dan yine neşeyle dönen oğluna baktı. Onunla bir kez daha gurur duydu. Ondaki hayat sevincini görünce şükretmemek imkânsızdı. Neşeyle boynuna sarıldı. Şimdi gecenin tadını çıkarma zamanıydı. Bu akşa çocuklarının geleceğini konuş-

mak iyi olurdu elbette. Mutfaktan Mariem'in sesi yükseldi. Annesine şakalar yapıyordu.

Kız tıpkı annesine benziyordu. Jakob ise yalnızca gözlerini annesinden ama endamını babasından almıştı. Hiçbir gün anne veya babasına itiraz etmemişti. İkisi de geçimli, çalışkan çocuklardı. Jakob'un ustası ileride çok maharetli bir nalbant olacağını söylüyordu. Nemçe'nin en geçerli mesleği!..

Joseph, oğluyla başbaşa bir şeyler konuşmayı özlemişti. Jakob da buna hasret olmalıydı. Ellerini yıkayıp geldiğinde onu çınarın gövdesine çatılmış kameriyenin peykesine, dizinin dibine oturttu:

"Yakub'um, erkek erkeğe biraz konuşalım mı ne dersin?"

"Elbette babacığım! Sizi dinliyorum?"

"Söyleşecek ve söyleştiğimizi dilimizden unutacak, kalbimizden hatırlayacağız, tamam mı?"

"Dilimiz unutacak, kalbimiz hatırlayacak!"

"Yiğidim, Kara Mustafa Paşa'dan bu yana Tuna boyunda din değiştirerek yaşayan bir Türk olarak şu sırrımı seninle paylaşmak istiyorum! Bir gelenek oluşturmak üzere..."

"?"

"Annenle biz, kardeşine ve sana isimlerinizi koyarken hem Hıristiyan hem Müslümanlarca kullanılabilecek isimler seçtik. Annenin Hıristiyan, benim Müslüman olmamız bizim için hiçbir sorun teşkil etmedi. Muhtemelen annen de benim Hz. İsa'ya inanmamı, onun Hz. Muhammed'e inanmasını istediğim kadar istiyordur. Lâkin bunu hiçbir vakit birbirimize teklif etmedik. İnançlarda baskı ve zorlamanın olmaması gerektiğini düşünüyoruz. Bu yüzdendir ki çocukluktan itibaren size hem İslâmî hem de İsevî bilgileri eşit anlattık. Jacob veya Yakup, Mariem yahut Meryem olarak yaşama tercihini size bırakmak istedik. Bugün on üç yaşına girdin. Eğer Yusuf olmayı tercih edersen İslâm dini sana bundan böyle namaz kılmayı, oruç tutmayı şart koşuyor! Eğer Hıristiyanlığı se-

çersen kiliseye devam etmelisin. Annen ve ben sana gerekli olanları öğrettik. Gayrı tercih senindir. Kararını verme çağındasın. Hatta istersen arkadaşlarına danış..."

Jakob babasının sözünü kesti:

"Benim senden daha değerli bir arkadaşım olmadığını biliyorsun babacığım."

Joseph birden kalbine bir hançer saplanmış gibi acı hissetti. Çocuğu onu arkadaş görüyordu ama son dört yıldır, oğlunun tam da arkadaşa ihtiyacı olduğu gelişme çağında yok gelecek, yok geçmiş takıntısı yüzünden birlikte hiç vakit bile geçirmemişti. Ona sarıldı:

"Bundan böyle bu arkadaşın seni hiç yalnız bırakmayacağına söz veriyor!"

"O hâlde arkadaşım söylesin, hangi adı seçmeliyim, Yusuf yahut Joseph!"

"Buna ben karar vermek istemem oğlum!"

Aralarında bir an sissizlik oldu. Sonra da uzaktan ellerindeki tepsiyle Chamyle ve Mariem göründüler, gerisini konu şamadılar.

Chamyle gelesiye kadar Josehp elinde olmadan yine Şam zamanına gidip geldi. Viyana'da babasıyla bu konuşmayı yaptığı günü hatırladı. Babası ona inancı teklif etmiş ama içini doldurmamıştı. Müslüman kimlikle yaşadığı hâlde Müslümanlığı hiç öğretmemiş veya öğretememişti. Dünya ve maişet derdinin hep buna mâni olduğunu söylüyordu. İyilik, adalet, sevgi falan demişti ama ibadet nasıl yapılır, Allah ile nasıl iletişime geçilir, inananlar nasıl davranır, kurallar nelerdir falan hiç üzerinde durmamıştı. Annesi ve babası öldüğü vakit Viyana'dan Suriye'ye gitme sebebi belki de bu merakın ardındaki insanlık erdemleriydi. Suriye'de savrulmuş çocukluğunu arayacaktı. On üç yaşındaki hâlini. Ve on üç yaşındaki haliyle söylediği cümleleri dün gibi hatırlıyordu; kelimesi kelimesine. Önce babasına sormuştu:

"Ben de size bir şey sorabilir miyim babacığım?"

"Elbette!"

"Kara Mustafa Paşa asrından bu yana neredeyse üç yüz elli yıldır ailemizin bütün erkeklerinin Müslümanlığı seçtiği doğru mu?"

"Evet, öyle oldu ama bu senin tercihini..."

Sonra da babasının sözünü kesmişti:

"İnancı gelenekle bütünleştirmek gerekir: Eşhedü en lâilahe illallah..."

Babasının gözündeki sevinç gözyaşıyla fısıldayışını da hatırlıyordu:

"O hâlde senden iki ricam var; birincisi, bundan böyle anneni ve kız kardeşini inancından ötürü..."

Joseph'i hülyasından Chamyle kurtardı. Neşeyle ve sekerek gelip saçlarını dağıtıvermişti. Güzelliğine, neşesine, sempatik edasına baktı. Hele ki şetaretli sesi; akşamın içine filbahri kokusu gibi yayılıyordu. Mariem adımlarını takip ediyor ve sanki elleri arkada bir şey saklıyor da sürpriz yapacak gibi ilerliyordu. Taşımakta da zorlandığı bir şey olmalı ki omuzu düşüyordu yavrucağın. İlerledi, köşedeki dut ağacının gövdesine taşıdığı şeyi gizledi, sonra yine annesinin eteğinden tutmak için koşarak geldi. Erkekler sürprizi bozmamak için onu görmeze ve yaptığını anlamaza vurdular. Önce çocuklar anne ve babalarını öpüp evliliklerini tebrik etti, sonra hepsi Jakob'a sarılıp duasına el açtılar. Joseph bilebildiği kadarıyla şehadet kelimesini yorumladı, Allah'ın varlığından ve birliğinden bahsetti. Sonra birbirlerine gülümsediler, gülüştüler, sevindiler, eğlendiler... Mutluluklarına diyecek yoktu.

Yemek anılarla dolu bir bahar akşamında ilerliyordu. Evin reisi olarak Joseph'i eski neşesinde görmek hepsini mutlu etmişti. O da içten içe bir karar aldı; "Bundan böyle yeniden evin babası, çocuklarımın arkadaşı olacağım!"

Sıra Mariem'in sakladığı şeye gelmişti. Meraklar artınca o da gitti, sakladığı yerden alıp sofraya getirdi. Ağzı kurdela

ile bağlı kadife bir torbaydı bu. Yüksekliği yarım metre kadardı. Chamyle torbanın ağzını açarken Joseph'e gözlerini yummasını söyledi. *"Sürprizin Jakob için olması gerekmiyor muydu?"* Koro hâlinde söylediler:

"Boruzenler kralı Dük Joseph! Aç gözlerini!"

"Olamaz! Bu... Bu, o mu gerçekten?"

"Evet o, dük hazretleri!"

"Peki nasıl buldun sevgili düşes?"

"Tam on beş yıl arayarak!"

Josehp'in, Chamyle'nin elinden titreye titreye aldığı şey kahve çuvalları arasında ilk karşılaştıkları vakit Josehp'in sahip olduğu yegâne eşya, Osmanlı mehter borusuydu. *"Uff... Uff yaaa!..."* Birden Yusuf oluverdiğini hissetti. Sonra da ağzına götürdü. Üflemek üzereyken vazgeçti:

"Nasıl buldun bunu Küçük Slav'ım?"

Chamyle kızını dizine oturttu, Joseph oğlunun boynuna kolunu doladı ve anne olarak büyük bir saadeti ailesiyle paylaştı; aile saadetini:

"Çocuklar, siz bilmezsiniz, ben babanızı savaş günlerinde, böyle bir akşamda, korku ve umut arasında titrerken görmüştüm. Hava barut ve kan kokuyordu ve babanız şu gördüğünüz boru sayesinde beni neşelendirmiş, güldürmüştü. Seni ben daha o akşam şu boruyu ağzına götürüp üfler gibi taklit yaparken sevmiştim dük hazretleri."

Bu itiraf karşısında çocuklar gülüştü, Joseph utanarak başını öne eğdi. Chamyle küçük elleriyle onun çenesini yukarı kaldırdı ve yüzüne bakıp anlatmayı sürdürdü.

"Hatırlıyor musun dük hazretleri, o gece kahve çuvallarının arasından bir ara seke seke kaçmaya çalışmıştım. Gerçekte ne senden, ne gelen tehlikeden kaçıyordum. Üzerimde birkaç parça mücevher vardı, sahibim İbrahim Paşa'nın mücevherleri, onları saklamaktı niyetim. Sen veya bir başkası elimden almasın diye."

"Saklayabildin mi bari?"

"Elbette! Ağacın altına gömdüm ve üzerlerini gübre ile örttüm. Üçüncü gün şehir halkına karışıp ağacın yanına tekrar vardım, mücevherler oracıkta, tezeğin altında duruyordu. Yerden aldım. Berbat kokuyordu. Bir beze sarıp koynuma sokarak uzaklaşmaktı niyetim..."

"Bütün bunlardan bana hiç bahsetmedin!"

"İşte bahsediyorum ya akıllım!"

Gülüştüler.

"Peki sonra?"

"Sonra, seni esir edip boruyu alan Leh askeri birkaç arkadaşıyla oraya geldi, gönül eğlendirmeye. Boru elindeydi ve üfleyip zart, zurt ses çıkarmaya çalışıyordu. Bir ara usanmış olmalı, ayağının dibine koydu. Bekledim, uzaklaşırsa çalacaktım. Uzaklaşmak yerine o başka birkaç eşya ile birlikte boruyu satmak için birisiyle pazarlığa tutuştu. Kendisi Lehistan'a gideceği için taşımak istemiyormuş, ucuza verecekmiş falan... Alan adamı takip ettim. Beç hisarına girdi. Lâkin kale kapısındaki muhafızlar bana sorgu sual derken adamı kaybettim. Gidiş o gidiş... Tam on beş yıl dük hazretleri, on beş yıl adamı her yerde arattım. Nafile. Ve üç akşam evvel aynı adam kendi ayağıyla kahve dükkânıma geldi; şu kadife çantayla birlikte. İçinde boru olduğunu anlayınca da müşteriyle bizzat kendim ilgilendim. Sonrası kolay oldu... Kara Mustafa Paşa'nın mücevherlerinden birine karşılık pazarlığı tamamladık."

Mariem atıldı:

"Mücevherler? Mücevherler nasıldı?"

"İşte buradalar, kendin bak!.."

Kesenin dibinden avuçlanıp akşam alacasında sofraya dökülen parıltılı hazine Joseph'i çok telaşlandırdı. Chamyle hiç oralı değildi. Mücevherleri üçe ayırıp sıradan bir sohbette şaka yapar gibi neşeyle paylaştırdı:

"Bunlar beniiiim... Bu ikisi Mariem'in, gelin olurken takacak. Bu ikisi Jakob için, geline çeyiz olacak... Babanız hediyesini zaten almıştı!"

Uzun uzun gülüştüler, eğlendiler... Sonra bir sessizlik oldu. Hepsi babalarının dizlerine, omuzlarına, göğsüne yaslanmış, bir aile çınarı olmuştu. Joseph uzun zamandır özlediği şeyin bu olduğunu düşündü. Yerli yersiz hayaller kurdular, şakalar yaptılar. Gece yarısına doğru artık yatmaya gitmek üzereyken Jakob babasına takıldı:

"Annem için bir şarkı yakışır değil mi?"

"Elbette yakışır!"

"Benim için de!"

Jakob bunu söylerken ellerini Müslümanlar gibi göğe açarak dua vaziyeti almıştı. Babası onun kararını Yusuf olmaktan yana verişine çok sevindi. Bunu da kutlamalıydı. Duasının üzerine şöyle uhrevi bir şeyler çalsa iyi olurdu. Boruyu eline alırken ciddiyetle prensibini anlatmayı ihmal etmedi:

"Yusuf, evladım; şimdi senden iki ricam var; birincisi, bundan böyle anneni ve kızkardeşini inancından ötürü gücendirmemen, ikincisi de ileride çocukların olduğu vakit onlara iki dinde de geçerli isim koyman. Sonra da benim sana öğrettiklerimi onlara öğretirsin! Ne dersin düşes?"

"Elbette dük hazretleri... Tebrik ederim oğlum. Yarın ve sonrasında baban gibi yıkanmalısın artık."

Joseph mutluluktan serhoştu. Boruyu dudağına götürdü. O sırada uzaktan kendisini izleyen bir çift gözün farkına vardı. Önce mücevherleri görmüş olabilecek bir hırsızdan şüphelendi. Daha dikkatli baktı. Hayır, bunlar tanıdık gözlerdi. Kalbinde bir titreyiş hissetti. Sanki Nasuh Efendi oradaydı. Göğsü çarpmaya başladı. Gözler gülümsüyordu. O anda nefesine yüklendi, Kara Mustafa Paşa mehter bölüğünün en sevilen marşını üflemeye başladı; uhrevi olsun diye. Boru sesi bütün geceyi dolduruyordu. Tuna'nın kurbağaları bile susmuş Osmanlı marşını dinliyordu sanki. Joseph'in kilitlendiği bir çift göz her şeye hâkim gibiydi. Biraz sonra Beç surlarında tek tük fenerler yandı. Çevre çiftliklerde insanlar yataklarından fırlayıp "Türkler geliyor! Kaçının!" diye bağır-

maya başladılar. Chamyle sesleri duyduğu sırada kocasını susturmak isteyip boruyu ağzından çekti. Joseph gülümseyerek önce ona baktı, sonra da uzaktan kendisine el eden Nasuh Efendi'ye; "Gel!.."

Joseph çocuklarına sarıldı:

"Sevgili Chamyle, sana ve oğlumuza armağan niyetine tehlikeli bir müzik çaldım zannederim. Sen şimdi çocukları al, yatağımıza gidin; marştan rahatsız olup kapımıza gelen olursa ben cevap veririm!"

"Sen öyle diyorsan..."

Arkalarından şefkatle baktı. Eve girişlerini izledi. Gözlerinde yaşlar birikti. Bir müddet bekledi; köylülerden kim secikler gelmemişti. Sonra karanlığa doğru yeniden baktı. Gözler gecenin içinde hâlâ beklemekteydi. İlerledi. Kararlı adımlarla ilerledi. O yaklaştıkça gözler uzaklaşıyordu... Şam zamanından Viyana Kuşatması'na geldiği zamanı düşündü. Çevresi birden hüzmelerle karıncalanan derin bir karanlığa döndü. Uzakta bir ışık misali yalnızca bir çift göz... Kulaklarında Armstrong'un trompet sesi vardı; "Şahane Dünya!" Karşısında da kum saatinin süzgecinde gülümseyen Nasuh Efendi'nin gözleri. Adımları kendiliğinden hızlandı. O ilerledikçe gözler uzaklaşıyordu. Nasuh Efendi işte oradaydı. Koşuyordu. Yetişmek için o da koştu, koştu, koştu... Karanlığın içine... Kum saatinin diğer haznesi işte oradaydı...

XXVII

Kudüs, 2071
3 Ocak, 01.11

Belki de bir rüyadaydı. Öyle olmalıydı. İnsan böyle bir şeyi hayal edemezdi çünkü.

Ya şu acayip yer de neresiydi böyle? Gözlerini hemen yumdu. Zamandan ve mekândan kurtulan bir zihin ancak böyle bir kurgu üretebilirdi.

"Uyan!.. Joseph uyan!"

Uyanmak için uykuda olmak gerekirdi ve zaten uyanıktı. Titredi. Kalbi bütün şiddetiyle çarpmaya devam ediyordu. İki avucunu göğsüne bastırdı; kalbini sükûnete erdirebilmek için. Evet. Sakin olmalıydı. Galiba dönmüştü. Şam zamanı na dönmüştü; on altı yıldan sonra. Üstelik dönmeyi istemediği bir zamanda. Kalbinde bir sızı ve buruk hasret duydu. Chamyle, Jakob ve Mariem... *"Hayır, Leopoldsdorf'ta sevinç akşamındasın, Joseph, uyan!"*

Uyanmayacağını biliyordu. Üşüyordu. Ayaz mı ayaz bir gece? Aylardan eylül değil miydi? Üşümeye bir çare bulsa iyi olacaktı. Ya bir yere sığınmalı ya bir palto bulmalıydı. Gözlerini açtı. Peki ya gördüğü şu acayip mekânlar, garipten garip tasarımlar? Gerçekten de neredeydi? New York, Tokyo, Sidney, Singapur, Şangay, Kuala Lumpur?.. Modern şehirlerin ultra modern ışıltılı görüntülerini Şam zamanının televizyonlarından biliyordu ama burası bambaşka bir şehirdi. Yükseklikleriyle gecenin karanlığını delerek gözden kaybolan şeffaf binalar, yekpare ekran olarak göz alabildiğine uzayıp giden dikey görüntüler, kimsenin olmadığı sokakta bunca ışıklı reklamlar, binaların içinde uzaktan görülebilen hologram kıpırdanışlar... Nano teknoloji!

Üşümesi arttı. Sanki birileri dev klimalarla sokağı kasten soğutuyordu. Her şeye bir kuşatılmışlık, bir hâkimiyet ve kontrol hissi hâkimdi. Çevre duygusundan, topraktan ve tabiattan kasten koparılmış gibi. Gök ile irtibatın kesik olduğunu hissetti; varlık ve evren dev bir fanusun altına sıkıştırılmıştı sanki. Görebildiği mesafeler her yöne sonsuz uzantılarla bağlı ama hareket sınırının beş metrede sona erdiğinin bilincinde. *"Bunu nasıl biliyorum?"* Ekrandan ibaret binaların birbirinde yansımalar yaparak daralttıkları mekân duygusundan çıkarabildiği sonuç buydu ve bunu hissettiği anda ruhu daraldı. *"Buradan uzaklaşmalıyım, gökyüzünü veya ufku görebileceğim bir yere!"*

Nerede olduğunu anlayabileceği bir görüntü aradı. Hangi yöne gitmeliydi, bilemiyordu. O sırada uzaktan tamamen robotik hareketlerle ilerleyen iki kişinin kendisine doğru koşmaya başladığını gördü. Çocukluğunda izlediği Robocop filminden fırlamış gibiydiler. Kendini bir an, Viyana atari salonlarında hissetti. Ekran başında saatler geçirdiği çocuk oyunlarından birinin içindeydi sanki. Kaçan bir karakter... Gelenlerin tavırlarına bakınca da rolünü kabullenmiş gibi gizlenmek istedi. Caddedeki bütün binaların dış yüzeylerinde kendi görüntüsü belirmeye başladı; gizlendiği yer ve yüzündeki tedirginlik... *"Olamaz!"* Ekranlara yansıyan yüzüne tekrar tekrar baktı. İnanamıyordu. Şam Kabristanı'nda solucan deliğine aktığı günkü Yusuf'tu. *"Peki Nemçe'de geçen on altı yıl? Hiç yaşlanmadım mı? Çocuklarım büyüdü."* Gelenler öfkeliye benziyorlardı. Polis veya asker olmalıydılar. Yahut muhafız. Niyetleri de yardım değil yakalama hissettiriyordu nedense. Bilimkurgu filmlerindeki karakterler... Muhtemelen dijital izleme yapılan bir şehirdeydi. Ama böyle bir şehir neresi olabilirdi? Bir ekrandan yabancıyı izleyip yakalamaya gelen —belki de gönderilen— robot donanımlı süper polisler. Kaçmak fayda eder miydi? Peki ya başına

neler gelebilirdi? *"Kaç Joseph! Hayır hayır; kaç Yusuf!"* Yakalanmadan kim olduğuna karar vermeliydi; başına gelebilecekler kimliğiyle doğrudan alâkalı olabilirdi çünkü. Neden kaçtığını bilmeden başladı koşmaya. Garip olan, her adımda önüne bir yön işareti gelmesi ve bastığı yerde durmadan *"Lütfen rota belirleyin!"* yazmasıydı. Adımların belirlenmiş bir rota üzerinde atılmasını tasavvur etmeye çalıştı. İlerledikçe bina ekranlarında peşindekileri görebiliyordu. Hiç telaş etmeden geliyorlardı. Üstelik hızları da kendiliğinden artıyordu. Kalbini dinledi; nefes nefeseydi. O sırada köşeyi dönüp yeni bir caddeye çıktı. Artık yanından tek tük araçlar geçiyordu; hız sınırı olmadığını düşündürecek kadar hızlı. Bir vınlama sesiyle. Park etmiş bir tanesinin ardına gizlenip beklemeyi düşündü. Çömeldi. Araca yaslanmış vaziyetteydi. Aracın kaportasında bir ekran açıldı. Bir genç kız görüntüsü kendisine bakarak mekanik bir tonlamayla konuşuyordu:

-Hoş geldiniz A-71! Özel taksi hizmetini tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. Lütfen aracınıza binip seçenekleri tuşlayınız!

Kapı açılır açılmaz araca bindi. Ekran bu sefer ön panelde hazırdı. Hızlıca seçeneklere baktı.

Nereye gidelim? a. Eve, b. Ofise, c. Gezintiye

Kaç saniyede/dakikada varalım? (Lütfen rakam giriniz!)

Yolda istediğiniz hizmet: a. Eğlence, b. Uyku, c. Bilgi d. Diğer...

Karar vermeye çabalarken ses devam etti:

-Hoş geldiniz! Emniyetiniz bizim için esastır.

Peşindekilere baktı. Yavaşladıklarını görünce sevindi. Araçta her şey çok konforlu görünüyordu. Gel gelelim, soruları cevaplayacak hiçbir bilgiye sahip değildi. Kovalandığı intibaından kurtulasıya ve yalnızca çevreyi öğrenesiye kadar muhafızlara yakalanmasa iyi olacaktı. Ekranı kapatmak üzereyken başka sorular akmaya başladı:

-Aracın iç tasarımını veya rengini değiştirmemi ister misiniz?

-Vatandaşlık yasasını okumak ister misiniz?

-Adresinize götürmemi ister misiniz?

Şaşkınlığı arttı. Akıl alır gibi değildi. Bilimkurgunun içindeydi. Nemçe'ye gittiği zamanda kendini tarihî bir filmin setinde hissetmek gibi bir şeydi bu. Yaşadıkları gerçekti ve geri dönmüştü ama galiba 2023'ten ileri bir zamana. Muhafızlara baktı. Aracın başında durmuş, baş ve serçe parmakları kulaklarıyla ağızları arasında birileriyle iletişime geçiyorlardı. Muhtemelen talimat alacaklardı. Rahat bir nefes aldı; "Özel mülkiyet hakkı olmalı!" diye düşündü. Muhtemelen taksi şirketinin sigorta sistemine dâhil olmuştu.

Gelecek zamandaydı ama mekân neresiydi? "Şam bu kadar değişmiş olabilir mi?" diye düşündü ve tanıdık bir görüntü aramaya çalıştı. Aracın bilgisayarı kendisini A-71 diye karşılamıştı. Peki bundan nasıl haberdar olabiliyor, Şam zamanındaki denek numarasını nereden biliyordu? *"Tabii ya, bilgisayara kaydolan bilgiler ve veri işleme projeleri!"* Araçtaki donanım kimliğini bilebiliyorsa belki kendisine cevap da verirdi? Ekrana yazmak istedi. O da ne? Harfler ne elifba, ne alfabeydi. Dil seçeneği aradı. Yoktu. Öfkeyle avazı çıktığı kadar bağırdı; aracın başında dikilen muhafızların tepkisini ölçmek için:

"Burası Şam mıı!?"

Hayret, muhafızlar hiç oralı olmadı ama ekranda yazılı bir cevap belirdi: "Hayır efendim!"

"Peki neresiiiii?"

"Kudüs, efendim!"

Yusuf çıldıracak gibi oldu. Sormayı sürdürdü, bu sefer bağırmadan:

"Hangi yıldayız?"

"5832 Tişri efendim! Artık gidelim mi efendim!"

Yusuf, Tişri kelimesini duyunca söylenen yılın Yahudi takvimini gösterdiğini düşündü. Tişri İbrani takviminin birinci ayıydı. Maamafih miladi 5832 yılına gelmiş olabileceğini de düşünmekten kendini alamadı. Tekrar sordu:

"Miladi yıl kaç?"

"2071 efendim. Gidelim mi efendim? Taksimetrenin kredinizden çalıştığını hatırlatırım efendim."

Yusuf içinden "Ukala!" dedi. Sonra ekrandaki seçenekleri yeniden gözden geçirdi. Ev veya ofis belirleyecek durumda değildi. Tepesinde dikilen adamlardan kurtulmak için şehri tanımanın yararlı olacağını düşündü ve gezinti seçeneğini işaretledi. Araç muhafızların önünden ışınlanır gibi kaçıverdi.

İlerlerken düşünüyordu. Beç zamanından geri dönememişken şimdi de ilerdeki zamana ilişkin bir solucan deliğine nasıl girmişti. Kalbinin yoğunluğunu ölçmeye çalıştı. Hızlı... Belki de bulunduğu siber ortam böyle hissettiriyordu. Beç'teki ilkel —belki de doğal demeliydi— hayata göre burası dijital bir dünya sayılırdı. Şehri gezdiği taksinin içinde sürücüsü bile yoktu. Aracın bir işletme ağına bağlı olduğu ve kendisini birilerinin izlediği kesindi. İyi ki adrese götürme teklifine evet cevabı vermemişti. Adressiz olduğu tespit edilirse takside kilitli kalabilirdi. Bir anda ekrandaki vatandaşlık yasası seçeneği dikkatini çekti. Nemçe'ye gittiği vakit orada kendisi için biçilmiş bir kaderle karşılaştığını düşündü, belki şimdi de zaman ve mekân ile kayıtlı olabilirdi. Yusuf veya Joseph; hangisi Kudüs'te bir yer işgal ediyorsa. Tuşa dokunmak üzere uzandı. Parmağı yanlışlıkla ekranda bir renk kartelası açmıştı. Aracın renk seçeneğiydi bu. Kendi kendine güldü. "Ördek yeşili"ni bulasıya kadar tuşlarda ilerledi, sonra geri dönüp vatandaşlık yasasını okumaya başladı. Artık kendini Şam'daki Lamborghini'nin süper modifiye bir modeli içinde hissediyordu. İç ve dış tasarımı tamamen

değişmişti. Başını çevirip arkayı kontrol etti. Peşinde kimse yoktu. Emin olmak istedi:

"Beni takip eden birisi var mı?"

Ekranda cevap belirdi:

"Bir metavers sûret!.. Şimdi bekliyor, ancak aracınızı terk ettiğiniz zaman takibe devam edecek."

"Dokunulmazlık dâhil taksi hizmeti... İyiymiş!" Sükûnetle düşünmeye ihtiyacı vardı.

"En yakın manzaraya gidelim!"

Araç ani bir dönüşle iki dakika içinde yüksekçe bir yol kenarında durdu. Yalnızca ışık, ekran ve binalardan ibaret bir manzara. Ne deniz, ne gün doğumu, ne yeşillikler!... Çevresi yine caddeler ve binalarla dolu. Fakat burada ayaz yoktu. Rüzgâr esiyordu ama artık onu üşütmüyordu. Nasıl bir yere gelmişti böyle? Sonra da sorusunu yine kendi cevaplamaya çalıştı: *"Kudüs, 2071... Ya çok ileri bir zekânın kurgusu yahut her şeyi kontrol eden bir dikta yönetimi."* Başına gelebilecekleri, neyle karşılaşabileceğini uzun uzun düşündü. Nemçe'ye gittiği zaman yaşadıklarının bir ben zeri olacaktı muhtemelen yahut kader kendisine bir aidiyet verecekti. Hatta belki eşi ve çocuklarını da buraya nakledecekti. İçinde bir sızı hissetti. Onlar olmadan ne yapacaktı? *"Bir yolunu bulmalıyım!"* Şimdilik sakin olmalı ve mantıklı düşünmeliydi. Hislerine yahut zihnine eşit değer biçerek olanları yeniden yorumlasa iyi olacaktı. İkinci defa zamanda tayyediyordu. İhtimalleri ve seçeneklerini düşündü uzun uzun. Sonunda her şeyi kabullendi ve ilerleyen süreçte neler olacağını görmek için aracın kapısını açıp gitmekten vazgeçtiğini söyledi. Sonra da koşmaya başladı, son sürat. Aracın mekanik sesi ücreti ödemediği için yasal işlem başlatılacağını hatırlatırken uzaklaştı. Peşindeki muhafızlara ne kadar geç yakalanırsa o kadar şey öğrenmiş olacaktı. Bir mağazanın üzerinde "Sevgi Store" yazısını okudu. *"Nasıl yani, sevgi*

süpermarkette mi satılıyor?" Ardından art arda sıralanmış "Kalp ve Duygu Mağazaları" panolarıyla karşılaştı. Bir zincir mağaza olmalıydı. Sonra da "Suret Dönüşüm Merkezi" yazılı neon tabelalar gördü. Şam zamanında her köşe başına bir tane açılan telefon operatörlerinin ihtiyaca göre evrildiğini düşündü ve hemen hepsinin yanıp sönen reklamının aynı oluşuna şaşırdı:

"Kendinizi yenileyin!" veya "Kendinize şans tanıyın!"

Nefes nefese birkaç sokak ilerlediğinde adımları onu parlayan altın bir kubbenin karşısına getirdi. *"Evet, işte budur!"* Artık nerede olduğuna inanıyordu. Bu şehir gerçekten de Kudüs'tü. Kubbetü's-Sahra'yı o güne kadar hiç görmemişti ama resimlerinden, medyadaki görüntülerinden biliyordu. Peki ama İsa'dan 2023'e kadar aynı kalan Sanhedrin nasıl bu kadar değişmişti? Kubbe burada olduğuna göre Dolarosa'ya ne olmuştu? Bu siber binalar için Hıristiyanlığın kutsalları feda edilmiş olamazdı. Kutsal mekânların yerine siber gökdelenler çok acayip kaçmıştı. Yaşadıklarında bir terslik olduğunu düşündü. Birden aklına Chamyle ve çocukları geldi. Şimdi ne hissedeceklerdi? Kendisini Türkenschanz'a kadar getiren o gözler? Peki ya Nasuh Efendi'nin kendisi şimdi neredeydi? Neler olduğunu anlarsa mantıklı kararlar da alabilirdi. Robotik adamların peşine neden takıldıkları yahut neden durup dururken kaçtığı gibi mesela. Bütün bunları anlamak için kaçmaktan vazgeçti:

"Gelin bakalım!"

Mekanik bir ses bilgisayardan emrediyordu. Ses bir titreşim gibiydi, lâkin farklı bir dildendi, arkaik gibi:

"נפילים נמלטים. עצור מיד ותגיד לי את מספר תעודת הזהות שלך!"[5]

Anlamış gibi yaptı; ellerini başının üstünde birleştirdi. Gelmelerini bekledi. Ses farklı dillerde aynı cümleyi tekrar ediyordu. Nihayet Türkçe seslendi:

---

5 "Nefilim nimlat. Atsor miad ve tagid et mispar teudat haziut şelha!"

"Kaçak nefilim! Derhâl dur ve kimlik numaranı söyle!"

Kimlik numarasını söyledi ama devamını da isteyip yeniden sordular. Yeniden söyledi:

"Kimlik numaram A-71, söyledim!"

"Kimlik numaranı söyle!"

Üçüncü kez aynı soruya doğru cevap alamamak muhafızları öfkelendirmiş olmalıydı. Bileklerine bir kelepçe taktılar. Ağırlığı ve teması olmayan bir kelepçe. Işından ibaret. Ellerini iki yanında sallayamıyordu artık.

Tutuklu gibi götürülürken karşılaştığı şehri Şam zamanıyla yorumladı. O çağın fütüristleri küresel ısınma, ozon tabakası, biyogenetik gelişmeler, krizler ve salgınlar derken dünyaya ancak birkaç yüz yıl ömür biçiyorlardı. Evangelistlerin Armagedon hayalleri ise daha da kısaydı. Yine de burayı Şam zamanının hayalleriyle kavrayabilmenin zorluğu ortadaydı. İki sokak sonra Kartal Göz Bay T'sinin hayal ettiği elektrik akımlarından yapılmış bir tel örgü gördü mesela. Kıvılcımlardan bir sınır. Ve sınırın öte yakasında Mescid-i Aksa vardı. Kubbetü's-Sahra ile Mescid'in arasının bu kadar yakın olacağını hiç tahmin etmezdi. Peki ama elli metrelik bir alanda bu iki kutsal mekânı bir elektrik akımıyla birbirinden ayırmak nedendi? Mescidin arkasındaki yapıların sefaletine baktı. Yoksulluk mekâna ve eşyaya sıfat olmuştu sanki. Tel örgünün bu yanıyla diğer yanı tam bir tezadı sergiliyordu. Birinde varlık, diğerinde yokluk!.. Şam zamanından itibaren Filistinliler ile İsrail arasında zalim ve mazlum sürecinin hiç değişmediğini fark etti. Bulunduğu taraf fevkalâde ileri teknolojiyle donanmışken tel örgülerin ötesi tam bir sefaletti. *"Burada Joseph olmalıyım!"* Bunu bir temenni ve karar cümlesi değil bir tahmin cümlesi olarak düşünmüştü. Kaderin kendine biçtiği rolün adı muhtemelen Joseph idi. Zaman denen küresel makinenin çarklarından fırlayıp buraya gelmişti ve tel örgünün diğer yanında isimler Yusuf'u

işaret ediyordu. *"Kader!"* Önce hâline şükretti, bu yakada olduğu için; sonra bu şükründen pişman oldu, mazlumun yanında olmadığı için. Belki de yaşayacakları orayı arata caktı, bilemiyordu. Muhafızlar "Kaçak nefilim" demişlerdi. Nereden kaçmış olabilirdi ki? Nefilim, Nuh peygamber zamanına kadar yeryüzünde yaşamış dev varlıklara deniyordu. Tevrat'ın anlattığına göre melekler yeryüzüne inince insanoğlunun güzel kızlarıyla yatmışlar ve nefilimler doğmuştu.

Muhafızlara baktı. İki yanında tetikte yürüyor, avuçlarının içindeki siber ekranda işlemler ve tuşlamalar yapıyorlardı. Nihayet işlem tamamlanmış olmalı ki sordular:

"Bay Yusuf Nalbant! Kendinizi tanıtın lütfen!"

"Yusuf mu? Adım Joseph Schimmed... Dük Schimmed; Habsburg hanedanınd..."

"Evet, 27 göbek önceki dedeniz..."

"Hayır ben..."

Ona susması için işaret ettiler. Bir Yahudi devletinde Joseph olarak yaşasa iyi olurdu ama... *"Kabullen Yusuf Bey, burada sen ötekisin!"* Öteki olmanın onurlu duruşunu düşündü. Yumruklarını sıkıp kalbine telkinde bulundu; *"Öteki ol! Kimliğini değiştirme, asla!"* Bu arada muhafızlardan biri cebinden çıkardığı bir halkayı el çabukluğuyla sol bileğine geçirivermişti. Üç parmak kalınlığında bir ışın bileziğiydi bu; ışıl ışıl pırlanta desenli. Şam zamanında Suriyeli gelinlerin taktıkları kalın bilezikleri andırıyordu. Ama ağırlığı ve deriye teması hissedilmiyordu. Muhafızlar gülümseyerek başlarını salladılar. "Şimdi tamam!" der gibi. Neyin tamamlandığını kestirmeye çalıştı, nafile.

Artık itaat ediyor, yanlarında ilerliyor ve başına gelecekleri kestirmeye çalışıyordu. Adamlar —belki de adamsı robotlar demek doğruydu— avuçlarındaki ekrandan işlem yaptıkça ekran ile zihinlerinin irtibatlı olduğunu anladı. Kendisi ne yapsa onlar ekrandan kontrol ediyor, ne söylese

cevabını ekrandan buluyor ve kurbanlık koyun misali tıpış tıpış götürüyorlardı. Direnmek beyhudeydi. Sustu ve yürüdü. Başına gelecekleri görmekten öte yapacağı bir şey yoktu. Kelepçe varken bileğindeki halkayı neden taktıklarını merak etti. Parmağıyla dokunmak istedi. Derisinde bir karıncalanma hissettiği anda halkanın üzerinde bir yazı belirdi. Bu sefer Latin harfleriyle ve Almancaydı. "Wende!" Bu bir emirdi; "Döndür!" Dokunduğu halkanın kelepçeden ayrı bir şey olduğunu düşündü. Belki de kimlik kartı. Emre uyup döndürdü. Önce dil tercihlerinden Türkçeyi seçti. Sonra yazılar belirmeye başladı. Bileziği döndürdükçe yapması gereken her şey Şam zamanındaki altyazılar gibi akıp gidiyordu. Beş dakika sonra artık yeni bir kimlik formunun sahibiydi. Neden sonra fark etti ki hakkındaki bütün bilgiler o esnada muhafızlar tarafından yükleniyor ve tanımlanıyordu. En sonunda ona bir de kimlik numarası oluşturdular. Bütün işlemler bittiğinde yüklenen dosyalar bir bir kapandı ve halkada yalnızca altı satırlık ana kimlik bilgileri yanıp sönmeye başladı:

Adı soyadı: Yusuf Nalbant
Türü: Nefilim
İnsan yaşı: 23
Uyruğu: Germenik Tüktü
Sosyal durum: Mahkûm
Kimlik numarası: A-71✡21 ø18 ∞ 363441123-001

Yusuf birden bedenini kaplayan saydam bir ağ hissetti. Elbise gibi vücuduna giydirilmişti sanki. Bileziğinde sorgu ladı. "Uygun görünüm!" yazıyordu. Ama seçenekler de sunuluyordu; istenilen göz rengini oluşturmak, saç veya yüz şekillerini belirlemek, cilt ve deri görünümünü seçmek... Akıl alır gibi değildi. Şam zamanındaki insanlığın neleri başardığını düşünüp hayret etti. Yıllardan 2071 idi ve hayallerinin ötesinde bir dünyayı görüyordu. Elbette başına neler geleceğini de henüz bilmiyordu. Muhafızlarla yürüyüşü bitme-

den bunu anlaması gerektiğine karar verdi; çok geç olmadan. Kimliğinde "mahkûm" yazdığına göre muhtemelen içine tıkılacağı bir hapishaneye götürülüyordu. O anda görüntülerin kaos, renk ve hareketin de yorucu duvarlar olarak üzerine üzerine geldiğini hissetti. Muhafızlarının robotik insan veya insanımsı robot oluşları da epey can sıkıcıydı. Buradan sonraki durağın bir hapishane olması kesindi.

Kimlik bilgisinde yaşına "23" yazmışlardı. Bedeninin de 23 yaşındaki gibi güçlü olup olmadığını merak etti. Yanından geçtikleri binaların camlarına yansıyan görüntüsüne yeniden bakmak geldi içinden. Sonra bileziği düşündü. Belki de marifetleri vardı:

"Ben kimim?"

Bir kadın sesi mekanik bilgisayar kelimeleriyle kimlik bilgilerini tekrarladı:

"Adınız Yusuf Nalbant, Türünüz..."

"Bana yüzümü göster!"

Bileğinden önüne doğru hologram bir ekran uzandı. Bir ayna. Baktığı gerçekten de 23 yaşındaki görüntüsüydü. Şam zamanındaki Yusuf. Güçlü, kuvvetli. Eğer insan olsalar şu iki muhafızla başa çıkabilirdi. Ama metavers robot olduklarına göre kim bilir hangi yeteneklerle donatılmışlar; hangi muha fız programlarıyla etkinleştirilmişlerdi? Yine de 23 yaşında ki hâline dönmüş olmaktan memnunluk duyarak gülümsedi. Ve birden zihnine bir kıymık battı: *"Peki ya Nemçe'dekiler?"* Şimdi ne olacaktı; sevgili eşi Chamyle'yi ve uğruna can verebileceği iki yavrusunu bir daha göremeyecek miydi? Şu anda hâlâ 23 yaşındaysa Nemçe'de geçen onca yıl nereye sığacaktı? *"Nemçe! Neredesin vatanım!"*

Yanlarında bir adam beliriverdi. Kippasını yere düşürmüş, rüzgârda onu yakalamaya çalışıyordu. Kippa uçup geldi ve Yusuf'un dizine yapıştı. Yusuf, bilinçsiz bir refleks gibi kippayı yakalayıp adama uzattı. Aklı ve kalbi hâlâ Nem-

çe'deydi. Adam teşekkür ederek gülümsedi. Yusuf bunun farkına bile varmadı. Adam yüzüne baktı. Sonra öylesine sordu:

"Anlatsana azıcık, Nemçe'dekileri merak ettim doğrusu."

Yusuf soruyla kendine geldi. Gelir gelmez de şaşkınlık ve hayretle gözlerini açtı. Nasıl yani? Bu adam kalbinden veya zihninden geçenleri nasıl bilmişti? Nasuh Efendi geldi aklına. *"Onun 2071 versiyonu belki de!"* Acaba ona geçmişten buraya düştüğünü söylese güler, şu muhafızlara hapishanelik değil tımarhanelik olduğunu anlatır mıydı? Yine de onunla konuşmayı bir kurtuluş vesilesi yapabilirdi:

"Bakın beyefendi, ben..."

Adam şaşırtmaya devam etti:

"Geçmişten buraya gelişine gülecek değilim. Hapishane lik veya tımarhanelik olduğun konusunda ise kararsızım."

"Zihnimi mi okuyorsunuz?"

"A-ha... Sen hâlâ insansın gerçekten!"

"Peki ama..."

Yusuf sorunun gerisini getirmedi. Zihin okuduğuna göre nasıl olsa anlayacaktı.

"Elbette ya! Merak ettiklerin Nemçe'deki ailen senin."

"Tekrar görebilecek miyim?"

"Bilemiyorum. Kalbine sor..."

Yusuf kalbindeki sızıyı yeniden hissetti. Adam hâlâ cevap için bekliyordu. Kalbinden geçeni de anlayamadığına sevindi. Zihin okuyanlar henüz kalp okumaya başlayamamışlardı demek ki. Adam sordu:

"Merak ettim yıllardan kaçtaydı?"

Yusuf cevap vermedi. Ama aklından 1683'ü geçirmişti.

"Demek o kadar eski, Yahudilerin Avusturya'ya yerleşimlerinden de evvel..."

"Kaç çocuğun vardı?"

Yusuf yine cevap vermedi.

"İki tane demek, güzelmiş!"

Adam konuşurken muhafız robotların hareketsiz beklemeleri dikkatini çekmişti; saygı gibi. Bu adamda tekin olmayan bir şeyler sezdi. *Robotların efendisi!* Herhâlde muhafızları programlayan mühendis olamazdı, kendince güldü. Hayret, adam da güldü. Yusuf aklının okunmasından mahcup olmakla birlikte adamı çözememiş olmanın tedirginliğiyle kalbini devreye almayı planladı. Belki de bütün bunlar bileziğinin marifetiydi. Bileziğin zihnine programlı çalıştığını var saydı; *"Çok korkunç!"* Kim her düşündüğünün karşısındaki tarafından bilindiği bir dünyada yaşamak isterdi ki? "İnşallah herkesin karşılıklı zihinlerini okuduğu bir çağa gelmemişimdir!" diye geçirdi içinden. Ve zihniyle kalbini örtmeye karar verdi. Sonraki soruyu zihninden evvel kalbiyle değerlendirecek ve her kimi yahut neyi sorarsa sorsun yalnızca sorulana dair içindeki sevgiyi çoğaltacaktı. Tıpkı Nasuh Efendi'nin dediği gibi. Dicle ile Fırat arasında yeni dünyayı kurmaya çalışan çok zeki bir akıldan söz etmiş ve *"Eğer bir gün o akılla karşılaşırsan, Yusuf, evladım, kendini yalnızca kalbine kapat ve düşüncelerini sevgiye sararak gizle. Sina Çölü'nde sana verilen sayesinde bunu başarabilirsin!"* demişti.

Kalbinin zihninden kuvvetli olduğunu içinden geçirdiği sırada karşısındaki kippalı adamı farklı bir sûrette gördü; bir haham veya rahip olmalıydı. *"Bir din adamı!"*

"Nemçe'yi ve çocuklarını unut delikanlı. Burada yeni çocukların olacak! Bunun için sana yardım edeceğim."

Adam sol avcunu açtı. El ayasındaki tuş tertibatı muhafızlarınkinden çok farklı ve zengin donanımdaydı. Birkaç tuşa dokundu. İki muhafız ekran binanın siber duvarına doğru gerileyip öylece dondular. Onlar yok olduğu anda rüzgâr da kesiliverdi. Tatlı eylül zamanına geri dönmüştü. Havada bir sonbahar kokusu hissetti. Ağaçsız, yapraksız, topraksız... Bütün bunlar kişilerin şu bileziklerindeki programlarla alâ-

kalı olmalı diye düşündü. Bu arada adamın yanınca ilerlemesi için eliyle işaret ettiğini gördü.

Çaresiz, onu takip etti. Düşünmemeye karar vermesine rağmen aklından yanındaki adamın 2023'te Bay Stoye'un Kartal Göz'deki patronu için yana yakıla aradığı mannayı bulmuş olduğunu, manna kullanarak zihin kapasitesini arttırmış yüksek dereceli bir mason olduğunu düşünüyordu.

"Mason? Çok arkaik. Şimdi biz 'Adam Kodman' diyoruz. Perfect Human yani."

"Bizim oralarda insan-ı kâmil denirdi. Çocukluğumun He-man'i. Eğer siz Adam Kodman iseniz benim sizi 'Ayn sof'a ermiş bir hiçlik hâlinde görmem gerekmez miydi?"

Adam Kodman avcundaki tuş takımına dokundu ve Yusuf'a bir çölde, elinde bir asayla yürüyen Filistinli kılığında göründü; Tûr-ı Sina'dan dönen Musa.

Yanından geçtiği binalarda durmadan *"A-71✡ Yusuf Nalbant hoş geldin!"* yazmaya başladı. Onlar ilerledikçe yazı duvardan duvara renklenerek sıçrıyordu. Bu da bileğindeki halkanın marifeti olabilirdi. Kişisel bilgilerini çevreye uyumlu hâle getiriyor, bunun için ya paylaşım yahut yayın yapıyordu. Nitekim gördüklerini Adam Kodman'ın da görüp görmediğini merak ettiği vakit adam fısıldadı:

"Görmek istemiyorsan bileziğini çevirebilirsin!"

Bir çeyrek kadar yürüyüp muhteşem bir binanın kapı sından girdiler. Ve asansör; seyir şeffaflığında... Ses hızıyla yükselmeye başladılar. Bütün bunların elektrik dalgalarıyla radyo dalgalarının atmosferde iletilebilmesiyle mümkün olduğunu düşündü. "Tüm insanlık için sınırsız bir enerji!" Yerden baktığında uçları bulutları delip geçen gökdelenlerin birer noktacığa dönüşüverdiklerini göresiye kadar yükseldiler. Atmosferin bir yerlerinde güneş doğuyordu ve uçsuz bucaksız bir renksizlik her yanı kaplamıştı. Bindikleri asansörün bir roket olduğundan şüphelendi; bu derece yükseklik!..

Yükselmeyi sonlandıran kapı önlerinde açıldığında Yusuf, geldikleri yerin yeryüzünde temellendirilmiş bir binadan zi yade dünyaya tepeden bakan bir uydu olabileceğini düşünüyordu. O da ne? Bir tane daha Kubbetü's-Sahre. Çevresinde de Davud'un yaptırdığı ihtişamiyle bütün bir Sanhedrin... Ve işte Dolarosa... Bütün bunlar aşağıda gördüğü binanın çepeçevre tasarımıydı. Tamı tamına İsa'nın yaşadığı dönemdeki hâliyle. Şam zamanındaki Evangelistleri düşündü. İsa'nın yeniden dünyaya geleceğini söylüyorlardı. Geldiği zaman yurduna yabancılık çeksin istememişlerdi anlaşılan.

Sanhedrin'i geçince göz alabildiğine kapılar uzanıyordu, ufuk kapıları. Merakını gidermek istedi:

"Burası neresi?"

"Masada, elbette; Siyonya'nın kutsal başkenti."

Kapılar arasında ilerlerken Yusuf hayal etmeye başladı. 2071 yılındaydı ve karşısındaki siber teknoloji yalnızca Siyonya'ya değil bütün dünyaya hükmediyor olmalıydı. Bu ihtimal ile ürperdi. Gördüğü her şey onu hayrette bırakacak nanoteknolojiyle dolu siber dünya harikasıydı ve Şam zamanında insanlığın hayal ettiği pek çok ilerlemenin gerçekleştiğini görmekten şaşkına dönmüştü. Geçtikleri her kapıdan sonra bir masalın içine daha fazla girdiğini var saydı. Ortama olumlu bakmayı denedi. Bir zamanlar gelecekten korktuğu kadar kötü değildi. Çevresinde harıl harıl çalışan rahipler, kapılar değiştikçe farklı alanlarda entelektüel üretimler, insanı rahat ettirecek teknolojiler de çoğalıyordu. Kabala'nın "Ayn sof" disiplini içinde yapılan robotik yeknesak eylemleriydi bunlar. Üretim, işbirliği, ortak değerler, birlik ruhu. Her kapıdan sonra geniş alanlar ve mesailer... Hepsi bilgisayar aklıyla tıkır tıkır işliyordu.

Robotiklerin olduğu salona girdiler. Kitaplar önlerinde, ekranlar karşılarındaydı. Bazıları ekranın içine elini sokuyor, ekran içeriye doğru dehliz gibi yumuluyor, sanki gizli

bir bölmeye eşya saklar gibi işlem yapıp elini geri çekiyordu. Düz ekranların onların ellerine göre esneyip dürülmesine hayret etti. Dali'yi ve "Belleğin Azmi"ni hatırladı. Merakını yenemedi; kimdi bu gördüğü adamlar ve ne yapıyorlardı? Tam ağzını açacaktı ki Adam Kodman cevapladı:

"Evangelist gönüllüler! Önlerindeki kitapları İbranice'ye çeviriyor sonra da elde ettikleri bilgileri bölüm ve bablar hâlinde ana belleğe, adı Kütüphane, depoluyorlar. Dünyadaki bütün kitapların bir kopyası burada mevcut. Böylece Tüktülerin sahip olduğu bütün bilgiyi yeniden üretebiliyoruz."

Yusuf gayriihtiyari Endülüs'ü hatırladı. Endülüs'ü yıkanlar Müslümanlardan ele geçirdikleri kitapları tercüme edip kendi isimlerini yazarak bilimde ve sanatta rönesansı gerçekleştirmişlerdi. Tüktüler dediği millet Siyonya'ya karşı Endülüs rolünü üstlenmiş olmalıydı. Üzerinde fazla durmadı.

Yeni kapılardan ilerlediler. Aynı kıyafete bürünmüş yüzlerce insanın aynı işi yaparak yoğun bir çalışma içinde olduğunu görüyor, her merhalede Adam Kodman onun gözünü büyülemek veya korkutmak adına orası hakkında açıklamalar yapıyordu:

"Şu similasyon merkezinde Siyonya karşıtı site devletler hakkında durmadan kurmacalar yapılıp senaryolar üretilir, şu anda ekranlarda gördüğün bu. Düşmanı bölme, asimile etme, kültüründen koparma, dilini veya töresini bozma gibi senaryolar. Olmazsa da birbirlerine karşı kışkırtma ve başkaldıracak olanı sindirme senaryoları."

Bu odanın ilk versiyonunu Bay Stoye'un Komiserlik merkezinden tanıyordu sanki. Şam zamanında nelere alet olduğunu düşünüp hayıflandı. Sorusu bu yüzden umutsuzcaydı:

"İlla savaşmaları mı gerekiyor?"

"İsa Efendimizin dünyaya inmesi için elbette! Darbeler, sosyal salgınlar, ekonomik kaos, şiddet, terör... Vaat edilmiş yurtlarda bunlar hep devam etmeli."

Şam zamanındaki Evangelist söylemlerin Siyonya'da pek çok şeye hâkim olduğunu hatırlayıverdi. Eğer gördüğü her şey, Mesih'in gelmesini bekleyen insanların kendi hayalî inançları adına yapıldıysa dünyanın Şam zamanından itibaren nasıl manipüle edildiğine üzülmemek elde değildi.

Sonraki salon.

"Bu gördüklerin eşcinsellik ve küresel kısırlık dolayısıyla bozulan genleri yeniden üretmek için çalışan uzmanlar."

Şam zamanında dünyayı saran LGBT propogandasının arkasında Evangelistlerin olduğunu düşündü. İnsan hakları diye diye gökkuşağı programlarına verdiği desteklere hayıflandı. Demek o eylemlerde de bu adamların parmağı vardı; önce nesillerin bozulması için yatırım yapmış, cinsiyetsizliği özendirmişler, sonra yalnızca kendileri için cinsiyet peşinde koşmaya başlamışlardı. Alt dudağını ısıran dişlerini damağında hissetti; kanatırcasına.

Sonraki kapı.

"Bak burası önemli, bunlar vatandaşların kredi ve geçim standartlarıyla ilgili muhasebeyi yapıyorlar."

"Maaş veya ücret falan, öyle mi?"

"Maaş? O da ne? Para denilen şeyin dünyadan kalktığı zamanları neredeyse ben bile hatırlamıyorum. Bunların işi buğday ve gıda rezervinin standartlarını geliştirmek."

"Tarım alanlarınız?"

"Tarım? Tarım yok! Seralar ihtiyaç kadarını üretir."

"Hangi seralar?"

"Afrika'da. Küresel ısınma dolayısıyla kıtalardan göç yaşandığında, Afrika'yı boşaltıp tarıma ayırdık. Elbette toprağı satın alarak. Şimdi kara kıtayı tamamen bize çalışan bir fabrika say."

Yusuf, Şam zamanındayken dünyanın ileride çölleşeceğine dair sayısız teori dinlemişti ama insanlar tehlikenin yaklaştığını anlamak istemiyordu. Özellikle su sıkıntısının

en büyük tehlike olacağına dair bütün bilim adamları hemfikirdi ama yine de su yüzünden savaşların çıkmasına engel olacak adımlar atılamamıştı.

"Su?"

"Evet, su. Şehir merkezindeki Organik Müze'yi gezdiğinde orada tabiattan kaynayan bir pınarda izleyebilir, hatta tatmak için içebilirsin."

"Peki diğer dünyalara, gezegenlere, yıldızlara..."

"İçinde hayat olan en yakın yıldız bin yıl uzaktayken mi? Unut onu."

"Dünya nüfusu?"

"Bize ne dünya nüfusundan, biz yalnızca Siyonya için üretiriz!"

"Siyonya'nın nüfusu?"

"Seçilmiş Adam Kodmanları soruyorsan tamı tamına yüz kırk dört bin!"

Yusuf gördüğü siber dünyayı bu kadarcık nüfusun başardığına da, insan soyunun bunca azalmasına da inanamadı. Zaten yeni açıklama da hemen arkasından geldi:

"Elbette bu yüz kırk dört bin yalnızca Tanrı'nın seçtikleri. İsa Mesih'in göklerdeki düğününe katılacak olanlar. Yüz kırk dört bine hizmet etmek üzere az evvel muhafızların seni göndermek üzere oldukları rezervde ölüm, şiddet ve kaosu canlı tutan otuz milyon köle ruhlu hizmetkâr ile Siyonya'ya bağlı site devletlerde yediyüz milyon civarında insan yaşıyor. Buna yediyüz milyon deepfake ile bir o kadar robotikleri dâhil etmiyorum."

"Dünyada yaşayan milyarlara ne oldu?"

"Kutsal temizlik... Armagedon için... Hâlâ devam ediyor. Vaat edilmiş topraklara gönderdiğimiz salgınlar, savaşlar, katliamlar, insan kıyımı ve hormonlu gıdalar... Küresel ısınma ve ozon tabakasının delinmesini lehimize çevirip o arada dünyanın yapısını değiştirdik. Elbette bunu insanlık adına

yaptığımızı söylemeliyim. Sonunda dünya kavimler göçünü geri döndürdü ve Siyonya bizim, Babil Tüktülerin oldu."

Yusuf tarihteki kavimler göçünün bâkir Avrupa topraklarına insan elinin değmesiyle sonuçlandığını biliyordu. Adam Kodman'ın söylediğini zihninde geri sardı.

"Kavimlerden kasıt, yani Avrupa?"

"Avrupa artık yok. Hayat da. Onun yerine vaat edilmiş topraklarda uydu site devletlerimiz var. Lânetlenmiş LGBT eyaletleri ve dinsiz devletler!"

"Hangi devletler mesela?"

"Berberiye, Eyciptika, Atlantika -biz ona Samistan deriz—, Keltika, Frankita, İyonya, Germenika, Saksoniye, Zerdüştika, Babilonika, Semudiye, Nube, Sebe, Urbanya, Mangı şiye, Normanika ve Rommiye."

Yusuf, Atlantika'nın Amerika olduğunu tahmin etti. Peki ama Şam zamanında dünyanın jandarmalığına soyunup insanlığa nizam verme iddiasındaki ABD, nasıl olup da elli yılda sefalete sürüklenmişti. Şaşırıp kaldı."

"Tüktüler dediniz?"

"Dünyanın geri kalanındaki rakiplerimiz. Kızılelma Müslümanları. Asur yurdundan İstanbul'a kadar. İgorya, Jomonya, Qinistan —nâm-ı diğer Mandarin—, Selangorya ve diğer dinsizler de onların uydusu. Hepsi baş belaları... Başkentleri de işte orada, eski Babil'de."

Adam Kodman'ın eliyle işaret ettiği yerde güneş ışığını yansıtan bir şey görür gibi oldu. Kızılelma dediğine göre yüksek bir binanın tepesindeki altın küre olmalıydı. Babil Kulesi'nin Yahudi geleneğinde düşmanı temsil ettiğini biliyordu. Şam zamanında İsrail yönetimini düşündü. Daima bir Babil icat eder ve onun üzerinden Filistin ile Ortadoğu'da türbülans yaratırdı. Şam zamanında İsrail'in Babil'i Türkiye idi. Bu yüzden Ortadoğu'daki kargaşa ve savaşın en ağır yükü Türklerin üzerindeydi. Göçmenler, ambargolar, silah

kısıtlaması, terör örgütleri, ayrılıkçılar... Şam'ın Küçükkapı Kabristanı'ndan zamanın solucan deliğine akmamış olsaydı kendisinin de Türkiye'ye yeni bir yük bindirme niyeti vardı zahir. 2023 Türkiye Cumhuriyeti'nin yüzüncü yılıydı ve gerçekleştirilecek terörist senaryoda başrolü oynayacaktı. İlk defa başaramadığı bir niyet için kendince mutluluk duydu. Eski Ahit'teki bir cümleye dayanarak Hacer'in çocuklarını katletmeyi cihat sayan Siyonist akıl insanların zihinleriyle böyle oynuyordu demek. Adam Kodman'ın Evangelist Masada Devleti'ne rakip olan Tüktüler bu oyuna gelmemiş olmalıydı. Babil'e yeniden baktı. Tüktüleri merak ederek. Zihnini okuyan Adam Kodman'dan bir karşılık yoktu. *"Sessiz kaldığına bakılırsa cevap olumlu!"* Güneşi yansıtan kızıl altın küreyi seçebilmek için gözlerini kısarak yeniden baktı. *"Kızılelma!"* Gece gündüz parlayan bir ışık. Masada ile eşit yükseklikte. Ta Mezopotamya'da. Bu kadar uzağın çıplak gözle görünebilirliğine inanamadı.

"İnanmalısın A-71, inanmalısın. Çünkü bulunduğumuz seviyede atmosferin isir yoğunluğu çok azdır. Su buharını düşün ve göz kırpan yıldızları. Görüş mesafesini kısaltan etkenler olmazsa çıplak gözle uzaklar da görülebilir. Yani burada isir seyreltisi yüzünden Babil devamlı gözlemimiz ve dahi tarassutumuz altında. Bunun için siber dürbün veya radarlara bile gerek yok. Gün gelecek gördüğün şu salondaki bilim adamlarımızın icat edeceği ölüm ışınlarıyla canlarına okuyacağız."

Salona yeniden baktı. Burası diğerlerinin neredeyse on katı büyüklükteydi. Bin kadar Evangelist rahibin harıl harıl çalıştığı bir ortam. Bir o kadar da robotik. Ekranlar, kablolar, tuşlar ve her yerde ışınlar, deney aşamasında...

"Ölüm ışını?"

"Uzun hikâye. Nemçe çayırlarından geldiğine göre sen bilemezsin Yusuf Nalbant. Tesla diye biri yaşadı bu dünyada; yüz

elli yıl kadar önceydi. Onun icatları... Neyse bunlarla yorma kafanı, benden sana tavsiye sana vereceğim işi iyi yapman."

"?"

"Tabii ya!.. Neden sana bu kadar samimi davrandığımı ve neden her şeyi apaçık sana gösterdiğimi merak etmiyor musun?"

"?"

"Ben nasıl ki sana içtenlikle davranıp kabulleniyorsam senden de biraz sonra aynı samimiyeti isteyeceğim; ricamdır! Ve işte geldik."

Yusuf gözlerine inanamadı. Irmaklar, çayırlar, havuzlar, saraylar ve kokular... Aşağılarda olmayan her şey... Roman tizm için özel tasarlanmış bir mekân. Halogram teknolojisiyle elde edildiği asla anlaşılmayan yapay bir tabiat. Dicle veya Fırat'ın duru akışında bahar kokuları bile var. Ve genç kızlar... Yaşları yirmibeş civarında Siyon kızları... Kimisi tipik genleriyle sert yüzlü, kimisi güzel... Hasan Sabbah'ın sahte cennetindeki huriler gibi giyinmiş, öylece dolaşmaktalar... Ve cennetin sahte olduğunu da biliyor gibiler.

Yusuf'u fark eden ilk iki kız hiç beklemeden yanına yaklaştılar. İstekli, işveli ve birbiriyle yarışırcasına... İlk tepkisi eliyle onları ittirmek oldu. Oradan kaçması gerektiğini düşündü. Belli ki kendisine nefilim muamelesi yapılacaktı. İnsan ötesi bir eril güç. Zaten kimliğine de böyle yazılmıştı. Muhtemelen bu huriler kendisini gökten düşmüş melek görüyorlardı. Deepfake ve metaversin siber dünyasında gerçek bir insanın melek kadar kıymetli olabileceğini de düşünüyor olabilirlerdi. Terörist İsrail yönetiminin bütün dünyada yaygınlaştırdığı hibrit tohumlar yüzünden git gide kısırlaşan insanlık şimdi yeniden doğal üremenin yollarını arıyordu belli ki. Kaderin cilvesi oydu ki bu arayış tam da kısırlaştırmanın savunucusu Siyonist devlete düşmüştü. Yusuf, kendisinden beklenen hizmeti anlamıştı. Chamyle geldi gözünün önü-

ne. O'na böyle bir haksızlığı reva görmesi mümkün değildi. Birden yüreği burkuldu. Bir daha onu göremeyecek oluşuna hayıflandı. Sakınarak yürümeye başladı. O sakındıkça kızlar çevresinde dolanıyor, yanına sokuluyor, ona dokunuyor, laf atıyorlardı. Yahudilerin yabancılarla evlilik yapmadığı kuralını düşündü. Bütün işvelerine rağmen bunlar asil ailelere mensup gibi görünüyorlardı. Belki de Siyonya'nın yöneticilerinin kızları. Peki ama neden böyle bir günaha cevaz veriliyordu? Ahd i Atik buna müsaade etmezdi. Kısırlığı düşündü. Şam zamanında sık sık tartışılan hormonlu yiyecekler, hibrit tarım, kontrollü tohum üretimi, su ve diğer kaynakların tükenmesi, teknoloji bağımlılığı, uyuşturucu, alkol ve sigara gibi etkenlerin erkeklerde sperm azalmasına yol açtığını söyleyen bilim insanlarını hatırladı. Yapay döllenme, tüp bebek, mikroçiple hamilelik gibi önlemler işe yaramamıştı anlaşılan. Eğer öyleyse Kara Mustafa Paşa ordusunun boruzenine biçilen görev de çok garip sayılmazdı. Çaresizlik... Masada'nın en üst katına yerleşen rafine yöneticilere ait hayata karşın Siyonya'nın kasvetli sokaklarındaki yapay zekâ robotlarını, yarı insan siber yaratıkları düşününce de biçilen görevin önemi kendiliğinden anlaşılıyordu. Evangelistlerin, İsa'yı geri getirdiklerinde onu karşılayacak müminlere ihtiyaçları vardı. Bunu da ancak insan ırkından oluşturabilirlerdi. Şimdi kendisini daha da önemli hissetti. Bir kurban. Yine de böyle bir amaç onun pazarlık imkânını arttıracaktı.

Utangaçlık gösteren birkaç kızın yanından geçti. Yaşları diğerlerine oranla daha genç duruyordu. Belki onlar da insanlığın kendi soylarından devamını öngören bu inanış biçimi yüzünden çaresiz kalmış çocuklardı. Bunu öğrenmek için gözleri Adam Kodman'ı aradı. A-aal.. Nereye kaybolmuştu bu adam? Muhtemelen bir yerden kendisini izlemeye devam ediyordu. Hatta belki izleyen başkaları da vardı. Tedirgin oldu. Orada, genç kızların arasında öylece kalakalmıştı. Bir kenara çekilip yapması gerekenleri düşünmek istedi. Birkaç adım ilerledi.

Ve onu gördü. Chamyle. Heyecanla yanına yaklaştı. Yanında bir nedimesi vardı ve şarkı söylüyordu. "Chamyle!" dedi birden, hasret yüklü bir sesle. Kız dönüp baktı ama hiçbir tepki vermedi. Sesin nereden geldiğine bakmıştı yalnızca. *"Chamyle değilse nasıl bu kadar benzer?"* Nemçe'ye gittiğinde de böyle olduğunu, Chamyle'yi Cemile'ye benzettiğini hatırladı. Zihni kendisini yanıltıyor olmalıydı. Hayır hayır, kalbi!.. Nedimenin söylediği şarkıya kulak verdi. Özlem dolu bir şarkıydı. Bir Louis Armstrong melodisi. Ses kızın sesiydi de müzik nereden geliyordu, anlayamadı. Belki de söylemek istenilen şarkıya duyarlı bir playback sistemi? Demek yapay zekâ sanat alanlarında klasikleri hâlâ önemsiyordu. Trompetini hatırladı. Olsaydı üflerdi. Duyduğu melodi bütün karamsarlığı üzerinden alıp götürdüğü sırada şarkıyı Chamyle söylüyordu. Buğulu ve büyülü bir ses. Bir kez duyulunca bir daha unutulmayacak türden. Kalbi esir alan bir güvercin şakıması, bir bülbül şeydalanması... Büyük usta Armstrong'u ve *"Şahane Dünya"*yı özlemişti besbelli, şarkıya eşlik etti, gülümseyerek:

I see trees of green,
Red roses too,
I see them bloom
For me and you,
And I think to myself,
What a wonderful world!

I see skies of blue
And clouds of white,
The bright blessed day,
The dark sacred night,
And I think to myself,
What a wonderful world!

I hear babies cry;
I watch them grow.

They'll learn much more
Than I'll never know.
And I think to myself,
What a wonderful world!
Yes, I think to myself,
What a wonderful world![6]

Durmadan kızı izlemişti, Chamyle niyetine... Melodi aktıkça da onun sûret ve simasında başka birini görmeye başlamıştı. İbrani bir güzellik. Zaten şarkıyı da İbranice söylemişti. Son kuplede göz göze geldiklerinde onun Chamyle olmadığından artık emindi. Kızın gözünde, şarkı sözlerindeki yemyeşil ağaçlar ve kırmızı güllerle dolu gerçek bir dünya özleminden kaynaklanan bir damla yaş gördü. Yusuf'un gözündeki damla ise Chamyle içindi. Kıza baktı, "I hear babies cry" dizesini yeniden söylüyordu. O bebek Hz. İsa olabilir miydi? Kızın kalbinden kim bilir neler geçiyordu. Gözyaşını silmek için elini uzatırken genç nedime parmağıyla "Sakın dokunma!" dercesine bir işaret yaptı. Akabinde iki muhafız belirdi, sokaklardaki aynı iki muhafız. Ve ayağına ışın prangası vurup dışarı çıkarmak üzere sürüklediler.

Yusuf dönüp yeniden baktı. O da kendisine bakıyordu.

"Chamyle!"

"Camilla! Adım Camilla"

Camilla gülümsüyor, nedimesi bakışını engellemeye çalışıyordu.

---

6 "Yeşil ağaçlar görüyorum /Ve kırmızı güller de / Çiçek açışlarını görüyorum / Benim ve senin için / Ve kendi kendime düşünüyorum / Ne şahane bir dünya! // Mavi gökler görüyorum / Ve de beyaz bulutlar / Aydınlık kutsanmış gün / Karanlık kutsal gece / Ve kendi kendime düşünüyorum / Ne şahane bir dünya! // Bebeklerin ağlayışını duyuyorum / Büyümelerini izliyorum / Benim hiç bilemeyeceklerimin / Çok dahasını öğrenecekler / Ve kendi kendime düşünüyorum / Ne şahane bir dünya! / Evet, kendi kendime düşünüyorum / Ne harika bir dünya!"

XXVIII

Kudüs, 2071
3 Ocak, 07.30

"Ey sefil insan. Juda Thoth'a boyun eğ. O, insanda yaşar. O insanların babası ve annesidir; tek ve eşsizdir... O, ne olacağını bilir; bilmediği hiçbir şey yoktur. O, emreder ve icra eder. Tasarımı sonsuzdur. Şahsiyeti göklerin efendisi Yahve'nin varlığındadır. Siyonya onundur, ülkede kral, göklerde güneş odur. Tüm aile erkekleri, tüm sıradan insanlar ona yönelir."

Adam Kodman mihraba benzeyen görkemli bir kapının eşiğinde yeni dini kabul edenler için bir âyin yapar gibi çıkan ezgili sese sükûnetle kulak vermesini işaret ediyordu. Ardından yavaşça kapıyı araladı. Yusuf, hayretle gözlerini açtı. Masada'nın en üst katında eski bir Mısır sarayı. Bir parlamento toplantısı. Ortadaki de sanki upuzun boyuyla Firavun Thutmose, çevresinde vezir Hamon, rahipler, büyücüler ve delegeler. Âyinsel bir parlamentonun kutsallığıyla her şey sessiz, sakin ve uhrevi. Rahip sihirbazların ellerinde ışık hüzmesinden ipler ve eğik başlarını yere bağlayan altın görüntülü siber bastonlar. Nanoteknolojinin bütün donanımları içinde İsrailoğulları zamanına gidip ayn sof hiçliğine ermiş kabalistler. Mizansene bakılırsa sihirbazlar yarışması için elindeki asasıyla bir tek Musa eksik. Firavun Thutmose -Adam Kodman ona "Üstad ı Âzam" diyordu- vaazına devam etti:

"Bu salondaki yüz kırk dört kişi, hepimiz, tek ve aynı kaynaktan geliyoruz. Aramızda ne boşluk, ne fark var. Oturduğunuz yerden kilometrelerce uzağa enerji gönderip etki edebilirsiniz. Bedenin müsaade etmediği tecrübeler için kalbinizi yormayınız. Bilincin iflası kalbinizi tedirgin etmesin. Kalp başka varlıklarla uyumludur, onlardan korkmayı-

nız. Başka varlıkların da yalnızca bir enerji formu olduğunu unutmayınız. Sonuçta seçilmişler olarak hepimiz tek bir bütünüz. Bu durumda kendimizden korkmak yersizdir. 'O' dediğiniz, sizsiniz! Öteki dediğiniz düşmanınızdır, Deccal'dir. Siyon karşıtı herkes Deccal'dir. Kalp gözlerinizi açın. Kalp gözünüz açılırsa seçilmiş olmayanların ve Deccallerin kalplerini köreltebilirsiniz. Kalpleri körelenler acıyı hak ederler. Bizim savaşımızda maksat zafere ulaşıp ulaşmamak değildir. Önemli olan savaşın devam etmesidir. Ancak o zaman Tanrının Krallığını seçilmişlerin haricindeki insanlıktan ve onlara ait olan her şeyden arındırabiliriz. Sefil ve günahkâr insanı yok etmek ve insanlık adına tek başına var olmak seçilmişlerin hakkıdır. Ölüm bir son değildir. İsa Efendimiz ile dirilmek için ölmek gerekir. Bunun için savaşacak ve öleceğiz. Hakikatte şu anda ölü olanlar bizleriz, İsa Efendimizle birlikte dirileceğiz."

Siyon üstadının sözleri bir büyücünün sözleri gibiydi. Masada'nın varoşlarında pervasızca işlenmekte olan cinayetleri de anlattığı yüz kırk dört kişi ise büyü sahnelerinin uyuyanlarıydı. Konuşma devam ediyordu:

"Unutmayınız, Siyonya'nın istekleri Tanrının istekleridir. Tanrının yeryüzündeki vekili ve İsa Efendimizin ruhu olarak size emrediyorum ki, her kim size engel olmak isterse onun hafızasını yok etmek ve yeniden doldurmak görevinizdir. Yalnızca geçmişi silmek yetmez, geleceğindeki düşüncelerini de silmeniz lâzımdır. Bize itaat etmesi yetmez, sevmelidir de. Sevmeyen kişilere Siyonya'nın gücünü ancak acı çektirerek öğretebilirsiniz. Bu yüzdendir ki Ortadoğu'da türbülans asla yok olmamalıdır. Siyonun çocukları burada Musa adı duymak isterler, lâkin sen İsa adını yüceltmeli, Musa'yı İsa'da aramalısın. Burası sana aittir, kökenlerin buradadır ve tohumlarını da buraya dökeceksin."

Cümle arasında Adam Kodman kesik kesik iki kere öksürdü. Maksadının Yusuf'u kast ederek "Biz buradayız" veya

"Aramızda yabancı var" mânasına geldiğini diğerlerine hissettirmekti.

Siyon üstadı boynunu çevirip Yusuf'a baktı; bir heybetin göstergesi gibi. Ayağa kalktı. Küçümser eda ile parmaklarını oynatıp gel işareti yaptı. Yusuf ilerledi. İki adım kala avcunun ortasını göğsüne uzatıp durdurdu. Yusuf onun elinden göğsüne akan bir enerji hissetti. Kalbinin içindekileri okur gibi. Zihninin allak bullak olduğunun, bütün bedeninin titrediğinin her ikisi de farkındaydı. Muhtemelen avcundaki tuş takımıyla biyokimyasını bozmaya çalışıyordu. Yusuf'un kalp atışları hızlandı. El ayasından fırlayan ışıklar şimdi göğsünde dolaşıyor ve kalbini daha da sıkıştırıyordu. Nihayet kıvranarak dizlerinin üstüne düştü. Sonra da dizleri üzerinde emekleyerek bir eşikten geçti. Bayıldı.

Kendine geldiğinde neden bayıltıldığını, ne kadar baygın kaldığını, arada ne olduğunu, kendisine ilaç verilip verilmediğini, bir zihinsel tarama veya biyolojik işlemden geçip geçmediğini bilemedi. Yalnızca kalbinde ince bir sızı vardı. Salonda gördüklerini düşündü. Herkes neden Mısır firavunları gibi giyiniyor ve davranıyordu? Binlerce yıllık tarihi neden zamanlarına taşımışlardı? Daha da önemlisi eğer Hz. İsa'yı dünyaya indirme hayalleri kuruyorlarsa Hz. Musa'ya neden ihtiyaç duyuyorlardı? Bunlar Musacılık yapan İsacılardı. Gizli Yahudi Hıristiyanlar. Veya Yahudileri yalnızca menfaatleri için kullanan Hıristiyanlar. Thutmose kılıklı üstada da haşa tanrı gibi tapınmaktaydılar. Juda Thoth'a boyun eğer gibi. Sapıklıktı bu. Ona dikkatlice baktı. Tanrı geçindiğine göre epifiz bezi işlem görmüş, manna ile esrimeler yaşayan biriydi. Üzerlik tohumu ve kenevir kullanan şamanları hatırladı. Elini göğsüne koyduğunda veya bayıltma esnasında karşı konulmaz gücünü bizzat görmüştü. Bu adam ne geçmiş, ne hâl, ne de istikbali kendi doğrusuyla anıyor olmalıydı. Muhtemelen o da Adam Kodman gibi düşüncelerini

okuyordu. Onun kölesi olmamak için kalbine yönelmeliydi. Nasuh Efendi kişinin Allah'a bağlılığını vatandaşın devlete bağlılığı gibi anlatmıştı. Oysa burada Evangelistler yalnızca kendilerine tapmak için ideolojilerini putlaştırıp karşısında yine kendileri diz çöküyorlardı. Firavun meclisinde İsa'nın yeryüzüne geleceğini hayal etmek etkili bir metefor olmalıydı. Firavunların elinde sürgünler, zulümler, işkenceler görenlerin şimdi Firavunluk yapmalarına şaşırıp kaldı. Derin bir nefes aldı. Göğsündeki sıkışma biraz hafifler gibi oldu. Kendisini getiren Adam Kodman'a baktı. Hakkındaki her şeyi bu adam düzenliyor olmalıydı. Ona boyun eğerse Siyonya'nın geleceğine hizmet edeceğini ve burada tutsak kalacağını biliyordu. Dışarıda zulüm gören milyonları düşündü. Sesini düzenleyip sordu:

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Yalnızca Tanrı'ya kulluk etmeni, iyilikle elbette."

Cümlenin sonundaki iyilik vurgusunda bir tehdit edası vardı. Teklif edilen işin iyilikle olan kısmını biliyordu, peki ya zorla neler olabilirdi? Tüp bebek, sperm bankası, biyolojik işkence...

"Nasıl bir kulluktan söz ediyoruz?"

"Kurtuluşa ereceğin bir kulluk. İsa Efendimiz hemen tepemizde, eli elimize değdi değecek... Düğün için bütün hazırlıklarımız tamam..."

Evangelist inançlara göre Hz. İsa'nın dünyaya inmeden yer semasına yakın bir yerde düğün yapacağı, evlendikten sonra insanlığı kurtarmak üzere Kudüs'e veya Şam'a ineceği fikrini aklından geçirdi. Masada'nın neden bu kadar yükseltildiğini, yeryüzünde yatay hayattan dikey hayata geçişin neden abartıldığını şimdi anlayabiliyordu.

"Lâkin günahlarımız yüzünden İsa Efendimiz kurtuluşu geciktiriyor. Biz arınmaya devam ederek..."

Yusuf sözünü kesti:

"Arınmak için ne yapıyorsunuz?"

"Vaat edilmiş topraklarda türbülansı canlı tutuyor ve ârî evliliklerle mavi kana ulaşmaya çalışıyoruz. Yakında başaracağız."

"Peki, sevgiye ne yaptınız? Sevgi dini dediğiniz Hıristiyanlık nerede kaldı?"

"Sevgi bilim değildir genç dostum. Ayrıca icat da edilemez. Dolayısıyla bizim işimize yaramaz. Sevginin uzay ve zaman boyutunun ötesinde ve onu aşabilen bir şey olduğunu inkâr etmemekle birlikte sevgi ile fizik kanunlarını değiştiremezsin. Birini istediğin kadar sev, yerçekimine etki etmez."

Yusuf'un kafası karıştı. Sevgi dünyadan kalkmıştı. Sokakta sevgi mağazaları görmesi bu yüzden olmalıydı. Ayrıca adamın istediği mavi kan ensest demekti. Türbülanstan kastedilenin ise kaos, vahşet, kan, savaş, şiddet olduğu ortadaydı. Peki ama Yahudi inancına ne olmuştu? Şam zamanını yeniden düşündü, Bay Stoye'u, Ortadoğu'daki tozdumanı, Silikon Vadisi'ndeki büyük patronları, Kartal Göz'ü... Demek dünyanın gizli elleri, ta o zamandan beri sırf İsa yeryüzüne insin, Armagedon gelsin, kıyamet bir an evvel kopsun diye Ortadoğu'nun kaderiyle oynamışlar, halkına da hayatı zehir etmişlerdi. 2023'ten bu yana hâlâ İsa'yı bekleyen birilerinin olmasına şaşırmak bir yana, coğrafyanın kaderiyle oynama ya devam ettiklerine de hayret etti. Şu Ortadoğu'nun çektiği ve daha da çekeceği neydi böyle? Masada kulesi dışındaki insanların ve robotlara emanet edilmiş dışarıdaki hayatın sefaletini, trajedisini düşündü. Burada kendilerine seçilmiş diyen yüz kırk dört bin kişi için aşağıda ömürlerdir sefalet çekip kan gölünde yaşayan nesiller vardı. Şam zamanında bunlar Filistinliler, sonra Irak, ardından Suriye ve diğerleri idi. Şimdi kim bilir daha niceleri onlara ilave edilmişti. İsa gök semasına inecek, düğün konuğu olarak yüz kırk dört bin kişiyi dünyaya ait her şeyden arındırarak göklerdeki cenne-

tine çekecek, orada kendilerine kutsal giysiler giyindirecek, düğün olacak ve sonra ordusuyla dünyaya inip insanlığın hidayetini başlatacak diye inanıyorlardı. Yusuf aşağıdaki türbülansta acı çekmeye devam eden milyonlar için bir şeyler yapabilmeyi kurdu. Tekliflerine olumlu yaklaşırsa neler olacağını görmek istiyordu. Belki gerçekten mazlumlara, sefillere yardım edebilir, iyilik gösterebilirdi. İstekli göründü:

"Kulluğumu nasıl yerine getirebilirim?"

"İsa Efendimiz için saf insan ırkının devamını sağlayarak!"

"Daha açık konuşun lütfen!"

"İsa Efendimizin gelmesi geciktikçe ona sunacağımız gelinin gelinlik çağı geçiyor. Her on yılda saf insan ırkından bir gelin bulabilmek gittikçe zorlaşıyor. Tekrar bir gecikme olursa diye yeni gelin adaylarının doğup büyümesi gerekiyor. Bahçede gördüğün bâkirelerimiz bunu beklemekteler. Yeryüzünün kurtuluşu için İsa Efendimizin kayınbabası olmak istemez misin?"

"O zaman türbülans sona erecek mi?"

"Elbette! Vaat edilmiş topraklarda herkes hidayete erip yüzleri gülecek!"

"Dökülen kan, yaşanılan acılar da dinecek mi?"

"Dinecek!"

"Siyonya dışındaki milletler, sefalete mahkûm olanlar?"

"Hepsi kurtulacak, sefalet ve acı bitecek, kan duracak."

Yusuf, insan ırkının saf örneği gibi davrandı. Dediklerini yapacaktı; karşılığını ala ala. Önce mannayı isteyecekti. Tayy-i mekân ve bast-ı zaman için. Belki Chamyle'ye dönme imkânı bulur, buradan kurtulabilirdi. Birden Chamyle'nin görüntüsü belirdi karşısında. "Jakob ile Mariem'i özlemeyecek misin?" diye soruyordu. "Şimdiden çok özle..." Cümlenin sonunu getiremeden görüntü kayboluvermişti. Yeniden düşündü. Adam Kodman tereddüdünü görünce yem attı:

"Şartlar ortada; şer işleyip hayra vesile olmak elinde!"

Terazinin kefesinde girilen günah mı ağdırırdı, işlenen sevap mı? Nasuh Efendi olsa kalbine sormasını söylerdi. Kalbine sordu. Hayır diyordu. Buna rağmen "Ya çocuk erkek olursa? Ya kız istediğiniz vasıflarda doğmazsa? Doğan çocuk nasıl yetişecek? Bebeğin annesiyle benim konumum ne olacak? Doğumdan sonra bana ne olacak?" gibi soruların hiçbirini sormamak üzere kararını müspet verdi. Milyonların ıstırabına son verebilmek adına denileni yapmaya gönüllü oldu.

Irmak kıyısına, seçilmiş bâkireler arasına döndüler. Adam Kodman, nazla salınan kızları ona beğendirmek için pek çok şey anlatıyor, cesaretlendiriyor, İsa'nın kayınbabası olacağı için tebrik ediyordu. Yusuf ise şarkı söyleyen kızı düşünüyordu. Camilla belki de Chamyle idi. Lâkin onu hiçbir cenahta bulamadı. Adam Kodman'a sorduğunda "İsa için bekletilen gelinden bahsediyorsun ve üç yıl boyunca ona dokunulamayacağını şimdiden kabullen! Ama üç yıl sonra o da diğerlerinin arasına karışınca istersen onu da eşlerinden biri yapabilirsin!" cevabını aldı. Sonra sırasıyla sorular ve cevaplar geldi. On bâkireyi ona nikâhlayacaklar, ilk kızı doğuranın dışındakiler boşanıp sihirbaz rahiplerin hizmetkârları olacaklar, bebek bir yıl emdikten sonra özel bakıma alınacak, ertesi yıl tekrar on bâkire ile nikah akdi yapılacak, böyle böyle on yıllık gelin rezervi tamamlanacak, doğacak diğer bebekler, özellikle de erkek olursa, insan ırkının devamı maksadıyla üstat rahiplerin gözetiminde seçilmişler arasına karışacaklardı. Yahudilikte kanın anneden devam etmesi buna müsaade ediyordu.

Yusuf eşlerinin birincisiyle beraber olduğu o zifiri gecenin sabahına kadar bir yandan Chamyle'yi düşünüp ağladı, diğer yandan Masada dışındaki mazlumların ıstırabının dineceğini hayal edip teselli buldu. Kulağında Louis Armstrong nağmeleri, dimağında Beç çayırlarının taze bahar kokuları,

hayalinde zulümden kurtulmuş dünya, ruhunda suçluluk ve gözünde yaşlarla yatağındaki bâkireye sırtını dönüp yatmıştı. Odaya güneş ışıkları girdiği sırada arkasından birinin ona sarılıp fısıldadığını duydu. Sıcak, arzulu ve şefkatli:

"Hey, benim, Camilla!.."

Şarkı söyleyen sesti bu... Heyecanla döndü. Gözlerine inanamadı. Sıkıca sarıldı.

"Chamyle!.."

Peki ama nasıl olup da...

XXIX

Kudüs, Masada
2071, 8 Kasım 22.00

Masada'da kutlama günüydü. Nihayet beklenilen kız bebek doğmuş, aylardır yapılan hazırlıkların coşkusu başlamıştı. Çatı katında siyon üstadı Juda Thoth ve sihirbaz rahipleri İbranice şarkılar söylüyor, yapay cennette kadınlar çılgınca eğleniyorlardı.

"Buradan kaçmalısın!" dedi Camilla, yalvarır gibi, Yusuf'un kulağına fısıldayarak, sonra da vurguyla tekrarladı; "Buradan kaçmalısın!"

Camilla'nın en önemli konuşmalarını fısıldayarak yaptığını artık öğrenmişti. O Masada'daki tutunağı, sılası, vatanıydı sanki. Kendisi için fedakârlıkta bulunmuş, İsa'nın eşi olmak yerine bir hile ile Joseph'in eşi olmayı seçmişti. Sevdiği erkeğe Yusuf yerine Joseph demeyi tercih etmesi, bir Müslüman ile değil bir Hıristiyan ile hayatını birleştirdiğine inanmak ve herkese öyle göstermek isteyişindendi. Zaten Yusuf da o günden sonra Joseph adını kullanmayı seçti. Bir yıla yakın zamandır ikilemde gibiydi. Kız çocuk beklerken Camilla'dan oğlu olmuş, Chamyle'ye dönme gayretleri sonuçsuz kalmış, oradan kaçmasına yarayacak sandığı manna ya ulaşamamış, Siyonya'daki hayatını çaresizce kabullenme noktasına gelmişti. Camilla ise onun için milletinden ve ailesinden sayısız azarlar işiterek bedeller ödemiş, ona değer vermişti. Bunun karşılığında Joseph de trompetiyle ona şarkılar söyleyip teselli buluyordu. Ve trompet sesinin Camil la'nın kalbine derin ilhamlar bıraktığını, böylece oğlunun babasına karşı gittikçe artan bir aşk hissetmesine yol açtığını biliyordu. Camilla ile ortak dilleri müzik olmuş sayılırdı.

Joseph içini yokladı. İzdivacının onuncu ayında, Masada'yı içselleştirmeye ve her şeyi kabullenmeye niyet ettiği tam şu sırada Camilla'nın yaptığı teklife bir anlam veremedi. Chamyle'nin yerine koyduğu, daha görür görmez kalbinin ısındığı, Siyonya cennetindeki şu güzel hurisine uzun uzun baktı. Bu teklifi yaparken aklından acaba neler geçiyordu? Masada'nın en önemli kadını sayılırdı. Belki de kaçmaktan söz ederek kendisini deniyordu.

"Kaçmak mı Juda Thoth'un kızı? Bunu nasıl söylersin? Anca beraber, kanca beraber! Hem kaçmak neden?"

Camilla emzirmekte olduğu bebeğine baktı. Masada'nın bu yılki ilk bebeği... Gözleri açıldı, açılacak...

"Benjamin'i de götürürsün belki."

"?"

"Burada büyümesini istemiyorum!"

Joseph tekrar şaşırmıştı. Yüce Juda'nın torunu olarak oğullarının ileride Masada'ya hâkim olması bile mümkünken bunu tepmesinin bir sebebi olmalıydı.

"Bir derdin mi var Camilla, tatlım?"

Camilla dudağını ısırdı. Bir sırrı var da söylemek istemeyen insanları andırıyordu. Joseph, onun kendisine olan aşkından şüphe etti. On aydır yaşadıkları bir yanıltmaca mıydı? *"Peki ama neden?"* Aralarındaki bağın sağlam olduğuna inanıyordu. Ona gerçek bir koca olmaya çalışıyordu. Gerçi babası onunla evliliğini hiç tasvip etmemişti ama bir baskı da yapmamıştı. *"Yoksa yapıyor muydu?"* Acaba kendisinin bilmediği bir şeyler mi dönüyordu? Bu teklif tekin olmayabilirdi. Onu sevme konusunda şüphesi yoktu. Hatta son birkaç aydır Masada'ya katlanmasının yegâne sebebi hâline gelmişti. Camilla'nın elini avcuna aldı:

"Çocuğumuz kız olmadı diye kederleniyorsan biliyorsun ben..."

"Biliyorum, derdim bu değil, ayrıca oğlumuzu çok sevdiğini de bilirim, lâkin onun buradaki kaderi yahut senin kaderin..."

Camilla sustu. Bir müddet durdu. Yutkundu. Çevrede eğlence sesleri yükseliyordu. Ötelerde İsa'ya gelin adayı olarak doğan bir bebek kutsanıyordu. Joseph bütün seslerden sıyrılıp merakla yüzüne bakmaya devam etti.

"Bilmiyorsun Joseph, burada olup bitenleri bilmiyorsun!"

"?"

"Şu anda sen şu insanların doğan kız bebek için sevindiklerini sanıyorsun!"

"Evet!.. Öyle değil mi?"

"Keşke öyle olsa! Masada'da bir sevinç olduğunda Siyonya kudurur, sefil halka yapılan eziyet artar. Kudüs ile Babil arasında kin çoğalır, kan gözleri bürür. Şu kattan itibaren aşağıya doğru kutlamanın dozu kademe kademe vahşileşir, en alt katlara vardığında ise artık dayanılmaz olur. Bunun adı türbülanstır ve diğer milletlere gözyaşı olarak yansıtılır, zulümler sınır tanımaz hâle gelir. Ve bu da maalesef inancın bir parçasıdır."

"Peki ama baban buna neden müsaade eder ki?"

"Babam!..Yüce Juda!.. Kutlama için daha bu akşam on bin insanın yurdundan sürülmesi, çocukların ailelerinden alınması, kutsal inanışlar adına bin insanın da diğerlerine ibret olsun diye çengellere asılmasını emreden o."

"Böyle şakalar yapma lütfen Camilla... Baban duyarsa güce..."

"Sen adaletten, iyilikten, sevgiden yana bir insansın sevgili Joseph, bu vahşi ve duygusuz dünyaya ait değilsin. Şu eğlenen kadınlara bak lütfen. Her bireri şu anda süretleriyle sokaklarda vahşice öldürdükleri insanların kanını içiyorlar. Kendilerine seçilmişler deyip diğerlerine bunu reva görmelerine hiç aldırmadan... Seçilmişmiş! Hıh!.. İçlerinden İsa'nın yeryüzüne ineceğine inanan ve onun işini kolaylaştırmak için samimiyetle türbülans yaratan birkaçı dışında gerek rahiplerden, gerek şu gördüğün asil kadınlardan niceleri yo-

lunu çoktan şaşırmış durumda. İsa böyleleri için niye gelsin ki? Babam Juda dâhil, bunlar kendilerini kendileri için seçmiş sefil yaratıklar. Dünyada her şey Siyonya için, Siyonya da kendileri için. Mavi kan diye kendi genlerini kopyalayıp ülkenin içilecek su rezervine karıştırıyorlar; böylece diğerlerine bulaşıyor ve mutlak itaatlerini sağlıyorlar. Masada dışında insanların evlilikleri hibrit döllenmeyi mecbur tutuyor; bütün nesilleri kontrol edilebilmek için. Musa bu çağda olsa asla doğamaz, bu firavunlar onu asla yaşatmazlardı. Masada katlarında gördüğün ve rastladığın herkesin sûret olduğunu bilmelisin. Yüce Juda Thoth adına her şeyi yapan Adam Kodman sûretleri. Savaşan, çalışan, üreten, yöneten... İlkel organik hayatın sonunu getirdikleri 2050'den bu yana yegâne amaçları güç ve iktidar. Niyetleri başka bir çağı başlatmak, insanlığın egemenliği adına. Yegâne çekinceleri de Babil."

"Babil'den neden çekiniyorlar peki?"

"Babil insanlığı ve insanı yaşatmaya çalışıyor. Duygusu olan, kalbi olan, vicdanı olan insanı. İnsanın kopyasından, sûretinden ziyade hakikatine vurgu yapıyor. Babamın istediğinin zıddı."

"Baban tam olarak neyi istiyor?"

"Tanrı olmayı! Teras katında neden Mısır firavunları gibi yaşayan ve giyinen bir hayatın aktığını sanıyorsun ki? Geldiğin günden bu yana sofrana hiç organik gıda konuldu mu senin? Fanusun altında sentetik tohumlar, yapay etler, görüntüsü ve kokusu yapay üretilmiş sebzeler, meyveler... Fanusun dışında yağmurlar ölüm saçıyor, ozon tabakası yırtıldıkça yırtılıyor, toprak baldıran yetiştiriyor. Hayat da insanlık gibi sona eriyor, fark etmiyor musun? Çevrene bir bak; Siyonya'da ruhlar senin dünyandaki kadar saf ve berrak değil, sevgili Joseph."

Joseph, Camilla'nın fısıldayan sesindeki lirizmden söylediklerini inanarak söylediğini anlayabiliyordu. Şimdi

gerçekle karşılaşmanın şokunu hazmetme zamanıydı; öylece düşüncelere daldı. Masada'nın teras katındaki yüz kırk dört bin teknoloji çılgını böyle karar verdi diye aşağılardaki milyonların kargaşaya sürüklenmesine razı olunamazdı. Duygusuz robotlara dönmüş bile olsalar, teknoloji destekli insanlar da olsalar aşağıdakilerin yaşama hakları ellerinden alınmamalıydı. Eşine şefkatle baktı, samimiyetine inandı ve az evvelki şüphelerinden arındı. Camilla ise konuşma cesareti bulmuştu:

"Sence Joseph, yıllar önce, İsrail Devleti'nin yüzüncü kuruluş yıldönümü diyerek Filistinlilere reva gördükleri zulüm, kötülük, trajedi ve gözyaşını övünerek destanlar gibi anlatan, sonra da o başarıya kadeh kaldıran şu rahiplerimiz İsa'yı hak ediyorlar mı? Peki ya alt katlardaki bilgi-işlemciler, yıllardır Yom Kipur'u kutlamak için Filistinli çocukların sapan taşlarına karşı güdümlü mermiler, keskin nişancılar, füze ve bombalar göndererek soylarını tüketirken İsa'yı hak ediyorlar mı? Kutlamaların siber silahlarla yapıldığını düşününce Yahudi olmayana reva görülen eziyeti İsa görseydi değil buraya gelmek... Demem o ki Joseph..."

Camilla sözünün gerisini getirmedi. Durdu. Derin bir nefes aldı. Sonra mırıldandı:

"Nerede, nasıl insan kalabildin bilmiyorum ama sen buradan kaç... Joseph, kaç..."

Joseph, Camilla'ya inanmamak için artık bir sebep görmüyordu. Onu yapay cennette bir eş olarak görmesi bile değerliydi. Ama bu teklifine nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. Ve o güne kadar Masada'nın teras katından Siyonya'nın uydularına, aşağı tabakalara, mahallelere, diğer ırkların veya insanımsıların arasına hiç inmemiş olduğuna hayıflandı. Gözleri hiç açılmamış, hiç uyanmamıştı. Camilla'nın doğruları söylediğini Şam zamanına kıyasla şimdi daha iyi anlayabiliyordu. Eşinin bugüne kadar yalan söylediğine hiç

şahit olmamıştı ve bunu isterkenki samimiyeti nemlenen gözlerinden okunabiliyordu.

Başını Babil'den yana çevirdi. Kızılelmanın ışıltısı işte oradaydı. Tüktüleri düşündü. Şam zamanının Türkleri. Bir zamanlar Filistinlilere reva görülen zulümleri hatırlıyordu. Bütün Avrupa Birliği, bütün Arap ülkeleri sessiz kalır, Yahudi güdümlü ABD yönetimi İsrail'i kışkırtır, Arap ülkeleri köşelerine çekilir, bir tek Türkiye Filistinlilere arka çıkar, haklarını savunur, elinden geleni yapardı. Camilla'nın söyledikleri pek doğruydu. Siyonya'yı Masada'dan ibaret sanmakla hata etmişti. Şimdi anlıyordu ki burada bulunduğu her bir saniyede zalimlerin emellerine alet olmuş, ekmeklerine yağ sürmüştü. Kaçma fikrini o anda benimseyiverdi. Camilla Yüce Juda'nın kızıydı. Eğer o kaçmaktan söz ediyorsa bu imkânsız olmazdı. Yine de emin olmak istedi. Bunun için Siyonya'nın inancına bağlılığını öğrenmesi yeterdi:

"Sence İsa'nın düğünü bir kandırmaca mı?"

"Hayır, Evangelist tarikata göre bu düğün olacak ve buna inanan yüz kırk dört bin insan o düğün için göklere çekilecek. İsa onlara cennet giysisi vereceği için de dünyalık giysileri burada öylece kalakalacak, göğe çıplak gidecekler."

"Düğünün yapılabilmesi için türbülans şart mı peki?"

"Evet şart. Üstte düğün ve eğlence yapılırken aşağıda mutlaka kan, gözyaşı, acı ve zulüm olmalı, yaşayanların dörtte üçü ölmeli. Böyle inanılıyor."

"Peki düğün oldu ve sözde seçkinler gitti diyelim, dünyanın geri kalan dörtte birine ne olacak?"

"Düğünden sonra İsa gökteki konuklarıyla birlikte Kudüs'e geri gelecek. Tanrı'nın krallığını kurmak için. Seçkinler de onunla birlikte dönecekler. Ama bu sefer İsa'nın askerleri olarak. Onun adına dünyayı yeniden tasarlamak üzere. İsa güya onlardan başkasına görünmeyecek."

Joseph birden "Bazı Müslümanlar da Hz. İsa'nın Şam'a geleceğini söylerler" diyecekti ki kendini tuttu. Sonra da Komiserlik'te ve örgütteki Şia arkadaşlarını düşündü. Onlar da Mehdi'nin geleceğini söylüyorlardı. Kayıp on ikinci imam. İnançlar hep birbirine karışmış olmalıydı. İçinden "Kimsenin geleceği yok ya!" diye geçirip eşine döndü:

"Peki dünyayı düzene koyabilecekler mi?"

Bu soruyu sorar sormaz kendi kendine güldü. Tanrı ona zamanın üç ayrı diliminde yaşaması için ikramda bulunmuştu ama üçünü de savaşların ortasında yaşamıştı. Acaba dünyada insanların birbirini öldürmedikleri, cedelleşmedikleri bir zaman var mıydı? Gülümsemek o kadar mı zor, barışmak o kadar mı imkânsızdı? Yapay zekânın her şeyi düzenlediği bir dünyada bile barış ve huzur sağlanamıyorsa siber teknoloji ne işe yarardı? Bunun yegâne panzehiri sevgiydi mutlaka, kalplere hükmeden sevgi. Nasuh Efendi'nin "Yapay zekâ her şeyi ele geçirebilir ama kalbin erdemlerini asla!" sözünü hatırladı. O erdemler adına Camilla'nın kaçma fikrini yeniden düşündü. Camilla sorusunun cevabını veriyordu:

"Yüz kırk dört binlik orduya karşı dünyanın geri kalanı. Onların başında da Deccal olacak. İki ordu Megiddo Vadisi'nde savaşacaklar. Altıncı melek tasını Fırat'ın sularına dökecek. Fırat kuruyacak ve yataklarındaki bütün ordular Megiddo Vadisi'ne akmaya başlayacaklar."

"Desene Babil uyanacak!"

"Babil çoktan uyandı, başlarında da Deccal var!"

"Deccal da kim?"

"Tüktülerin lideri elbette. Masada ona Deccal der?"

"O hâlde biz nereye kaçacağız?"

"Biz?"

"Evet, sensiz olmaz. Seni bırakıp gideceğimi düşünmedin herhâlde! Şimdi söyle nereye kaçacağız?"

"Kaçış için tek yurt var, Babil! İnsanlığın son sığınağı."

"Deccal'ın yanına öyle mi?"

"Deccal olup olmadığını görmeyi istemez misin?"

Elini Camilla'nın yanağına koydu:

"Kaçacağız! Anlaştık!"

Camilla yüzünü onun avcuna daha sıkı bastırdı. Bir kaçış planı yapmaktan söz etmeye başlayacakları sırada Benjamin ağlama faslına girdi. Camilla en samimi gülümsemesiyle fısıldadı:

"Yalnızca adalet için değil, oğlumuzun sesi hiç kısılmasın diye de kaçmak zorundayız! Sen kararını verdiysen ben bir yolunu biliyorum!"

Babil, 2071
2 Aralık 03.20

Joseph, bir kaçışın bu kadar keyifli olacağını kırk yıl hayal etse de bulamazdı. Ne olup bittiğini bile anlamamış yalnızca bir eleğimsağmanın altından geçtiğini görmüştü. Sırasıyla motorun ateşlenmesi, Masada kubbesinin —bir tür hava kalkanıydı— açılması, kalkış ve ardından küçük bir sarsıntı, basıncı seyreltilmiş ortama çıkış, oksijen dengesinin ayarlanması, Babil Kulesi'nin seyirden haberdar edilmesi, yolculuğun kendisi, kule kubbesinin açılıp emniyetli inişin gerçekleşmesi toplam sekiz buçuk dakika kadar sürmüştü. Juda'nın özel uzayjetiyle. Camilla'nın sesi sisteme tanımlanmış olduğu için otomatik pilot her denileni harfiyyen yerine getiriyordu. Programlama için önce komutları vermesi gerekmişti. Cevaplayan mekanik bir erkek sesiydi ve her defasında Aladdin'in cini gibi konuşuyordu: *"Anlaşıldı sahip!" "Anlaşıldı sahip!"*

Camilla'nın her komutu belli bir sırayı takip etmişti, bir astranotun gemisini programlaması gibi:

"Otomatik sürüş!": "Anlaşıldı sahip!" Araç kendi gidebilsin diye.

"Rota yolda belirlenecektir!": "Anlaşıldı sa..." Babil'e gitmesinin hava kalkanından evvel engellenme ihtimaline karşı.

"Yeni sürücü sesi tanımlaması!": "Anlaşı..." Joseph'in de kumanda edebilmesi için.

"Komuta kilidini aç!": Tehlike anında savunma gerekirse diye.

"Görev sonunda hafıza silinecektir!": Babası Juda'nın, kaçışa kimlerin alet olduğunu bilmemesi için.

"Görev tamamlandığında istasyona dönülecektir!": Uzayjet hırsızlığıyla suçlanıp suçlu iadesine mâruz kalmamak adına.

"Bize bir şarkı çal: What A Wonderful World!" : *"Anlaşıldı sahip!"*

Kudüs ile Babil arasındaki mesafeyi Armstrong ile katetmek heyecanlı ve zevkliydi. Ama sonrasında ortalık karışıverdi. Birileri önce Juda'nın kızını ülkeden kaçırma suçuyla Joseph'in kellesini istediler; "Tüktü ajanı" diyerek. Hem Masada, hem Babil diken üstündeydi. Siyonya ile Tüktü arasında Şam zamanından itibaren daima var olagelen anlaşmazlıklar şimdi de iki süper gücün gündemine oturmuş, savaş planları devreye girmişti. Siyonya, Tüktülerin Joseph isimli bir ajanları vasıtasıyla Yüce Juda'nın kızı Camilla ile torununu kaçırdığını, derhâl teslim edilmediği takdirde ölüm ışınının hava kalkanına yönlendirileceğini tehditkâr bir üslûpla tekrarlayıp duruyordu. Masada ile Babil arasındaki barışın bozulması en az iki milyon robotik veya sûretin türlü silahlarla savaşıp birbirini öldürmesi demekti. Tüktü'nün devlet başkanı sordu:

"Demek o sensin? Tanıt kendini bana!"

Başkanın zekâsı gözlerine yansıyordu. İçten gülümsemesi samimiyetini açığa çıkarıyor, sesindeki tonlama ve vurgu güven telkin ediyordu. Kalbinde iyilik mayalanmışlardan olsa gerekti. Böyle birine yalan söylenemezdi. Doğruyu söylediği zaman da kendisine kim inanacaktı? İki bin yılında doğduğunu, bin altı yüzlerin sonunda çoluk çocuğa karıştığını, bu yıl Siyonya'da on evlilik birden yaptığını, Siyonya'nın kötü emellerine daha fazla alet olmamak için oğlu ve ilk eşiyle birlikte kaçtıklarını söylese inanacak mıydı? Eşi Siyonya Judası'nın kızıydı ve bir teras gezintisinde uzayjetle dolaşmak istemiş, ardından da kafalarına esip doğruca buraya mı gelmişlerdi; böyle mi söylemeliydi? Siyonya'da hıza

duyarlı özel kıyafetler -atmosferde ozonun jeomanyetik etkisinden korunmak üzere- giymelerini ve Babil kulesinden bir uçuş teknisyeni -uzayjetin gidiş ve dönüşünde kuyruk numarasının kartokse işlenmesi için- ayarlamalarını nasıl açıklayacaktı peki? Üç saattir yaşanmakta olan kriz sebebiyle bunları zaten biliyor olmalıydı. Onu tanımak istediğine göre asıl soru kim olduğuydu.

"Efendim, ben..."

Bekledi. Camilla ile oğlunu tehlikeye atacak tek kelime telaffuz etmemeliydi. Neden soruyordu sanki. O da Adam Kodman gibi zihnini okuyamaz mıydı?

"Biz zihin okumaya değil beyana değer veririz..."

Joseph kendini ayıpladı; Siyonya'da var olan zekâ ağlarının Babil'de olmadığını zannettiği için. Bir insanın zihnini okuyabildiği hâlde sırf o kişinin haklarını korumak adına bunu yapmamasındaki zarafeti anlamakta da zorlandı. Her şeyi dosdoğru anlatmak zorunda olduğunu hissetti. Yutkundu. Başkan hâlâ gülümsüyordu. Anlatmaktan vazgeçti:

"Efendim lütfen siz zihnimi okuyunuz! Böylesi daha kolay."

"Saklayacak bir şeyin yok yani?"

Joseph böyle bir kriz anında bile kendisine özel hayatını gizleme hakkı tanıyan adama baktı. Eşinin Babil'e gelmek için neden ısrarcı olduğunu şimdi anlıyordu. Şam zamanından bildiklerine dayanarak akıl yürüttü; elli yıl evvel yapay zekâ gelişmelerinin tamamı insanlığa daha güzel bir hayat sunmak, savaşları sona erdirmek gibi ulvi amaçlarla programlanıyordu ama görünen o ki hepsi bireyi kontrol etmeye, mahremiyeti ortadan kaldırmaya yönelik uygulamalara alet edilmişti. Babil'in, yapay zekâda bile bireye zihinsel özgürlük ve mahremiyet hakkı tanıması önemliydi. Teknolojik gelişmelere yaslanan Siyonya'nın mavi kan ve üstün ırk fikrine dayalı baskıcı rejiminden sonra Babil'in aynı teknolojik anlayışla adil nizama erişebildiğini düşündü. O sırada Baş-

kan'ın zihnindeki her bilgiye ulaştığından emin oldu. Sonunda başını sallayıp mırıldandı:

"Epey macera yaşamışsın delikanlı, Babil'e hoş geldin. Siz de hanımefendi, kızım. Ülkemde birini sevebilen, kalbinde hâlâ duyguları olan, vicdanın değerini bilen birilerinin olmasından bahtiyarım. Lütfen kendinizi emniyette hissediniz. Herkes gibi burada sizin ve oğlunuzun hakları korunacaktır. Vatandaşlarımla adil muamele göreceksiniz. Eğer yapay zekâ dünyasında zorlanırsanız size rehabilitasyon imkânı da sunulacaktır. Peşinen söylemeliyim ki Babil tek Allah'a inanır. Ancak kimseyi inancında zorlamaz. Siz de ülkemde huzur içinde olursunuz inşallah. Babil'de kurallarımız vardır, onlara uyacağınızı biliyorum. Bir de Mr. Joseph Schimmed; Siyonya'yı ve çatlak Juda'sını dert edinmeyin artık. Babil onların hakkından gelmeye kâdirdir. Gerisini yardımcım size anlatacaktır, uğurunuz açık olsun!"

Kaç zamandır ilk kez kalbinin huzurla dolduğunu hissetti. Dünyayı ele geçirme ülküsü taşıyan Siyonya'nın kendilerini bahane ederek bir savaş çıkarma korkusundan sıyrıldı. Sonra da doğru kişiler ve doğru fikirlerle geleceğin çok mükemmel bir şekilde kurulacağına olan inancı arttı. Ne Nemçe zamanında, ne de Şam zamanında böyle hissetmişti. "Yaşa sın Babil!" dedi içinden. Sonra da "Adım Yusuf efendim, Yu suf Nalbant!" diye tekrarladı.

"Hoşgeldiniz Bay Yusuf Nalbant!"

Başkan ayrılmak üzere ayağa kalktı. İyi dileklerini tekrarlayıp elini uzattı. Joseph o andan itibaren Yusuf oluverdiğini hissetti. Nemçe'den sonra asla hissetmediği insanî bir sıcaklıktı bu. İnsanı ve insaniyeti ne kadar özlediğinin de farkına vardı. İçinde Chamyle ile Jakob ve Mariem'e bunu hissettirememenin sancısını hep duyacaktı ama Camilla'ya ve Benjamin'e bunu hissettirmeye ant içti.

Başkanın yardımcısı insanlara faydalı olma prensibiyle yaşayan biriydi. Yusuf ve ailesiyle kardeş gibi ilgilendi. Önce onları mülteciler için hazırlanmış sosyal konut kulesine götürdü. İhtiyaç anında bir saat içinde konaklamaya hazır edilebilen dairelerdi bunlar. İçinde her türlü nano teknoloji imkânı vardı ve onlara tahsis edilen dairenin penceresi Babil Kulesi'ne bakıyordu. Kule, Yusuf'un çocukken Viyana Sanat Tarihi Müzesi'nde defalarca görmeye gittiği tabloya benzetilerek yapılmıştı ve zirvesinde altın bir küre, bir de onun tam üzerinde lazer güç kullanılarak yükseltilmiş ikizi vardı. Her ikisi de altın olan kürelerden atmosfere yerleştirilenin nasıl bir güç ile yükseltildiğini ve arada hiçbir görünür kaide veya direk olmadan durduğu yere konumlandırıldığını pek anlayamamıştı. Masada'dan bakarken Kızılelma diye gördüğü küreyi Babil Kulesi'nin zirvesine monte edilmiş zannediyordu ama öyle değildi. Babil yatay mimari ile tasarlanmış bir başkent idi ve hiçbir binanın tarihteki Babil Kulesi'nden daha yüksek yapılmasına müsaade edilmiyordu. Siyonya'daki dikey hayat yerine Tüktü'de yatay hayat tercih edilmişti çünkü. Yükseltilmiş Kızılelmanın ikizi olarak Kule'nin tepesinde gibi görünen diğer Kızılelmaya –ki başkanla görüşmesini burada yapmıştı– yeniden baktı. Kürenin temelleri yoktu ve kuleye bitişik değildi. Sanki yukarıdakine asılı vaziyette öylece boşlukta duruyordu. Flaman ressam Pieter Brueghel bu ünlü eserini tasarlarken Eski Ahit'te tanımlanan şeklini esas almıştı ve Tüktüler o tasarımı korumakla birlikte yeni ilaveler yapmışlardı. Yusuf, vaktiyle Avrupa Birliği binasının da bu kule gibi yarım bırakıldığını biliyordu. Yardımcı anlattı:

"Biz yarım bırakmadık, insanlığın yeni ihtiyaçları oluştukça onları inşa edebilelim diye ucunu açık bıraktık. Böylece Siyonya'nın Tekvin kitabında anlatıldığı gibi dillerin ayrışıp insanların dört bir yana dağıldıkları yeri biz insanlığın bir toplanma merkezi hâline getirelim istedik. Şu anda kule-

nin her bir katında en az bir meslek üretimdedir. Evrenin gelişimine göre yeni meslekler icat edildikçe biz üst katta ona atölyeler, laboratuvarlar, araştırma alanları kurma azmindeyiz. İgorya, Jomonya, Mandarin, Selangorya gibi Babil'in uydusu site devletlerinin her birerinin burada bir temsil katı mevcuttur. Dinsiz olsun, farklı düşünsün, önemli değil, hiçbirini diğerinden, bir diğerini de kendimizden ayırmayız."

Yusuf Siyonya'nın Babil'e neden düşman olduğunu anlamıştı. Oradaki türbülans ve kaosa karşı burada huzur ve iyilik sürüyordu. Orada güç sahibi akıllar hâkimdi, burada gönüller. Orada borsa, bankalar, resmî kurumlar hepsi bir kişinin güdümündeydi ve istediği zaman karartılabilirdi ama burada kolektif vicdan devredeydi ve başkanın buna inanmış bir yönetim ekibi vardı. Uyduları olan site devletlerde bile yönetimler o milletin kendi iradesiyle belirleniyordu. Velhasıl orada sistem savaş üzerine, burada barış üzerine kuruluydu. Elbette yapay zekâ burada da hâkimiyet sağlıyordu ama buradaki zekâ vicdanın hükmünü yürütüyordu. İhtiraslar olmadığı için yapay zekâyı kendi hâline bırakmıyorlar, kontrollü yönetim modeli uyguluyorlardı. Nasuh Efendi olsaydı burayı pek beğenirdi, muhakkak. Artık biliyordu, yapay zekâ formunda bile kalp, vicdanın bir aşama sonrasıydı. Eğer yapay zekâ ile kalbi buluşturabilecek bu teknoloji ilerletilebilirse —ki bunu mutlaka Babil başarırdı— insanlık refaha erecekti.

Yardımcı, evin her türlü ihtiyacı için Yusuf'a, eşine ve oğluna üç ayrı kimlik numarası tahsis ettirdi. Daire kapısının yan duvarındaki ekran paneli gösterip "Numaranızı tuşlayarak size sunulacak bütün imkânlardan yararlanabilirsiniz. Babil'de ücret ödemesi yoktur. Paylaşım, üretim oranındadır. İhtiyacınız kadarını alır karşılığında üretime katkı sağlarsınız."

Yusuf, yardımcıdan sistemi nasıl yürüttüklerini sordu.

"Başkanın size öğrenmenizi önerdiği kuralları vatandaşa benimseterek, elbette. Vatandaşlarımız kanun zoruyla bir şey yapmaktansa isteyerek yapmayı tercih ederler. Beş kural ve on emir."

"Nedir onlar?"

Yardımcı ekranda bir tuşa bastı. Dijital yazılımda önce kurallar belirdi.

-"Yasa önünde her vatandaş eşittir.

-Kötülükten kurtulmak iyilik yapmaktan öncedir.

-Zaruret, haksız muamele hakkı vermez.

-Komşusu aç olan tok yatmayacaktır.

-Yasakta alan da, veren de mesuldür."

Sonra da yanıp sönen lazer patlangaçlar içinde emirler geldi:

"-Cana kıyma!

-Zarar verme!

-Angarya buyurma!

-Kastetmediğini konuşma!

-Haksızlığa sükût etme!

-Komadığına el uzatma!

-Kendin için istemediğini başkası için isteme!

-Kötüyü kötülükle önleme!

-İddian varsa delilin olsun!

-Edersen bulacağını bil!"

Yusuf gördüklerine hayranlığını gizleyemiyordu. Herkese hakkının ödendiği bir hayatı insanoğlunun ne kadar uzun zaman arayıp durduğunu düşündü. Dosta yarar, düşmana zarar bir hayat... İşte bu, Babil'de düşmanlığı da ortadan kaldırmıştı.

"Babil'de yeniden bir dünya medeniyeti yaratmışsınız efendim!"

"İnsanlığın ortak aklıyla teknolojiyi bütünleştirerek bu güne gelebildik, Yusuf Bey. Maamafih devletler, medeniyet-

lerin toprağında büyüyüp kuruyan ağaçlar gibidir, kimisi çınar gibi uzun yaşar, kimisi söğüt gibi kısa. Bunun içindir ki biz tarihe devletten değil de medeniyetten yola çıkarak bakıyoruz; daha uzun soluklu ve geniş bir açıyla. Sıradağlara tek tek bakıldığında uçurumlar, yükseltiler, engebeler, beyazlık veya karalıklar görülür ama her bir dağın heybeti, bir diğerine kıyasla ancak uzaktan bakarak veya uçakla üzerinden geçerken anlaşılır. Babil bu bakımdan Siyonya'dan heybetlidir. Çünkü Babil yeni bir hayattır ve orada gelecek de artık eskiden olduğu gibi değildir. Burası adil ve yaşanılır dünyadır. Gelecek yüzyılların tarihçileri insanın yok edilişini yazabilirler ama gelecek bin yılların tarihçileri Babil'in ruhundaki asaletin yenileştirici gücünü, kalıcı varlığını, kadın çocuk demeden erişilecek bahtiyar bir hayatı yazacaklardır. Gelecek on bin yılın tarihçileri ise bir göz yumup açıncaya kadar maziye baktıklarında geçip gitmiş değersiz anılarla birkaç isimden gayrı fazla bir şey kalmadığını göreceklerdir. Kahramanların isimlerinin ve zalimlerin isimlerinin listesi... Kişi hangisinden olmak istiyorsa ona göre davranmalıdır. Tüktüler bunu elli yıl boyunca çalışarak ve kendi küllerinden tekrar tekrar doğarak başardılar."

Yardımcı ayrıldığında Yusuf Camilla'ya sarıldı. Hayatının 2071'e savrulan kesitinde mutluluğun zirvesini hissediyordu. Ta kalbinde... Coşkusu bir kat daha fazlalaştı. Başarmışlardı. Daha doğrusu eşi başarmıştı. Oğlu mışıl mışıl uyuyordu, güvenli bir gelecek için. Camilla'ya sarıldı. Gözleri nemlenmişti. Neden sonra kollarını bir kat daha sıkarak fısıldadı:

"Sıkıntılı günler geride kaldı Camilla'm. Burda mutlu bir aile olacağız!"

"Bunu çok isterim Joseph, ı-hım, Yusuf; onun için geldik."

"Bu konuda hakkını ödeyemem ama kabul edersen şu anki mutluluğumu seninle paylaşabilirim."

Camilla şaşırmıştı. Başını geriye çekip "Zaten paylaşmıyor muyuz?" mânâsında yüzüne bakıp sordu:

"Nasıl?"

"Bir anıyla ölümsüzleştirerek! Yum gözlerini!.."

Sonra kapıya gitti. Ekranın altındaki tuş takımına "trompet" yazdığı anda zil çaldı, yalnızca kendisinin duyabileceği tonda. Kapıyı açtı. Hiç de koşmuş gibi görünmeyen güzel bir genç kız, mekanik sesiyle "Trompetiniz Bay Yusuf Nalbant!" diyordu. Onun bir robot olduğuna inanası gelmedi. Kapıyı kapayıp trompetle birlikte Camilla'nın yanına döndü. Nefesini kontrol etti. Trompet parmaklarının arasında ışıl ışıldı. Ağzına yaklaştırdı:

"Gözlerini açabilirsin sevgilim!"

Camilla çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Sevinmişti. Benjamin'in uyanacağını düşündüyse de sesini çıkarmadı. Sevdiği adamın sürprizini bölemezdi. Yusuf gülümsüyordu:

"Benim için yerini yurdunu, annesini babasını terkeden kadın için... Onu bütün ömrümce seveceğime söz vererek..."

Ve başladı üflemeye. *Şahane dünya!* İlk karşılaştıkları anın hatırası... Camilla, o gün özlemle söyleyip dilek tuttuğu harika dünyaya bugün kavuştuğunu düşünüyordu, gözlerini yumdu, öyle dinledi. Yusuf, Camilla'ya baktı, mutluluğunu görebiliyordu, kalbi titredi ve o da gözlerini yumdu. Sanki bir karanlığın içine girmiş gibi hissetti. Hayalleri bir trompet sesinde yolculuklara çıkılabilecek kadar engindi, kendini karanlığın içindeki güzel hayallere bıraktı:

"Mavi gökler görüyorum
Ve de beyaz bulutlar
Aydınlık kutsanmış gün..."

2023, 16. gün 16.04
Şam, Küçükkapı Kabristanı

"Ne şahane dünya"(!)

Coşkulu sesler ve ritm git gide yavaşlıyordu. Kalbinin sesi de azalıyor ve ahenk bozuluyordu. Trompeti başkası üflüyor gibi hissediyordu. Birden şarkı sözlerinin kalbinde "Ya Hakk!.. Ya Hakk!.. Ya Hakk!.." ritminde akmaya başladığını fark etti. Ayaklarına baktı. *"Çok hızlı!"* Koşuyor muydu, kaçıyor mu, kestiremedi. Bir karanlık... Gözleri mi kararmıştı, dünya mı karanlıktı bilemiyordu. Sesler çoğalıyordu; Şahane Dünya, trompet, Ya Hak!... Kendini seslerin içine bıraktı. Kalp ritmini yavaşlamış hissetti; duracak gibi... Yoruluyordu. Ne kadar zamandır koştuğunu kestiremedi. Nefes nefeseydi. Kulağında bir vınlama duydu. "Kurşun?" Evet, kurşundu bu. Birden hatırladı, kaçıyordu. Karanlığın içine doğru.

"Joooseeeeph!.. Önüm ardım sağım solum sooobe!"

"Bu ses?" Nasıl yani, her şey başa mı sarmıştı? Babil'den buraya nasıl gelmişti? Peki ya Camilla ile Benjamin? "Cemile!" diye seslendi. Yanında onun olduğunu hatırlıyordu.

"İyiyim! Koru kendini!"

Bir mezar şahidesini siper edinip kendini yere attı; Cemile'yi de yanına çekerek. Uzandığı yerde taşın serinliğini hissetti. Her yanından ter boşanıyordu. Dinlenip nefeslerini düzenlemeyi kurdu. Zihni allak bullaktı. Neler oluyordu? Cemile soluk soluğaydı. Çevresine bakındı. Küçükkapı Kabristanı. Alnından ve yüzünden boşalan terleri sildi. Bedeni ateşler içinde yanıyordu. Kalbini tekrar yokladı. Atışları hızlanmıştı.

Yaşadıklarına inanmalı mıydı? Nasıl olmuştu? Şam zamanında, Küçükkapı Kabristanı'nda, her şeyin düğümlendi-

ği yerdeydi; peşinde yine aynı eli silahlı tetikçiler ve yanında Cemile... Acaba Nemçe'ye veya Babil'e hiç gitmemiş olabilir miydi? Kulağının dibinde vınlayan kurşunlar ve ölüm korkusuyla hayal görmüş olabilir miydi? Daha az evvel kalbinin buradan kaçmayı nasıl istediğini, zihnini nasıl kapladığını düşündü. Birkaç dakika önceye döndü. Hayır, kalbi gitmemiş olmayı arzuluyordu... Ve dönmemiş olmayı... Eğer gitmediyse buna dayanamazdı. *"Eğer gittiysem de buna dayanamam!"* Chamyle'yle Nemçe yurtlarında, Camilla ile Siyonya veya Babil'de geçen zamanların ağırlığını düşündü. Batı'da Yakup ile Meryem, doğuda Bünyamin.

"Eğ başını!"

Cemile'ydi bağıran. Bir kurşun hemen yanıbaşındaki şahideyi parçaladı. Aynı ikaz tekrar etti:

"Toparla kendini Yusuf Efendi, ölmek mi istiyorsun?"

Kurşun sesiyle yeniden kendine geldi. Şam zamanındaydı; 2023'te. Geri dönmüştü. Kabullendi. Şimdi Şarm el-Şeyh'ten itibaren yaşadıklarına, düşen uçaktan sonra çölde geçen zamana, Ammar Hoca ve Nasuh Efendi'ye, hızlı kovalamacaya, Diyarbakır'dan Şam'a geliş serüvenine odaklanmalıydı. Anladı; o şiddetli kovalamaca devam ediyordu. Evet, bunlar denek A-71'in peşindeki ferrarilerdi; Bay Stoye'un adamları. Ama Cemile onlar için sanki AW'nin arıları demiş, Almanlardan bahsetmişti. Yüzündeki terleri tekrar silerken kendini 23 yaşında hissetti... Peki ama zihnindeki kırk yıllık anı? Nemçe'den, Babil'den anılar. Zaman dürülmüş, kırka kadar geçen her şeyi ortada düğümlemiş gibiydi. Kalbindeki buğulu sıçramalar, hatıraların ileri veya geri hareketiyle değişen duyguları bu yüzden olmalıydı. *"Allah'ım, deliriyorum!"*

Derin bir nefes aldı, daha net hatırlamak için. Ve hatırladı; kurşun yağdıranlar AW'nin fedaileriydi. Arılar... İkisi kız biri erkek... Kendisinde etki gösterdiğine inandıkları iksiri istiyorlardı; manna veya selva. Sina Çölü'nde Hz. Musa'ya

verilen şey, çöl gülünün yapraklarında biriken çiy taneleri. Elinde öyle bir iksir yoktu ama onu elde edebilmek için laboratuvarda sedyeye bağlanıp iğne girmedik damarının bırakılmayacağını biliyordu. Öte yandan Bay Stoye da Kartal Göz adına bast-ı zaman ve tayy-i mekânı isteyecekti. Peki ama şimdi karşı cepheler mi oluşmuştu? Ferrariler ile arılar? 2071'de Siyonya'dakilerin mannayı aspirin niyetine kullandıklarını düşününce burada pisi pisine öleceğini düşündü. Güldü. Cemile neden güldüğünü sordu.

"Hiç? Öylesine işte!"

Tekrar derin nefes aldı. Burada yaşanacak olanların geleceği fazla da etkilemeyeceğini düşündü. "Peşimi bırakın, aradığınız şeyi başkaları bulacak!" diye bağırmak geldi içinden. Muhtemelen Kartal Göz'ün üçüncü dünyada kurduğu kaçak laboratuvarlardaki bilim insanları bunu başaracaklardı. Ama bunu şu silahlı adamlara anlatmaya kalkmak hem kadere müdahale hem de haksızlık olacaktı. Nasuh Efendi'yi hatırlayıverdi birden. Kendisini Kasyun dağında buluşmaya çağırmıştı. Lamborghini gidip dönecekti. İçinde bir rahatlama ve huzur duydu.

"Kendine gel Yusuf!"

İrkildi. Sesin kendisine mi, yoksa Nasuh Efendi'ye mi ait olduğunu kestiremedi. Ses haklıydı. Ne olup bittiğini de nasıl olup geçtiğini de sonra düşünürdü, şimdilik kurşunları savuşturması gerekiyordu. Birden gözlerinin önünde Bay Stoye belirdi. Hayır, hologram veya hayal değildi. Komiserliğin ekranlı salonunda. Onun gerçek olup olmadığını hissetmek için gözlerini yumup açtı. Yine oradaydı. *"Zaman dürülmesinden sonra zihinaşımına da ulaştın, değerini bil!"* O da ne? Adam ekranlara kükremeye başladı: "Haydi ahmaklar, kıpırdayın... Tayy-i mekân! İstediğim o!" Bir an ona "Avucunu yalarsın!" diye haykırmak istedi ama sorduğu kişinin kendisi olmadığını fark etti. Bay Stoye'un karşısındaki ekranda Kü-

çükkapı Mezarlığı görünüyordu. Yani şu anda onun ekranı, kendi bulunduğu yerle bağlantı hâlindeydi. Başını kaldırdı; ekranda görüntüsü beliren yere baktı; sonra da tepeye. Evet, işte oradaydı. Bir İHA. Patronunun uydudan her şeyi izleyeceğini ve tetikçilerine ona göre talimatlar yağdıracağını nasıl da tahmin etmemişti. Peki ama ferrariler neredeydi? Ekranda onların yerine başka tetikçiler hareket hâlindeydi. Kim olduklarını kestirebilmek adına Bay Stoye'un sesini takip etti:

"Evet C-36; on iki yönünde sekiz mezar say, hedef dokuzuncunun siperinde. Dikkat et, iki yönünde arı beyi, dört yönünde kraliçe arı duruyor."

Bay Stoye'un AW Mülteci'den haberi vardı anlaşılan. Peşindekileri tanımlayışı ve talimat veriş biçimi bunu gösteriyordu. Saklandığı yeri zihninde işaretleyip üç tetikçiye baktı, bunlar da tanıdığı başka denekler. İki ve dört yönünde de arılar... İlk araçtan inip gelenler. *"Hesap içinde hesap, adam peşinde adam ha! Gelin bakalım!"*

Az sonra burası savaş alanı olacaktı, öyle anlaşılıyordu. Cemile'ye bakıp arıları sormak istedi. Bilebilirdi; gazeteciydi. Ama onun kendisinden uzaklaştığını fark etti. Başının çaresine bakacak daha emniyetli bir yer aradığını düşündü. Fısıldadı:

"Cemile?"

Cemile işaret diliyle iyi olduğunu, etrafı kolaçan ettiğini falan gösteren işaretlerle başının çaresine bakabileceğini anlatmaya çalıştı. Yusuf bundan memnun oldu. Çünkü bu mesele onu ilgilendirmiyordu ve kendisi yüzünden bir kaza kurşununa hedef olmasının yükünü taşımak istemezdi. Başlangıçta ondan şüphelenmekle de haksızlık ettiğini düşündü. Bir gazeteci olarak bütün kurşunlarla mücadele etmek zorunda değildi. Ona iyi saklan ve kaç anlamına gelecek birkaç işaret gönderdikten sonra durumunu yeniden değerlen-

dirdi. Artık yalnız sayılırdı ve buradan kaçabilirdi. Kendisini sağ istediklerine göre ardından gelecek kurşunlar ölümcül olmayacaktı. Peşindekileri hesap etti; toplam altı kişi, üç ferrari, üç arı. Şimdi her birerinin mevzilendikleri yerleri iyi bellemesi gerekiyordu. Bay Stoye'un işaret ettiği mezar taşlarını zihnine yerleştirdi. Birden kulağında önce bir vınlama, ardından bir yanma hissetti. Eliyle yokladı. Kandı bu. Sesini duymamıştı ama bir kurşun kulağını kesip geçmişti. Şans eseri ölümden mi kurtulmuştu, yoksa bir keskin nişancı kendisine uyarıda mı bulunuyordu? Eğer öyleyse "Benden kaçamazsın!" işareti gönderdiği belliydi. Canının fazla da yanmadığına sevindi. Elindeki kanı yerdeki kuru otlara silerken kalp ritminin hızlandığını hissetti. Derin nefes alıp gözünü yumdu. Bay Stoye'un ekranına benzer bir ekranı yeniden görmeye başladı. Bu sefer görüntüde Cemile vardı. Evet, işte orada, kulaklığına odaklanmış biriyle telefon görüşmesi yapıyordu. Gazetecilik damarı tutmuş olmalıydı. "Böyle bir can pazarında kiminle ne konuşuyorsun?" diye geçirdi içinden. Hayret o anda telefon ahizesinden gelen cümleleri duymaya başladı. Odun gibi bir erkek sesiydi:

"Cemile; sen ne halt ediyorsun, şimdi derhâl yanına var ve sakın bir daha ayrılma! Unutma onu canlı istiyorum!"

Joseph kulaklarına inanamadı. Kimdi bu? Bay Stoye'un sesi de değildi. Önce yanlış duymuş olmayı geçirdi içinden. Ama cümle çok net idi ve Cemile de karşılık olarak herhangi bir itirazda bulunmamıştı. İnanamıyordu. İdam ipini boynuna Bay Stoye geçirmişti ama Cemile onu başkası adına çekmekle görevlendiriliyordu. Şaşırdı, üzüldü, yıkıldı. Arılara baktı. Cemile'yi vurabilecek yerdeydiler ama onu görmezden geliyorlardı. *"AW adına çalışan bir Cemile ha? Buna inanmıyorum!"* Şam İstasyonu'nda Stoye'un adamlarından kendisini kaçırırken bunlar adına mı hareket etmişti yani? Bu kız AW'nin taşeronu olabilir miydi? Eğer öyle ise yalan

söylemiş, kandırmış ve aldatmış da oluyordu. Yok, hayır! Yanlış duymuş veya anlamış olmalıydı. Zihni onu yanıltıyordu muhakkak! Ama bugüne kadar yaşadığı bütün zihinaşımları doğruları göstermişti, bu sefer neden yanılsındı ki? Acaba diye olanları yeniden yorumlamaya başladı. O mezardan bu mezara kendine siperler seçerken aldı verdi, verdi aldı. Ve tutarsızlıklar bir bir açığa çıkmaya başladı. Meçhul arabayla peşlerine takılanlar, —Bay Stoye "AW'nin tetikçileri" demişti— ördek yeşili lamborghininin sinyalini takip etmeleri gerekirken kararlı bir tavırla mezarlıkta durmuşlardı. *"Yoksa Cemile bir verici mi taşıyor?"* İnanılır gibi değildi. *"Hadi canım sen de, dalga mı geçiyorsun?"* İstasyonda buluştukları ânı düşündü. Kendisini kolayca peşine takıp gizli dehlizlerden geçirerek tam da bulunması gereken yere getirmişti sanki. Aslan yolundan ilerlemek yerine gladyatörler sığınağına gidişleri mesela. Tesadüf olabilir miydi? Küçük müdahalelerle hem kendi güvenini kazanmış, hem Bay Stoye'un adamlarından kaçırmış, hem de kendi adamlarına teslim edecek şekilde buralara getirmişti; *"Adrese teslim!"* Peki ama neden?

Yusuf, kalbindeki soruyu "Muhtemelen öğrenmek istediği şeyler var!" diye yorumladı. Konuştuklarını tekrar hatırladı. Çok da önemli konular değildi aslında. Ve on dakika öncesine gitti. Viyana'dan ve Babil'den bahsettikleri sohbetin öncesine... Evet o sırada zamanda yolculuğu konuşuyorlardı. Tayy-i mekân ve bast-ı zamandan bahsediyorlardı. Üstelik az evvel Bay Stoye da aynı şeyi istediğini söylüyordu. *"Tamam işte!"*

Damarlarındaki kanın çekilir gibi olduğunu hissetti. Bu kadar ahmakça davranmış olması inanılmazdı. Nasıl da anlayamamıştı; Cemile ta başından beri kendisinin peşindeydi. Sonra da Sina Çölü'nde olanların. Belki de çölde bulamadığını şimdi almak istiyordu. Peki ama kendisinin

zamanda yolculuk yapabildiğini nasıl biliyorlardı, nereden öğrenmişlerdi. "Tayy-i mekân için birilerinin kobayı olmayacağım!" deyişini hatırlayıp ahmaklığına acı acı güldü. Kız kendisiyle oynuyordu. Oynamakla kalmıyor muhtemelen arkasından da kıs kıs gülüyordu. Ve dahası, onun adına tayy-i mekân kobayı olup Viyanaları, Babilleri dolaşıp gelmişti... *"Yok, yok!.. Hepsini biliyor olamaz! Chamyle veya Camilla... Yoksa oralara da mı gelmiş, takibini sürdürmüştü? Hayır hayır, çıldırmak üzereyim de zihnim bana oyun oynuyor."*

Öfkeliydi. Düşünceler ardı ardına zihnine hücum ediyor, zihnindeki her aldanmışlık kalbine bir sükût-ı hayal sancısı oluyordu. Her şeyin başladığı güne gitti. Uçakta yan yana oturdukları güne. Düşündü. Olanları hesap etti. Nasıl bir tehlikenin ortasında olduğunu anladı. Ahtapot bütün kollarıyla kendisini sarmıştı. Cemile'nin ta başından itibaren birileri için çalışması; işte en yıkıcı olan... Peki ama şimdi kime itaat ediyordu? Bay Stoye'u neden satıyordu? Konuştuğu kişi kimdi?

Ekran görüntülerini kaybettiği anda kaçacak yer aramak üzere çevresine bakındı. Beklemeye karar verdi. Cemile az sonra yanına gelecekti muhakkak; talimat gereği. Ona hiçbir şeyi belli etmemeliydi. Onunla veya onsuz, buradan çıkması gerektiğini düşündü. Durmadan kahredip hayıflanıyor, kafasını yumrukluyor, küfrediyordu. Kendisiyle alay etmekten bir türlü kurtulamıyordu. *"Çocuk gibi kandın ha, Yusuf Nalbant! Bir de zeki geçinirsin! Allah kahretmesin!.."* Hangisine yanacaktı, Bay Stoye'un ona bir görev verip Türkiye'ye gönderirken peşine birini taktığına mı, peşine takılan kişinin Bay Stoye'u da satıp başka biri adına kendisini takip ettiğine mi? Belki de güvendiği insanlarda bunca hilekârlık, düzenbazlık, ikiyüzlülük, kötülük gördüğüne yanmalıydı. İyilik adına ve adaletin ikamesi için geldiği Suriye topraklarında adaleti ve insanlığı savunduğunu söyleyen herkesin

ihanetini görmüştü, şimdi de görmeye devam ediyordu. Bay Stoye yahut Cemile ile karşılaştığı güne yeniden lânetler etti. Bunca saf olabildiğine de. Keşke ta işin başında Viyana uçağından indiğinde dosdoğru Afrin'e gidip cihatçılara katılsaydı da bu Evangelist çomarların eline düşmeseydi. Adalet ve iyilik adına geldiği şu topraklarda bunca kötülüğü görmezdi bari. Kalbinin sesi hızlandı. Şimdi içinden Nasuh Efendi'yi geçiriyordu. Ona çok ihtiyacı vardı. Kendisini buradan ancak o kurtarabilirdi. Ama kalp çarpıntısı onu Sina Çölü'ne götürdü; Cemile'yi kum fırtınasından korumaya çalıştığı o gün batımına. Telefonunu alıp terk ettiği için vicdan azabı bile çekmişti. Ve şimdi o kız, ikili oynuyordu. "Sen de ikili oyna!" dedi kendine. Onun gelmesini beklemeden Cemile'den yana koştu.

"Haydi küçük hanım, bir an evvel uzaklaşalım buradan!"

"Hıh, geldin mi? Şundan yut hemen!"

"Nedir bu?"

"Metamfetamin! Ben aldım bir tane, enerjilerimizi tazeleyecektir. Ensemizdeki kurşunlardan kurtulmak için hızlı koşmalıyız. Dur bir dakika, sen yaralanmışsın. Yüzünde kan var!"

"Küçük bir sıyrık, kulağımda; o kadar da önemi yok zaten. Ver bakalım şu hapı!"

Avcunu uzattı. Cemile'nin kendisine verdiği şeyin metamfetamin olduğundan şüpheliydi. Evet, bir drajeydi ama amfetamin türevlerine benzemiyordu. Daha çok zekâ atomunun bir türevi veya damlacık yazılımın yeni versiyonu gibiydi. O anda zekâdan ziyade bir hiperaktivite tetikleyicisi veya doping ilacına ihtiyacı olduğu açıktı. Cemile'nin verdiğini hiç itirazsız ağzına attı. Cemile bundan memnun görünüyordu. Dilinin altında tutup sonra tüküreceğini bilmiyordu elbette. Ayağa kalkarken elini tutup bağırdı:

"Koşuyoruz Yusuf Bey, olabildiğince hızlı!"

İkisi birden fırladılar. Cemile, Yusuf Bey derken bile keyifliydi; kandırmanın keyfi... Yusuf da "Efendi" yerine "Bey"i tercihinden memnundu, kandırmanın memnuniyeti. Nasıl memnun olmasındı; artık arkalarından gelecek kurşunların kendi bedenine değmeyeceğini biliyordu. Cemile'yi de diğerleri koruyacaktı. *"Peki ama hepsi birer azılı katilken neden beni sağ istiyorlar? Beni sağ götüreceklerse neden katilleri gönderdiler?"* Bunlar belki de tetikçi kılığında bilim insanlarıydı. Uçağa bindiği gün aldığı çift doz zekâ atomu veya damlacık yazılımın etkisini araştırıyor da olabilirlerdi. Kendisi olsa öyle yapar, deneylerin sonucunu raporuna geçirmeden deneği gözden çıkarmazdı. O sırada yanında koşan Cemile'ye baktı. Joseph veya Yusuf'un değil de denek A-71'in yanında ve onun gözlemcisi olarak koşuyordu. Kendini aşağılanmış hissetti. Kalbindeki bütün iyi duygular ve samimiyet birdenbire kayboluverdi. Ona değer vermiş, çöldeki ölümcül kaderini paylaşmış, hatta sevgi hissetmişti. O kadar ki Chamyle ve Camilla'yı sırf ona benziyorlar diye sahiplenmiş, çocuklarının annesi olmalarından mutluluk duymuştu. İnsan nasıl olur da bu derece ikiyüzlü davranabilir, rol yapabilirdi? Koşuyorlardı ve güdümlü kurşunlar hep kıl payı ıskalıyordu. Olan hep mezar şahidelerine oldu. Yusuf içinden "Her şey çok inandırıcı!" dedi:

"Buraya!.."

Cemile'nin Yusuf'u sürüklediği yer taze kazılmış bir mezar çukuruydu. Hatta mezarın üstüne örtülmek üzere briketler, tahtalar, yapraklı çalı dalları bile hazır edilmişti. Yusuf Cemile'yle kucak kucağa mezara girerken son anda dallardan birini eliyle sürükleyip üstlerini kısmen örtmeye çalıştı. Şimdi bir mezarda iki beden idiler. Sıkışık, dolaşık ve nefes nefes üstüne. Neden sonra Cemile hareket edip çökerek oturmuş ve o da hemen dibinde, dizleri üzerine büzülmüştü. Cemile ellerini onun dizine koyup en sevecen jestiyle sordu:

"Yakalanırsak ne yapacağız?"

"Yakalanmayacağız! Yine de yakalanırsak seni bırakmalarını söylerim. Zaten benim peşimdeler; öyle değil mi?"

"Zannetmiyorum, benim de peşimdeler. Araştırmalarıma çökmek istiyorlar! Peki ya senden ne istiyorlar?"

Yusuf "Hıh," dedi içinden "başlıyoruz."

Bir mezarın içinde, ölü sessizliğindeki insanların en samimi hâlleriyle baş başaydılar. Cemile çok kurnazdı. Ölümle burun burunayken yalan söylenmeyeceğine inananlara uyarak şimdi kendisinden ne istediklerini soruyordu. İçinden, "Ne istediklerini sen söyle!" demek ve devam etmek geçti: *"Lamborghininin ekranına başımın dertte olduğu notunu gönderdiğin vakit sen ne istiyor idiysen işte onu."*

Geçiştirdi:

"Hiç bilmiyorum; sence?"

"Uçak kazası veya çölde olup biten bir şey olmasın?"

"Uçak kazasını seninle hiç konuşmadık? Oradan nasıl kurtuldun ve iki haftada nasıl bu kadar iyileşebildin?"

"İşte bunun sayesinde!"

Cemile cebinden ikinci bir draje çıkarıp Joseph'e uzattı: "Hz. Musa'nın selvası! Metamfetamin'in üzerine bütün hücrelerini yenileyecektir! Al ve yut!"

Joseph yine aynı inandırıcılıkla drajeyi aldı ama bu sefer ağzına götürüyormuş gibi yapıp yaka cebine akıtıverdi; ileride tahlil ettirip neyin peşinde olduklarını anlamak üzere. Drajeyi boğazında hissetmiş gibi yutkunduktan sonra:

"Formülü neydi bunun?"

"Aslında senin yabancı olmadığın kimyasallardan; damlacık yazılım veya hafıza atomu cinsinden. Araştırmalarıma göre İnsan Hakları Savunma Komiserliği'ndeyken bu tür siber yüklemeler yapmışsın. Bunlardan sonra ruhunda neler yaşandığını öğrenmek isterdim."

Cemile konuşmayı çok ustaca istediği noktaya çekebiliyor ve maharetle de yalan söylüyordu. Meselenin damlacık yazılım veya zihin atomu olamayacağını bile bile konuyu astral seyahate çekmenin girizgâhını yapıvermişti işte. Birileri iç dünyasında olup bitenleri merak ediyordu ve bunu merak edenler hem çok güçlüydüler, hem de rekabet hâlinde. Kendini çok zavallı hissetti. Şüphedeydi. Her şeyin şüphesi vardı içinde. Belki de bütün yaşadıkları birtakım kimyasalların ruhuna ve kalbine etkileriydi de denek A-71'den beklenen tepkileri veriyordu. Peki ama Chamyle veya Camilla'yı hayal edecek, üç çocuk babası olacak fantezileri hiç olmamıştı ki! Kara Mustafa Paşa'nın Viyana Kuşatması'nı arada sırada merak ederdi ama 2071 yılıyla ilgili en küçük bir hayal kurduğunu dahi hatırlamıyordu. O anda Cemile'den aldığı drajenin doğruluk iksiri olabileceğini akletti; sodyum tiyopental. *"Evet, kesinlikle!"* İlacı alanların beyinlerinde bir yavaşlama görülür, yalan söylemek gibi kompleks bir işi başaramaz hâle gelirlerdi. O anda ceket cebinden çıkarıp yutmayı düşündü. Bütün gerçeklerin ortaya saçılması için... Ama hayır, bu insanlar kötülük adına iş görüyorlardı ve onların kötülüklerine son vermek de bir iyilik olacaktı. Kendisini sağ ele geçirmek istediklerine göre bedeninde onları ilgilendiren bir gelişme olmalıydı. O gelişme her ne ise bir an evvel laboratuvarda incelemeye alınması gerektiğini de düşünmüşlerdi şüphesiz. *"Kurşunların isabet etmeyişi bundan!"* On beş gün önce alınmış ilaçların hiçbir etkisinin kalmayacağını biliyordu. Belki de kalıyordu veya asıl araştırma buydu. Ama yaşadıkları, bu tahminlerin ötesini de gösteriyordu. Saatine baktı. Araçtan atlayıp kabristana gireli toplam yarım saat geçmişti ve bunun her bir saniyesinde Cemile'nin kendini izlediğinden emindi. Peki ama Nemçe'de, Masada'da yahut Babil'de geçen onca yıl onun gözlerinden uzak nasıl yaşanmıştı? Geçmişte on altı, gelecekte bir tam yıl... Cemile hiç boşluk hissetme-

diyse Beç veya Kudüs'e gidip gelmenin ispatı nasıl olacaktı? Belki de bunu arıyorlardı. Tayy-i mekân ve bast-ı zamanın gücü. Bir tecrübenin izini sürmek elbette o tecrübeyi yaşayanı ele geçirmekle mümkün olacaktı. Bütün kalbiyle inandı; *"Zamanın kara deliklerinde yahut solucan deliklerinde neler yaşandığını arıyorlar!"* Kara delik yahut solucan deliğindeki bir tecrübenin gelecek için değerini düşündü. Bütün araştırmaların ona göre yapılacağını... *"İmkânsız!"*

Yusuf onlardan kurtulamazsa bunun imkânlı hâle geleceğini biliyordu. Cemile'ye baktı. Ruhundaki değişimi kanıksamış gibi dostane sesinin sinsiliğiyle hâlâ önceki sorusuna devam ediyordu:

"Mesela çölde sana neler oldu?"

Yusuf "Evvveet!.." dedi içinden, "Çalı yapraklarının sırrından başladık? Ama küçük hanım seninle işimiz biraz zor, çünkü ben de bilmiyorum!"

"Çölde ben senden daha şanslıydım. Yürüdüm ve kurtuldum! Lâkin sen nasıl kurtuldun?"

Yusuf yanlış soruyu sorduğunu sonradan fark etti. Belli ki onu kurtaran Bay Stoye ve ekibi değil, Cemile'nin çalıştığı şu gizemli sesin sahibi patron idi; her kim ise. Cemile'ye baktı; yalan söylerken yüzünün şeklini incelemek keyifli olacaktı. Oltayı attı:

"Seni AW mi kurtardı?"

Cemile renk vermemek için saçını arkaya atıyormuş gibi yaptı ama heyacanlandığı belliydi:

"Beni Mısır Arama Kurtarma Timi buldu. Kazadan iki gün sonra. Ölmek üzereyken. Sonra da selva!"

"AW?"

"AW de ne?"

Cemile bu inkâr ile ikinci defa açık verdiğini fark etmemişti. Çünkü selva ne Mısır, ne Suriye hükümetinin sahip olduğu bir kimyasaldı. Kartal Göz'de mannanın damıtılmış

macun versiyonuna selva diyorlardı. Yapımında tıpkı manna gibi altın atomları kullanılıyordu. Uçak kazasından sonraki haftada Komiserlik laboratuvarında başarılı sonuçlar elde edilmiş olmalıydı. Elbette Bay Stoye için çalışan Suriyeli kimyager ve farmokoloji âlimleri tarafından. Cemile selva ile çöldeki çalı çiylerinin aynı madde olup olmadığının peşindeydi. Eğer öyle ise çalıları çoğaltıp uygun ortamda laboratuvar malzemesi yapmak ve üretime geçip zamanda yolculuk için kullanmak gibi bir proje geliştirilmiş olmalıydı.

Yusuf eliyle başını tuttu. Başı ağrıyor yahut hâlsizlik hissediyor gibi. Amacı Cemile'nin tepkisini görmek ve planına devam edip etmeyeceğine karar vermekti. Evet, plan tutmuştu. Cemile, metamfetaminden sonra verdiği doğruluk iksirinin etki gösterdiğinden emin oluvermişti. Yusuf'un bir sonraki hamlesi hâlsizlik hissettiğini söylemek olacaktı. Bu ilacın hâlsizlik yaptığını bilmeyen yoktu çünkü. Fazla beklemesine de gerek kalmadı. Hatta dışarıda kurşun sesleri de kesilmişti. Başını bağrına doğru yasladı. Artık hamle sırası Cemile'deydi. Hiç gecikmedi.

"Biliyor musun sevgili Yusuf, bizim buralarda dervişlerin tayy-i mekân dedikleri bir keramet vardır. İnsanın bir yerdeyken aynı anda başka bir yerde de olabilmesi."

"Elbette biliyorum; hatta onun bir de zamanötesi versiyonu var; bast-ı zaman."

"Şarm el-Şeyh'e giderken Komiserlik'teki doktorun sana bu yüzden hafıza atomunu iki doz arttırarak verdiğini de biliyor muydun?"

"Öyle mi yapmış, vay alçak! Sebebi tayy-i mekân mıymış?"

"İkisi de... Tayy-i mekân ve bast-ı zaman. Peki sen bunu hissettin mi?"

Bay Stoye dervişlerin tayy-i mekânını siber teknoloji ve nanokimya ile başarmak istiyordu, onun adına bu araştırmayı yürütenin bizzat Cemile olma ihtimalini düşündü.

"Tam isabet!" Aksi takdirde doktorun doz arttırımından sonra bir deneği takip için uluslararası yolculuğa niye çıksındı? İlacın etkisindeymiş gibi sesini ve hareketlerini yavaşlatarak inandırıcı olmaya çalışırken şaka tonunda sormayı da ihmal etmedi:

"Sen kimyager misin?"

Cemile gizli salvoyu yapmacık bir tonla karşıladı.

"A-ha!.. Tayy-i mekân bir kimya meselesi mi sence?"

"Can alıcı soru! Biraz sonra Nasuh Efendi'yi sorarsa şaşırmayacağım."

"Sufilere göre aşk meselesi. Kalbin yoğunlaşması meselesi. Kalp makamlarının aşılması meselesi."

"Ammar Hoca'nın aştığı gibi mi?"

Cemile bayrağı açmıştı. Tartışma merkeze taşınacaktı. Bunun kendisi için de iyi olacağını düşündü, çünkü imalar gerçeklerle yer değiştirecekti:

"Ammar Hoca'yı biliyorsun demek?"

"Çölde seni bulamayan, sonra da ellerinden kaçıran şu dışardaki ahmakların elinden onu ben kurtardım."

"Onlardan önce kendin sorgulamak için mi?"

"Zeki adamsın? Şimdi de Nasuh Efendi'den bahsedelim."

"İstersen daha evvel paralel evrenleri konuşalım. Zamanın dürülmesini, zamandaki solucan deliklerini ve geçmişle gelecek arasındaki irtibatları, ne dersin?"

"Biliyordum; senin solucan deliğinden geçtiğini biliyordum! Bu harika!"

Yusuf bir an çok ileri gittiğini düşündü. Doğruluk iksirine göre şu anda onun soru sorması değil sorulan sorulara cevap veriyor olması gerekiyordu. Hâlsizlik görüntüsünü arttırdı. Cemile devam etti:

"Yaşadıklarını dinlemek çok heyecanlı olacak. Ve inan bana seninle çok uzun zamanlar geçireceğiz. Ama önce şu

Nasuh Efendi mevzusunu hâlledelim. Mekâna ve zamana hükmettiğini biliyoruz!"

Cemile son kelimeden sonra telefonundan bir hızlı arama tuşuna dokunup emir verdi:

"Gelip paketi alabilirsiniz! Önce diğerlerini haklayın!"

"Biliyoruz mu dedin? Kimlersiniz siz? Kimi haklayacaksınız?"

"Biz mi, biz Kartal Göz'ün efendisiyiz! Evangelizm. Amerika. İsrail. Hepsiyiz!"

"Peki ya Bay Stoye?"

"O yalnızca bir piyon. Haklayacağımız da seni takip eden adamları. Yaptığımıza gelince; deneylere müspet cevap veren A-71'in zamanda yolculuğunu ekranlarımızda görmeden asla onu feda etmeyeceğiz. Sen bizim çağları aşıp geçen ilk deneğimiz olarak öyle değerlisin ki!"

Yusuf, laboratuvar ortamında kendisini uyutup tayy ve bast deneyleri yapacaklarını, sonra da astral seyahatleri videoya alıp inceleyeceklerini düşündü. Bir bakıma ruhun görüntüsünü çıkarmak istiyor olmalıydılar. Güldü. Hatta kahkahayla güldü. Cemile sinirlerinin hasar gördüğünden şüphelendi.

Çevrelerini kurşun sesleri ve vurulup ölen ferrarilerin son çığlıkları kuşatırken Joseph Kudüs zamanını düşündü; 2071 yılını. Siyonya'dan Tüktüstan'a kaçışlarını. Bindikleri uzay jetin havalanışı, Masada üstünde gök kalkanını geçişi, Bağdat yakınlarındaki Babil'e gelişleri yalnızca bir şarkı kadar sürmüştü. Cemile'nin hayallerinin elli yıl kadar sonra gerçek olacağını, yüzyıllardır sufilerin elindeki bu gücün siber teknolojiye teslim edileceğini, ancak bunun için Müslüman sufilere ihtiyaç duyacaklarını düşününce kendi kendine sevinip bir kez daha güldü; en yüksek perdeden. *"Avucunuzu yalayın!"* O sırada Kudüs zamanında olmayı ve deepfake sûretini onlara bırakarak çekilip gitmeyi; hayır hayır, Nicolas Cage'in başrol oynadığı *Geride Kalanlar* filmindeki

Evangelistler gibi elbiselerini orada bırakıp bedenen yükselip kaçmayı düşündü; içinden öyle geliyordu nedense; *"Ne havalı olurdu ama!"*

Cemile'yle konuşmaları git gide eğlenceye dönüşüyordu. Ama yapabileceği başka bir şey için de hazırlanması gerekiyordu. Tamamen gözlerini yumdu. Başı ölü gibi yana düşmüş vaziyetteydi artık. Cemile birden telaşlandı. Elini cebine attı. Drajeleri tekrar kontrol etti. Yanlışlık yapmış olmaktan korkmuştu besbelli. Telefonun tuşuna tekrar basıp bağırdı:

"Nerde kaldınız ahmak herifleeeer!"

Arı beyi önce kalbini kontrol etti. Çalışıyordu. Alelacele kabirden çıkarıp mezarlığın giriş kapısındaki arabaya kadar taşıdılar, yalnızca iki dakika içinde. Hamamböceğinin kapıları açıldı. Bay Stoye çok kızacaktı; adamlarını öldürmekle kalmamış şimdi arabasını da çalıyorlardı. Cemile, ana arıya emretti:

"Sen kalıyorsun!"

O âna kadar kucaklarda taşınmanın keyfiyle içten içe kıkırdayan Yusuf birden doğrulup cümleyi devam ettirdi:

"Siz de!"

Bunu söylediğinde sağ eli kraliçe arının silahını, sol eli de Cemile'nin ince boynunu tutuyordu. Cemile'ye fısıldadı:

"Söyle silahlarını bırakıp çekilsinler!"

"?"

Var gücüyle ve öfkeyle bağırdı:

"Söyleeeee!.. Siz beni sağ istiyorsunuz ama benim sizi ölü görmemem için bir sebep yok!"

Cemile oyuna getirildiğini çok acı biçimde anlamıştı. Diğerlerine geri çekilmelerini söylerken sırtından boğazına dolanan kolun gücünü hissetti. Yusuf, hamamböceğinden uzaklaşırken ön tekere iki kurşun sıktı, sonra yeşil lamborghiniye ilerledi. Aracın kapısından içeriye giresiye kadar Cemile'yi bırakmadı. Kontağı çevirip motor sesini duyduğu

anda kulağına "Ben çoktan zamanda yolculuğu yapıp geldim!" diyordu. Onu ittirip gaza bastığında bir zaferin tam ortasındaymış gibi mestti.

Arkasından sayısız kurşun geldi; aracın boyasını çizerek sektiler. Sonra sakince araca rota belirledi. Dikiz aynasında tepinen ve birbirini suçlayan erkek ve dişi gorilleri gördüğü andan itibaren Kasyun dağındaki tekkeye varması yalnızca on bir dakika sürecekti.

On bir dakika sonra Nasuh Efendi'nin gülümseyen çehresini görmek kalbine ferahlık verdi:

"Hâlid-i Bağdadî hazretleri efendimizi beş dakikadır bekletiyorsun Yusuf Bey evladım. Nemçe'den Babil o kadar da uzak sayılmaz ama..."

2023, 20. gün 17.27
Şam, İnsan Hakları Savunma Komiserliği

Cihatçılara katılalı henüz dört gün olmuştu ama sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Beline bağlı bir bomba düşüncesinde olmak kimyasını değiştirmişti sanki. Bedeninin sık sık terlemesine dayanamıyordu. "Belki de Nasuh Efendi'yi dinleyip tekkede kalmak en iyisiydi" diye geçirdi içinden. *"Keşke öyle yapsaydım!"* Adımlarının kalbine doğru ilerleyeceğini, sonunda kalbine varacağını, böylece dünyanın bütün dağdağasından kurtulacağını, bütün şu şiddet ve savaş ortamından uzaklaşacağını hayal etti; teselli kabilinden. Kendini Hacı Bektaş kapısında Yunus gibi hissetti; buğday isteyerek nasibi tepmişti. Oysa Hâlid-i Bağdadî tekkesinde kırklara karışmak, Hızır gibi yaşamak, bunalan kulların imdadına yetişmek, kalbiyle irtibatlı olaylar arasında çıkarsız, ivazsız, garazsız bir ömür sürmekti teklif edilen. Televizyonlardaki haberlerin arka planlarını görmek, Ortadoğu'da olup bitenlerin planlandığı odalara girmek, mesafeleri dürüp bükmek, zamanın solucan deliklerinde o demden bu deme koşuşturmak... Kadere hiç müdahale etmeden kaderleri okumak ve Yüce Yaratıcı'nın tecellileriyle mest ü hayran dolaşmak. AW Mülteci Kanalı'nı, İnsan Hakları Savunma Komiserliği'ni, Kartal Göz'ü, cihatçıları, terör örgütlerini unutmak. Suriye'deki trajedinin, gözyaşının, adaletsizliğin, haksızlıkların peşini bırakmak.

Beyninde bir zonklama hissetti; yapılacak bir kötülüğe mâni olunmayacaksa kötülüğü önceden bilmenin ne anlamı olabilir ki? Odun sesli AW Mülteci Kanal Müdürü veya Bay Stoye'u, Cemile veya kraliçe arıyı durdurmaya izin yoksa on

ları mel'un planlar yaparken görmenin yükü sancıdan başka ne getirirdi ki? Bunalan insanların imdadına koşmak için geldiği Suriye'de Hızır olmaya hiç gerek yoktu, sıradan bir iyiliksever olmak yeterliydi oysa.

Çevresine bakındı. Sıradan bir cihatçı kampı. Çadırlar, barakalar, silahlar, cephaneler derme çatma eşyalar. Şam'a geldiğinden itibaren hep olmak istediği yerdi burası, Afrin. En azından Küçükkapı Kabristanı'ndan daha emniyetli. Dahası, Bay Stoye'un yeni ferrarileri yahut AW arılarının kendi sine ulaşamayacakları yer.

Emniyette hissetmek güzeldi ama kalbini dinlediğinde aynı huzuru bir türlü bulamıyordu. İçinde durmadan kıpırdayan bir şeyler vardı. Korku mu, tedirginlik mi, cesaret veya aymazlık mı, kestiremedi. Bir şeyler yapmalı, buralara geliş amacını gerçekleştirmeli, başarmalı, dünyayı değiştirmeliydi. Şimdi kendini terleten göreve de bu yüzden talip olmuştu. Peki ama içindeki şu tereddüt? *"Acaba gönüllü olmasa mıydım?"*

Kampta insanlık adına pek çok şey aslında umut kırıcıydı. Belki de buraya sanatçı kimliğiyle ve elinde bir trompet ile gelmiş olmak hataydı. Örgütün internet sitesi için cıngılları değiştirmek, konuşmaların altına müzik döşemek, ünlü şarkıları örgüt propogandası için adapte ve aranje etmek gibi işler yapsa daha iyiydi, arkadaşıyla konuşurken böyle planlamışlardı. Ama ilk iki günde iki protest şiire nota yazmış, örgüt bölüm amirinin ipe sapa gelmez marş bestesine övgüler yağdırmış, üçüncü gündeyse trompetini yatağının altına saklamak zorunda kalmıştı. Büyük maceraları geride bıraktığına göre şimdi ortamı tanıyıp yeniden karar verebilirdi. Viyana'dan gelirken umut ettiği "insaniyet ve erdemli dünya" fikirlerini ne kadar tatbik edebileceği önemliydi. İyilik ve adalet... Oysa burada bir şeyler ters gidiyordu. Dışardan dinledikleriyle içerde gördükleri arasında hatırı sayılır

zıtlıklar vardı. Burada zalimlerle savaşmak, adaleti yaymak, mazlum halkı kurtarmak gibi gayeler çoktan rafa kaldırılmış durumdaydı. Burada cihatçılar, Amerika ve diğer ülkelerin gizli emelleri için gönderdikleri açık veya üstü örtülü yardımları, teşvikleri ve telkinleriyle bölge ülkelerinin sınırlarındaki askere kurşun sıkıyor, haksızlık yapıyor, zulüm gösteriyor, adaletsizlik içinde yüzüyor, inanç adına insanlığa zarar veriyordu. İçlerinde samimi cihat kaygısı taşıyan birkaç kişi görmüştü ama arkadaşının da aralarında bulunduğu Avrupa şehirlerindeki Müslüman azınlıkların çocuklarından oluşan taburda din de, insanlık da pek kimsenin umurunda değildi. Pek çoğu kapitollerin varoşlarında Avrupa değerlerine isyan ederek yaşadıkları kültürel farklılıktan dolayı toplumun dışına itilmiş gençlerdi. Hemen hepsinin ortak iki özelliği vardı: Bilgisayar teknolojisine hâkimiyet ve geçirilmiş büyük travmalar. Bilgisayar onlar için çocuk oyuncağıydı. Çoğu bilgisayar oyunları dalgasının dünyada bütün çocukları ve gençleri ele geçirdiği yıllarda büyümüş, hayat başarısını atari oynayarak veya savaş oyunlarında level atlayarak gerçekleştirme yanılgısına kapılıp gitmişlerdi. Bazıları Afrin'deki gerçek silahları ellerine aldıklarında bile hayatı oyun zannedecek kadar zihnen bilgisayara bağımlı ekranperestler idi.

Onu örgüte çağıran arkadaşı örgütün gözbebeği sayılan Ceyşü'l-Fâtihîn taburundaydı ve yüksek idealler taşıyan samimi bir dosttu. Her şeyi iyi tahlil edebiliyordu. Cihatçıları ve terör örgütlerini yöneten kadroların bağlantılarını, Körfez Savaşı'nda Amerika tarafından bölgede eylemler gerçekleştirmek üzere nasıl kurulduklarını, kuruluşunun nasıl desteklendiğini, gelişmelerin seyrini takip ederek Ortadoğu'da olup bitenleri, önce Irak, ardından Suriye, Lübnan derken Twitter destekli Arap baharları da dâhil bölgedeki bütün gelişmeleri kontrol eden başta Amerika ve Almanya olmak

üzere bazı batılı ülkelerin bölgedeki menfaatleri, başlangıçta petrol için yapılan askeri harekâtların git gide silah ticareti veya su için yapılmaya başlandığı gibi konuları çok iyi tahlil ediyordu. Yusuf, onun iki hususta yanıldığını biliyordu. Birincisi Ortadoğu'daki pek çok gelişmenin arkasında Amerika değil İsrail'in olduğu, bölgedeki can pazarının da petrol veya su için değil vaat edilmiş toprakları ele geçirmek için kurulduğuydu. İsrailli Yahudiler değildi bunlar, İsrail üzerinden oyun kuran dünya Siyonistleriydi. Ona göre Siyonizm, Yahudilere de zarar veriyordu. Afrin kampındaki örgüt militanlarının iyi anlaması için bu hususları dört gündür dillendirmekten bıkmıyordu ve daha da anlatacaktı. Hz. İsa'nın düğününü yapmak isteyen Evangelistler bir yandan, Kudüs'te Süleyman Mabedi'ni kurup vaat edilmiş topraklarda hükümran olmak isteyen Siyonistler öte yandan Ortadoğu insanına hayatı zehir ediyorlardı. İslâm adına ortaya çıkan —velev samimiyetle olsun— cihatçı grupların ve mezhep çatışmalarını kaşıyan terörist fikirlerin de doğrudan bu amaca hizmet ettiğinin farkına bile varamadıkları ortadaydı. Burası bir satranç sahnesiydi. Üst akıl oyun kuruyor, hak, adalet, insanlık sevdasında olanlar da oyunun piyadeleri, atları, kaleleri olarak durmadan birbirini kırıyordu. Burada her şey el altından oluyordu. Kimisi el altından mezhep savaşı veriyor, kimisi bölgenin zengin ülkelerini söğüşleyip ateşi körüklüyor, kimisi insanî yardım uçaklarıyla tanklar, stingler, obüsler, hawk füzeleri pazarlıyor, kimisi dört dörtlük silah ticaretini maharetle yürütüyor, ama neticede hepsi İslâm'a vuruyordu; hep el altından... Arkadaşının dediğine göre bölgede yaptığını açıkça ve herkese ilan ederek yapan yegâne aktör Türkiye idi. Oyunun ne olduğunu iyi anlıyor, tahlil ediyor ve saman altından su yürütenlerin ayıplarını yüzüne vurmaktan çekinmiyordu. Kendi savaş araçlarını üretmeye başlamışlar, bölgede saygın bir güç olmuşlardı.

Öte yandan Türkiye Cumhuriyeti 100. yılını kutluyordu ve ülkenin her yanında coşkulu etkinlikler yapılıyordu. Biri de Antalya'da. Açık hava sahneleri kurulmuş, hazırlıklar tamamlanmış, on binlerce turistin izlemesi için duyurular yapılmış, önlemler alınmıştı. Böyle bir meydanda bir intihar bombacısı olarak kendini düşünüyordu; elini durmadan beline götürmekten kendini alamıyordu. Bedeninin durmadan terlemesi bundandı.

Afrin'e geldiği günden bu yana örgütün konuştuğu en güncel mesele Amerikalı bir asker tarafından tecavüz edilen Müslüman kadının intikamı için yapılacak planın detaylarıydı. Bu intikam, 1994'ten bu yana yabancı askerler tarafından tecavüze uğrayan bütün Müslüman kadınlar için alınacakmış. Örgütün dört büyük eylemi olan Bağdat, Reyhanlı, Ankara Garı ve *Charlie Hebdo* saldırılarını da gölgede bırakacak bir saldırı olacakmış. Bunun için Türkiye'deki ayrılıkçı terör örgütleriyle işbirliği bile yapılabilirmiş. Antalya'da gerçekleşecek 100. Yıl kutlamaları, hem uluslararası bir etkinlik, hem de turistik içerikli olması dolayısıyla fevkalade önemli bir eylem noktası olarak seçilmiş. Ne var ki son anda hedef olarak İncirlik Hava Üssü'nde karar kılınmış; kadınlara tecavüz eden bazı Amerikalılar hâlen burada olduğu için.

Yusuf iki gün öncesini hatırladı. Arkadaşıyla derin mevzularda tartışırken Yusuf'a, içinde örgüt liderinin göründüğü bir küçük video kaydı izletmişti. İlginç bir video kaydıydı. Yerel giysiler içindeki sıradan bir örgüt elemanı, arkasına 92 Stingerleri, Sikorsky UH-60'ları M198 havanları ve makinelileri, LAW ve obüsler yanında bilumum cephaneleri alıp scudlardan birinin üzerine çıkarak intikam alınacağını bütün dünyaya ilan ediyordu. Musul Merkez Bankası'ndan kaldırılan 420 milyon doların tamamını bunun için harcamak gerekse bile buna hazır olduklarını söylemeyi de ihmal etmiyordu. Irzına geçilen bütün kadınların intikamı da unutulmuyordu elbette. Yusuf videoyu izleyince arkadaşına fısıldadı:

"İşte bunu gerçekleştirmek için ben gönüllüyüm. Antalya'da veya İncirlik'te fark etmez! Liderine söyle bunu!"

O gün arkadaşının şaşkın bakışlarıyla karşılaşmıştı ama şimdi bomba belinde, elinin temasında, bütün bedenini terletiyordu işte. Pek çok itiraz gelmiş, pek çok şey söylenmişti; birkaç günlük örgüt üyeliğiyle kendisine nasıl güvenecekleri, bu eylemde kimlerden destek alınacağının iyi hesap edilmesi gerektiği, Türkiye'de ve yine Türkiye'ye karşı yapılacak bir intihar saldırısının sponsorluğuna hazır kaç devlet olduğu, Türkiye'ye zarar verecek böyle bir eylemde işbirliği yapılıp finans sağlanacak muhtemel ülkelerden hangisiyle pazarlık yapılacağı falan... Üçüncü günün akşamında Yusuf liderin huzuruna çıkarıldı. Önce çaylı çikolatalı sohbet, ardından yirmi dört saat sürecek güvenlik testi.

Testi geçmek zor olmuş sayılmazdı. Son birkaç yıldır örgüt militanlarının intihar eylemlerini sorgulamaya başlamaları ve ölüme gönüllü bulmanın neredeyse imkânsız hâle gelişi de testi basitleştirivermişti. Ne Cemile gibi sodyum penthatol vermek, ne sorgu odasında cendereden geçmek... Yalnızca samimi sorular ve verilen samimi cevaplar. Liderle konuşması güvenlik testinden ziyade bir tür samimiyet sınavı olmuştu. Yusuf her şeyi kalbine sorarak cevaplamış ve cevaplarından da memnuniyet duymuştu. Örgüt lideri de beyin yıkamaya gerek kalmadan ölüme gönüllü birini bulmanın rahatlığıyla hareket etmiş, samimiyetini anladığı anda da kararını vermişti:

"Pekâlâ! Allah'ın cennetini hak ediyorsun! Giriş kapısı İncirlik'tir. Oradaki adamımız bombayı beline dualarla kuşandıracaktır. Gazan mübarek ola!"

*

Afrin'den İskenderun, Dörtyol, Ceyhan yoluyla İncirlik'e varmak üç saat sürüyordu. Saat 10.00'da yola çıkılacak, 17.00 civarında eylem gerçekleştirilecekti. İki freelander motorla-

rını çalıştırdığında örgüt kampındaki herkes mücahit arkadaşlarını cennete ulaştırması için Allah'a topluca dualar ediyor, tekbirler getiriyorlardı. Yusuf ile helalleşen hemen herkes 17.00'den itibaren dünya televizyonlarını izlemeyi iple çekeceklerini, adının bir kahraman olarak tarihe geçeceğini tekrarlıyorlardı. Plana göre araçlardan biri Türkiye sınırından geçişi sağlayıp geri dönecek, diğeri de sınır güvenliğindeki adamları vasıtasıyla Yusuf'u İncirlik'e ulaştıracaktı.

Sınıra geldiklerinde Yusuf'un örgütten ayrı yaptığı planlar tıkır tıkır işlemeye başladı. Her iki gümrük noktasında da İnsan Hakları Savunma Komiserliği'nin Viyanalı genç diplomatı ve yatırımcı bir işadamı sıfatıyla pasaport kontrolü yapıldı sonra da güvenlikten kolayca geçirildi. Türkiye tarafında örgütün sınır güvenliğindeki adamıyla buluşması on dakikada gerçekleşti. Sonra Nasuh Efendi'nin gönderdiği iki polis freelanderın yolunu kesti. Kimlik sorgusunda örgüt elemanının GBT'si arıza verdi:

"Mr. Joseph! Siz devam edebilirsiniz lâkin arkadaşınızı üç saat kadar misafir edeceğiz!"

Refakatçisinden kurtulan Yusuf'un az evvel girdiği Zeytindalı sınır kapısından geri çıkması yarım saat sürmüştü. Güya çiçeği burnunda diplomat ve önemli yatırımcı işadamı bir telefon almış Suriye sınırlarında örgüt karşıtı bir savunma şirketi kurmak üzere Amerikalılarla buluşması gerekmişti. Nasuh Efendi'nin dervişlerinden olan gümrük görevlisine "Bu fırsatı kaçırmamalıyım memur bey, öyle değil mi?" deyip göz kırptıktan hemen sonra, sınıra yarın yeniden geleceğini ve bu sefer anlaşmayı kutlamak üzere hediyeler getireceğini de ilave ediverdi, diğer memurlara duyurmak için. Şakalaşmalar, gülüşmeler, öfkelenenler...

Nihayet Şam'a dönebildiğinde saat on altıya geliyordu. Önce İncirlik'te irtibat kuracağı kişiyi aradı, biraz gecikeceğini söylemek için. Niyeti, özel planını uygulamak üzere zaman kazanmak ve örgütün takibinden kurtulmaktı.

Doğruca Şam İstasyonu'na vardı, Cemile ile buluştukları yere. Yedek bomba düzeneğini buradaki bir otoparka bırakmıştı, külüstür bir arabanın içine. Aracı açıp düzeneği beline kuşanarak "Allahu Ekber!" nidasıyla çalıştırması yalnızca dört dakikasını aldı. Her şeyi insanlığın geleceği için yapacağını kalbinden geçirip zihnine bir kez daha telkin etme vaktiydi. Terlemesini kontrol etmesi gerektiğini düşündü. Artık geri dönmeyecekti, dönemeyecekti. 2071'de Tüktülerin Babil'e hâkim olabilmeleri için İncirlik'te bir patlamaya değil Evangelist akla hizmet eden İnsan Hakları Savunma Komiserliği ile AW Mülteci konteynerlerinin havaya uçurulmasına ihtiyaç vardı. Ruhuna huzur getirecek kararın bu olduğuna inanıyordu ve uygulamaya yemin etti. Viyana'dan gelirken taşıdığı amaca hizmet böyle mümkündü. Mazlumdan yana olacaksa Ortadoğu'da bütün milletler mazlumdu ve yapacağı eylem zalimlere haddini bildirecekti. 2071 Babil'inin güçlü olması buna bağlıydı.

Düzenek çalışmaya başladı. Tik, tak... tik, tak... Derin bir nefes aldı. Sesi yeniden dinledi. Tik, tak... Ecele doğru atılan birer adım; tik, tak... *"Heyecanlanacak bir şey yok, eylemin detaylarını inceden inceye çalıştın, şimdi tatbik zamanı!"*

Saatine baktı ve yapılacaklar listesini yeniden gözden geçirdi. Önce Bay Stoye'un telefon hattına sızarak Kartal Göz'den Bay T adına AW Mülteci kanal müdürünü Komiserliğe davet edecekti: Tamam. Konuşması arasına, Ortadoğu'daki son gelişmeler üzerine belki bir ortak basın açıklaması yapmak gerektiğini de sıkıştıracaktı: Tamam. Bu sayede AW Mülteci kanal ekibi, canlı yayın aracı dâhil bütün konteynerlerini Komiserlik önüne yığacaktı: Tamam. Bir taşla üç kuş vuracak, üçüncü kuş, yok edilen iki kuşun haberini bütün dünyaya duyuracaktı: Tamam.

Tekrar dinledi; tik, tak... Vakit gelmişti. Adımlarını kararlılıkla atmaya başladı. Yanından geçtiği insanlar sanki

ona bakıyormuş gibi geliyordu. *"Yüzümden terler akıyor mu acaba?"* Eliyle alnını yokladı. Evet, ıslaktı. Bu hâliyle Komiserliğe girmekte zorlanabileceğini düşündü. Nasuh Efendi'nin yanında olmasını içinden geçirdi. *"Ah mübarek insan..."* Son dua niyetine Allah'tan öylelerin sayısını arttırmasını diledi. Aklı onun yaptıklarıyla meşgul iken birden terlemesinin durduğunu, adımlarının sakinleştiğini hissetti. Zihni de dengelenmişti sanki. *"Son bir zihinaşımı!"* Hem ilerliyor, hem gönlünden Nasuh Efendi'yle konuşuyordu.

"Şu anda size olan ihtiyacımı bilseniz!.."

"Senin bize değil sükûnet ve kararlılığa ihtiyacın var, Yusuf, evladım. Gittiğin yol yanlıştır. Cana kıyarak iyiliğe ulaşılamaz."

"Ama gidiyorum efendim, gideceğim..."

"Bu yanlış gidiştir, evladım, bu yol cennete değil, cehenneme çıkar... Dön!"

"Gideceğim efendim..."

"Yusuf, evladım, İslâm'ın barış, sevgi, şefkat, af gibi pek çok mukaddes değer ve kıymetleri varken İslam adına neden şiddet, hiddet, terör, komplo ve intihar yolunu seçersin? Savaşta bile gaddarlık ve işkenceyi en sert şekilde men eden, mabetlere, din adamlarına, kadınlara, çocuklara, yaşlılara, hatta hayvanlara ve doğaya dokunmamayı ferman eden İslâm'ın mensupları, hiçbir gerekçe ile terörist eylem yapamazlar ve intihar girişiminde bulunamazlar. Dön evladım!"

"Gideceğim efendim, bunca zulüm ve kötülüğü yapanlar..."

"Devletin, hukukun ve adaletin vereceği cezayı, sen infaz edemezsin Yusuf'um."

"Lâkin efendim, bunca zulme dayanmanın da bir sınırı yok mu? Mazlumun canına tak ettiren zalimin aşırılığı değil mi? Ona cezasını vermek cihattan sayılmaz mı?"

"İki cihat vardır, yavrum, güzel evladım; birincisi bilimle ve akılla yapılır. İkincisi, Müslümanların ülkesi, hakları

taarruza uğradığında. İkinci durumda da sivillerin, işine gücüne giden sade vatandaşın, masumların hakkı korunur. Senin yapacağın eylemde gerçekleşecek ölümler külliyen cinayet olur. Melekler tarafından katil diye mi anılmak istersin? Cenaze namazın dahi kılınamaz."

Yusuf bir an cenaze namazını düşündü. Belindeki düzeneğin sesi geliyordu; tik, tak... Musallada bedeninden bir tek parçanın bile bulunamayacağını aklına getirdi. İntihar bombacısı olmak bu demekti; yokluk. Dünyada zaten bir yere ait olmamıştı ve kendisini ziyaret edecek bir kimsesi de yoktu. *"Boşver, olmazsa olmasın!"*

"Peki efendim, Allah, *'Baskı ve şiddet kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!'* buyurmuyor mu? Küfre hizmet edenin imanı riske girip ahireti perişan olmaz mı?"

"Yusuf, evladım, Allah insanı en mükemmel şekilde ve şerefli bir varlık olarak yaratmıştır. Herhangi bir ayırım yapmaksızın her insan, yaratılışı gereği saygıya değerdir. Yaratılanı yaratandan dolayı hoş görmek bunun için vardır. Yani bu yapacağını din adına yaptığını düşünüyorsan, İslâm'da esas olan, insanları öldürmek ve yok etmek değil, yaşatmaya çalışmaktır. Allah'ın rızasını kazanacak mücadele yöntemi bu olamaz. Adalet, insaniyet ve erdemler böyle korunamaz."

"Fakat efendim, Kırklar kafilesiyle yürüdüğümüzde bana *'Senin görevin bâtıla izin vermemek'* demiştiniz. Şimdi sizin dediğiniz üzere, haktan yana olacak, hakkı ikame edeceğim!"

"Hakkın ikamesi zulümle, günahla, kötülükle olmaz evladım..."

Yusuf, Nasuh Efendi'nin hayali sohbetine kendini o kadar kaptırmıştı ki tik takları duydukça iradesinin zayıfladığını hissetti ve onun sözünü kesti; ilk defa olarak:

"Ama artık geri dönüşüm yok efendim!"

"Her zaman bir geri dönüş vardır, evladım; tevbe kapısı daima açıktır. Hatırlıyor musun, sana kalbinin farkında olmalısın demiştim. Maalesef sen beni ciddiye almadın. Tıpkı o günkü gibi şimdi de aklının güdümündesin ve kalbini israf etmek üzeresin. Dünyaya seninki kadar özel bir kalp az gelir, haydi gel, dön gittiğin yoldan, Kırklar kafilesine serdar ol. Hâlid-i Bağdadî türbesinde teklif edilen nasibini..."

Yusuf eline değen sıcak damlayı hissettiğinde bütün sohbet boyunca ağladığını fark etti. Kalbini yokladı; tik, tak... Girdiği yoldan dönmeyecekti. *"Zamanın solucan deliklerinden biri farz et!"*

"Elveda efendim!"

Nasuh Efendi'nin sesine daha fazla kulak vermemeliydi. Hayır, onun kendisini vazgeçirmesine fırsat tanımak korkaklık olacaktı. Kalbini ona kapatıp başka şeyler düşünmeye çalıştı. Hıçkırmaya o anda başladı:

"Saat kuruldu efendim, geri dönüşüm yok... Kaderi değiştiremeyeceğim madem bari hakkı ikame edeyim."

"Kaderini kendin belirlersin evla..."

"Kalbim; yeteeeer!"

Gözlerini yumup açtı. Gözündeki yaşları sildi. Çevreden bakanlara aldırmıyordu artık. Zihninde Nasuh Efendi de yoktu, gelecek günler de... Yalnızca adımlarına devam etti. Tik, tak... Kalabalıkları yara yara...

*

Komiserliğe ulaşması ancak on iki dakikasını aldı. Suriye'de zalimlerin yaptıkları melânetlere son vermek, sapkın ilerleyişleri geciktirmek için varlığını insaniyete armağan olarak sunmanın hayatına değilse de adına bir anlam katacağına inanarak yürünmüş on iki dakika... Ve her şey, planladığı gibi tıkır tıkır işledi. AW konteynerleri ve canlı yayın aracı binanın önündeydi. Telefon görüşmeleri işe yaramıştı. Canlı yayın aracını görünce adımlarını daha şevkle atmaya

başladı. Avlu kapısında onu kimse durdurmadığı gibi yuvaya döndüğünü düşünüp güleryüzle karşılayan denek arkadaşları bile oldu. Kapılar sırayla açılıyor, her kapıda eski dostlarının yüzlerine yansıyan ruhlarını görüyor ve her koridorda, her odada, her salonda dünyanın başına örülmekte olan çoraplardan bir kez daha ürküyordu. Bir ara vicdanında sızılar hissetti. Tik, tak... Suriyeli denekleri düşündü. Kurunun yanında yaş da yanacaktı.

Bir kapıdan daha geçti. Artık Cemile ile karşılaşması gerekiyordu. Tahminine göre AW adına Komiserlik'te görüşmelere katılacağı yer burasıydı. Ve ortalık bir anda karışıverdi. Tam isabet; Cemile işte orada, silahını kendisine doğrultmuştu bile. Korku dolu yüzüne gülümseyerek bakıp sordu:

"Aa! Cemile! Sultanım! Beni öldürecek misin?"

"Derhâl yere yat seni alçak!"

"Ama Cemile'm, aşkım!"

"Bana Cemile deyip durma, adım bu mu zannediyorsun?!"

Yusuf bir anda Camilla'yı gördü. Ardından Chamyle'yi. Adı bu değil miydi gerçekten? Cemile'nin görüntüsü zamandan zamana sıçramaya ve durmadan dönüşmeye başladı. Bilemiyordu artık, nereye ve hangi zamana aitti. Zamanın solucan delikleri onu ne hâllere sokmuştu böyle? Cemile Beç zamanında iki, Babil'de bir çocuğunun annesi olabilir miydi? Görüntüler dönüşmeye devam ederken kalbini dinledi. Bütün bilincinin kalbiyle kuşatılmış olduğunu hissetti. Yaşadığı her şeyin Küçükkapı Kabristanı'nda hayal ettiği bir yanılsama olmasından korktu. Çünkü o sırada ilk kez bir kadının nefesi nefesine değmiş, ilk kez kalbinde sevgiye dair titreşimler duymuştu. Nasuh Efendi'nin her biri nasihat olan sözleri kulaklarında çınlıyordu. Yapacağı eylemi yapmaması gerektiğine inanmak istedi. Belindeki sese kulak verdi; tik, tak... Tik, tak...

Cemile elindeki silahla ona bağırıp emirler yağdırıyordu. Aldırmadan yüzüne bakmaya devam etti. Kızın öfkesi ka-

bardıkça kabarıyordu ama Yusuf ona bakınca gülümseyen çehresini görmeye başladı; uçakta ilk karşılaştıkları anın gülümsemesi. Derin mavi gözler... Çöl yoldaşı Cemile! Bay Stoye için çalışıyor olsa bile onun ölmesine dayanamazdı. *"Kaç Cemile, kaç buradan!"* Belini saran ısının arttığını fark etti; tik, tak... Gözündeki son damla yaş yanağına süzülürken Cemile'nin silahından çıkan kurşunların kalbine arka arkaya gelişlerini izledi. Her bir kurşun, havada ahenkle savrulan bir kuş tüyü gibi kendi ekseninde döne döne, yavaş yavaş... Cemile hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. *"Bu kız ne güzel gülümsüyor!"* Kurşunlar neden bu kadar yavaş ilerliyordu ki? Havadaki kurşunun dönme hızını ağır çekime mi almışlardı? Tiiiiiiikkk....taaaaaaakkkkkk... Kurşunun ardından diğer kurşunları gördü. Ardı ardına ilerliyor, nazikçe, yavaşça, hissettirmeden geliyor, kalbine girmek için âdeta sıra sıra izin bekliyordu. O anda istese her birerini havada nazikçe tutabilir yahut küçük fiskeleriyle vurup çevreye saçabilirdi; öyle bir güç hissetti kendinde. Hayır, Chamyle'nin elinden çıkan bir şeyi reddetmek bütün Nemçe'yi tersyüz etmek sayılırdı. Camilla'ya hayır demek Babil'in geleceğine de hayır demek olurdu. Nasuh Efendi "Kaderi değiştirmek yok!" demişti. *"Allahu ekber!"* Tik, tak... Hazırdı. Kurşunlara izin verdi. Bekledi ve izledi. Gören kalbiydi artık. Ve Cemile çok iyi nişancı olmalıydı. İlk kurşun... Sonra ikincisi... Üçüncü kurşun kalbine değdiği anda şiddetli bir ses ve yayılan alevler hissetti. Şehri sarsan dehşetli bir gürültü ile uğuldayarak kararan bir dünya. Minareler boyunca savrulan parçalanmalar. Çarpışmalar, savrulmalar ve toz duman arasında çığlıklar, feryatlar, bağırışmalar... Elbette cesetler... Her yandaki cesetler...

Hisseden yalnızca kalbiydi. Gıcırdayarak kırılan metalleri, duvarların tok seslerle yıkılışını, parçalanan camların savruluşunu ve ardı arkası kesilmeyen çığlıkları hisseden

de, izleyen de yalnızca kalbiydi. Sıra sıra toplantı odaları, siber kurulumlar, operasyon salonu, bilgisayar ekranları, silahlar, ışınlar, laboratuvar bölmeleri, robotik aletler, damlacık yazılım, zekâ atomu, gen haritaları, nano teknoloji damıtma üniteleri, denek koğuşu, nefesler, kelimeler, çığlıklar, feryatlar... Her şeye şahit kalbiydi artık; artık her şeye kalbi şahitti. Yalnızca kalbiyle görüyor, işitiyor, hissediyordu. Ve birden pişmanlık duydu. Nasuh Efendi yine haklı çıkmıştı.

Şimdi eşya ve görüntüler birbirine karışıyordu. Kıvranan, kaçışan, can çekişen, şehadet getiren veya küfreden insanların görüntüleri ve sesleri durmadan savruluyor; durağan, sabit, cansız yığınlara dönüşüyordu. Pişmanlığı arttı. Kalbinin son kasılışına kadar bas bas bağırmak istedi; yaptığı kötülüğü telâfi edebilmek adına. Sesine kulak veren birileri yahut hâlâ çalışmakta olan kayıt cihazları varsa, sonraki nesiller canlı bomba Yusuf'un son çığlıklarını tekrar tekrar dinlesinler istiyordu.

Ve her şey kararıverdi. Bir trompetin kıvrımına sığınan son ışık kayboldu. *"Elveda şahane dünya!"* Kalbinin zerrelere bölünüverdiği andı. Karanlık, bir dehlize dönüşüp varlığını içine doğru çekerken son hissettiği şey, her bir zerrede git gide kaybolan iç sesiydi, temennisiydi, duasıydı. Belki de ruhunun son çığlıkları:

"İnsanlar! Beyninizi değil, kalbinizi... İnsanlaaar! Aman ha, zihinlerinizi başkaları ele geçiriyor, dikkat edin... İnsanlaaaar! Sa-sakın, sakın-kın ka-kalp atışları-nızın sa-hibi sizden ba-başkası o-o-o-ol masın! Sakın! İn-san-la... Saaa-kın... Kaalp! Ka..."

"Sonuncu solucan deliği!"

21. gün, 07.00

Anadolu Haber Ajansı olayı dünya medyasına "Şam'da Büyük Patlama" başlığıyla sıcağı sıcağına notuyla şöyle duyurdu:

"Bugün saat 17.30'da tarihî Şam Çarşısı yakınlarındaki Uluslararası İnsan Hakları Savunma Komiserliği'ne bombalı saldırı gerçekleştirildi. Saldırıda AW Mülteci kanalına ait araç ve ekipmanlar kullanılamaz hâle geldi. Patlamayı şu ana kadar hiçbir örgüt üstlenmedi. AA, Avusturya vatandaşı olan Joseph Schimmed isimli saldırganın Komiserlik çalışanlarından olduğu ve tamamen kişisel bir eylem yaptığı bilgisine ulaştı. Otuzun üzerinde Suriyeli, on dört Amerikan, on dokuz Alman ve üç İngiliz vatandaşının canını kaybettiği, altmış kadar da Suriyeli yaralının bulunduğu bu üzücü saldırıda Komiserlik binası tamamen harap oldu. Suriye'de olayların başlamasından bir yıl evvel kurulan, ancak geçen 13 yılda insan hakları ihlalleriyle ilgili tek bir rapor yayımlamayan Komiserliğin çalışmaları zihinlerde soru işareti bırakmakta, Suriyeli zeki çocuklar üzerinde yapay zekâ, nano teknoloji ve üstün insan yaratma deneyleri yaptığına dair söylentilere sebep olmaktaydı. Olay esnasında Komiserlik ile AW Mülteci kanalı yetkilileri arasında bir mutabakat metni üzerinde çalışıldığı bilgisi verildi, ancak mutabakatın konusu açıklanmadı. Ortadoğu ve terör uzmanları ihtihar saldırısının bir iç hesaplaşma olabileceğini değerlendiriyorlar. İnsanlık adına utanç saydığımız bu elim olay hakkında gelişmeleri sizlerle paylaşmaya devam edeceğiz." AA-Şam

Anadolu Ajansı'nın haber metni ertesi gün dünya gazetelerindeki manşetlere aşağıdaki gibi yansıdı:

Teşrîn, Suriye: *Yabancı Misyonda Patlama: Polis intihar saldırısından şüpheleniyor.*

Rûdaw, Irak: *Bağdat'ta Olanlar Şimdi de Şam'da Yapılmak İsteniyor.*

Ittılâat, İran: Şam Şehri *Sünni Şiddete Teslim Edilemez*: Mollalar intihar saldırısına öfkeli.

Haaretz, İsrail: *Filistinli İntihar Bombacısının Şam'da Yahudi Katliamı:* Teröristlerin Türkiye'den destek gördükleri tahmin ediliyor.

La Repubblica, İtalya: *Cihatçılardan İnsan Haklarına Bir Saldırı Daha:* Türkiye Suriye'den elini çekmeli.

Die Tageszeitung, Almanya: *Yine İslâmî Terör, Yine İnsan Haklarına, Bilime ve Avrupa Değerlerine Cihatçı Saldırı:* Saldırganın Türkiye üzerinden Suriye'ye ulaştığı belirtiliyor.

Le Figaro, Fransa: *Şam'da Yeni Bir İntihar Saldırısı:* Ölenlerin Amerikalı ve Avrupalı oluşları AB gündeminde ele alınmalıdır.

Gungming Ribao, Çin: *Şam'da Yürütülen Siber Teknoloji'ye Cihatçı Sektesi*

The Washington Post, Amerika: *Başkan Sert Konuştu: Teknolojik menfaatlerimize saldıranlar cezasını çekecektir:* Şam'da İsrail vatandaşlarına yapılan saldırı Amerika'ya yapılmış sayılacak ve misilleme cihatçılar kadar bölge halkına da çok acı getirecektir.

Reuters, İngiltere: *Ortadoğu'da Dengeleri Değiştirecek Cihatçı Saldırı:* Başbakan: İnsan Haklarını Savunmak için Suriye'de bulunan vatandaşımız boşa ölmüş olmayacak. Türk Barış Gücü Suriye'yi derhâl terk etmeli.

Asahi Shimbun, Japonya: *Ortadoğu'da Yapay Zekâ'ya Canlı Bomba Saldırısı:* Saldırgan Avusturyalı çıktı.

Adolat, Özbekistan: *Suriye'de Patlama.*

Svobodnaya Pressa, Rusya: *Şam'da İntihar Saldırısı:* Başkan: Astana görüşmelerinin devamı için üç lidere çağrıda bulunacak.

Kathimerini, Yunanistan: *Türkiye Üzerinden Şam'da İntihar Saldırısı:* Terörist Türk kökenli.

La Vanguardia, İspanya: *Bilimsel Çalışmaya Çağdışı Cihatçı Engeli:* Milyar dolarlık nano teknoloji laboratuvarları yok oldu.

Nezavisne, Bosna Hersek: *İnsan Hakları Her Zamankinden Daha Büyük Bir Tehdit Altında.*

El-Ahram, Mısır: *Şam'da İntihar Saldırısı:* el-Ezher şeyhi: İslâm intihar saldırısına cevaz vermez.

El-Yevm, Suudi Arabistan: *Hükümet ıspanak ve patates fiyatına zam yaptı.*

Kaynaklar:

Babaoğlu, Lale Balkış, *16-18. Yüzyıllarda Avusturya Sanatında Türkler*, Doktora tezi, 10 Sos. Bil. Ens. İstanbul, 1994.

Brockman, John (editör), *Zihin* (trc.Z.Gül-B. Bilal), Alfa Yayın, İstanbul, 2013.

Churcland, Patricia S., *Güvenen Beyin* (trc.Y.Türedi), Alfa Yayın, İstanbul, 2013.

Çalışkan, Kemal, Şanlı Mehter: *Geçmişten Günümüze En Canlı Kültür Mirasımız*, İstanbul, 2001.

Ebû Tâlib el Mekkî, *Kalplerin Azığı* (trc.Y. Çiçek, D. Selvi), İstanbul, 2003.

Ebü'l-Hüseyin en Nûrî, *Makâmâtü'l-kulûb*, Beyrut, 1968.

Elias, Norbert, *Zaman Üzerine*, (trc.V.Atayman) Ayrıntı Yay, 2. bs. Ayrıntı Yayınları, İstanbul, 2020.

Erbaş, Oytun, *Psikiyatrinin Kara Kitabı*, Siyah Kuğu, 14. bs. İstanbul, 2020.

Feynman, Richard, *Eminim Şaka Yapıyorsunuz Bay Feynman* (trc.T.İncesu), 7. bs. Alfa Yayın, İstanbul, 2020.

Altı Kolay Parça (trc.Z.Aydın), 2. bs. Alfa Yayın, İstanbul, 2019.

Gazâlî (Ahmed), *Aşkın Halleri*, (trc.T. Koç - M. Çetinkaya), İstanbul, 2005.

Gazâlî (İmam), *Mükâşefetü'l-Kulûb (Kalplerin Keşfi)*, (trc. S. Uçan) İstanbul, 1980.

Gribbin, John, Çoklu Evrenler: Kuantum Fiziğinin Evrenleri (trc. E. Karabal), 3. bs. Alfa Yayın. İstanbul, 2018.

Hakîm et-Tirmizî, *Kalbin Anlamı* (trc. E.Demirli), Hayy Kitap, İstanbul, 2009.

İbnülkayyum el-Cevziyye, *Kalbin İlacı* (trc. S. Kocabaş), İstanbul, 2017.

Keysers, Christian, *Empatik Beyin* (trc. A.Eper), Alfa Yayın, İstanbul, 2019.

Kurtoğlu, Ramazan, *Nörofinans*, Asi Kitap, İstanbul, 2016.

Babil'den Günümüze İsrail-Amerikan Kehanetleri, Destek Yayınları, İstanbul, 2019.

Evanjelizm : Tanrı'yı Kiyamete Zorlamak, Destek Yayınları, 17. bs. İstanbul, 2020.
Kurtoğlu, R. - Özgen, C.C., *Küresel Düzenin Şifreleri*, Asi Kitap, İstanbul, ts.
Özdamar, Mustafa, Hacı Veyiszade, 8. bs. Kırk Kandil Yayınları, İstanbul, 2013
· *Ladikli Ahmed Ağa*, 12. bs. Kırk Kandil Yayınları, İstanbul, 2018.
Öztürk, Mustafa, *Kafa Gözü, Kalp Gözü*, İstanbul, 1963.
Pala, İskender, *Kalp*, Turkuaz Yayın, 3. bs. İstanbul, 2020.
Perry, Whital N., *Kalbe Dönüş*, İstanbul, 2010.
Smoll G.-Vorgan, G., *Bir Psikiyatristin Gizli Defteri* (trc.D.Akın), 55. bs. Doğan Kitap, İstanbul, 2021.
Stoye, John, *Viyana Kuşatması* (trc.D.Türkömer), 5. bs. Doğan Kitap, İstanbul, 2018.
Şakul, Kahraman, *Viyana Kuşatması: Yedi Başlı Ejderin Fendi*, Timaş Yayınları, İstanbul, 2021.
Tan, M. Turhan, *Viyana Dönüşü*, Kapı Yayınları, İstanbul, 2012
Taylor, Timothy, *Yapay Maymun* (trc.A.Muhaddisoğlu), Alfa Yayın, İstanbul, 2012
Vural, Timur, *Tuğ, Nevbet, Mehter: Türklerde Askeri Müzik Geleneği*, Çizgi Kitabevi, Konya, 2013
Walsh, Toby, *2062: Yapay Zekâ* Dünyası (trc. Z. Dirihan), Say Yayınları, İstanbul, 2020
Yaz, Dursun Ali, Para: *Antik Çağdan Geleceğe*, Timaş Yayınları, İstanbul, 2020
Yazgan, Yankı, *Kalp Çarpar Beyin Böler*, Kapital Yay. İstanbul, 2007
Yeniaras, Orhan, *el-Turco: II. Viyana Kuşatmasının Bilinmeyen Yönleri*, Panama Yayınları, 2018
Young, Louisa, *Kalbin Kitabı* (trc. M. Gürsel), İstanbul, 2004

"Peki kim kalbin akıldan daha önemsiz olduğunu söyleyebilir ki? Sana evrendeki düzenin tıpkı kan dolaşımı gibi kalbi esas aldığını, her şeyin kalple anlaşılabileceğini, evreni açıklamak için aklın yetersiz kalacağını ama kalp ile yapılan yönelişlerin kâinattaki düzene uyum sağladığını nasıl anlatmalıyım, bilemiyorum. Aklınla sihirbazlık düzenekleri kurabilirsin ama kalbinle sihir yapabilirsin. Akıl bir depremin rakamsal şiddetini ölçebilir ama kalp rakamın neden öyle takdir edildiğine vâkıf olur. Akıl sahnelenen oyunu izah eder, kalp oyunun yazarını anlamanın peşindedir. Akıl hadiseleri açıklar, kalp ise hadiselerin perde arkasındaki sebebi. Akıl bilgidir, kalpse bilgelik."

Yıl 2023, Sina Çölü'nde bir uçak düşer. Yolculardan bazıları son derece gizli ve esrarengiz ilişkiler ağının parçasıdır. Bölgeyi yeniden şekillendirmek isteyen kimi okültist ve evanjelik üst akıllar, dijital ağların patronları, güç odaklarına bağlı insan hakları dernekleri, medya aktörleri, terörist örgütler ve coğrafyanın savrulan insanları, gençler, bebekler...

Elinizdeki roman, değişmekte olan ve daha da değiştirilmek istenen dünyanın gelecek kodlarını, nano teknolojinin hakimiyeti ile kalbi arasında sıkışmış bir delikanlının kaderine kilitleyen nefes nefese bir hikâye; A-71'in hikâyesi. Viyana Kuşatması'ndan 2071'e uzanan bir macera.

İskender Pala'nın her zamanki yetkin kaleminden...

BÜTÜN ESERLERİ
kapı no 800
www.kapiyayinlari.com
kapiyayinlarieditorial
kapiyayinlari
kapiyayinlari
9 786257 106933
kapı